

Bình Tĩnh Tiểu Thư

Contents

Bình Tĩnh Tiểu Thư	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	9
3. Chương 3	13
4. Chương 4	17
5. Chương 5	20
6. Chương 6	23
7. Chương 7	27
8. Chương 8	31
9. Chương 9	35
10. Chương 10	39
11. Chương 11	42
12. Chương 12	46
13. Chương 13	50
14. Chương 14	54
15. Chương 15	57
16. Chương 16	61
17. Chương 17	64
18. Chương 18	68
19. Chương 19	71
20. Chương 20	75
21. Chương 21	79
22. Chương 22	83
23. Chương 23	87
24. Chương 24	91
25. Chương 25	95
26. Chương 26	98
27. Chương 27	102
28. Chương 28	105
29. Chương 29	110
30. Chương 30	114
31. Chương 31	118
32. Chương 32	121
33. Chương 33	127
34. Chương 34	130
35. Chương 35	134
36. Chương 36	138
37. Chương 37	141
38. Chương 38	145
39. Chương 39	148
40. Chương 40	152
41. Chương 41	155

42. Chương 42	158
43. Chương 43	162
44. Chương 44	166
45. Chương 45	170
46. Chương 46	174
47. Chương 47	178
48. Chương 48	181
49. Chương 49	184
50. Chương 50	188
51. Chương 51	191
52. Chương 52	195
53. Chương 53	199
54. Chương 54	202
55. Chương 55	205
56. Chương 56	208
57. Chương 57	211
58. Chương 58	215
59. Chương 59	219
60. Chương 60	222
61. Chương 61	227
62. Chương 62: Phiên Ngoại: Nữ Nhi	230

Bình Tĩnh Tiểu Thư

Giới thiệu

Vạn Tuế nhủ mày: “Trừ bỏ khuôn mặt khuôn mặt không chút thay đổi này ,cô không có phản ứng m

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/binh-tinh-tieu-thu>

1. Chương 1

“Chị Đạm, anh Quân gọi chị vào trong đó kìa.” Thư ký tiểu Chiêu gõ gõ vào cửa của phòng thiết kế, đưa tay vẫy vẫy Đạm Dung đang ngồi ở góc khuất của văn phòng.

Đạm Dung từ từ ngẩng đầu lên, người cũng như tên nhàn nhạt gật đầu. Sau khi tiểu Chiêu rời đi, chuyên viên thiết kế Lý Tam Kiếm đang ngồi ở bên cạnh liền lấy chân chống xuống đất rồi lướt ghế tới. “Đạm Dung, không lẽ ông chủ lại quăng thêm công việc qua đây nữa hả? Trời ạ, đầu tui thật sự muốn bể ra làm ba luôn nè!”

Ông chủ mà Lý Tam Kiếm nói tới chính là Xà Thái Quân, là chủ của công ty thiết kế nội thất Tinh Thái nơi Đạm Dung đang làm việc, cũng chính là đàn anh của cô.

Đạm Dung buông cây bút đang cầm trong tay xuống, chỉ vào những tấm giấy ghi dự án dán trên bàn làm việc. “Một, hai, ba, bốn...”

“Được rồi! Tui biết rồi. Ai, tối lại phải tăng ca, bạn gái tui cầu nhau đến nửa tháng, cô ấy muốn đi xem ‘Resident Evil 4’ cũng không có thời gian.” Lý Tam Kiềm ai oán đủ thứ một hồi rồi về chỗ ngồi của mình, miệng vẫn liên tục lầm bầm.

Đạm Dung không nói gì, sau khi tốt nghiệp đại học cô bắt đầu làm việc ở đây, hết thời gian thực tập liền chính thức làm chuyên viên thiết kế, bây giờ cũng đã làm được hai năm.

Quy mô của công ty lớn đến nỗi không thể xác định được, bộ phận thiết kế ngoài cô và Lý Tam Kiềm ra còn có Vương Duyệt là chuyên viên chế tác và trang hoàng, rồi có một người chuyên vẽ kỹ thuật là Mã Quốc Minh, người cuối cùng là Triệu Khải phụ trách mảng đồ họa.

Gần cuối năm là lúc có nhiều hợp đồng, dự án của công ty thêm từng cái từng cái. Lượng công việc tăng, có người ai oán là chuyện đương nhiên. Nhưng tiền lương đi cùng dự án, làm nhiều hưởng nhiều, bạn có thể mặc kệ không nhận việc, nhưng cũng đừng than vãn tại sao thu nhập lại thấp.

Từ lâu đã quen với quy luật công tác bận rộn như vậy, tăng ca đến khuya là chuyện như cơm bữa. May là bản tính của cô lãnh đạm, một mình sống ở thành phố M, công việc, cuộc sống, xã giao cũng không nhiều lắm, cuối tuần thường không có kế hoạch gì, cho nên ngoại trừ chuyện ngủ, toàn bộ thời gian còn lại cô đều dốc sức làm ở công ty.

Dọn dẹp mọi thứ trên bàn xong, đã quen nghe Lý Tam Kiềm ai oán như trước đây. Đạm Dung cầm lấy điện thoại trên bàn của cậu ta đưa qua, dùng biệt danh để gọi. “Tam tiện.”

“Sao?” Lý Tam Kiềm ngẩng đầu tò mò hỏi.

“Đi, gọi điện thoại cho Ba của ông đi.”

“Gọi điện thoại cho Ba tui làm chi?” Ông Ba của anh ở ngoài vùng núi xa xôi, tự nhiên muốn anh gọi điện thoại về nhà làm gì chứ?

Đạm Dung thẳng lưng lên, không để ý trả lời: “Ba của ông không phải là Lý Cương sao?” (TNN: QT đại sư huynh “Cương” = Vừa vặn; Ten: nói thật ta chả hiểu) Cương cũng có nghĩa là cứng rắn, kiên cường, liên quan j tăng ca nhĩ ?___?)

“Phụt!” Ba người khác trong phòng thiết kế cùng lúc phát ra một tràng cười to, chuyên viên xử lý đồ họa Triệu Khải cười đến mức thiếu chút nữa rơi thẳng từ trên ghế xuống đất.

Anh cười lớn: “Tam tiện, thật đúng nha! Ba của cậu là Lý Cương sẽ không tăng ca, thật hâm mộ!”

“Xì!” Lý Tam Kiềm đỏ mặt chụp lấy điện thoại trong tay cô rồi trở lại chỗ cũ, cũng không tức giận, chỉ vì đã quen với việc nghe cô nàng Đạm Dung này nói chuyện khiến người khác cứng họng rồi.

Đạm Dung lắc đầu, trên gương mặt trắng nõn nót lại có chút biểu hiện như bà cụ non.

Đi ra khỏi phòng thiết kế đến văn phòng của quản lý gõ cửa, một giọng nam từ bên trong truyền ra: “Vào đi.”

Đạm Dung đẩy cửa đi vào. “Tìm em có chuyện gì sao?”

Xà Thái Quân ngẩng đầu bảo cô ngồi xuống: “Gần đây có bận gì không?”

Đạm Dung thần nhiên liếc nhìn anh một cái: “Ông anh, trực tiếp nói việc chính đi.”

Bị vạch trần, Xà Thái Quân cũng không để ý lắm, ngẩng đầu lên: “Học muội, em càng ngày càng không đáng yêu.” Quen biết cô từ năm năm trước cũng chính là cái tính này, thật sự là vài năm trôi qua mà cô vẫn không thay đổi gì cả.

“Ông anh, với chuyện anh cứ cách hai ba ngày lại thích quăng thêm công việc qua đây là em đã không có cảm giác gì rồi, lần sau anh hãy đổi cách vào đề đi.”

“Tiểu học muội, sự thật là làm nhiều hưởng nhiều nha. Anh đây đang cố gắng giúp em tích góp của hồi môn nha.”

Đạm Dung hai mắt tròn trắng: “Anh cho rằng mỗi ngày em ở đây bán mạng là mong có cơ hội để gả đi hả?”

“Sao? Muốn lấy chồng rồi sao?” Mặt Xà Thái Quân hiện vẻ nhiều chuyện. “Cũng đúng, sắp hai mươi bốn rồi, thật sự là cần phải kiếm chồng rồi. Anh có cậu em họ cũng không tệ lắm, anh sẽ nói mẹ anh giúp em giới thiệu nha!” Mẹ của anh cực kỳ thích cô gái nhỏ này, nói là cô rất bình tĩnh, không giống những cô gái cùng trang lứa không chín chắn, có lúc từng muốn se duyên tác hợp cho hai người bọn họ thành đôi.

Đạm Dung nháy mắt mấy cái, bình tĩnh nói: “Anh là kẻ tư bản đại gian đại ác vậy mà ngay cả của hồi môn của em cũng không cho.”

“Chắc chắn, cái này gọi là nước phù sa không chảy ra ruộng người ta.” Xà Thái Quân khép hờ mắt xua tay, thật không thể đoán được là cô làm cách nào lại có thể nhìn thấu mách khéo của mình như vậy. Cô em gái nhỏ này mới hai mươi ba tuổi, bộ dạng thanh tú động lòng người, rõ ràng là còn nhỏ mà tính tình lãnh đạm, chín chắn như bà cụ non. Không đáng yêu nha, thật sự không đáng yêu.

“Cũng đúng, vậy trước hết hãy cho em kiếm đủ tiền đã.” Thật ra cô muốn tiết kiệm đủ tiền để đi du lịch, xách balo đi khắp nơi là ước muốn của cô.

“Dung Dung, cuối cùng em cũng hiểu được! Tình yêu là phù vân nha, chỉ có tiền bạc mới là tri kỷ của chúng ta. Lại đây, lại đây, ở đây có một dự án mới, rất được nha.” Xà Thái Quân lập tức ném một bản vẽ mặt phẳng qua.

Đạm Dung cầm lên nhìn nhìn. “Nhà ở lớn như vậy sao?”

“Ừ, hơn 200m².” Xà Thái Quân dùng sức gật gật đầu, có chút nịnh nọt: “Chủ nhà là một bác sĩ.”

“Một mình?” Một người ở trong căn nhà rộng hai trăm mét vuông, có làm quá hay không vậy? Căn phòng đáng thương của cô chỉ vỏn vẹn 10m², đúng là xã hội tư bản chủ nghĩa, chênh lệch giữa người với người thật sự quá lớn.

“Đúng! Cậu ta vẫn độc thân, hơn nữa còn siêu đẹp trai!” Xà Thái Quân tay nắm quyền, trên mặt tràn ngập mơ mộng. “Môi hồng răng trắng, quốc sắc thiên hương, chỉ cần nhìn cậu ta thôi cũng đủ thấy cảnh đẹp ý vui.” (Ten: *phụt máu* O,,O)

Hóa ra là một tên ảo tưởng, Đạm Dung trong lòng thầm than. Nhìn ông anh bộ dạng tràn trề sinh lực, có chút đáng tiếc khẩu vị của ông anh này khác thường, chẳng trách bác Xà ngồi đợi uống chén trà của con dâu mà cổ ngày càng dài như hươu cao cổ. (Ten: =)))))))))) lộn ruột thiệt hahaha)

“Có yêu cầu gì sao?”

Xà Thái Quân lại ném tấm danh thiếp tới, “Em trực tiếp liên hệ với cậu ta.”

Đạm Dung liếc mắt nhìn tấm danh thiếp một cái, Vạn Tuế, phó trưởng khoa khoa Nhi của bệnh viện Tây y kết hợp Đông y ở thành phố M. Danh tiếng không nhỏ, hèn chi khá giả như vậy, nhưng bây giờ bác sĩ cũng làm việc xấu xa đen tối.

Cầm lấy danh thiếp cùng bản vẽ, Đạm Dung đứng dậy chuẩn bị chạy lấy người, lại bị Xà Thái Quân gọi lại. “Tiểu Dung Dung à, đây là anh em tốt của anh, cho nên nhất định phải hoàn thành thật tốt dự án này, biết không? Nếu gặp gì trở ngại, em hãy cố chịu đựng chút.”

Đạm Dung nghi hoặc mặt khề nhú mày, sẽ có gì trở ngại sao? Nghe như là một kẻ rất khó chịu. “Vị khách này rất khó chịu sao?”

“A không không! Không có chuyện này! Em cũng biết đó, là con người, đôi khi khó tránh khỏi yêu cầu sẽ hơi cao, em hãy bỏ qua chuyện nhỏ nhặt, đừng quá tính toán, anh tin tưởng thực lực của em! Đi đi đi, nghe nhiều sẽ loạn, đợi lát nữa gọi điện cho cậu ta đi.”

Đạm Dung quay đầu nhìn Xà Thái Quân, vẻ mặt anh thản nhiên vẫy tay đuổi người. Không chút nghi ngờ, quay về phòng thiết kế, mọi người đều đã đi ăn cơm. Đạm Dung trở lại chỗ ngồi, lấy tấm danh thiếp ra.

Điện thoại reo thật lâu mới có người nhận, giọng nam trầm ồm ồm nghe có chút không kiên nhẫn. “Mười phút sau hãy gọi tới!” Sau đó tự nhiên lại cúp máy.

Đạm Dung nhìn điện thoại, nhìn lại đồng hồ, năm giờ bốn mươi phút, thời gian tan tầm đã qua rồi, cô quấy rầy đến anh ta sao?

Thay vì chờ đợi trong 10 phút, cô tận dụng thời gian vẽ hai bản phác thảo, nhấn lại dãy số của anh ta, lần này đối phương bắt máy rất nhanh.

“Xin chào, tôi là Đạm Dung chuyên viên thiết kế của công ty thiết kế nội thất Tinh Thái, tôi...”

“Nữ ? Tôi không cần nữ!” Đối phương lược bỏ những câu tiếp theo, lại bất ngờ không để cô nói gì nữa mà cúp máy.

Đạm Dung lại nhìn điện thoại, nghĩ rằng chẳng lẽ nhầm số rồi? Chưa từ bỏ ý định lại gọi qua, bên kia sau khi nhận điện thoại rất không hài lòng nói: “Tôi cũng đã nói là không cần phụ nữ!” Sau đó không cho cô nói lại một câu liền mạnh mẽ dập máy.

Đạm Dung ngẩng đầu lên nhìn chăm chăm điện thoại thật lâu, trong lòng than thở: Thì ra tên ẻo lả là gay! Được rồi, thật ra cô cũng không có ý kỳ thị, anh ta không muốn phụ nữ thì cô cũng không có biện pháp, nhưng đây là công việc đã nhận, dù sao cũng phải nói chuyện rõ ràng.

Vì thế Đạm Dung lại hết sức nhẫn nại gọi điện thoại tiếp.

“Cô có để cho tôi yên được không? Tôi cũng đã nói là không cần phụ nữ mà!”

Nghe giọng điệu của đối phương cực kì phiền chán, Đạm Dung bình tĩnh và kiên định cất cao giọng nói: “Tôi là mẹ anh!”

“Hả?” Đối phương ngạc nhiên.

Thành công khiến cho đối phương lắng nghe, Đạm Dung không chút hoang mang giải thích: “Là bác sĩ Vạn sao? Tôi là Đạm Dung chuyên viên thiết kế của công ty thiết kế nội thất Tinh Thái, ông chủ của chúng tôi Xà Thái Quân bảo tôi liên hệ với anh, việc trang trí cho nhà của anh là do tôi chịu trách nhiệm.”

“Tên Xà Thái Quân kia, cậu ta không phải võ ngực nói giúp tôi thực hiện sao? Thế nhưng lại thay một nữ nhân viên làm cho tôi!”

Đối phương nghiêng răng nghiêng lợi nói, rõ ràng là anh ta vẫn nghĩ ông anh kia tự thiết kế ỳnh? Không ngờ nha, hóa ra là một vòng yêu hận luẩn quẩn, ông anh à anh lại gây ra nghiệp chướng này nha.

“Bác sĩ Vạn, nếu anh cần tìm nhân viên nam, tôi có thể để đồng nghiệp nam tiếp nhận.” Người ta có tính kỳ thị, cô cũng không có biện pháp, ai kêu mẹ cô chưa cho cô cái gì đó dài dài hơn một chút nha. (Ten: PHỤT! *tỷ làm em phun nước đầy bàn phím ==!)

“Tôi không cần! Cô hãy bảo Xà Thái Quân tự mình nói với tôi!” Vừa dứt lời, tiếp theo là chuỗi ‘tút tut’ vang lên bên tai.

Lại cúp máy, thật không biết lịch sự! Đạm Dung lắc đầu, để điện thoại vào chỗ cũ. Suy nghĩ một chút, mới gọi điện thoại cho ông anh.

“Vị bác sĩ Vạn kia không muốn em thiết kế nhà cho anh ta, bảo là anh tự mình nói rõ ràng với anh ta.”

“Sao? Quả nhiên. Để anh nói với cậu ta một tiếng, em chờ anh.”

Sau khi cúp máy, Đạm Dung thu thập vài thứ, cầm túi xách ra khỏi văn phòng.

Trời tháng 10 tối rất nhanh, mới 6h30 mà bên ngoài đã có ánh đèn sáng rực. Lát nữa còn phải quay về tầng ca, cô chỉ đến siêu thị nhỏ gần đó mua ít thức ăn làm sẵn, vẫn còn nóng, rồi quay lại công ty. Cuộc sống của cô trong một tuần có ít nhất năm ngày lặp đi lặp lại như vậy, thật ra cô không thích lắm, nhưng có thể nuôi sống chính mình thì đành chịu. Nếu có thể nhanh kiếm đủ tiền, cô có thể rời khỏi nơi này.

Cơm mới ăn đến một nửa, Linh Lung cô bạn cùng phòng gọi điện đến. “Tiểu Dung, chìa khóa của mình đã mất, mình đang ở trước cửa nhà, bây giờ ỳnh mượn chìa khóa của cậu nha!”

Tháng này đã là lần thứ mấy rồi? Đạm Dung lắc đầu. “Cậu lại công ty mình lấy đi.”

Buông di động, vừa đưa muỗng cơm đến miệng, điện thoại lại reo.

“Tiểu Dung Dung, anh đã cùng cậu ta thông qua, em nhận việc này không thành vấn đề. Khoảng 8h30 cậu ta sẽ đến công ty, em nói chuyện với cậu ta trước, tìm hiểu yêu cầu của cậu ta một chút.” Xà Thái Quân nói liền một hơi.

“Sao anh ta lại đột nhiên đồng ý chứ?” Đạm Dung đối với chuyện này có vẻ tò mò.

“Ai nha, đại bác sĩ không nghĩ tới là anh không tôn trọng cậu ta, thay đổi người cũng không biết nói trước một tiếng. Em hãy cố gắng hiểu được tính tình của cậu ta thật tốt nha, về sau khi làm việc sẽ phải đối mặt nhiều. Không nói nữa, anh phải đi ăn cơm, nói điện thoại lâu như vậy, mệt chết anh mất thôi.”

Vậy là vừa rồi anh ấy tâm tình với bác sĩ Vạn sao? Thì ra anh này thích làm nũng như vậy. Đạm Dung vuốt cằm, phỏng đoán chắc anh ta rất kiêu ngạo.

Buông điện thoại, đĩa cơm đã lạnh từ lâu. Giải quyết hết phần thức ăn còn lại, những người khác lục tục đi về. Ban đêm là thời gian nghỉ ngơi hoặc đi tiệc tùng, ở phòng thiết kế nho nhỏ này, lại có một cuộc chiến sắp bắt đầu.

Đạm Dung lắc đầu, trên gương mặt trắng nõn trẻ con chút biểu hiện này giống như bà cụ non.

Đi ra khỏi bộ phận thiết kế đến văn phòng của quản lý gõ cửa, một giọng nam từ bên trong truyền ra: “Tiến vào.”

Đạm Dung đẩy cửa đi vào. “Tìm em có chuyện gì?”

Xà Thái Quân ngẩng đầu bảo nàng ngồi xuống: “Gần đây có việc gì không?”

Đạm Dung thần nhiên liếc mắt hắt một cái: “Sư huynh, trực tiếp nói việc chính đi.”

Bị vạch trần, Xà Thái Quân cũng không để ý lắm, ngẩng đầu lên: “Sư muội, em càng ngày càng không đáng yêu.” Năm năm trước nhận thức nàng cũng chính là cái bộ dạng này, thật sự vài năm đã trôi qua mà cô đều không thay đổi gì cả.

“Sư huynh, anh đối với em cách hai ba ngày lại hỏi han tình hình công việc gần đây em cho dù muốn cũng không còn có cảm giác gì, lần sau anh hãy đổi cái chuyện khác để vào đầu đề đi.”

“Tiểu sư muội, làm nhiều hưởng nhiều, thật sự. Sư huynh là đang cố gắng giúp em kiếm chỗ tốt để gả.”

Đạm Dung hai mắt tròn trĩnh: “Anh cho rằng em mỗi ngày ở đây bán mạng là mong có cơ hội gả đi ra ngoài sao?”

“Như thế nào? Muốn lấy chồng rồi sao?” Xà Thái Quân vẽ mặt ‘bà’ tám.

“Cũng đúng, đã sớm hai mươi tư xác thực cần kiếm chồng. Anh có cậu em họ không sai biệt lắm, anh sẽ nói mẹ anh giúp em giới thiệu!” Mẹ của hắn phi thường thích tiểu cô nương này, nói nàng đủ bình tĩnh, không giống những con nhóc cùng lứa không chín chắn, từng có lúc muốn se duyên tác hợp cho hai người bọn họ thành đôi nữa kia.

Đạm Dung nháy mắt mấy cái, bình tĩnh nói: “Anh là kẻ tư bản vạn ác thể nhưng ngay cả đồ cưới của em cũng có ý tứ.”

“Chắc chắn, cái này gọi là nước phù sa không chảy ra ruộng người ta.” Xà Thái Quân khép hờ mắt xua hai tay, thật sự đoán không ra nàng như thế nào đều có thể đem mảnh khỏe của mình nhìn thấu rõ ràng.

Tiểu sư muội này mới hai mươi ba tuổi, bộ dạng thanh tú động lòng người, rõ ràng còn nhỏ mà tính tình lạnh nhạt, chín chắn như bà cụ non. Không đáng yêu nha, thật sự không đáng yêu.

“Cũng đúng, vậy trước hết hãy để cho em kiếm đủ tiền đã.” Kỳ thật nàng nghĩ muốn để dành dụm đủ tiền để đi du lịch, mang theo túi xách đi du lịch đây đó là ước muốn của nàng.

“Dung Dung, em rất cục cựa cũng hiểu được ! Tình yêu là mây bay nha mây bay, chỉ có tiền tài mới là tri kỷ của chúng ta. Đến đến nơi này có cái hạng mục mới, rất có tiền đồ”. Xà Thái Quân lập tức ném một bản vẽ phẳng tới đây.

Đạm Dung cầm lên nhìn nhìn.” Phòng ở lớn như vậy?”

“Ừ, 200 mét vuông .” Xà Thái Quân dùng sức gật gật đầu, có chút nịnh nọt: “Chủ nhà là một vị bác sĩ.”

“Một người? ” Một người ở trong phòng ở rộng hai trăm mét vuông, có thể hay không rất đáng xấu hổ?

Đáng thương là nàng tất cả căn phòng chỉ mới đến mười mét vuông, quả nhiên là xã hội tư bản chủ nghĩa, người với người chênh lệch thật sự quá lớn.

“Đúng ! Hắn vẫn độc thân, hơn nữa siêu đẹp trai!” Xà Thái Quân tay nắm quyền, trên mặt tràn ngập mộng ảo.

“Môi hồng răng trắng, quốc sắc thiên hương, chỉ cần nhìn hắn thôi cũng đủ cảnh đẹp ý vui.”

Nguyên lai là một tên ảo lả, Đạm Dung trong lòng thầm than.

Nhìn sư huynh bộ dạng phát xuân, có chút đáng tiếc sư huynh này vị giác khác thường, chẳng trách Xà lão ngồi đợi uống chén trà của con dâu mà ngày càng dài như hươu cao cổ.

“Có yêu cầu gì?”

Xà Thái Quân lại ném tấm danh thiếp tới, “Em trực tiếp liên hệ hắn.”

Đạm Dung liếc mắt ngắm tấm danh thiếp một cái, Vạn Tuế, phó chủ nhiệm bệnh viện Tây y kết hợp với khoa nhi thành phố M.

Danh tiếng không nhỏ, trách không được khá giả như vậy, bất quá hiện tại bác sĩ đều làm việc hiểm độc.

Thu hồi danh thiếp cùng bản vẽ, Đạm Dung đứng dậy chuẩn bị chạy lấy người, vừa nhấc chân lại bị Xà Thái Quân gọi lại.

“Tiểu Dung Dung nha, đây là huynh đệ tốt của sư huynh cho nên nhất định nhất định phải hoàn thành thật tốt công trình này, biết không? Nếu gặp cái gì trở ngại, em hãy cố chịu đựng.” “

Đạm Dung nghi hoặc mặt khê nhãn mày nhíu lại, sẽ có cái gì trở ngại? Nghe hình như là một kẻ rất phiền toái.

“Vị khách này rất khó chịu?”

“Nga không không! Không có chuyện này! Em cũng biết đó là người có đôi khi khó tránh khỏi yêu cầu sẽ hơi cao, em hãy bỏ qua chuyện nhỏ nhất, đừng quá tính toán, sư huynh tin tưởng thực lực của em! Đi đi đi, nghe nhiều sẽ loạn, đợi lát nữa gọi điện thoại cho hắn là được.”

Đạm Dung quay đầu nhìn lại Xà Thái Quân, anh ta thần sắc tự nhiên vẫy tay đuổi người. Liền không nghi ngờ gì, khi trở lại bộ phận thiết kế mọi người đều đã đi ăn cơm.

Đạm Dung trở lại chỗ ngồi, lấy ra tấm danh thiếp.

Điện thoại vang thật lâu mới có người tiếp, giọng nam trầm ổn nghe có điểm không kiên nhẫn.

“Mười phút sau hãy gọi tới!” Sau đó mặc danh kỳ diệu cắt máy .

Đạm Dung nhìn điện thoại, nhìn nhìn lại đồng hồ, năm giờ bốn mươi phút, thời gian tan tầm đã qua rồi đi, nàng quấy rầy đến hắn sao?

Thay vì chờ đợi trong 10 phút, nàng tận dụng vẽ phác thảo hai cái sơ đồ, lại bấm dây số của hắn, lần này đối phương rất nhanh liền có hồi đáp .

“Xin chào, tôi là thiết kế sư công ty thiết kế trang sức Tinh Thái Đạm Dung, tôi...”

“Nữ ? Ta không cần nữ !” Đối phương lược bỏ những câu tiếp theo, lại bất ngờ không cho nàng nói cái gì nữa treo máy.

Đạm Dung lại nhìn điện thoại, nghĩ rằng chẳng lẽ nhầm số rồi?

Chưa từ bỏ ý định lại gọi qua, bên kia sau khi tiếp điện thoại phi thường không hề giận nói: “Tôi đều nói không cần nữ nhân!” Sau đó không cho nàng nói lại một câu lại mạnh mẽ dập máy.

Đạm Dung mắt ngẩng lên nhìn chăm chăm điện thoại thật lâu, trong lòng than thở: Nguyên lai, tên ẻo lả là gay! [TNN: mọi hiểu nhầm bắt đầu từ đây á *chỉ chỉ* tự làm bậy không thể sống]

Được rồi, nàng kỳ thật cũng không có ý tứ kỳ thị, hẳn không nghĩ muốn nữ nhân nàng cũng không có biện pháp, nhưng đây là công việc đã nhận rồi dù sao cũng phải nói chuyện rõ ràng.

Vì thế Đạm Dung lại phi thường có tính nhẫn nại gọi điện thoại qua.

“Cô có để cho tôi yên không thì bảo? Tôi đều đã nói không cần nữ nhân!”

Nghe ngữ khí đối phương cực kì phiền chán, Đạm Dung bình tĩnh, trấn định cất cao giọng nói: “Tôi là mẹ anh!”

“Ách?” Đối phương ngạc nhiên.

Thành công khiến cho đối phương lắng nghe, Đạm Dung không chút hoang mang giải thích: “Là bác sĩ Vạn sao? Tôi là Đạm Dung thiết kế sư công ty nội thất Tinh Thái, lão bản của chúng tôi Xà Thái Quân bảo tôi liên hệ với anh, việc trang trí cho nhà của anh là do tôi chịu trách nhiệm.”

” Tên Xà Thái Quân kia, hẳn không phải võ ngực nói giúp tôi thực hiện sao? Thế nhưng thay đổi cho tôi thành một nữ nhân viên !”

Đối phương nghiêng răng nghiêng lợi nói, hiển nhiên hẳn vẫn nghĩ đến là sư huynh tự mình giúp hẳn làm thiết kế?

Không thể tưởng được nha, nguyên lai đúng là một hồi luẩn quẩn yêu hận tình thù, sư huynh anh lại gây ra nghiệp chướng này nha.

“Bác sĩ Vạn, nếu anh cần tìm nhân viên nam, tôi có thể cho nam đồng sự khác tiếp nhận.” Người ta có tính kỳ thị, nàng cũng không có biện pháp, ai kêu mẹ nàng chưa cho nàng cái gì đó dài dài hơn một chút nha.[TNN:đen tối tỷ nha * tự hiểu nha* ai không hiểu cứ add yahoo của ta (^o^)]

“Tôi không cần! Cô hãy bảo Xà Thái Quân tự mình nói với ta!” Vừa dứt lời, tiếp theo là chối “tút tut” vang lên bên tai.

Lại cúp máy, thực không lễ phép! Đạm Dung lắc đầu, đem điện thoại để vào chỗ cũ. Nghĩ nghĩ, mới gọi điện thoại cho sư huynh.

“Vị Vạn bác sĩ kia không muốn em làm thiết kế cho nhà của hẳn, bảo anh tự mình nói rõ ràng cho hẳn.”

“Phải không? Quả nhiên. Anh đây trước nói với hẳn một tiếng, em chờ anh.”

Sau khi chấm dứt cuộc trò chuyện, Đạm Dung thu thập vài thứ, cầm túi xách ra khỏi văn phòng.

Tháng mười sắc trời nhanh chóng tối đen, mới 6 giờ rưỡi bên ngoài đã đốt đèn thấp sáng con đường.

Đợi lát nữa còn phải trở về tầng ca, nàng đơn giản đến bách hóa gần đó mua một thực phẩm chế biến sẵn, còn nóng, rồi quay lại công ty.

Một tuần có ít nhất năm ngày cuộc sống lặp lại như vậy, kỳ thật nàng rất chán ghét, bắt quá có thể nuôi sống chính mình không sai.

Nếu có thể mau chóng kiếm đủ tiền, nàng là có thể rời đi nơi này.

Cơm ăn đến một nửa, bạn cùng phòng Linh Lung gọi điện báo.”Tiểu Dung, chìa khóa của mình đã đánh mất, đang ở trước cửa nhà, chìa khóa của bạn trước ỉnh mượn!”

Tháng này đã là lần thứ mấy ? Đạm Dung lắc đầu.

“Cậu qua công ty mình lấy đi.”

Buông di động, mới múc muỗng cơm đến miệng, điện thoại lại vang .

“Tiểu Dung Dung, anh đã cùng hân thông qua, em nhận việc này không thành vấn đề.

Hân đại khái 8 giờ rưỡi sẽ đến công ty, em trước cùng hân nói chuyện, hiểu biết một chút yên cầu của hân.”
Xà Thái Quân một hơi nói xong.

“Anh ta như thế nào đột nhiên đáp ứng đâu?” Đạm Dung đối với chuyện này có vẻ tò mò.

“Ai nha, đại bác sĩ không phải là cảm thấy anh không tôn trọng hân sao, thay đổi người cũng không biết nói trước một tiếng.

Em hãy nghiền ngẫm tính tình của hân thật tốt nha, về sau khi làm việc sẽ phải đối mặt nhiều. Không nói nữa, anh muốn đi ăn cơm, nói điện thoại lâu như vậy, mệt chết anh mất thôi.”

Vậy là hân vừa rồi tâm tình cùng Vạn bác sĩ đi? Nguyên lai, vị đại ca kia thích làm nũng như vậy. Đạm Dung vuốt cằm, phỏng đoán chắc anh ta rất kiêu ngạo.

Buông điện thoại, đĩa cơm sớm đã lạnh. Đem thức ăn còn lại giải quyết hết, những người khác lục tục trở về.

Ban đêm thời điểm nên hoặc nghỉ ngơi hoặc cuồng hoan, tại bộ phận thiết kế nho nhỏ này, lại có một cuộc chiến mới bắt đầu.

2. Chương 2

Bác sĩ Vạn kỳ thật nửa điểm cũng không ẻo lả, anh ta có một dáng người cao gầy thon dài, bên ngoài anh tuấn, làn da trắng nõn.

Sự kết hợp hài hòa giữa thanh tao cùng với cao nhã, thời điểm Đạm Dung ở phòng khách lần đầu tiên nhìn thấy hân, ánh đèn chiếu sáng vào mà bị mê hoặc một chút, nghĩ đến chính mình gặp được thiên sứ.

Bất quá khi chống lại ánh mắt của anh ta sự lạnh lùng trong đáy mắt làm nàng bất chợt bị hóa đá.

Đáng tiếc khuôn mặt kia, nếu có thể bảo trì tươi cười, đáy mắt có thể thật sự ấm áp, cỡ nào cảnh đẹp ý vui a.

“Cô nhìn đủ sao?” Vạn Tuế nhìn nàng liếc mắt một cái, khinh thường hỏi.

Nữ nhân chính là phiền toái như vậy, nếu không phải tên Xà Thái Quân kia luôn miệng cam đoan nàng là người có năng lực, hân mới sẽ không chịu để ột tiểu nữ sinh như vậy phụ trách, thoát nhìn cơ hồ như chưa phát dục đủ để có thể hoàn thành thiết kế sư cho ngôi nhà của hân.

Đạm Dung thu hồi ánh mắt mang theo nghiền ngẫm, rốt cục xác định hân không phải tác phẩm nghệ thuật.

Kỳ thật vẫn là tác phẩm nghệ thuật đáng yêu, tuy rằng cứng rắn, lạnh lùng nhưng ít nhất sẽ không phải là một kẻ xem thường người khác.

“Xem đủ, cảm ơn đã cho nhìn.” Nàng sau khi nói xong nhanh chóng ngồi vào vị trí bên cạnh hân.

Lúc này đến phiên Vạn Tuế cao thấp đánh giá nàng, tóc ngắn, sắc mặt hơi tái nhợt, vừa thấy là biết dinh dưỡng.

Thân hình mảnh khảnh, toàn thân cao thấp trừ bỏ hai chữ bình thường, tìm không thấy khác chữ đến để mà hình dung.

Loại người này, đi ở trên đường cái nhìn tùy tiện xung quanh đều có thể thấy vài cái, thực hoài nghi nàng có thực lực hay không.

Bất quá nàng có bàn tay đẹp, mười ngón thon dài nhỏ nhắn, móng tay cũng sửa sạch sẽ. Nâng cằm hướng lên trên gương mặt, ừ, màu môi không sai rất khỏe mạnh, cái mũi mượt mà thẳng, đôi mắt đen hơi thâm, bất quá hai mắt rất có thần.

Hai mắt? Vạn Tuế phút chốc chống lại đôi mắt nàng tràn ngập trên tức, còn có vẻ mặt cười như có như không.

“Xem đủ sao?”

Nàng thế nhưng đem hần lời nói mới vừa rồi còn trả lại nguyên cho hần, Vạn Tuế hơi quầnbách thu hồi tầm mắt, trên mặt mang theo một chút xấu hổ.

Hần là làm sao vậy? Thế nhưng như vậy không chút nào kiêng kị xem xét một người nữ sinh.

“Bác sĩ Vạn, chúng ta bắt đầu đi, tôi họ Đạm, tin tưởng Xà quản lí có đề cập qua với anh đi. Không biết Vạn bác sĩ muốn một cái nhà như thế nào?”

Đạm Dung không có để ý biểu tình biến hóa trên mặt hần, bất quá nàng cũng muốn mất thời gian nhiều để tô màu, chính là thần nhiên đem đề tài quay về quỹ đạo.

Nàng sẽ không tự tin đến cho rằng đối phương đối với nàng có hứng thú, đêm nay có thể thuận lợi hiểu biết yêu cầu hần cần là đã xem như hoàn thành nhiệm vụ .

“Nhà? Thoải mái là được.” Vạn Tuế nhanh chóng khôi phục khuôn mặt không có biểu tình.

“À.” Kỳ thật kiểu trả lời này thực không rõ ràng, bất quá đại đa số khách hàng đều đã trả lời như vậy.

“Vậy phong cách thích là dạng gì? Còn có màu sắc?”

“Không cố định, đơn giản là tốt rồi.”

“Đó là sự mới mẻ mà đơn giản đi.” Đạm Dung cầm lấy bút ghi trên giấy để ghi nhớ.

“Không nhất định phải mới, tôi lại không chạy theo phong trào, có thể ở là tốt rồi.” Vạn Tuế môi khẽ nhếch lên, chân bắt chéo, tay ở trên bàn nhẹ nhẹ gõ nhịp .

Nếu không phải gặp qua nhiều khách hàng, Đạm Dung sẽ cho rằng anh ta cơ bản là cố ý làm khó cô.

Trên cơ bản rất nhiều người khi đang nói về việc trang hoàng nội thất, căn bản không biết chính mình thích cái gì, khách hàng loại này là phiền toái nhất, bởi vì bọn họ nói không nói rõ suy nghĩ trong lòng, nếu bạn tự ý đoán sai vui giận trong lòng của bọn họ, sẽ làm uống phí rất nhiều công sức.

Đạm Dung khởi động laptop trong tay, lấy ra bản vẽ đã chuẩn bị sẵn lúc trước trong công ty, trình lên trước mặt hần.

“Bác sĩ Vạn có thể trước xem bản vẽ của công ty chúng tôi, như vậy có vẻ dễ dàng biết anh muốn cái gì .”

Vạn Tuế ngẩng mắt laptop, khoát tay.”Không cần xem, tôi không cần cùng người ta giống nhau.”

Đạm Dung rũ mắt xuống, yên lặng đem laptop khép lại. Mở ra hình đồ họa ngôi nhà, lại hỏi: “Kia vậy vẫn là trước nói chuyện bản vẽ mặt phẳng đi. Công năng trong phòng anh có yêu cầu gì khác không?”

“Hai sảnh bốn phòng , có cần thay đổi gì sao?”

Một người ở, bốn phòng thật sự thực lãng phí. Đạm Dung đáy lòng lại nhỏ nhỏ bỏ thêm câu.

Lần này Vạn Tuế buông chân, thân mình hơi nghiêng về phía trước, ánh mắt chuyên chú nhìn trên bản giấy.

“Tôi muốn có thư phòng, phòng ngủ, ba phòng tắm sửa lại làm hai cái, một cái cho chủ nhà một cái đặt ở phòng khách. Phòng ngủ chính phải có phòng để áo quần, cứ như vậy đi.”

“Vâng.” Đạm Dung đem lời của hần nói nhớ tốt, sau đó chỉ vào bản vẽ.

“ Phòng ngủ này cũng không quá lớn, ngay bên cạnh lại có một phòng nhỏ, nếu muốn có thể dùng làm phòng để áo quần, nên tôi nghĩ anh nên đem hai phòng này thông với nhau.

Mặt khác hai phòng này có vẻ xa hơn, có thể dùng một cái làm phòng khách và một cái để làm thư phòng.”

“Nói như vậy, tôi đây buổi tối dùng máy tính chẳng phải là phải chạy rất xa?” Vạn Tuế lấy tay chỉ vào bản vẽ cái khoảng cách phòng ngủ với thư phòng có chút xa.

Đạm Dung lo lắng, trả lời: “VẬY đem thư phòng đặt tại bên cạnh phòng ngủ ngay tại phòng nhỏ kia đi. Thư phòng kiêm với phòng giữ quần áo.”

“Không nên, không nên!” Vạn Tuế lại xua tay.

“Mấy tính trong đó có sóng xạ bắn ra không tốt cho cơ thể, tôi không muốn nó đặt gần phòng ngủ như vậy. Hơn nữa đem một phòng kiêm hai chức năng vậy hai phòng còn lại để làm gì?”

Đạm Dung có thể kết luận, anh ta nếu không phải cố ý làm khó, chính là siêu cấp khó hầu hạ. Mới muốn nói cái gì đó, cửa phòng khách bị người nào đó gõ vài cái.

“Hi, Đạm Dung!”

Đứng ở cửa là một cô gái tuổi thanh xuân ăn mặc theo thời thượng, là bạn cùng phòng Đạm Dung, Linh Lung.

Đạm Dung thế này mới nhớ tới chuyện nàng muốn tới lấy chìa khóa, đẩy ra ghế dựa đứng lên, nàng cùng với Vạn Tuế nói câu ‘xin lỗi chờ tôi một lát’ sau đó đi ra phòng khách.

“Chờ một lát, tớ liền đưa cho cậu” Cùng Linh Lung nói vài lời, nàng vội vàng hướng bộ phận thiết kế đi đến.

Linh Lung đối với nàng vẫy vẫy tay, ánh mắt lại kìm lòng không đậu chuyển hướng vào bên trong phòng dừng lại trên thân nam nhân cao lớn đẹp mặt.

Cảm nhận được ánh mắt bên ngoài nhìn mình, Vạn Tuế mắt nhìn theo ra, chống lại ánh mắt háo sắc của nàng ta, lập tức chán ghét thu hồi tầm mắt.

“Anh...” Bị chú ý tới, Linh Lung hưng phấn vừa mới mở miệng muốn đến gần, chỗ rẽ đã vang lên tiếng bước chân. Trong chớp mắt, Đạm Dung chạy tới trước mặt.

Nàng đưa Linh Lung một chuỗi chìa khóa, dặn dò nói: “Tối nay nhớ rõ giúp mình mở cửa, đừng ngủ như chết.”

Linh Lung không để ý tới lời nàng, nàng ta lôi kéo quần áo Đạm Dung lui qua một bên, lặng lẽ hỏi: “Tiểu Dung, người ở bên trong là ai? Oa, thật đẹp trai nga!”

Đạm Dung mắt nhìn vào phòng khách, xuyên thấu qua tấm thủy tinh bên tường nhìn bên trong không bỏ sót gì. Vạn Tuế tựa hồ chờ thật sự không kiên nhẫn, liền tiếp xem đồng hồ.

“Đó là một vị khách, đang cùng tớ bàn phương án, ban5 đi trước đi.” Nói xong vừa mới ly khai lại bị Linh Lung kéo lấy.

“Này, này !” Linh Lung có chút e lệ nói: “Giúp tớ giới thiệu một chút thôi.”

Đạm Dung hai tay ôm ngực, bình tĩnh nói: “Anh ta là gay.”

“Ách? Không thể nào?”

Linh Lung khoa trương há rộng miệng, giây tiếp theo nhất thời thất vọng nói: “Thật lãng phí!”

Đạm Dung vỗ vỗ bả vai của nàng an ủi: “Sớm một chút trở về.” Sau đó xoay người đi trở về phòng khách.

Đạm Dung ngồi xuống, kéo ghế dựa nghĩ muốn tiếp tục, Vạn Tuế liếc mắt bên ngoài dương dương tự đắc đầu, thật không kiên nhẫn nói: ” Bằng hữu cô giống như còn có việc?”

Đạm Dung xoay người nhìn xem, quả nhiên Linh Lung còn ở bên ngoài lấp la lấp ló.

Ừ, như vậy thực sự có điểm mất mặt. Đạm Dung lại đứng dậy đi qua đối với nàng khoát tay, ý tứ là kêu nàng đi mau, sau đó đem cửa phòng khách đóng lại, lại đem rèm cửa sổ thủy tinh buông xuống.

Đi trở về chỗ ngồi, thì nghe được Vạn Tuế hơi khinh thường nói: “Hiện tại nữ hài tử đều không rụt rè như vậy ?”

Đạm Dung bình thản, không đến nơi đến chốn nói trở lại: “Nàng là vậy xem tác phẩm nghệ thuật.”

Vạn Tuế nhất thời dở khóc dở cười, nữ hài tử này nói chuyện hoàn toàn không nghe ra ý của anh mà nàng chẳng lẽ không có nghe ra lời nói ý tứ của hắn mang theo châm chọc sao?

Cư nhiên còn có thể bình tĩnh ứng đối như vậy. Xem mặt nàng bình tĩnh, thật đúng là làm cho người ta phát điên.

“Cô đóng cửa hạ rèm cửa sổ xuống, sẽ không sợ tôi sẽ làm cái gì sao?” Vạn Tuế đột nhiên tâm tình sung sướng đứng lên, rất muốn nói chút gì đó trên cột nàng một chút.

Ai ngờ nàng chính là chọn nhử mày, sắc mặt như thường.

“Anh sẽ đối với tôi làm cái gì sao?” Nàng hỏi lại.

Vạn Tuế nhất thời ghen hòng, ngay cả nói cũng nói không nên lời.

“Bác sĩ Vạn, chúng ta đừng nói chuyện phiếm nữa, tiếp tục thôi.” Đạm Dung cầm bút thúc giục.

Đã hơn 9h tối, nếu không nhanh chóng thảo luận đêm nay Đạm Dung đừng nghĩ có thể tới việc sớm tan tầm.

Bị người khác đối đãi không kiên nhẫn như vậy là lần đầu tiên, Vạn Tuế cư nhiên phát hiện mình lại không hề tức giận, thu hồi những suy nghĩ, đem lực chú ý đặt lại trên bản vẽ.

Đại khái nói chuyện thêm một giờ nữa, những phương án tối ưu vẫn chưa giải quyết được.

Vạn Tuế vẫn như cũ rối rắm vị trí đặt thư phòng, Đạm Dung đưa ra đề nghị nào cũng không chấp nhận.

Bên tai nghe thấy tiếng bước chân của những người khác, nàng đoán bọn họ chắc hẳn đã tan tầm.

“Bác sĩ Vạn, như vậy đi chúng ta hẹn trước thời gian đi nhìn qua ngôi nhà của anh, sau đó tôi lại đưa ra cho anh các phương án, như thế được chứ?”

Đây là phương pháp tốt nhất, đêm nay có nói gì thêm cũng không đi tới đâu, anh ta cũng không thể ngay lập tức cho ra một đáp án, có lẽ trước mắt nên nhìn thấy hiện trường thì tốt hơn.

“Trước mắt cứ vậy đi, có thời gian sẽ hẹn gặp.” Vạn Tuế đứng lên, đợi nàng tiễn khách.

Đạm Dung nhanh chóng thu thập bản vẽ trên bàn, xoay lại thấy anh ta còn đó, “Bác sĩ Vạn còn chưa đi sao?”

Vạn Tuế lập tức cảm giận nghĩ, nàng thực không biết lễ phép!

Nhìn anh ta oán giận chậm rãi đi ra ngoài, Đạm Dung lắc đầu, chẳng lẽ làm bác sĩ nào cũng buồn vui thất thường thế à? Vừa rồi về mặt còn rất hòa nhã mà.

Trở lại phòng thiết kế, không ngoài suy đoán của nàng, mọi người đã về hết.

Tắt hết điện, khoá cửa, ngã tư đường lối rẽ vào công ty không một bóng người thời gian cũng đã sắp đến 11h khuya, làm bạn với nàng chỉ còn ánh đèn đường mờ nhạt.

Có lẽ căn phòng đó cũng không thể gọi là nhà, chỉ là một nơi để nàng tạm thời tránh gió tránh mưa.

Vì rất nhiều người khác trang trí nhà cửa, lại chưa có một người nào thấp một ngọn đèn nhỏ chờ nàng đi làm về muộn.

Cha mẹ li dị rồi tái hôn, khiến cho nàng thiếu mất cảm giác ấm áp của gia đình. Một thời gian dài tự lập đã hình thành tính cách lạnh lùng của nàng, không có nhiều yêu cầu, sống không có nhiều ham muốn, sống chỉ vì hiện tại.

Khu chung cư cũ ở trong một khu phố nhỏ gần công ty, đi bộ mất hai mươi phút.

Chỉ là hai căn phòng nhỏ chỉ cỡ ba mươi mét vuông, một phòng khách, hai phòng ngủ, phòng chỉ dùng các mảnh gỗ để phân chia diện tích không gian, tiền thuê một tháng là một ngàn sáu hai người cùng nhau gánh vác.

Kỳ thật cái giá này khá đắt đỏ. Thành phố M xem như là phát triển, ít nhất là Đạm Dung thấy như vậy, bây giờ rất nhiều người trẻ tuổi trở nên giàu có, bởi vì khách hàng của nàng hầu hết là các cặp đôi mới cưới.

Dưới lầu bảo an đã ngủ gục, bởi vì không có chìa khóa, Đạm Dung đành phải gọi ông thức dậy mở cửa.

Đi lên cầu thang bộ, đèn cũng không mở làm nàng phải sờ soạng bước từng bước một đi lên.

Lên tầng sáu bấm chuông cửa, đợi lâu vẫn không có người trả lời, bất đắc dĩ gọi điện thoại cho nàng kia, vẫn như cũ không có người tiếp. Sớm như vậy đã ngủ sao? Cũng không phải là ngủ như chết đi? Đạm Dung đành mở QQ, nhắn tin.

Cửa được mở ra sau ba giây.

“Ai nha, mình vừa đeo tai nghe cùng trò chuyện với người ta.” Linh Lung giải thích.

Đạm Dung cũng lười cùng nàng nói chuyện phiếm, đi vào phòng, cởi giày, xoa bóp chiếc cổ đau nhức, thậm chí muốn tắm rửa xong liền lập tức bò trên giường.

Trước mắt mà nói, ngủ mới là điều thiết thực nhất với nàng. Sau đó ôm gối ôm nhắm mắt gập chu công, nàng suy nghĩ đến bao giờ mới có thể chấm dứt những ngày tháng thế này, cuộc sống hưởng thụ đâu? Được rồi, tạm thời chỉ có thể hưởng thụ trong giấc mơ thôi.

3. Chương 3

Bởi vì trên tay còn đang có các hạng mục khác cần phải hoàn thành, hơn nữa Vạn Tuế vẫn chưa có gọi tới, nên Đạm Dung nghĩ có lẽ anh ta đã quên. Thẳng cho đến khi kết thúc ca làm buổi chiều thứ bảy, anh ta mới gọi điện tới.

“Ngày mai đi xem phòng, buổi sáng chín giờ.”

“Cái gì?” Ngày mai là chủ nhật nha—là cơ hội duy nhất để nàng có thể ngủ nướng mà.

“Nhưng bác sĩ Vạn, ngày mai là ngày nghỉ, tôi có việc rồi!” Cùng với Chu công tử đánh cờ là việc rất quan trọng, nên nàng kiên quyết cự tuyệt.

Tuy nói rằng khách hàng là thượng đế, bản thân dù sao cũng phải nhượng bộ chiều theo họ, nhưng nàng cũng chỉ là người làm công hưởng lương đáng thương ấy kể từ bản hút máu, chứ nàng không có bán mạng cho họ.

“Tôi chỉ có thời gian vào sáng ngày mai.” Bị cự tuyệt ngay lập tức như vậy, giọng nói của Vạn Tuế không hề giận.

“Các người không có làm tăng ca sao?”

“Bác sĩ Vạn chủ nhật có khám bệnh không?”

“Cái gì? Tôi không có ca trực vào ngày chủ nhật.” Bị hỏi một vấn đề khác một cách đột ngột, Vạn Tuế đơ ngốc mà trả lời.

“Vâng, cho nên Bác sĩ Vạn sẽ không vì một bệnh nhân mà tăng ca đúng không?”

Vạn Tuế bị đánh bại không thể thốt nên lời: “Hẹn được cô cũng thật khó khăn!” Thật lâu sau đó anh ta mới phun ra một câu như vậy rồi cắt máy.

Tính tình không tốt, còn không biết lễ phép, Đạm Dung nhìn điện thoại nhún nhún vai.

Thu dọn mấy thứ rồi đứng lên vận động cái thắt lưng mỏi nhừ, xương cốt kêu khanh khách, xem ra là ngồi lâu quá rồi.

Hôm nay quyết định nghỉ sớm một chút, đi tìm cái gì đó ngon ngon ăn mới được.

Mới đi ra khỏi phòng thiết kế, đã bị Xà Thái Quân bắt lại.

“Tiểu Dung Dung, em...”

“ Anh ta nhanh như vậy đã cáo trạng lên anh rồi à?” Xà Thái Quân còn chưa nói xong, Đạm Dung đã chặn họng hắn trước.

“Ai nha, cái gì mà cáo trạng chứ, cậu ấy chỉ là muốn xác nhận với anh là có thật sáng mai em không có một chút thời gian rảnh nào không thôi.”

“Ngày mai là chủ nhật.” Đạm Dung nhắc lại.

“Anh biết.” Xà Thái Quân do dự vài giây.

“ Ngày mai tính là em tăng ca, chi phí tăng ca gấp hai.”

Đạm Dung lắc đầu : “Sư huynh, máy móc làm việc lâu cũng cần nghỉ ngơi, nếu không sẽ nhanh chóng hư hỏng.”

“Ai việc này sư huynh biết!” Xà Thái Quân giữ lấy vai nàng.

“ Bất quá em thông cảm một chút, cậu ấy bình thường cũng sắp xếp được thời gian rảnh rồi, còn nữa buổi chiều chủ nhật cậu ta còn tham gia chữa bệnh từ thiện, cho nên chỉ có buổi sáng là rảnh rỗi thôi.”

“Chữa bệnh từ thiện ?” Đạm Dung nhú mày, đầu năm nay cư nhiên còn có trò chơi này.

“Đúng vậy, cậu ấy có một phòng khám nhỏ, bình thường là bà nội cậu ấy xem bệnh giúp một số láng giềng, buổi chiều chủ nhật thì cậu ấy tới hỗ trợ.” Xà Thái Quân giải thích tường tận.

“Mẹ già nhà anh với bà nội cậu ấy rất thân thuộc, ngàn lần dặn vạ lần dặn muốn anh giúp đỡ cậu ấy sửa sang lại nhà cửa.

Cậu ấy đối với trang trí nội thất cái gì cũng không biết, cho nên em có thể bỏ thêm nhiều tâm tư một chút được chứ.”

“Tổn thêm nhiều tâm tư là có ý gì ?” Những lời này không phải là lần đầu tiên sư huynh nói, Đạm Dung nhú mày càng sâu.

“Chắc chắn, chính là cái gì cậu ấy cũng không rõ, cho nên chúng ta phải hỗ trợ cậu ấy mua thêm một số vật dụng như sàn nhà, gạch men sứ, đồ gia dụng, vật trang trí...” Xà Thái Quân càng nói càng nhỏ, chỉ vì Đạm Dung đang trừng mắt nhìn hắn.

“Anh biết như vậy thực sự có chút phiền phức, nhưng sư huynh thực sự tin tưởng vào thực lực của em, em có thể chịu trách nhiệm với nó nha!” Xà Thái Quân vỗ mạnh vào vai nàng.

Đạm Dung đánh bay cái tay ma quỷ kia. ”Sư huynh, trên đầu ta còn có mấy cái hạng mục, cho dù buổi tối có tăng ca cũng không có làm xong.”

Anh biết, anh biết, cho nên sư huynh quyết định, đem một hạng mục của em chuyển qua cho Tam Kiếm làm.”

“Tam Kiếm đang cùng bạn gái cãi nhau, bởi vì cậu ấy quá bận.”

“Cái cũ không đi, cái mới sao có thể đến.” Xà Thái Quân vẫy vẫy tay. [TNN: đồ tư bản hút máu người, phá vỡ HP của người ta]

“Vậy đem hạng mục của bác sĩ Vạn chuyển qua cho Tam Kiếm đi.” Đạm Dung lập tức nói.

“Ai nha, Tam Kiếm chắc chắn là không được rồi.” Xà Thái Quân vỗ vỗ cái trán của mình, có chút bất đắc dĩ.

“ Đừng nói là Tam Kiếm, sư huynh thừa nhận bản thân cũng chưa chắc làm cậu ta hài lòng. Cậu ta... nói như thế nào nhỉ ? Có chút bướng bỉnh lại hay cáu bẳn, lại rất thích soi mói, anh nghĩ đại khái chỉ có em mới có thể làm cho cậu ta ngoan ngoãn được.”

“Em đây cũng làm không nổi.” Đạm Dung khẳng định.

Xà Thái Quân vuốt cằm: “Có thể, có thể, tiểu Dung đưa cho em xử lý là tốt nhất, nhiều khách hàng khó tính như vậy đều bị em thu phục còn gì !”

Thấy chính mình nịnh bợ không có hiệu quả, nàng vẫn không dă động gì, Xà Thái Quân có chút đau lòng tiếp tục nói : “Nếu không, lần này hoa hồng tăng gấp hai !”

“Gấp ba !” Đạm Dung khoe môi cong cong.

“Oa, em....tính! Gấp hai. Không bỏ đi cái nhỏ, thu không được cái lớn. Chi phí thiết kế thấp, xây dựng công trình mới là lớn.

“Bốn lần!” Khoe miệng lần này lại gợi lên một chút lạnh lùng.

“Tiểu Dung Dung,” Xà Thái Quân kêu lớn.

“ Nói lần nữa là năm lần.” Ai kêu hấn lại tính toán như vậy, còn nói chỉ có nàng mới có thể thu phục được anh ta?

“Được ! Xem như em lợi hại! Vậy gấp ba! Tiền của tôi thật là quá đáng thương mà!” Xà Thái Quân chỉ biết trưng ra vẻ mặt đau khổ còn nàng thì vỗ tay hân hoan. Không thể tưởng tượng được, hấn là ông chủ, thế nhưng vào đường cùng bị mình ép chấp nhận thoả hiệp.

Đạm Dung còn chịu đựng nghe hấn nói thêm một vòng, rốt cuộc cũng đuổi được cục nợ ấy đi. Quay đầu gọi điện cho Vạn Tuế, nghe thấy thái độ của anh ta vô cùng đắc ý, lại ra lãnh đạm hỏi, “Cô không phải bảo ngày mai không có thời gian sao?”

“Bác sĩ Vạn, ngày mai tôi còn có một cuộc hẹn quan trọng, nếu không thì một giờ rưỡi buổi chiều, chúng ta có thể hẹn gặp nhau” Đạm Dung nói dối mà mặt chẳng đỏ tím không loạn, không có cả nửa điểm xấu hổ muốn đối phương ỉn thời gian ngủ nướng.

Nàng vốn tăng ca suốt năm ngày liền, nên chủ nhật cần phải được nghỉ ngơi nha. Nếu không phải do anh ta gọi điện thoại hẹn, kế hoạch ngày mai của nàng là ngủ nguyên cả ngày.

“Một giờ rưỡi chiều thì quá muộn !” Vạn Tuế do dự một chút, cuối cùng quyết định.

“Mười hai giờ rưỡi, hai tiếng có thể đủ xem xét đi ?”

Đạm Dung từ chối nảy giờ,ngĩ lại thiếu ngủ một giờ, hai giờ có thể về nhà ngủ bù. “Vậy được rồi, tôi chờ anh ở dưới sảnh.”

“Được”.

Cố gắng làm ỉn đúng mười một giờ bốn mươi lăm tính lại, Đạm Dung phải đặt đến hai cái đồng hồ báo thức, hơn nữa còn đặt hơi xa một chút.

Báo thức của di động vang lên, nàng nghiêng người lấy gối che đầu, cố chờ cho nó ngừng kêu sau đó qua vài phút thì có một cái báo thức khác vang lên.

Đó là loại đồng hồ báo thức cho những người lười nhác hết nói nổi, khi nó đã vang lên, nếu bạn không ấn ngừng, nó sẽ lặn từ trên bàn xuống, sau đó thì lặn khắp nơi, lặn vào một góc nào đó, rồi cứ kêu không ngừng, thẳng cho đến khi bạn phiền đến không nường được nữa thì thôi.

Sự thật chứng minh, Đạm Dung là một người chịu đựng rất giỏi, đến cả cái đồng hồ báo thức kia kêu đến rung vách tường nhà nàng cũng không hề mảy may lê lét cái thân dậy.

Phần lớn mọi người đều cả tuần đi làm, để dành cho chủ nhật ngủ nướng. Lại bị cái âm thanh rung trời từ phòng nàng làm cho nổi óa, nhảy từ trên giường xuống dùng sức muốn đá sập cửa phòng của nàng.

Đạm Dung cuối cùng đau lòng cho cánh cửa kia, mới miễn cưỡng cố gắng đứng lên. Tiếng đập cửa kết thúc, ở trên giường cố tìm cái đồng hồ báo thức, nhìn giờ đã chỉ con số mười hai, nàng không khỏi thở dài.

Vội vàng vệ sinh cá nhân, thay quần áo, ngay cả ăn cũng chưa đã lên xe ngồi.

Nhà của Vạn Tuế ở khu gia uyển Hải Hữu – một khu cao cấp. Trước cửa chính khu nhà này có một đài phun nước, Đạm Dung từ xa đã thấy anh ta đứng chờ sẵn, tay dặt trong túi quần, tao nhã đứng bên để đài, thành công tạo nên một cảnh tượng chói mắt.

Nàng xuống xe đi qua đó, Vạn Tuế thấy nàng liếc mắt một cái, “Cô đến muộn hai phút.”

Đạm Dung nâng tay xem, "Đồng hồ của tôi bị chậm."

Trong mắt Vạn Tuế xuất hiện một tia sáng kì quái, xoay người dẫn đường vào khu nhà.

Anh ta xuất ra thẻ quét qua máy, bảo an ở cửa liền cúi đầu chào, Đạm Dung theo anh bước vào.

Tiểu khu này cùng với các nơi khác không khác biệt lắm, bốn phía là tầng lầu cao vây quanh một hoa viên khá rộng rãi, Đạm Dung cảm thấy mình như ếch ngồi đáy giếng, ngẩng đầu lên thấy bầu trời chỉ là một cái hình tròn trên cao.

Vạn Tuế không quan tâm, đi vào phía tòa lầu lớn nhất, quay lại vẫn thấy ai đó đang sững sờ đứng giữa con đường nhỏ trong hoa viên, nhìn lên phía trên mặt có vẻ mê mang.

Non nớt như vậy mới tương xứng với tuổi của nàng. Anh nhìn lên phía trên, chả có gì đặc biệt " Cô đang nhìn cái gì vậy ?"

Đạm Dung chợt tỉnh lại, cuống quýt đuổi theo. " Ngại quá, trời thật xanh, cho nên lơ đãng nhìn một chút." Nàng thật lâu không nhìn thấy bầu trời xanh như vậy, mỗi ngày đều làm việc đến quên cả thời gian, cứ giống như con quay xoay mãi không ngừng nghỉ.

Chủ nhật lại ngủ thẳng một hơi cũng chẳng bước ra khỏi cửa. Cuộc sống cứ như vậy trôi qua, tuy rằng công việc thành công cũng làm cho nàng cảm thấy một chút thỏa mãn nhưng hình như càng cách xa thế giới thiên nhiên lâu lắm rồi vậy.

Khi nào thì nàng có thể tự do bay lượn, không có gì trói buộc.

"Bầu trời xanh nhìn từ nơi này thì có cái gì đẹp chứ ? Muốn nhìn cũng là phải đi ra thế giới mới đúng." Vạn Tuế bỏ lại một câu, nhấn nút thang máy, Đạm Dung nhú mào, lời này có ý tứ gì nha.

Thang máy đang lên lầu 11, Đạm Dung đi theo anh ra ngoài, nhưng ngoài ý muốn phát hiện thang máy này thẳng lên phòng anh.

Xa xỉ a, hủ bại a, chỉ là một căn phòng thương phẩm nho nhỏ, thế như lại có đến thang máy chuyên dụng.

"Nơi này chính là như vậy, căn hộ này khá rộng, đến chừng hai trăm m² , cô xem làm như thế nào để không lãng phí." Vạn Tuế chỉ vào không gian bên trong.

" Phòng bếp, tôi muốn mở rộng một chút nữa, còn có vị trí thư phòng, xem phải giải quyết như thế nào."

Đạm Dung nhìn bốn phía một vòng, phòng trong cái gì cũng chưa có, nhìn có chút trống rỗng.

"Để tôi đo một chút trước đã." Nói xong liền lấy ra thước dây trong túi xách, bắt đầu đo đạc ghi chép.

Vạn Tuế ở một bên nhìn , nhịn không được mở miệng , "Phòng ngủ ở gian bên này có thể hay không hướng phòng khách dời sang một chút ? Làm sao để phòng ngủ nhìn rộng một chút ? Còn có tôi muốn toàn bộ sàn nhà đều được trải thảm có được không ?

Tôi chỉ có một mình, nên muốn dùng thảm, thoát nhìn có vẻ hài hòa, gạch men thì sẽ lạnh. Nhưng dùng như vậy thì có vẻ quá xa hoa, lại còn dễ bị cũ lại sờn bề mặt, mà lại không thể để nó dính nước. Cô là người chuyên nghiệp, cho tôi một ít ý kiến đi."

Khi Đạm Dung đang đo đạc, kỳ thật rất sợ có người bên cạnh cảm ràm nhiều chuyện. Bởi vì ồn ào, dễ dàng làm nàng phân tâm, có khả năng là ghi sai số liệu. Bất đắc dĩ nàng đành phải dừng lại.

" Theo tôi phòng ngủ của anh nên thông với phòng nhỏ bên cạnh, đừng hướng ra phía phòng khách. Mà mặt khác nếu anh lo lắng sàn nhà dùng chất liệu gì thì có thể dùng sàn bằng gỗ, nó khá bền mà nhìn cũng rất đẹp.

" Thế sao !? Vạn Tuế kéo dài câu trả lời, đột nhiên nói : "Nhưng mà sàn gỗ không đủ xa hoa."

Đạm Dung dừng lại một chút, rồi mới nói tiếp : "Trên đời này không có cái gì là thập toàn thập mỹ, hãy nghĩ xem nếu anh muốn gì đó, thì dù cho nó có chút khuyết điểm anh vẫn sẽ chấp nhận."

4. Chương 4

Vạn Tuế không đáp lại lời của Đạm Dung, anh cho tới bây giờ lựa chọn đều là thứ tốt nhất, tuy rằng không phải do chạy theo chủ nghĩa hoàn mỹ, nhưng không hợp với yêu cầu của anh anh không cần.

Sau đó lại tiếp tục im lặng đứng nhìn Đạm Dung làm việc, khi mà nàng đo chiều dài, anh chủ động giúp đỡ giữ thước dây. Đạm Dung cảm thấy, kỳ thật vào một số thời điểm Bác sĩ Vạn này cũng khá cẩn thận.

Sau lúc sau tất cả đều hoàn thành, Đạm Dung còn chụp thêm một vài bức ảnh, hôm nay mọi việc xem như là đã hoàn thành được một nửa.

“Tình hình cụ thể về sau, tôi sẽ cân nhắc kỹ lưỡng, ngày mai mời bác sĩ Vạn qua công ty xem xét lần nữa.”

“Yêu cầu của tôi cô đều rõ ràng rồi sao ?” Anh đang vô cùng rối rắm vị trí đặt thư phòng, kỳ thật rất mong muốn ngay bây giờ nàng cho anh một phương án giải quyết, chỉ vì anh cả ngày cũng làm việc, khẳng định không có nhiều thời gian xem xét tiến trình công việc.

“Trên cơ bản đều đã biết.”

Đạm Dung đem máy ảnh cất vào trong túi, thấy anh còn chưa muốn đi về, vì thế đành phải trấn an nói : “Bác sĩ Vạn kỳ thật không cần nóng vội, ở phương diện thiết kế tôi đã nắm rõ. Có một số việc không thể gấp được, phải tiến hành tuần tự.”

“Phòng tôi muốn nhanh dọn đến, mong rằng trước tết âm lịch sẽ hoàn thành.” Nghĩ đến đây Vạn Tuế có chút đau đầu.

“Được rồi, phòng rộng như thế này mà chỉ có ba tháng, trừ đi nửa tháng trước tết, và nửa tháng thiết kế, còn lại hai tháng thi công thì có đôi chút gấp gáp.

Bất quá trước hết bố cục nơi này cũng coi như là tạm ổn, điện nước đã được hoàn thiện, xem ra có thể rút ngắn được nửa tháng.

Nhưng điều kiện tiên quyết, là anh xác định được phong cách anh muốn, mặt sàn gạch men cũng cần chọn mới.” Đạm Dung vừa nói vừa dẫn đường cho anh biết chuyện cần phải làm tiếp theo.

“Tôi không biết đi đâu xem gạch men, với lại lát sàn bằng vật liệu gì tôi cũng chưa quyết định được. Cũng đã sắp đến tháng mười một, cô không thể đẩy nhanh tiến độ sao ?” Vạn Tuế càng nghe càng thấy phiền não, trang hoàng nhà cửa thật là việc tự hành xác, mà giao hết cho người ta lo thì anh lại không yên tâm.

Yêu cầu của anh rất cao, chỉ sợ người ta lại không đạt tiêu chuẩn của mình. Nhưng căn phòng cũ đã lỡ bán đi, trước năm mới phải giao cho người khác, không thể chuyển về đây trước năm mới, đây chính là chuyện anh không mong muốn nhất.

Đạm Dung lẳng lặng nhìn khuôn mặt lo lắng của anh. “Bác sĩ Vạn, kỳ thật quyền quyết định nằm trên tay anh.” Trước đó nàng đã cho anh vài ý kiến đều bị anh từ chối, nơi này đã như vậy, gấu muốn bắt cá bằng tay không cũng chẳng có khả năng, hơn nữa anh lại chẳng có tin tức tức, làm thế nào mà nàng hoàn thành cho tốt đây ?

“Tôi nghĩ những thiết kế sư như các cô là để giúp khách hàng giải quyết các vấn đề chứ ?” Vạn Tuế nghe được ám chỉ của cô, có chút mất hứng, nên giọng điệu càng lạnh lùng cứng rắn hơn.

Đối với lời của anh, Đạm Dung hết chỗ để nói rồi. Nàng xoa xoa huyệt thái dương, qua cửa sổ nhìn ra bầu trời, mặt trời chói lọi, đem những tia nắng rải đều các mái nhà chung quanh. Nàng nên ra ngoài ăn chút gì đó, hoặc kiểm cái gì lấp bụng, không cần ở đây đầu khẩu với khách hàng thích gây sự này.

“Bác sĩ Vạn, mời đêm nay đến văn phòng tôi, tôi sẽ cho anh một phương án tốt nhất.” Cuối cùng nàng cũng phải nhượng bộ.

Vạn Tuế cong cong khóe miệng, vì chính mình tranh thủ được quyền lợi mà tự hào.

Từ trong phòng đi ra, Đạm Dung bước đi có chút nặng nề, giấc ngủ đã không đủ, bụng lại đói, cả người nàng đổ mồ hôi lạnh.

“Muốn tôi đưa cô về không ?” Đi ở phía trước Vạn Tuế quay người lại hỏi, lại phát hiện sắc mặt của nàng tái nhợt.

“Cô không sao chứ ?”

Đạm Dung khoát tay, “ Bụng đói, dạ dày kháng nghị mà thôi”

“Cô còn chưa ăn cơm trưa ?” Vạn Tuế nhú mi.

Đạm Dung ôm lấy cái bụng đang kêu gào, thì thào nói : “Chính xác mà nói, cơm sáng lẫn cơm trưa đều chưa có ăn.”

Vạn Tuế nghe xong lại có chút tức giận, cô cứ nhiên còn giống như mấy đứa nhỏ không biết tự chăm sóc chính mình, trách không được lại mải mai như vậy, anh lấy chìa khóa trong túi quần nhấc một cái, chiếc xe Toyota bên đường phát ra tiếng “tích tích”, anh đi tới mở cửa, cúi chào người vào bên trong lấy cái gì đó, rồi lại trở lại phía bên này, nâng tay đưa tới trước mặt nàng.

“Cho cô”.

Đạm Dung sợ hãi nha, anh ta cho nàng cái gì chứ ?”

“Không phải đang đói đến nổi chân tay vô lực người đổ mồ hôi lạnh sao ?” Trên mặt của anh biểu lộ một chút không kiên nhẫn, lòng bàn tay mở ra là sôcôla, nhưng không phải loại thông thường trên chợ vẫn bán.

“Làm phiền cô đến không có cả thời gian ăn cơm, bây giờ tốt nhất là nên ăn hai, ba miếng sôcôla bổ sung trước đã, bất quá sau này không nên thường xuyên làm như vậy.”

Có khi do công việc quá bận, có khi là do lười, nên ăn ít đi vài bữa cơm là chuyện thường. Cũng đâu cần đến bác sĩ Vạn dạy nàng như dạy con nít thế chứ ? Trong lòng Đạm Dung phản đối, Vạn Tuế liền thúc dục “Mau cầm lấy a !”

Thật lâu không có người quan tâm, Đạm Dung nheo mắt lại cau mày, chỉ biết là một loại cảm giác xa lạ mà quý dị đang xâm chiếm lấy nàng : “Cái kia, tôi không ăn mấy thứ này”.

Nếu không phải nàng đã cất máy ảnh vào túi, thì thật lòng nàng vô cùng hưng phấn muốn chụp khuôn mặt của bác sĩ Vạn vào giờ phút này.

Nghe xong lời nàng nói, mặt anh ta ngay lập tức tối sầm lại, đen xì hơn nữa nhanh chóng thu tay, nói cũng không nói quay đầu ngồi vào xe.

Đạm Dung sờ sờ cánh mũi, nàng đích thực là không thích ăn sôcôla, nàng chỉ trần thuật một sự thật thôi mà, còn lại cái gì cũng chưa nói. Nàng không phải muốn cự tuyệt ý tốt của anh ta đâu, anh ta giận gì chứ, đúng không đúng không ?

Đi dạo một vòng khu vực xung quanh, ăn bát cháo, Đạm Dung liền trở về công ty tăng ca.

Chủ nhật nên chỉ có mình nàng trong phòng, đáng lẽ là nên đi hẹn hò, nghỉ ngơi, nàng thật đúng là mạng khổ mà.

Vì đêm nay phải có cái gì đó cho anh ta xem, nàng vẫn phải làm việc thẳng đến tám giờ, vì thế ngay cả bữa tối cũng quên ăn.

Khi Vạn Tuế đến, Đạm Dung đang in bản vẽ ra, nghe được bên ngoài có người gõ cửa, nàng vội nhanh bước ra. Dẫn đường đưa hắn đến phòng khách, nàng lại quay về lấy bản vẽ.

Bên trong im ắng, mơ hồ truyền ra tiếng mực phun lên trang giấy, Vạn Tuế xuyên qua tấm cửa thủy tinh nhìn về phòng thiết kế còn đang sáng đèn thấy thân ảnh của nàng đang lui lui tới tới bận rộn không dừng bước, một công ty to như vậy, chỉ có mình nàng cô độc tăng ca.

Một tia cảm xúc kỳ quái dâng lên, mang theo điểm hối lỗi, nhưng lí trí của anh lại cố chấp như cũ không thừa nhận.

Bên này Đạm Dung đang cầm bản vẽ cùng laptop đi vào, nàng ngồi xuống chiếc ghế tựa bên cạnh anh, đem bản vẽ mở ra. “Đây là phương án của tôi, bác sĩ Vạn trước hết xem qua đi.”

Nàng chỉ lên mặt phẳng giải thích, cũng không nói lời khách sáo, sảng khoái mà rõ ràng.

“ Ý tưởng trước đó thì không thay đổi, đem phòng ngủ cùng phòng nhỏ bên cạnh thông với nhau, như vậy có thể làm phòng chứa quần áo, bởi vì không gian giữa hai phòng bên ngoài có điểm lớn bỏ không thì có vẻ lãng phí, cho nên tôi định gộp chung nó vào với phòng ngủ chính, tạo thành một cái thư phòng mở một nữa.

Như vậy có thể thỏa mãn yêu cầu của anh, vừa gần với phòng ngủ, lại có khoảng ngăn cách. Còn hai phòng còn lại, một cái làm phòng ngủ cho khách – một cái là phòng cho đứa nhỏ.”

“Phòng cho đứa nhỏ thì không cần, tôi sẽ không có con !” Vạn Tuế đối với vị trí thư phòng không có ý kiến, nhưng lại đối với căn phòng dành cho trẻ nhỏ kia không vừa lòng.

“Hả ? Trong tương lai nếu kết hôn anh cũng sẽ có con mà?” Đạm Dung nghiêng đầu nghi vấn.

“Tôi không kết hôn !” Vạn Tuế trưng ra khuôn mặt rét lạnh, nghiêm túc thản nhiên bỏ qua đề tài này, Đạm Dung mới giật mình : Anh ta quả thật là gay, không kết hôn đương nhiên là không có đứa nhỏ.

“Vậy phòng kia không làm phòng trẻ con nữa, chúng ta thay đổi mục đích sử dụng đi, như là phòng nghỉ ngơi hay phòng giải trí...” Nếu đã ôm giấc mơ chủ nghĩa độc thân, mua cái phòng ở lớn như vậy làm gì ? Đáy lòng Đạm Dung cất lực suy nghĩ.

“Cứ tạm quyết vậy đi” Vạn Tuế cũng không nghĩ ra thay đổi thành cái gì. Đạm Dung sau khi nghe nhẹ nhàng mà thở ra, anh rốt cục cũng thông suốt.

“Bố cục về cơ bản đã định như vậy, cái khác cũng không cần xa hoa, chỉ cần thực dụng là được rồi.”

“Vâng”. Đạm Dung lấy ra vài cây bút màu sắc khá rực rỡ ghi chú trên bản vẽ. “Buổi chiều tôi có vẽ qua vài sơ đồ phác thảo phong cách trang trí, anh xem thử có cảm giác gì.”

Vạn Tuế nhìn sơ qua ba bức vẽ màu sắc khác nhau, đầu tiên là màu xanh lam làm chủ đạo, cầm lấy một bức một bức vẽ màu vàng nhạt phong cách khá đơn giản.

“ Giống như vậy là ổn, nhưng đây là kết quả cuối cùng sao ?”

“Đương nhiên không phải, đây chỉ thử nghiệm xem anh yêu thích phong cách nào.” Nếu anh không thích những bản vẽ trong máy tính kia, nàng đành phải tự vẽ bằng tay.

Đạm Dung có cảm giác mình như mấy vị quan, từng giây, từng phút phải đi thăm dò thành ý của vạn tuế gia.

Cả một buổi chiều nàng phải trổ hết tài năng, chỉ để chỉ để đổi lấy một nụ cười của quân vương. Thấy anh rốt cuộc cũng tìm được thứ mình thích, nàng cũng cảm thấy như được an ủi.

“Sàn nhà kỳ thật có thể chọn chất liệu là gỗ bản ghép, hiện tại trên thị trường có nhiều kiểu rất sang trọng, nhìn rất hợp mắt, độ bền lại cao, giá lại chỉ bằng một nửa loại gỗ nguyên tấm. Anh có thể xem thử trước, nếu có thể chọn lựa sẽ tiết kiệm được rất nhiều thời gian.”

“Cửa hàng buổi tối có mở cửa không ?” Vạn Tuế hỏi.

“Chắc là mở đến tám giờ đi.” Đạm Dung đáp.

“Vậy buổi tối ngày mai cô cùng tôi đi xem thử.”

“Cái gì ?” Đối với quyết định đột ngột của anh, Đạm Dung có chút sửng sốt.

“Không phải nói nên sớm quyết định sao ?” Vạn Tuế lộ ra bộ mặt giáo hoạt khó có thể có được, anh phát hiện chỉ cần giả vờ như trẻ con bướng bỉnh làm khó dễ nàng cũng là một loại thú vị, ai bảo nàng cứ luôn luôn bình tĩnh như thế chứ.

Đạm Dung liếc mắt nhìn anh, liền đem anh trở thành nhà tư bản vạn ác, không ngừng bóc lột thời gian riêng tư của nàng, thật sự chẳng thấy cái việc này thú vị chút nào.

“ 6h chiều mai, tôi qua đây đón cô.”

“Anh có thích thương hiệu nào không ?”

“Không, tùy cô giới thiệu thôi.”

Đạm Dung đen mặt, nàng ngày mai xem chừng là cá mắc vào lưới rồi.

“Kì thật chỉ hai giờ thì không xem được gì nhiều.” Nàng còn đang cố giấy dựa, ban ngày làm việc đã đủ mệt mỏi rồi, thực không muốn buổi tối còn phải lượn đi xem này nọ.

“Một buổi tối không đủ thì đi hai buổi vậy, cho đến khi xem xong là được, dù sao cũng tính là cô đang tăng ca mà.”

Đạm Dung không còn lời nào để nói, nàng biết anh đang nói thật, là công việc thật sự là bất đắc dĩ mà, tuy rằng nàng rất nhiệt tình say mê công việc của mình, nhưng không muốn bán mạng vì nó nha.

Nàng yên lặng thu dọn bản vẽ, máy tính, Vạn Tuế thấy thế, không khỏi cảm thấy bản thân mình có ép người ta quá không nhỉ ? Không khí có chút nặng nề, anh liếc ra phía bên ngoài, mãi vẫn chẳng thấy có ai đi lại, vì thế thuận miệng hỏi : “Trễ như vậy mà chỉ còn một mình cô sao ?”

Đạm Dung dừng lại một chút, rồi lại tiếp tục thu dọn. “Bác sĩ Vạn, hôm nay là chủ nhật.”

Vừa mở miệng đã ném ngay cho người ta một cục đá, Vạn Tuế quyết định thu hồi ngay chút áy náy vừa rồi.

Nhìn Bác sĩ Vạn rời đi, Đạm Dung nghe bụng mình phát ra âm thanh “ ục ục ục”.

Lười mua đồ ăn, quyết định về nhà sẽ chế một bát mì ăn là được rồi. Trên đường kéo lê thân thể mệt mỏi về khu chung cư, thầm nghĩ : Một ngày nghỉ ngơi tốt đẹp như vậy đã trôi qua mất rồi.

5. Chương 5

Thứ hai công việc bận rộn như thường, cùng với sư huynh thảo luận, bàn bạc tốt bản vẽ, còn việc trên phương diện thi công cũng không phải là trách nhiệm của nàng.

Buổi sáng đi khảo sát một công trình của hạng mục khác, buổi chiều lại tiếp tục hoàn thành bản vẽ. Cuộc sống quá bận rộn, chờ qua tết âm lịch có lẽ sẽ nhàn nhã hơn.

Ba giờ chiều, Xà Thái Quân mua bánh kem về chiêu đãi mọi người, Đạm Dung nhân dịp này cũng ngó qua vài thương hiệu lột sần nổi tiếng.

Lí Tam Kiểm đối với việc Đạm Dung đem một hạng mục quảng qua chỗ anh cần nhân cả buổi, liên miên nói mãi không ngừng.

Mọi người đều biết cậu nói thế chứ không có ác ý, nhưng nghe nhiều lại rất phiền, kết quả để đẹp đi tiếng cần nhân, lái nhãi của hắn, Triệu Khải đành phô bày ra giọng hát triển vọng của mình.

Có thể hát lên giai điệu đó cũng không phải là dễ dàng, từ âm lượng cho đến ca từ đều vang dội, quả thực đã đạt đến cảnh giới tự nhiên thuần khiết, làm cho tất cả mọi người nghe nhe răng trợn mắt.

Đạm Dung thầm mong muốn cái tai của mình được an tĩnh, tránh cho nó bị oanh tạc mà hỏng mất, vì thế ăn qua loa miếng bánh kem liền nhảy vào phòng khách kéo rèm lại, ánh sáng duy nhất là từ chiếc đèn trên bàn, bên ngoài nhìn vào chỉ thấy một cái bóng in trên rèm .

Làm thiết kế người nhiều người ít đều có chút cổ quái, mọi người trong công ty vốn quen nhau nên không lấy gì làm lạ, nhưng khi Vạn Tuế đến mở ra cánh cửa phòng khách thấy mà hoảng.

Bên trong sáng tối mờ nhòa, nàng nâng đầu lên bên dưới ánh sáng duy nhất trong căn phòng hắt lên khuôn mặt nhợt nhạt không hề có biểu tình, mới xem thật sự là dọa người.

“Cô đang giả ma giả quỷ à ?” Vạn Tuế dù không đến mức sợ, nhưng vẫn nhú mi, thuận tay bật thêm ngọn đèn bên cạnh cửa.

Nhất thời không thích ứng được với ánh sáng chói lòa, Đạm Dung lấy tay che mặt. Nàng mở di động trên bàn, phát hiện thời gian còn sớm, đáp một câu thành ông nói già bà nói vẹt : “Bác sĩ Vạn anh xong việc sớm thế.”

Vạn Tuế : “...”

Đạm Dung chỉ lấy điện thoại, cùng với địa chỉ các cửa hàng đã đánh dấu sẵn trước đó liền bước ra, Vạn Tuế nhìn vào hai mắt nàng.

Con gái ra phố không phải rất phiền toái sao, một cái túi xách đựng bao nhiêu cũng không đủ, mà nàng liền nhẹ nhàng như vậy, hai tay đều trống trơn.

Đạm Dung đem tờ giấy đưa cho anh, “ Trước hết đi xem hai cửa hàng này, nơi này khá nổi tiếng, đứng ở Top 10 của Trung Quốc đấy.”

Vạn Tuế nhìn vào nội dung trên ấy, ghi ra đầy đủ địa chỉ số điện thoại, đặc biệt còn ghi bằng bút đỏ các ưu khuyết điểm của từng thương hiệu này.

“Tôi đã gọi điện đến đó hỏi trước, hai cửa hàng này đều làm việc đến 8h tối, thứ ba mở cửa đến 8h30.” Đạm Dung bổ sung một câu, Vạn Tuế gật đầu khởi động, xe vững vàng lăn bánh.

Cửa hàng đầu tiên chỉ tốn 10 phút đi xe. Hai người đi vào dạo một vòng, Vạn Tuế nói với nàng mình thích sàn nhà có gam màu nhạt có được không ?

Đạm Dung nói có thể, nếu sàn nhà màu nhạt, thì sofa và rèm cửa sẽ dùng màu đậm để bù trừ là được.

Anh nghe xong gật đầu đồng ý, ai ngờ sau một hồi lại là mặt lạnh bước ra khỏi cửa hàng, nguyên nhân là do cô nhân viên bán hàng làm việc không chuyên nghiệp, hỏi mười mà đến chín là không biết.

Đạm Dung đoán đại khái là cô ấy mới đến, đối mặt với sự oanh tạc dữ dội của Vạn Tuế ứng phó không nổi, hơn nữa cô ta còn nhìn chăm chăm vào mặt của anh, tầm mắt không dời đi, khó trách mà anh cảm thấy không đủ kiên nhẫn.

Đến cửa hàng thứ hai, nơi này nhân viên bán hàng có vẻ chuyên nghiệp hơn, đem toàn bộ ưu khuyết điểm của từng sản phẩm giới thiệu một lần, đến cả nàng đây nghe một loạt các thuật ngữ chuyên nghiệp còn phải lắng nghe.

Vạn Tuế chỉ vào một mảnh sản phẩm sàn nhà nhạt màu hỏi : “Tấm này thế nào ?”

Đạm Dung còn chưa kịp mở miệng, nữ nhân viên bên cạnh đã vội vàng nói : “Tiên sinh thật có mắt thẩm mỹ, đây là sản phẩm thuần gỗ gồm nhiều tầng bên ngoài, màu sáng, hoa văn tự nhiên mộc mạc, bước lên cảm giác rất thoải mái, hiệu quả không thua gì các loại gỗ nguyên tấm. Hơn nữa đây là sản phẩm bảo vệ môi trường đạt đến cấp E1, chúng tôi bảo đảm có thể dùng tốt trong ba mươi năm, tuyệt đối đúng giá.”

Cô nhân viên cứ việc mình mình nói, còn Vạn Tuế lại đứng yên không nói, vẫn như cũ chờ đáp án của Đạm Dung.

Đạm Dung sờ sờ hoa văn mặc trên, cảm giác không tệ, nàng có thể tưởng tượng được khi dẫm chân lên khẳng định rất thoải mái, vì thế khoe môi khẽ cong, mang theo ý cười : “Sắc màu rất ổn, hoa văn không quá sâu, sờ lên thật thoải mái. Chính là, lốm rìa thế này có sâu quá không?”

“ Là sao ?” Vạn Tuế cũng cúi người nhìn kỹ. Hai người dựa vào thật gần, trên người anh tỏa ra hương vị thuốc đông y thuần nhiên, dễ chịu lại làm cho người ta mềm nhũn ra. Nàng hơi dời ra một chút ít, chỉ bên mặt gỗ bên trên. “ Nơi này”.

Cô nhân viên gặp chuyện liền lập tức giải thích : “ Đây, hiện tại trên thị trường rất chuộng loại này, tất cả đều có đường viền chữ V, rất đẹp.”

“Nếu như điểm hở bị rộng ra thì sao ?” Đạm Dung đoán lấy tính cách Bác sĩ Vạn chắc chắn rất chú ý điểm này.

Cô nhân viên lắng nghe, phỏng chừng do chưa từng có người đề cập qua vấn đề này.

“Phu nhân sẽ không đâu, các ngôi nhà bình thường cũng không phải quá bẩn, này khi ghép lại cũng chỉ cách khoảng 2mm thôi không đến mức là hở ?”

“Vậy chọn cái khác đi, này viền có hơi lớn thật, về sau sẽ khó làm vệ sinh.” Vạn Tuế đứng thẳng, lại nhìn vào sản phẩm khác đang trưng bày, quả nhiên có các khác có viền ghép nhỏ hơn.

Anh ngắm nhìn, có vẻ có chút buồn bực, thật vất vả mới nhìn trúng một mẫu, đến cuối cùng lại không hợp ý mình.

Hai người hiển nhiên chưa từng chú ý đến cách xưng hô của cô nhân viên, Đạm Dung nhìn bốn phía, “Loại này không có hoa văn kiểu khác sao?”

Cô nhân viên lắc đầu : “Không có”

Từ trong cửa hàng bước ra cũng đã gần 8h, Đạm Dung dậm dậm cái chân vì đi nhiều mà bủn rủn, lòng thầm mong nhanh về một chút.

“Đi ăn cơm đi.” Vạn Tuế lái xe, lơ đãng đề nghị.

Đạm Dung nhu nhu mắt, mệt mỏi hiện lên trên gương mặt còn vài phần trẻ con. “ Không cần, bác sĩ Vạn nhờ anh chở tôi về công ty.”

“Còn phải tăng ca sao?” Vạn Tuế cảm thấy không biết phải nói sao, có nên bán mạng vì công việc như thế không chứ.

“Vâng, công việc còn chưa xong.” Đạm Dung gập nhỏ một cái, nói thật mệt chết đi được, nàng hiện tại chỉ muốn đi ngủ, đại khái là do di chứng ngày hôm qua không được ngủ cả ngày.

“Dù phải là tiếp công việc thì cũng phải ăn cơm trước chứ?”

“Cứ tùy tiện ăn gì đó là được rồi.” Đạm Dung che miệng hắc xì một cái, giọng nói trở nên mơ hồ.

Trong không gian nhỏ hẹp của chiếc xe không khí im lặng không một tiếng động, có chút quỷ dị.

Bác sĩ Vạn đại khái do vừa rồi không tìm được vật liệu lót sàn vừa ý mà sinh hờn dỗi, Đạm Dung thấy thế không mở miệng lại tốt.

Xe dừng lại trước công ty khi nàng còn đang mơ màng đấu tranh với cơn buồn ngủ, xuống xe, anh ta vẫn như vậy không thèm chào đã lái xe đi, Đạm Dung dần quen với tính cách này của anh, cho nên cũng chả có bất mãn gì.

Trở lại phòng thiết kế, Lí Tam Kiềm và Triệu Khải đều còn ở đó, thấy nàng trở lại Lí Tam Kiềm tò mò hỏi : “Cô không phải đi ra ngoài tiếp khách sao?”

“Ừ”. Đạm Dung đáp lời, tìm được hộp bánh kem hồi chiều, mở ra còn hai miếng. Nhưng lạnh như băng, nàng đột nhiên mất cảm giác thèm ăn, hiện tại thật sự muốn hét to một tiếng cho thoải mái.

“Đi xem gì?” Lí Tam Kiềm tiếp tục hỏi

“Sàn”.

“Cái này mà cô cũng phải đi xem cùng ư?” Lí Tam Kiềm kinh hãi.

“Đúng!” Đạm Dung trừng mắt với cậu, rất bất đắc dĩ.

“ Không chỉ sàn, về sau chỉ sợ đối phương muốn mua gì, tôi đây đều phải đi theo cùng.”

“Không thể nào?” Tam Kiềm há cái miệng rộng chữ “O” cỡ bự, cho biết cậu khiếp sợ đến thế nào.

Bên kia Triệu Khải cũng bị kinh hách. “ Có khách hàng như vậy, không lẽ về sau mua giấy vệ sinh cũng kêu cô đi cùng sao a?”

Đạm Dung liếc mắt trừng trừng như muốn soi được cái lỗ luôn rồi không thèm để ý đến hai người đang hô to gọi nhỏ, cầm lấy cái cốc thả một gói trà nhỏ rồi rót nước sôi.

Ngã tư cổng vào công ty có người đi đi lại lại, nàng tựa vào cánh cửa thủy tinh thất thần, bên ngoài là đèn đường, nhấp một ngụm trà nóng, cái nóng chảy dọc theo yết hầu đi xuống, trong bụng vẫn rỗng tuếch như cũ.

10 phút sau trở lại chỗ ngồi, cầm lấy tai phone điện thoại, mở ra một bài hát trữ tình, điều chỉnh âm lượng vừa đủ, mở ra các văn kiện, đêm nay phải đem đồng này hoàn thành cho hết đi.

Ngón tay trên bày phím như đang múa, phối hợp với việc di chuyển những ngón tay âm vang « tách tách » nhịp nhàng.

Đúng khi đó điện thoại bàn vang lên, nhưng phải khi Triệu Khải đến trước mặt nàng vẫy tay qua lại nàng mới chột thanh tỉnh.

“Có chuyện gì ?” nàng bỏ ra một tai phone.

Triệu Khải cầm lấy ống nghe đưa cho nàng : ” Điện thoại của cô.”

Đạm Dung nói cảm ơn rồi tiếp nhận, một đạo âm thanh trầm thấp nam tính truyền vào tai.

” Đi ra cửa !”

Ai nha ? Đạm Dung ngẩn ngơ ” Anh là ai ?”

” Tôi... là Vạn Tuế.”

” Bác sĩ Vạn ?” Kỳ quái, anh ta không phải đã đi về rồi sao ? Nghe giọng có chút hơi cao, giống như đang nhin xuống cơn thịnh nộ, giả vờ cố bình thần.

” Đi ra trước cửa công ty của cô.” Vạn Tuế cắn răng lặp lại một lần nữa, Đạm Dung đành buông điện thoại bước ra ngoài.

Còn chưa kịp đến cửa nhưng nhờ có ánh đèn xe ô tô đã thấy anh đứng bên ngoài, khi nàng sắp đến gần, anh mở cửa kính, đem một chiếc tui đưa qua phía nàng. “Cho này, là bữa tối cho cô.”

Đạm Dung sững sốt không ngờ, cũng không hiểu được của nghĩ của anh, anh ta vì sao lại mang bữa tối đến cho nàng chứ ?

Vạn Tuế dương dương tự đắc, “Cầm lấy, tôi không muốn trở thành một tội nhân, hại cô ngay cả bữa tối cũng chẳng kịp ăn.”

Thì ra anh ta vì muốn lương tâm thoải mái : “Bác sĩ Vạn anh suy nghĩ nhiều quá !”

” Lấy hay không ? Không cầm là tôi ném!” Thấy nàng vẫn ngây ngốc mà không chịu tiếp nhận, Vạn Tuế có chút muốn phát hỏa. Vừa rồi nàng còn cự tuyệt lời mời ăn tối của anh, anh đã có chút tức giận.

Nên hiểu là, anh không phải là kẻ thường mời cơm bất cứ ai, chỉ là vì muốn báo đáp công sức cả buổi nàng tiếp anh, ai ngờ nàng lại không có chút cảm kích nào.

Nghe nàng nói phải trở về công ty tặng ca lại cảm thấy không thoải mái, anh tự thuyết phục chính mình, chẳng qua là không quen với việc nợ ân tình người khác mà thôi.

Thấy Vạn Tuế đang có ý muốn vứt đi, Đạm Dung nhanh chóng nhận lấy. Không cần thật không cần, trăm ngàn lần không cần lãng phí. “Cảm ơn.”

Vẫn không hề thay đổi giọng điệu tý nào, Vạn Tuế thật sự nghi ngờ nàng có thật tâm nói lời cảm ơn hay không nữa, dù sao đây cũng là việc anh phải làm, giờ thì có thể yên lòng mà về nhà ngủ một giấc rồi.

Nhìn chiếc xe thời thượng của anh lẩn bánh đi, nhìn gói đồ vẫn còn bốc nhiệt, Đạm Dung có chút suy tư quay lại chỗ ngồi. Mở bỏ lớp bao bên ngoài nàng biết đây là một tiệm cháo có tiếng, bên trong có hai hộp, mở vỏ hộp ra, một hộp là cháo gan heo mới nấu, một hộp là một chút điểm tâm.

Hương thơm nồng đậm xông vào mũi, nàng mới cảm thấy giờ cái dạ dày đang đói đến thảm. Khi ăn, Tam Kiềm trêu chọc nàng có người đưa bữa tối thật là hạnh phúc, nàng cười trừ. Có thể nói là có chút ấm lòng nhưng cách hạnh phúc vẫn là quá xa.

6. Chương 6

Ngày hôm sau tan tầm, Vạn Tuế vẫn chưa có gọi điện tới cũng không có xuất hiện, Đạm Dung cũng lơ đãng. Buổi tối thứ tư thời điểm tặng ca, anh ta đến đây, Đạm Dung vừa vặn đi toilet cùng anh mặt đối mặt, nàng

bình tĩnh vuốt cằm chào hỏi, ai ngờ mặt hần lạnh lùng, nghiêm túc nửa điểm biểu tình cũng không có, cao ngạo hướng phòng Xà Thái Quân đi vào.

Đạm Dung nghiêng đầu suy tư, nàng lại làm sai cái gì, buổi tối hôm kia nàng nhận lấy thức ăn do anh ta đưa tới mà không mời lại nên tức giận? Chỉ dùng ba giây, nàng liền kết luận bác sĩ Vạn khẳng định là đi cả* đến đây, cho nên cảm xúc khi nắng khi mưa.

dì cả*: ừ, kinh nguyệt đó. [* then thùng nha*]

10 giờ rưỡi, đoàn người cười hi ha tan tành, Đạm Dung đi ra khỏi bộ phận thiết kế, đột nhiên bị Xà Thái Quân ở phòng khách gọi lại.

“Tiểu dung, nhà bác sĩ Vạn thứ Bảy tuần này sẽ khởi công, đến lúc đó người đi hiện trường xem xét công nhân thay đổi xung quanh tường.”

Đạm Dung gật gật đầu, tỏ vẻ đã biết rõ, suy nghĩ đã bay tới đâu đâu rồi, bác sĩ Vạn đêm nay rốt cục bị sư huynh tóm trong tay.

“Cái bản vẽ thiết kế em hãy thêm vào phòng tắm sử dụng sứ gạch men phải nhanh sửa tốt, sửa tường với lại sau khi dẫn đường nước vào đại khái là mất khoảng mười ngày, sau đó phòng tắm sẽ được thợ trải gạch men đồng thời trải ở sân.”

“Thật dối như vậy?” Đạm Dung nhú mày, nàng cùng bác sĩ Vạn trong mười ngày phải xác định chi tiết mà không thành?

“Đúng a!” Xà Thái Quân đột nhiên ghé sát vào nàng, vẻ mặt ái muội nhẹ giọng nói: “Em dùng cái phương pháp gì, làm cho hần nhanh như vậy liền ra quyết định?”

Không đơn giản nga! Cho nên anh nói tiểu Dung, em thật lợi hại, nhớ phát huy!” Tiếp theo anh ta cùng Vạn Tuế ngồi trong phòng khách đập tay vào nhau, nói hần có việc phải đi trước, còn lại có cái gì không rõ cùng Đạm Dung bàn bạc là tốt rồi, sau đó vội vàng đi.

Lại vội vàng đi gặp tình lang! Đạm Dung nhìn theo thân ảnh sư huynh cho đến hần biến mất, mặt nhẩn mày nhú càng sâu.

Vĩnh viễn đều là như thế này, trước đó cho người một khối đường, sau đó đem cục diện rối rắm bỏ lại ỉnh rồi chạy đi hưởng khoái hoạt, không có nào lại người vô lương tâm như thế.

“Đi xa rồi!” Nãy giờ vẫn không lên tiếng, Vạn Tuế đột nhiên mở miệng nói, thanh âm lãnh đạm trong đó mơ hồ lộ ra vài phần không hề giận.

Xem hai người này vừa rồi hành vi thân mật, còn có trong mắt ánh mắt của nàng từng giây cũng không muốn rời xa, Vạn Tuế giật mình nguyên lai nàng đều không phải là như bề ngoài lạnh lùng như vậy, cũng có chuyện để ý.

Nhưng nàng thế nhưng thích Xà Thái Quân loại này, nói năng ngọt xớt lại ham chơi một nam nhân không chừng mực, quả thực là tự tìm đau khổ.

Đạm Dung thu hồi tầm mắt, quay đầu chỉ thấy mặt hần thối như muốn đi đại tiện. Làm sao lại mất hứng đâu?

À, sư huynh đi mất hồn không để ý tới hần, trách không được, nguyên lai tính tình đùa giỡn bột phát.

Đạm Dung đột nhiên có chút đồng tình nhìn hần, sư huynh đối hần tránh như rắn rết, xem ra hần nhất định yêu quá khổ rồi.

“Thiên hạ nơi nào cũng có hoa thơm cỏ lạ.” Nàng đành phải hỗ trợ trấn an anh ta một chút.

Hiểu được là nàng tự an ủi bản thân mình, thật là, còn chưa tính là mắc bệnh nguy kịch có thể chữa được nha. Vạn Tuế sắc mặt hoãn hoãn đôi chút, ngăn chặn đề tài: “Tối hôm qua tôi đi nhìn qua hai nhà tham khảo qua một chút, đều không có thích hợp.”

“Thật.” Anh ta thế nhưng không có mang theo nàng.

“Anh liền thích mẫu hôm kia xem qua đi?”

“Ừ. Tuy nhiên, thường xuyên có bụi, sợ là phải chịu cảnh bụi bặm.” Vạn Tuế ảo não đánh nhẹ vào mặt bàn.

“Chính như vị tiểu thư bán hàng đó nói, bình thường gia đình dùng cũng sẽ không bẩn, thiết kế sư khẳng định là quá lo lắng về vấn đề này, cho nên cũng không nên quá lo lắng.”

Vạn Tuế không nói tiếp, nhưng khuôn mặt vẫn là thực rối rắm. Đạm Dung đau đầu, bên ngoài im ắng, công ty mọi người đều đi về hết, anh ta thể nhưng còn không có ý muốn đi sao.

“Nếu không...”

“Tôi...”

Hai người đồng thời mở miệng, lại cùng dừng lại.

“Anh nói trước đi.” Đạm Dung bĩu môi.

“À, cũng không có gì, chính là muốn hỏi cô ban ngày lúc nào có thời gian rảnh, chúng ta đi nhìn xem gạch men sứ.”

” Buổi chiều thứ bảy được không?”

Vạn Tuế lo lắng một hồi, nói có thể.

“Vậy thứ bảy buổi chiều hai giờ đi.”

Vạn tuế không khác thường gì, Đạm Dung hỏi hắn có hòm thư QQ để trao đổi qua lại hay không.

“Tôi sẽ đem bản vẽ phát họa thật tốt rồi đưa cho anh xem thử, có vấn đề gì thì có thể lên trên mạng trao đổi, sau đó tôi sẽ nhanh chóng sửa chữa.”

“Tôi thời điểm công tác cũng không lên mạng, cô có thể gửi tới hòm thư của tôi, đây là địa chỉ QQ.” Vạn Tuế trên giấy viết một chuỗi con số.

“Còn có, điện thoại của cô là số bao nhiêu?”

Đạm Dung cảm thấy thực giật mình, nguyên lai hắn vẫn không biết số điện thoại của nàng, trách không được mỗi lần tìm nàng đều là tới công ty.

Nàng lấy trong túi xách ra danh thiếp, đưa cho hắn. Vạn Tuế tiếp nhận nhìn nhìn, có chút ngoài ý muốn.

“Cô họ Đạm? Gọi là Đạm Dung?”

Đạm Dung nhú mày.”Tên của tôi làm cho bác sĩ Vạn cảm thấy kỳ quái sao?”

“Không có kỳ quái, chính là cảm thấy thật đúng là người cũng như tên, lạnh lùng thần nhiên .”

“Nguyên lai bác sĩ Vạn đang trách tôi đối với anh không đủ nhiệt tình.” Đạm Dung nụ cười nhạt gọi lên khóe miệng, trên mặt phá lệ có một chút ý cười.

Nhất thời bị nói toạc ra, Vạn Tuế cũng không thấy xấu hổ, chậm rì rì nói: “Tôi nghĩ đến giờ này ngày này đối với khách hàng nhiệt tình có lẽ, đều là thái độ nên có khi phục vụ của các cô.”

“Vâng, đúng là thế. Lần khác tôi cũng muốn kiến thức một chút, bác sĩ Vạn là như thế nào đối với bệnh nhân nhiệt tình có lẽ .”

Đạm Dung đoán là chính mình trong lời nói khẳng định lại nói không đúng, chỉ vì nàng thấy đến bác sĩ Vạn nhú mi. Ai, thành thực không phải là lỗi của nàng a.

Ngày nay, bác sĩ Vạn thật là đối với bệnh nhân rất lạnh mạc, trường hợp cá biệt trong quá trình khi chuẩn đoán cho bệnh nhân thì nhiều hơn vài lời. Lấy tính cách của hắn, nàng đoán hắn sẽ là hiện tượng người nổi bật phân đông phổ biến.

“Nếu cô trẻ lại mười tuổi, hoặc là trong nhà có đứa nhỏ, bị bệnh có thể đến xem tôi chẩn bệnh, đến lúc đó tôi cho cô đại khai nhãn giới*.” Vạn Tuế thần nhiên nói xong, cũng xem nhẹ nàng ý trào phúng trong lời nói của nàng, đứng dậy rời đi.

đại khai nhãn giới*: mở rộng tầm mắt

Đêm đó, thời điểm Đạm Dung quay về ký túc xá, hồi tưởng lại cuộc nói chuyện với anh, nghĩ rằng chính mình có hay không đối với anh ta tồn tại thành kiến nhất định? Nàng làm người lãnh đạm, lại cũng sẽ không đối với khách vô lễ như vậy.

Có phải hay không bởi vì anh ta ngay từ đầu thái độ rất cao cao tại thượng, đập trúng kiêu ngạo cất dấu của nàng, cho nên mới có kết quả như hôm nay.

Ừ, Đạm Dung nha Đạm Dung, tuy rằng người có thể nói không cần, nhưng trên phương diện xử sự người thật sự phải học tập nhiều lắm.

Nhận định như vậy, Đạm Dung khi đối với chuyện bản vẽ phòng ở của hần liền hơn vài phần tâm tư.

Ngày hôm sau nàng lên mạng tra xét một chút về tư liệu nhà lầu trước nhìn kia, sau đó gọi vài cuộc điện thoại, biết được đêm đó kỳ thật, hần nhìn trúng một quy cách sàn khác.

Nàng đem tất cả tư liệu tra được gửi QQ cho anh ta, sau đó tập trung tinh lực đi làm phương án thiết kế nhà hần.

Hôm đó buổi chiều hần trả lời QQ, chỉ đơn giản có hai chữ: Cảm ơn.

Buổi sáng thứ bảy, hần đến công trường đi theo công nhân khởi công trong vòng hai giờ, lại trở về công ty sau đó đem vẽ bản đồ họa phòng khách tranh thủ xem xét bổ thêm một chút chi tiết vào, sau đó đem tham khảo một ít hình ảnh khác, thấy đẹp liền trình bày riêng ra, lại gửi mail cho hần.

Tuy rằng buổi chiều sẽ gặp mặt, nhưng nàng chỉ sợ không thời gian cùng hần bàn bạc chuyện này. Thời gian cấp bách, xem ra ngày mai còn phải tăng ca.

Cơm trưa là ăn tùy tiện, Đạm Dung cảm thấy may mắn vì thân thể chính mình khỏe mạnh, trừ bỏ có khi xuất hiện hiện tượng đau nửa đầu, nàng một năm cũng ít khi phát sốt cảm mạo.

Này đại khái chính là tuổi trẻ khỏe mạnh, cho nên nàng cho rằng hiện tại nên liều mạng, tích lũy nhiều kinh nghiệm cùng tài phú, tương lai già đi có thể ít gặp đau khổ.

Một giờ ba mươi phút, Vạn Tuế gọi điện hỏi nàng ở đâu, khi nàng nói xong là ở công ty, hần liền treo máy. 5 phút sau hần xuất hiện, gọi điện thoại cho nàng đi ra ngoài.

Đạm Dung cầm điện thoại cùng hần hôm nay đi xem tư liệu cửa hàng.

Đi trên đường, Đạm Dung cầm tờ giấy A4 nói: “Anh hôm nay muốn đồ dùng cho phòng tắm cùng phòng bếp và một số đồ chuyên dụng cho phòng hoạt, trong hoa viên cũng có, hai cái ban công tôi đề nghị anh nên dùng chất liệu gỗ chống phân huỷ, tuy nhiên giá thành chế tạo có hơi ột chút.

Sàn gỗ tiện nghi cũng rất gọn gàng cũng có thể, nhưng hiệu quả tương đối không tốt bằng. Bởi vì anh nói không cần rất hoa mỹ khéo léo, cho nên trên phương diện sàn nhà tôi chỉ thêm vào sắc thái đơn giản, rất thích hợp với nhiều loại gạch men khác nhau, cụ thể đến lúc đó xem qua rồi hãy lựa chọn.”

Vạn Tuế chuyên tâm lái xe mắt vẫn nhìn phía trước, thời điểm Đạm Dung nói chuyện hần cũng không phân tâm, chỉ lúc nàng sau khi nói xong liền ừ một tiếng, sau đó bên trong toa xe nhỏ nhỏ liền không có âm thanh gì khác.

Một buổi chiều chạy sáu bảy chỗ bày bán nội thất, tìm thấy mấy loại gạch men sứ tốt lắm. Sau lại đi đến bên cửa hàng đọc quyền về nghệ thuật gạch men sứ, Đạm dung đối với hơn trăm loại gạch men bên trong tán thưởng không thôi.

Lâu lắm không đi qua đi lại, thế nhưng hơn lại thấy nhiều loại mới như vậy. Nàng ngồi trên mặt đất, đối với vài kiểu mới giống như nóng lòng muốn thử, tuy nhiên trừ bỏ hiệu quả tốt, mấy thứ kia giá cả thực kinh người.

Một khối 30*30 ly quy cách lớn nhỏ đều có, thế nhưng giá cả lại ba trăm nguyên một khối.

“Phòng ăn có phải hay không cũng sử dụng gạch men?” Vốn ở bên ngoài kia Vạn Tuế không biết khi nào thì đã đến bên người nàng ngồi xồm xuống.

“Ách?” Nàng mới gửi mail cho hần, hần nhanh như vậy liền xem? Hơn nữa nhìn xong thế nhưng cũng không nói gì.

” Ừ.”

“Dùng loại nào thì tốt?” Hần chỉ chỉ loại gạch men ở phía sau nàng.

“Kiểu này thật tốt nha.” Đạm Dung cầm lấy một khối gạch màu đỏ. Đây miếng gạch men sáng bóng, một hạt lúa tồ điểm lại thêm mượt mà, chột nhìn phía dưới, trong suốt thật đẹp nha.

Vạn Tuế tinh tế quan sát một phen, lại nhìn sang, “Không sai, liền lấy mẫu này đi.”

Đạm Dung ngẩng mắt hần, nghĩ rằng hần thế nhưng ngay cả giá cũng không xem, là thật không cần hay vẫn là quên ?

“Cái kia... Rất đắt tiền.” Một mét vuông lại hơn hai nghìn nguyên, riêng là mặt trái là đã ba mét vuông đi.

Không gian nho nhỏ liền nhanh chóng bay mất một vạn nguyên, có thể hay không thực quá mức?

Đạm Dung trong lòng nhanh chóng tính toán, xem số lượng lại nhìn người bên cạnh chẳng có chút nào đau lòng, nhưng từ trước đến nay nàng tiếp xúc qua với nhiều khách hàng, đại bộ phận đều hy vọng hướng đến việc tiết kiệm là hàng đầu, lại có người căn bản khinh thường vì cái nhà mà phải tiêu tiền, cho rằng thật không đáng giá.

“Cô làm thiết kế, không phải chỉ cần hiệu quả, không lo lãng giá cả sao?”

Mặc cho Đạm Dung phân vân như vậy, lại nghe đến lời này của hần thật là khiến nàng .

” Bác sĩ Vạn có phải hay không đang ám chỉ, anh chỉ để ý tôi yên tâm tìm kiếm vật liệu tốt nhất, về phương diện giá cả không cần lo lãng giá?”

Vạn Tuế tà nghệ nhìn nàng: “Cô thực nghĩ tôi là mở ngân hàng ?”

Đạm Dung “Phốc” một tiếng bật cười, lại cảm thấy đã biết bộ dáng thực không lẽ phép, vì thế cúi đầu cắn cắn môi dưới, một bộ dáng muốn cười lại không thể cười.

Vạn Tuế sắc mặt cũng dịu đi, nam nhân này lúc trước luôn lạnh lùng, lại rất anh tuấn bởi vậy có khả năng sát thương rất lớn.

Hần phát hiện thời điểm nàng cười hai mắt sáng lấp lánh động lòng người, như vào trời đông giăng đầy mây thật lâu về sau thái dương vùng lên tỏa sáng, ấm áp mà đáng yêu.

Màu sắc đa dạng của gạch men trong cửa hàng nội thất chiếu sáng khắp bốn phía, giống như sắc màu của những viên kẹo rực rỡ, không gian nho nhỏ trở nên ngọt ngào mà đáng yêu.

Hai người ngồi trên mặt đất như những đóa ngọc, đầu dựa vào nhau, còn thật rất tập trung vào mục tiêu tìm kiếm chung mà yên lặng, tĩnh mịch.

Theo tấm kính thủy tinh nhìn vào, đó là một bức tranh hình ảnh hài hòa biết bao, chính là đương sự không có phát giác ra thôi.

7. Chương 7

ông trình trang hoàng của Vạn gia tiến hành hừng hực khí thế, Đạm Dung trừ bỏ cách hai ba ngày lại chạy tới hiện trường một chuyến, cơ hồ từng buổi tối đều phải hầu hạ Vạn Tuế gia. Bên trong phòng khách thiết kế sớm xác định rồi, nhưng là phòng lại một lần sửa lại lại sửa. Đơn giản nhất chính là sau khi công nhân đem tường thay đổi đều tốt, vấn đề ở thư phòng Vạn Tuế lại rối rắm.

Hần nói không cần phải chia một nửa thư phòng ra, vẫn là đem hai gian phòng khách trong đó một cái làm thư phòng sử dụng.

Bởi vì hần thay đổi, phương án Đạm Dung đã chuẩn bị tốt bởi vậy trở thành phế thải, bố trí một lần nữa thay đổi, kết quả kỳ hạn công trình kéo dài thêm vài ngày.

Thấy qua sự thay đổi xoành xoạch của hắn, Đạm Dung thậm chí có loại ảo giác, nếu ngày nào đó hắn kiên trì muốn đem phòng ngủ biến thành phòng tắm, nàng cũng sẽ không cảm thấy kỳ quái.

Khi công trình tiến hành được một nửa, Đạm Dung cùng Vạn Tuế cơ hội gặp mặt tạm thời bị giảm bớt.

Bởi vì bác sĩ Vạn cũng bề bộn nhiều việc, hắn căn bản không có bao nhiêu thời gian có thể đi hiện trường tra xét, cho nên mỗi lần Đạm Dung đến công trường giám sát tình hình đặc biệt lúc ấy thuận tiện chụp một vài tấm ảnh mang về, sửa sang tốt lại gửi đến hòm thư của hắn, đồng thời nói cho hắn biết nên mua đồ điện gì, muốn chuẩn bị tốt mọi thứ cho công việc.

Hắn bình thường sau khi dùng cơm chiều liền lên QQ, cùng nàng bàn bạc chút công việc. Vì thế hai người nguyên bản xa lạ, mặc dù chưa được xem là thân mật, lại bởi vì đủ loại nguyên nhân mà trở nên ngày một quen thân.

Đêm đó Đạm Dung ở trên mạng sưu tầm một chút gia cụ vật phẩm trang sức cho bản vẽ, ở QQ truyền gửi đến cho hắn xem thử, hắn chọn đến chọn đi đều không chọn được thứ gì yêu thích.

[Quên đi, vẫn là Chủ nhật chạy ra xem xét gia cụ trên thị trường đi.]

Vừa thấy hắn bắn ra những lời này, Đạm Dung liền cảm thấy thực không tình nguyện.

[Chủ nhật này tôi có cuộc hẹn.] Gõ gõ bàn phím, Đạm Dung cự tuyệt thông qua QQ truyền vào trong mắt hắn.

[Như thế nào cô mỗi lần Chủ nhật đều nói có việc? Cùng nam sinh hẹn hò?]

[Ừ.] Chu công tử cũng tính là nam nhân đi. Lười giải thích nhiều như vậy, Đạm Dung liền theo ý tưởng của hắn trả lời.

[...]

Hắn lặng im một hồi, cả buổi mới lại bắn ra một câu [Tôi out.]

Đến khi Đạm Dung nhìn những lời này, ‘đầu’ của hắn giống đã biến thành màu xám. [TNN: ‘đầu’ = avarta trong nick yahoo chúng ta đó nha *đừng ai hiểu nhầm, hắc có mà cái đầu của anh biến đen luôn chứ xám cái gì*]

Lại một tuần trôi qua đến thứ Sáu, là sinh nhật mẹ của Xà Thái Quân, buổi tối ở khách sạn mở tiệc chiêu đãi hơn mười bàn, toàn bộ nhân viên Tinh Thái đều được mời đông đủ.

Đối với việc lão bản mời ăn cơm, công nhân viên đương nhiên nhảy nhót, reo hò cho nên sau khi tan tầm mấy đóa hoa của bộ phận thiết kế liền trực tiếp hướng khách sạn chạy đi.

Khách sạn tổ chức thiết yến ở trong thành phố có vẻ nổi tiếng, trang hoàng cách điệu tất nhiên là không giống bình thường.

Chủ nhà mời tiệc rời ghế ngồi đi ra một khoảng thời gian cung khá lâu, còn chưa có xuất hiện, khách lại ít ỏi không có nhiều gì ấy.

Ngồi cùng bàn với bốn nam nhân đang nước miếng tung bay, Đạm Dung cơ hồ cũng bị nước miếng bao phủ, cùng người bên cạnh hoa tay múa chân vui vẻ khoảng chừng ba hiệp, sau đó đi ra sảnh.

Đại khái là nghề nghiệp cho phép, trường hợp khi đi đường gặp phải một số công trình, nàng đều chú ý đến phong cách cùng thủ pháp trang hoàng của nhà người ta.

Nhà này vốn là quán cơm có tiếng lấy theo phong cách cổ kính được ca ngợi, bỏ qua sảnh thì bao gồm hai tầng, thang máy nằm giữa một không gian rộng rãi, bố trí thực có khí thế, mà cột trụ cùng vách tường được chạm khắc bằng hình rồng có điểm vài đóa hoa cổ điển.

Đạm Dung đứng ở bậc thang phía trên cao, tinh tế thưởng thức công nghệ thủ công đẹp đẽ này.

Người lui tới rất nhiều, vì sợ tắc nghẽn đường nàng đã tận lực đem chính mình đặt mình trong góc nhỏ, ai ngờ vẫn là có người đi không mở to mắt đụng phải nàng một phen.

Nàng loạng choạng một cái liền bị người dùng lực mạnh kéo lấy.

“Đi ra nơi này thật nhiều người, cho dù cô muốn xem xét tác phẩm nghệ thuật, cũng nên tìm cái địa phương an toàn.”

Thanh âm tràn ngập trên chốc vang lên, sau khi Đạm Dung đứng vững liền quay đầu lại xem, một người nam nhân cao cao gầy gầy mang kính mắt mỉm cười ở phía sau nàng.

Hắn được xưng là hình tượng tuấn lãng, mặc dù không có bì được so với bác sĩ Vạn xinh đẹp, sư huynh tiêu sái, tư sắc cũng coi như ổn đi.

Đạm Dung giật giật nhẹ khóe miệng, nói lời cảm ơn, vỗ vỗ chỗ cánh tay vừa rồi bị hắn nắm chặt, không quá thích có người xa lạ tiếp xúc với chính mình, cho dù hắn là có ý tốt giúp mình.

“Tiểu thư đối với trang hoàng ở nơi này thực cảm thấy hứng thú.” Kính mắt nam cũng không có ý tứ rời đi, dán mắt bên người nàng đang nhìn sang tượng gỗ điêu khắc trên vách tường, lại nhìn sang nữ tử thoạt nhìn điềm tĩnh kia.

Rất ít nhân sẽ đối với mấy thứ này nhìn xem mê mẩn như thế, người đến người đi trên cầu thang mà nàng vẫn có thể thản nhiên ở chỗ này lẳng lặng thưởng thức, giống như đặt mình trong cảnh giới chỗ không người, hình ảnh kia nhìn vào làm cho người ta cảm thấy tươi mát thoát tục, không uống công hấn cố ý đến đây vậy xem.

Đạm Dung mày khẽ nhíu, đối với vị ân nhân cứu mạng này đến gần không có nửa điểm hảo cảm. Nàng xem cảnh trang hoàng của nàng, hắn thấy có gì thú vị?

“Tôi có bạn trai.” Mặc kệ hắn có ý đồ gì, lời này cũng đủ dọa lui mỗi nam nhàn chán.

“Ách?” Kính mắt nam ngẩn người, lập tức miệng mở ra.

“Thật sự?”

Đạm Dung liếc hắn một cái, không rõ trong lời nói chính mình có cái gì buồn cười, có thể làm cho cái miệng của hắn há to đến nỗi nhét được quả trứng gà.

“Ai nha, tôi còn là lần đầu tiên bị người cự tuyệt hoàn toàn như vậy, tâm cảm thấy thật sự bị thương, bị thương a!” Hắn thật đúng là phối hợp đang ôm vị trí trái tim, gương mặt hiện lên vẻ thống khổ.

Không phải là gặp phải quái nhân đi? Có cần khoa trương như vậy hay không? Đạm Dung trên trán nhát thời xuất hiện mấy cái hắc tuyến.

“Tiểu thư, tôi đối với cô nhất kiến chung tình, cô thật sự không cần thay tôi lo lắng, lo lắng cho tôi sao?” Kính mắt nam để sát vào mặt nàng, trên mặt biểu tình trên tức càng sâu.

Đạm Dung chưa hề gặp qua người như thế, đầu tiên nàng không phải quốc sắc thiên hương*, còn nữa có người nam nhân nào điên như vậy? Nàng hoài nghi hắn thật sự là có bệnh.

“Cô ở đây làm gì?”

Thanh âm lạnh lẽo từ phía sau truyền đến, Đạm Dung quay đầu nhìn xem, bác sĩ Vạn như thiên sứ từ trời rơi xuống.

Ánh mắt nàng chợt lóe, xoay người nắm lấy cánh tay của hắn, không nhanh không chậm nhìn vào trong mắt nam nhân đeo kính nói: “Nếu bạn trai của anh là người này, anh sẽ lo lắng người khác sao?”

Kính mắt nam hơi hơi nhíu mày, cao thấp đánh giá Vạn Tuế. Đối phương mặt như quan ngọc, dáng vẻ tri thức, sống mũi cao thẳng cùng đôi môi hồng nhuận mềm mại, có thể nói đệ nhất mỹ nam tử.

Người này sinh ra là nam nhân quả thực là quá lãng phí, nhưng là hắn lại không thể không thừa nhận rằng, ánh mắt lạnh lùng, sáng quắc cùng giọng nói rét lạnh thật lợi hại, cho dù chính mình so với hắn đứng cao hơn một cái bậc thang, vẫn có thể cảm thấy cảm giác áp bách đến từ trên người hắn thật mạnh.

Vạn Tuế liếc mắt nhìn một vòng kẻ địch của mình rồi liếc về phía cái người đang nắm lấy cánh tay mình kia, cũng không phủ nhận hay để ý đến ánh mắt đánh giá của nam kính mắt, vỗ vỗ vai Đạm Dung.

“Đừng ngốc lãng ở trong này, đi lên.”

Đạm Dung trực tiếp không nhìn đến sự tồn tại của kính mắt nam, theo anh đi lên lầu. Đi đến cửa, nàng lập tức buông tay.

“Cô vừa rồi lợi dụng tôi.” Vạn Tuế một tay dứt vào túi quần, tư thế từ trên cao nhìn xuống mang theo thăm vắn.

Vừa rồi nam nhân kia thoát nhìn điều kiện không sai, nàng thế nhưng khóe mắt cũng không liếc mắt xem một cái, xem ra nàng đối với Xà Thái Quân mê luyện rất sâu.

Đạm Dung nhún nhún vai, “Trùng hợp, vừa lúc anh đi qua mà thôi.”

“Nếu vừa rồi đi qua là Xà Thái Quân, cô có làm thế hay không...” Vạn Tuế thỉnh linh hỏi ra miệng, hẳn kỳ tự trách mình vì sao hỏi như vậy?

Ngữ khí kia, như thế nào nghe đều có điểm chua. Hẳn làm gì? Vuốt cằm, Vạn Tuế nhận thấy được chính mình phạm vào chuyện không thể tưởng tượng, hẳn có điểm bất an.

Đáng tiếc Đạm Dung tâm tư không ở nơi này, nàng tức giận nhìn hẳn.

” Vấn đề giả thiết tôi không trả lời.” Nói xong rồi một đường đi thẳng vào.

Nàng đang trốn tránh. Vạn Tuế có chút thất thần, chua sót nhìn thân ảnh tinh tế đang biến mất ở trong đám người, đêm nay thay bà nội đến tiệc sinh nhật mẹ của Xà Thái Quân, buổi tiệc vốn là nhàm chán, hiện tại hẳn lại càng cảm thấy thêm một chút mất mát.

Đạm Dung đang đi trở về chỗ ngồi, nửa đường gặp vợ chồng lão Xà Thái Quân, Xà lão cha vừa thấy Đạm Dung liền cười như ánh mặt trời sáng lạn.

“Tiểu Dung, cháu đi đâu vậy? Ta nơi nơi tìm cháu không thấy đâu.”

Tìm nàng? Đạm Dung nghi hoặc nhìn về phía sư huynh. Xà Thái Quân pha trò nói: “Mẹ nghĩ giúp em làm mai mối.”

“Làm mối cái gì!”

Xà lão cha đánh con nhà mình một chưởng, sau đó đôi tươi cười đối Đạm Dung giải thích: “Nhận thức thêm một cái bằng hữu mà thôi, hẳn là con của em trai ta, cao lớn tuần tú, cùng thế hệ với các con.

Ai nha, từ lâu này là do hẳn thiết kế, a Quân, đúng không đúng không.” [TNN: ta nghi ngờ, phi thường nghi ngờ chính là nam kính mắt kia]

Xà lão mẹ lôi kéo góc áo con mình, Xà Thái Quân buông tay: “Hẳn làm ở công ty lớn, là kỹ thuật viên. Lần trước cùng em đã nói qua, chính là cậu em họ kia.”

Đạm Dung đối với loại nhiệt tâm này thực vô lực, từ một năm trước nàng tỏ vẻ rằng không có ý tứ với sư huynh, cũng không có hứng thú, Xà lão mẹ liền càng không ngừng vì nàng đề cử nam nhân.

Nàng đã muốn nói rất nhiều lần là không cần, mà chẳng nề hà Xà mẹ vẫn rất là vui vẻ không để ý.

“Xà mẹ khỏe!”

Vạn Tuế cất giọng chào hỏi như thanh âm thiên sứ truyền đến, Xà mẹ nghe xong tức thời mừng rỡ: “Ai nha, a Tuế con thế nhưng đã đến đây, Xà mẹ thật rất vui. A? Bà nội con đâu?”

“Bà nội còn ở trong phòng khám, bởi vì bệnh nhân nhiều lắm, bà cho dù muốn cũng không thể thoát ra.” Vạn Tuế đối với lão nhân gia nói chuyện vẫn là khách khách khí khí.

Thấy Xà lão dời đi mục tiêu, Đạm Dung mới nghiêng mắt trừng Xà Thái Quân hạ giọng nói: “Sư huynh, mình sợ dĩ không muốn, thì chớ có mà đưa cho người khác!”

Xà Thái Quân đem miệng tiến đến bên tai nàng thì thầm: “Tiểu Dung, lời em nói rất nghiêm trọng nha, chính là mẹ ta coi trọng a, coi như nhận thức thêm vài bằng hữu thôi.

Em họ ta, người không tệ, nếu không phải em, anh mới không cho bà giới thiệu. Ừ, tiểu Dung Dung, em khi tình yêu đến rất dễ chịu, làm cảm hứng thiết kế dạt dào, bất tận tới khi có tình cảm mãnh liệt mới thôi.”

Ngay cả tình yêu của nàng đều phải tính kế ở bên trong, thật sự là nhà tư bản ăn tươi nuốt sống.

Đạm Dung khinh bỉ nghiêm trọng hành vi của nam nhân này, khinh thường cùng hắn tranh cãi nữa, mới nghĩ muốn ly khai, ai ngờ ngẩng đầu lên chỉ thấy kính mắt nam vừa rồi đi đến trước mặt.

“Bác!” Hắn cung kính chào Xà mẹ một tiếng, sau đó đối với Xà Thái Quân cùng Đạm Dung nói: “Anh họ, Đạm tiểu thư.”

Hắn chính là cái tên biểu đệ kia. Hắn biết nàng. Ngắn ngủn ánh mắt trao đổi hai giây, Đạm Dung liền đưa ra kết luận này.

“Xem ra các con đã sớm nhận thức nhau rồi.” Xà lão mẹ bên kia rõ ràng là cùng Vạn bác sĩ hàn huyên tâm sự, ở lúc Nghiêm Thiên Hành sau khi xuất hiện lập tức niềm vui rạo rực bỏ mặc hắn đi tới.

“A Hành, vừa rồi cháu đi ra ngoài có phải hay không cùng tiểu Dung nhận thức nhau? Ai nha, kia là được rồi, cũng không cần ta bà lão già này nhiều chuyện, vẫn là người trẻ tuổi chính mình hành động mau, hắc.”

Xà lão mẹ cuối cùng chợt vang lên tiếng cười làm cho Đạm Dung không khỏi run rẩy, nguyên lai nàng vừa rồi thành con mồi trong mắt người khác.

“Bác, còn không có chân chính nhận thức, cháu chỉ là giúp Đạm tiểu thư một cái việc nhỏ, sau đó... Vâng, có điểm tiếc nuối, Đạm tiểu thư đã có bạn trai thực xuất sắc, đúng không?” Nghiêm Thiên Hành khéo léo quét Vạn Tuế một vòng sau đó cố định ở trên người Đạm Dung, còn đối nàng nháy mắt mấy cái.

Vừa rồi rõ ràng Vạn Tuế cùng Xà lão nói chuyện, khéo mắt vẫn có lưu ý tới nhất cử nhất động giữa Đạm Dung cùng Xà Thái Quân. Thấy hắn ghé lại ở bên tai nàng nói nhỏ, trong lòng anh lại dâng lên kia cổ cảm giác không thoải mái.

Đơn giản là gặp quỷ đi! Hắn không thích loại cảm giác này, thực xa lạ. Cố tình cái kính mắt nam kia lại đây đảo lộn tất cả, Vạn Tuế sắc mặt càng thối.

“Bạn trai?”

“Sư muội em là hoa có chủ?”

Xà gia mẫu tử quả nhiên đồng thanh đồng khí, Đạm Dung nhất thời cảm thấy khó thở.

Một rồi lại thành hai, đều là phiền phức như nhau, còn có bác sĩ Vạn vẽ mặt không hờn giận, nguyên lai làm người thật sự không thể làm chuyện xấu, xem nàng chính là đem cái chuyện nhỏ nhỏ như con muỗi nay thành cái phiền toái thật sự, hiện tại sẽ lộ ra dấu vết mất thôi.

“Àn, ta thật sự là có người trong lòng, hắn là cái G-A-Y!”

8. Chương 8

“Kỳ thật, cô không cần thẳng thắn như vậy.”

“Ách?”

Đạm Dung nghiêng nghiêng cái đầu, nhìn nhìn bác sĩ Vạn ngồi ở bên cạnh vẫn bảo trì trầm mặc, đối với lời nói bất thành lời của hắn xuất hiện có chút khó hiểu.

Vừa rồi sau khi thuận lợi giải vây, sư huynh sợ bác sĩ Vạn rất buồn, vì thế đem trách nhiệm tiếp đón anh ta giao trọng trách trên người nàng.

Trên thực tế trừ bỏ công sự, bọn họ không có chuyện gì cùng nhau xuất hiện, hơn nữa hai người hình như cũng không hay tiếp xúc nói chuyện, cho nên cho dù nhận thức, cũng không có đề tài để trò chuyện.

Trên bàn tân khách tiếng động lớn tiếng động lớn ào ào, cũng chỉ có hai người bọn họ không lời nào để nói, này so với cùng Tam Kiếm bọn họ một khối lại càng nhàm chán.

“Tôi nói, cô vừa mới có thể không cần nói như vậy.”

“Nga.” Đạm Dung vẫn là không rõ hần đang nói câu nào, cũng không muốn hỏi, vì thế chỉ từ từ lên tiếng, ánh mắt thủy chung nhìn thẳng phía trước.

Trường hợp này thực buồn chán, thực ảm ỹ, nàng thật muốn nhanh chút chấm dứt. Chính là loại biểu tình không yên lòng này, bị Vạn Tuế đương nhiên giải mã thành câu lệnh khác xa so với thực tế.

Thật sự thích như vậy? Nhớ tới vừa rồi sau khi nàng nói xong câu nói kia, Xà lão rất kinh hồn biểu tình hóa ngọc, hần đều thay nàng đau lòng.

Thích một nam nhân tính tình như thế, đương nhiên là chuyện thống khổ vô cùng, vì tránh đi phiền toái không cần thiết, nàng lại tình nguyện đem cái sự thống khổ này ra đi.

Còn ngay ở trước mặt người mình thích nói cái kia, thật sự cần rất nhiều dũng khí. Hần có chút bội phục nàng, đồng thời vị trí bên trái ngực giống bị thứ cứng rắn gì đó đâm vào, ần ần đau không thoải mái tý nào.

“Cô liền như vậy thích cái kẻ gay kia?” Hần không phải là ông tám, nhưng là biểu hiện của nàng càng lãnh đạm không để ý gì, hần lại càng muốn hỏi.

Lời này thành công đem lực chú ý của Đạm Dung kéo trở lại, nguyên lai hần là vì không rõ ý tứ vừa mới nàng đề cập, dễ hiểu nhầm lời nói của nàng.

Chẳng lẽ hần nghĩ sư huynh mình là gay, chính là như vậy sao? Không thể tưởng tượng được hần để ý như vậy, thế nhưng mà thử một lần đi.

Hần sẽ không là ăn dấm chua đi? Nàng nhìn hần liếc mắt một cái, nàng đột nhiên tràn ngập hứng thú, gọi lên khoe miệng, cười như có như không.

” Bác sĩ Vạn giống như đối với thế giới cảm tình của tôi thực cảm thấy hứng thú.”

Vạn Tuế trên mặt nóng lên, cất to giọng nói: “Không có chuyện này!”

Nhìn mặt hần đỏ lên, Đạm Dung ức chế không được, cười đến càng đen tối. Bác sĩ Vạn thật sự là một người bị rối loạn đến nỗi hồ đồ luôn rồi, thích lại không nói, lại một mình ở nơi này sinh hờn dỗi.

Chưa bao giờ thấy nàng cười thành như vậy, gương mặt nho nhỏ bởi vì sung sướng mà sinh động rất nhiều, hàm răng trắng nõn, lúm đồng tiền bên phải hơi hơi lộ ra, có dáng vẻ rất đáng yêu.

Vạn Tuế cảm thấy trong khoảnh khắc hoa mắt, nhất thời đã quên chính mình đang ở bị giấu cột, kinh ngạc nhìn nàng.

Đạm Dung cảm thấy mình thật sự không phúc hậu, nhưng là bộ dáng bác sĩ Vạn then quá thành giận thật đáng yêu, cẩn thận nhìn khuôn mặt làn da trắng điểm sắc hồng, làm cho người ta rất muốn sờ nắn một phen.

Nàng vỗ vỗ mặt, miễn cưỡng thu hồi tươi cười, nhếch miệng, chỉ là vẫn không dừng được ý cười.

“Bác sĩ Vạn, lời nói vừa mới rồi của tôi là nói đùa, anh đừng nghĩ là thật, anh liền tiếp tục, ừ, thăm mền đi.” Nàng dừng hai giây, mới tìm được từ thích hợp.

Thăm mền — với hần mà nói thực chuẩn xác.

Thăm mền? Lúc này Vạn Tuế kinh ngạc vô cùng ! Chẳng lẽ nàng nghĩ rằng đến mình thăm mền nàng? Nàng cũng quá tự mình đa tình đi?

Muốn mở miệng cười nhạo nàng không biết tự lượng sức mình, ai ngờ nói xong người kia đã muốn quay đầu, dường như không có việc gì bưng nước trái cây trên bàn lên, môi đỏ mọng dán vào miệng ly thủy tinh uống một ngụm, sau khi uống xong, đầu lưỡi nho nhỏ kia còn vươn ra liếm hai giọt sót lại trên khóe môi.

Vạn Tuế chỉ cảm thấy một cỗ nhiệt khí từ ngực nẩy lên, hần nhanh chóng dời tầm mắt, có điểm không thể tin, chính mình thế nhưng cảm thấy nữ sinh như đậu cô-ve này thực động lòng người.

Nữ nhân đều là động vật phiền toái, trong nhà có mấy đại biểu là minh chứng tốt nhất. Tiếng huyền oán, nhiều chuyện, không thể du nhập vào đầu hần, dù sao trong nửa khắc hần cũng không nghĩ được gì nhiều. Mà hiện tại, hần lại đối với đậu cô-ve này có phản ứng.

Bác sĩ Vạn bị kích thích đến, vẻ mặt có chút đại ra. Đạm Dung lắc đầu, quyết định kéo hẳn một phen, đem cứu vớt nàng ra. Hiện trường thực ảm ỹ, nàng đem ghế kéo gần tới hẳn.

“Anh có biết sư huynh tôi thích loại hình gì không?”

Nàng vì sao đột nhiên ngồi gần như vậy? Vạn Tuế lui lui về phía sau, miệng nghĩ nghĩ hỏi lại: “Thích cái gì?”

Đạm Dung chỉ chỉ xa xa, Xà Thái Quân bên kia cùng nam nhân to con, đồm dáng đang nói chuyện.

Nàng để sát miệng vào hẳn, nhẹ giọng nói: “Sư huynh thích loại hình tráng kiện, thực đúng là nam nhân!”

Một trận hương thơm tiến vào trong mũi, giống lông chim phát nhẹ qua, nhẹ nhàng vuốt ve trái tim của hẳn.

“To con... cường tráng?”

“Ừ.” Đạm Dung thân mình ngồi thẳng, cho hẳn một cái ánh mắt đáng thương, hiển nhiên cho rằng, hẳn không phải loại hình này.

Ánh mắt xem bên kia một lúc lâu, Xà Thái Quân nắm bả vai tên to con đang nói cười, người này trước mặt công chúng cũng không bớt phóng túng, quả thực làm cho Xà lão mẹ không lo lắng không được.

Nàng nói vậy là có ý tứ gì? Xà Thái Quân thích nam nhân cường tráng quan hệ vợ vẫn gì đến việc của hẳn?

Còn có, nàng trong mắt ánh lên tia khinh miệt là có chuyện gì xảy ra?

Vạn Tuế nhất thời buồn bực đứng lên, quay đầu lại thấy nàng một bộ dáng buồn bã, hai mắt sâu thẳm nhìn chằm chằm nam nhân thô tục kia, giống như là lên án.

“Đừng nữa xem!” Hẳn hành động không chút suy nghĩ chặn ánh mắt nàng.

Đạm Dung quay đầu kỳ quái nhìn hẳn, Vạn Tuế nhanh chóng thu hồi tay, quần bách nghĩ muốn một chưởng đánh chết chính mình. Hẳn đây là làm sao ?

Đạm Dung bĩu môi, thông cảm nhìn tâm hẳn bị thương, hành vi có chút thất thường, là muốn chậm rãi nhận thức sự thật đi.

Đêm đó hai người lại không nói chuyện với nhau, sau khi ăn xong Vạn Tuế vội vàng rời đi, Đạm Dung cũng như thường trở về công ty tặng ca.

Bận rộn một ngày, thời gian đặc biệt trôi qua mau, trong nháy mắt đã qua một tuần, Đạm Dung mới nhớ tới bác sĩ Vạn đã thật lâu không cùng nàng liên lạc.

Nhà hẳn sắp hoàn thành, nhưng là gia cụ cái gì hẳn cũng chưa quyết định, điện thoại không có gọi tới, buổi tối trên QQ cũng không login, dường như mất tích.

Ở QQ của anh để lại lời nhắn, hẳn đều không có hồi đáp lại, hỏi sư huynh thì anh nói anh ta gần nhất giống như có nghiên cứu và thảo luận cái gì đó, kia đại khái chính là công việc .

Việc này vốn nàng cũng không nghĩ nhiều, suy nghĩ một mạch, làm thiết kế tổng yếu đầu óc cần phải thoải mái, hưởng hồ hạng mục này là công tác của nàng từ trước tới nay tốn nhiều sức lực cùng tâm tư, không đạo lý gì đến gần giai đoạn cuối lại buông tay, mặc kệ mọi chuyện.

Cho nên gửi tin nhắn cho hẳn đều đều, hỏi hẳn gia cụ phù hợp có muốn hay không cần hỗ trợ.

Đợi cả buổi hẳn mới trả lời: Mọi chuyện đều tốt, dụng cụ, đồ dùng trong nhà đã chuẩn bị tốt lắm.

Thì ra là thế. Đạm Dung ngượng ngùng nhận được bốn chữ này, đột nhiên có loại cảm giác cay đắng, khổ cực mang thai mười tháng sinh đứa nhỏ, hiện tại mang cảm giác đem đứa nhỏ cho người khác.

Thời điểm hơi trễ một chút, ngoài ý muốn lại nhận được tin nhắn của hẳn: Trên phương diện vật trang sức bày trí, tôi gần đây bận quá, không có thời gian để ý. Nếu không cô giúp tôi tìm, thấy thích hợp liền mua đi, tiền tôi chuyển cho cô sau.

Đạm Dung đột nhiên lại có tinh thần, hỏi rõ ràng chất liệu, màu sắc sô pha hẳn thích, lợi dụng thời gian nghỉ trưa ban ngày bớt thời gian chạy đi cửa hàng rèm cửa sổ, buổi tối tăng ca giúp hẳn ở trên mạng tìm vật phẩm trang sức, sau đó đem ảnh chụp chụp hình ảnh đi kèm với giá cả gửi đến hòm thư của hẳn.

Công tác tuy rằng phiền phức, nhưng bởi vì sắp có thành quả năng quả thực chờ mong, cho nên làm đặc biệt hăng say.

Qua hai ngày, hẳn gửi đến đây một cái tin nhắn: Hình ảnh đã xem qua, vật phẩm trang sức cơ bản không thành vấn đề, nhưng rèm cửa sổ không cần trang trí hoa lá tầm thường, còn có không cần thảm.

Tiền tôi sẽ giao cho Xà Thái Quân, cô trực tiếp giúp tôi qua đi.

Không cần thảm? Như vậy sao được? Nhà hẳn phòng khách rộng lớn, nếu không để thảm có vẻ sẽ rất trống rỗng, nàng tìm cả ngày mới thấy kiểu dáng thích hợp nhất— bò sữa đen trắng, hình dạng không tuân theo quy tắc.

Rèm cửa sổ lại phải chạy vài lần trong thành mấy nhà trang trí rèm cửa sổ trong cửa hàng, cắn bánh thay vì dùng cơm giữa trưa vài ngày mới tìm được.

Nàng nhanh chóng nhanh chóng bắt tay vào làm thuyết khách: Thảm sẽ làm cho phòng khách anh ta hiệu quả tốt, hiện lên vẻ phú quý; rèm cửa sổ có thể làm cho hiệu quả ánh sáng rõ ràng, từ không gian bên trong nhìn ra không có vẻ đơn điệu, phối hợp như vậy có thể tăng thêm vài phần thú vị.

Nhà của tôi không cần thú vị! Hẳn tức thời phúc đáp.

Bị từ chối thẳng thừng, ngay cả thương lượng đường sống đều không có. Chờ hẳn phát ra ba chữ: Tùy tiện cô, Đạm Dung yên lặng đem đi động kết thúc.

Chính mình vất vả cần cù lao động không được đối phương tán thành, thật sự thực thất vọng.

Có lẽ là nàng hơi mang sự yêu thích cá nhân vào công việc, không có nhìn vào góc độ khách hàng lo lắng, xem ra nàng tựa hồ đem công việc chính mình làm rối lên.

Mười hai tháng trôi qua hơn một nửa, công ty công trình đều đến giai đoạn cuối, khách hàng muốn thiết kế cũng không còn sót ruột, bọn họ rốt cục có thể hoãn chậm một chút, thở ra.

Trên đầu còn có hai cái hạng mục phải đợi sau tết âm lịch mới khởi công, vì thế buổi chiều đem mọi thứ hẳn muốn đều tính toán tốt đợi thanh toán, nàng liền vẫn ngồi như vậy.

Lại một năm nữa sắp đi qua, đây là đợt tết âm lịch mà nàng không tính về nhà. Cũng không biết phải về nhà người nào, cha mẹ đều tự xây ỳnh một tổ ấm mới, nàng đi đâu đều phải hao tổn suy nghĩ tinh thần.

Có lẽ nên tìm một chỗ du lịch, xua tan sầu não.

Không muốn nghĩ đến, thừa nhận chính mình là vì cự tuyệt của hẳn mà mất mát, nhưng sự thật đúng là như thế, thật lâu không đối với một sự kiện hào hứng, thích thú mãnh liệt như vậy, lại bởi vì hẳn lãnh đạm mà biến mất hầu như không còn.

Người, quả nhiên là không thể có chờ mong !

Buổi tối trở lại ký túc xá, đem quần áo vài ngày chất đống ra tẩy rửa, thu thập mọi thứ loạn xạ trong phòng, thời gian chưa đến chín giờ.

Linh lung gần nhất quen bạn trai mới, mỗi đêm không đến 12 giờ thì còn không trở lại. Đêm nay là một đêm bình an, thích gặp mặt vào thứ Sáu, nói không chừng trắng đêm không về đâu.

Trong phòng im ắng, chỉ nghe dưới đường cái ô tô vang lên thanh âm. Nàng nằm ở trên giường, một cảm giác trống rỗng từ ngực mạnh mẽ xuất hiện, xem ra nàng làm việc quá sức đi, không thể dừng lại.

Di động trên đầu giường vang lên hai tiếng, là tin nhắn đến. Nàng lười biếng cầm lấy, cự nhiên là bác sĩ Vạn gửi đến: Thảm khó giặt giũ, màu sắc rèm cửa sổ rực rỡ tôi không thích, kỳ thật màu sắc cũng không sai.

Như thế nào lại gửi đến những lời này đến đây?

Ừ. Đạm Dung cho hắn một chữ, sau đó bắt chéo hai tay, bỏ qua. Cho dù không tiếp thụ đi, không cần phải giải thích, nàng đều hiểu.

Đứng dậy đến phòng bếp rót chén nước sôi, từ cửa sổ nhỏ nhỏ nhìn xuống phía dưới, hàng cây hai bên đường bị gió thổi lắc lư qua trái rồi lại sang phải.

Dự báo thời tiết nói đêm nay nhiệt độ xuống thấp, còn có trời mưa. Thời tiết kém như vậy, thật đúng là chỉ thích hợp cho việc ngủ ngon.

Trở lại phòng, chợt nghe thấy tiếng chuông ở lớn vang đến, cước bộ nhanh chóng đi vào, cầm lấy điện thoại kết nối thế nhưng lại là hắn.

Bấm khóa chốt cửa, giọng nói của nàng không mang theo điểm hòa khí, mang theo sự trong trẻo nhưng lạnh lùng: “Xin hỏi có chuyện gì?”

Giọng nói trong điện thoại truyền vào tai quả nhiên khiến cho Vạn Tuế sửng sốt, làm như chưa dự kiến rằng nàng sẽ mở đầu hỏi câu này như người xa lạ, bởi vậy nhất thời tiếp nhận không được.

Hắn tìm nàng thuần túy là vì vừa rồi tin nhắn trả lời của nàng rất ngắn gọn, hắn nhìn không ra cảm xúc.

“Này? Bác sĩ Vạn? Có phải hay không gọi nhầm số ?” Đối phương vẫn không mở miệng, sợ là gọi nhầm, nàng thì thảo tự lăm lăm bấm rồi điện thoại bị cắt đứt.

9. Chương 9

Vạn Tuế nhìn điện thoại trong tay, khó có thể tin được thế nhưng lại phát hiện chính mình lại bị cắt máy. Hắn bất quá mới trầm mặc hai ba giây, nàng thế nhưng nhanh chóng muốn kết thúc như vậy sao?

Kinh ngạc cùng phẫn nộ nảy lên trong lòng, hắn thật may mắn, nàng chỉ cần nỉ non câu kia rồi cắt đứt quan hệ trước đó: Gọi nhầm số. Vậy nếu khi đó hắn nhất thời ấn sai số, thì nàng không có chuyện gì để nói sao, không gọi lại đi.

Chưa từng có cô gái nào giống nàng như vậy, đối với ai cũng đều lạnh lùng thản nhiên, đối mặt với hắn vẫn có thể ứng đáp tự nhiên, không lấy cớ vì công tác nên quần quít bên cạnh hắn, cũng không có đối với hắn đặc biệt lời nói nhỏ nhẹ.

Nhưng thật ra hắn đối nàng yêu thích dần dần ngày một tích tụ, trải qua mấy ngày tiếp xúc mà hiểu nàng thêm. Sau lại kinh ngạc khi thấy nội tâm chính mình có cảm giác xôn xao, hắn lùi bước.

Hắn đam mê tự do, mong muốn hưởng thụ cuộc sống độc thân, không nghĩ tới bị trói buộc, cũng không nghĩ cùng với ai đó hứa hẹn.

Thời kì thanh xuân không phải không thích qua nữ hài tử, cũng có lúc nắm rồi lại buông, triền miên ngọt ngào qua đi, mỗi khi như vậy nữ sinh đến cuối cùng đều trở nên đặc biệt ý lại vào bản thân hắn, mà hắn là người đối với việc học tập có hứng thú, không có khả năng thỏa mãn yêu cầu các nàng, vì thế về sau lại đó là đoạn thời gian cãi nhau thảm oán vô tận.

Tự nhận thấy không thể mang lại cho đối phương cảm giác an toàn, kết quả chính là chia tay. Cảm tình như hoa trong gương, trăng trong nước, chỉ có thể từ xa nhìn xem mà không thể lại gần, cho nên hắn không dễ dàng xuất hiện cảm tình.

Buông đi động xuống, lại mở máy tính ra, vào tin nhắn mà nàng trước đó gửi đến, bên trong có phân ra từng loại hình ảnh cùng vài cái văn kiện gửi qua, có rèm cửa sổ, hàng mỹ nghệ, bức họa khác.

Nàng công tác phi thường cẩn thận còn thật sự giỏi về nắm bắt sở thích của hắn, từ những vật phẩm được chọn đó có thể thấy được nàng là một người có phẩm vị, nàng không thể nghi ngờ là người có mắt nhìn độc đáo, cho nên ở trên phương diện thiết kế, hắn đối với nàng tuyệt đối tín nhiệm.

Bởi vì nhìn đến sự cố gắng của nàng, cho nên giữa trưa sau khi trả lời cái tin nhắn kia, hắn toàn bộ buổi chiều đều đứng ngồi không yên, nghiền cứu và thảo luận liên quan cũng làm cho hắn thấy không yên lòng.

Có phải hay không cự tuyệt rất trực tiếp ?

Nàng có thể hay không cảm thấy thực bị thương?

Trước kia hẳn cũng không sẽ ở ý người khác nghĩ cái gì, cố tình hiện tại thật thương tâm.

Do dự thật lâu mới giải thích với nàng thể nhưng nàng không tiếp thụ giải thích, lại chỉ trả lời đến một từ “Ừ”.

Nàng là tức giận hay vẫn là hoàn toàn không cần? Hẳn giải thích cũng không rõ. Thật vất vả cố lấy hết dũng khí gọi điện thoại qua cho nàng, lại nghe đến thanh âm của nàng khi đó lại không mở miệng được.

Đáng giận! Hẳn dùng một chút lực tay đánh vào mặt bàn, vẫn là quên đi, đừng suy nghĩ miên man nữa.

Bên trong tâm lại cất chứa một cảm giác không rõ, là nhà của hắn khiến tâm tình hắn đi xuống đi. Hẳn chán ghét sự hỗn loạn, cho dù mọi thứ hỗn loạn sau khi thu thập chính tề, hẳn vẫn là cảm thấy thực chướng mắt.

Tâm tình buồn bực nên khi nhìn thấy cái gì đều không vừa mắt, hẳn bới bới đầu, nhớ tới Xà Thái Quân nói qua mười ngày nữa mới có thể hoàn công, kia muốn hắn còn phải chịu được đến sau nguyên đán.

Bác sĩ Vạn ở một mình hao tổn tinh thần, Đạm Dung thì lại tương đối hạnh phúc nhiều lắm, cảm giác ngủ thật ngon giấc, ngày hôm sau tỉnh lại là khi tinh lực dư thừa, mọi cảm giác không thoải mái đều bị đá bay đi xa tận chín tầng mây.

Đứng lên rửa mặt chải đầu sau đó xuống lầu, sắc trời âm u, còn phảng phất mưa phùn, ở góc đường, một trận gió lạnh mãnh liệt nghênh ngang thổi tới, nàng lạnh đến nỗi khớp hàm run lên. Mua bữa sáng xong nhanh chóng chạy về công ty, tiểu Chiêu còn cười nhạo nàng ăn nhiều sẽ mập mạp.

Tiểu Chiêu hôm nay ăn mặc rất được, phồng chùng buổi tối có hẹn nha. Áo lông phối hợp với váy ngắn, bên ngoài là áo khoác bằng vải nhung, lại mang giày bó, hơn nữa trên đầu đội mũ có chíp bông, cả người tràn đầy vẻ thanh xuân đáng yêu.

Cùng là nữ tử tuổi trẻ, Đạm Dung lại bọc trong lớp áo lông rất nặng, hoàn toàn nhìn không ra đường cong.

Thời tiết rất lạnh, nào có tâm tư ăn diện. Nàng thể chất sợ lạnh, mỗi khi mùa đông đến tay chân liền lạnh như băng, chỉ cần thân mình không giữ được độ ấm quả thực như là liều mạng.

Đêm bình an trôi nhẹ qua mà mọi người cảm xúc dị thường tăng vọt, sau khi hoạt động cả ngày, đến thời gian tan tầm liền gà bay chó chạy.

Đạm Dung không có dự định gì, buổi tối cũng không dùng để tăng ca, Linh Lung đi chưa về, đêm đó không có tin tức.

Nàng trù nghệ thật sự ngu ngốc, chỉ biết nấu mì ăn liền. Nhưng là hôm nay nàng không nghĩ lại ăn nó, vì thể tính đến khu phố gần đó dạo một vòng, thuận tiện giải quyết vấn đề ăn uống.

Thời tiết ác liệt cũng không ảnh hưởng tới nhiệt tình của mọi người, trên đường đám người đông đúc, rất nhiều thương gia thừa dịp này tiến hành xúc tiến hoạt động buôn bán, hấp dẫn dòng người.

Đạm Dung dạo một vòng, vẫn chưa có gì thu hoạch, bụng có chút đói, sau đó thấy ngã tư bên trong có rất nhiều bán đồ ăn vặt, chờ ăn xong nàng trở về nhà.

Qua đường, có cửa hàng mới mở hấp dẫn tầm mắt của nàng. Đây cửa đi vào, rộng rãi như vậy, xung quanh treo nhiều kiểu đáng rèm cửa sổ đa dạng.

Đạm Dung đi đến, đem tấm rèm để trước mặt xem xét một lượt, sờ sờ vải dệt, thực mềm mại rất dày.

Nàng lấy di động ra, ấn bàn phím đánh chữ, tiểu thư bán hàng nhiệt tình chào đón, nàng chỉ vào điện thoại lắc đầu, mỹ nữ mặc đồng phục kia giật mình, sau đó thức thời tránh ra.

Đạm Dung nhắn tin gửi nhanh cho Vạn Tuế: Tôi đang ở đường X, cửa hàng trưng bày rèm cửa, nhìn qua một lượt, quả thực rèm cửa sổ ở đây rất được, hẳn là sẽ phù hợp yêu cầu của anh. Hôm nay muốn mở hàng, giá coi như hợp lý, nếu không anh qua xem đi.

Vài giây chung sau, Vạn Tuế hồi âm: Cô hiện tại ở đâu? Tôi lập tức tới đây.

Đạm Dung nhú mi, nàng còn tính đi, đang cân nhắc giữa việc muốn hưởng thụ đêm bình an hay là muốn vì bác sĩ Vạn tăng ca. Nhưng là không có biện pháp, ai kêu cô trêu chọc người ta trước.

Trong thời gian chờ anh tới, Đạm Dung ở trong cửa hàng tiếp tục đi dạo. Vừa rồi mỹ nữ đã chuyển đi tiếp đón khách hàng khác, đêm nay nhiều người, sinh ý tốt lắm đi.

Cửa hàng này rất lớn, trừ bỏ rèm cửa sổ còn có giường cùng đồ dùng gia dụng, nàng dạo dạo xung quanh, đi động liền vang lên.

“Cô ở đâu? Tôi ở cửa vào bên phải.”

“Tôi đây đi ra.” Đạm Dung cắt đứt trò chuyện sau đó vội vàng chạy ra bên ngoài, vừa ra liền thấy anh đứng ở chỗ vừa rồi nàng đứng xem rèm cửa sổ bên trong.

Nhiệt độ giảm, anh hôm nay mặc kiện áo màu đen, trên cổ có đường viền màu đỏ sậm vây quanh, quần dài màu cà phê nhàn nhã đem hai chân của anh đã rất đẹp, lại dài, thẳng.

Vóc dáng ặc cái gì cũng đẹp, bác sĩ Vạn là người mà cô đậm, bật sáng quần áo, lại có vẻ quý khí, khó trách tiểu thư bán hàng quần quýt lấy anh không rời.

Nhìn vẻ mặt không kiên nhẫn của anh, Đạm Dung cố ngậm miệng, nhin cười. Nàng đột nhiên có loại cảm giác, bác sĩ Vạn chính là hũ mật ngọt, vô luận đi đến chỗ nào cũng đều có thể rước lấy ong mật.

Thấy nàng đi ra, Vạn Tuế cảm thấy như được cứu vớt, hân thân thủ cầm cổ tay nàng, đem nàng kéo đến bên người mình, giọng nói có vẻ thâm oán: “Đã chạy đi đâu?”

Đạm Dung liếc mắt nhìn hắn, lại nhìn sang vị mỹ nữ kia, vì thế phối hợp sẵn giọng: “Đang đợi anh.”

Mỹ nữ tức thời lộ ra vẻ mặt thất vọng, sau đó lãnh đạm nói: “Hai vị chậm rãi xem.” Sau đó lắc lắc miệng rồi đi.

Nhìn bóng dáng tiểu thư bán hàng đi xa, Đạm Dung quay đầu lại, trên mặt lộ vẻ tươi cười thản nhiên.

” Bác sĩ Vạn quả nhiên mị lực không có cách nào che chắn.”

Vạn Tuế bĩu môi: “Bộ dạng suýt không là lỗi của tôi.”

Đạm Dung thề lưỡi, anh thật đúng là siêu cấp tự kỷ. [TNN: chuẩn ko cần chỉnh]

Vạn Tuế tất cả không hờn giận tích tụ, lại bị biểu tình đáng yêu của nàng làm mềm trái tim, hân nhin không được xoa xoa đỉnh đầu của nàng, ” Rèm cửa sổ cô nói ở nơi nào?”

Đạm Dung không có lưu ý đến tư thế thân mật của hai người, chỉ chỉ cánh cửa trước mắt.

“Chính là nơi này, tôi vừa rồi là bị nó hấp dẫn vào.”

Vạn Tuế cao thấp nhìn kiểu dáng rèm cửa sổ cao khoảng chừng ba thước, gọn, sang trọng xác thực rất đẹp, cuộc bộ của hắn vừa rồi, khi tiến vào đã bị cái kiểu dáng ở trước mặt này khựng lại.

“Phòng khách hay là dùng này đi.”

Lại không hỏi giá? Đạm Dung không tự chủ được trừng mắt lớn.

Biểu tình của nàng rất giống cô cá vàng nhỏ, làm cho hắn bật cười: “Có vấn đề?”

Đạm Dung lắc đầu.”Sớm biết thế liền chọn loại đắt tiền nhất!”

“Nếu càng thích hợp thì không thành vấn đề.”

“Chắc chắn, miệng lưỡi của kẻ có tiền!” Ngày hôm qua bị cự tuyệt cảm giác không thoải mái đã tiêu thất.

Vạn Tuế tức giận lại làm rối tóc ngắn của nàng, Đạm Dung một tay kéo ma trảo ra, “Đừng có ý đồ làm bừa bãi kiểu tóc của tôi!”

Cùng một dạng với sư huynh, không có việc gì liền nghịch đầu nàng, thích khi dễ nàng sao? Đạm Dung thói lui vài bước, hướng bên trong tự đắc đầu.

“Bên trong còn có mấy kiếu, thích hợp dùng trong phòng ngủ cùng thư phòng.” Sau đó thẳng xoay người đi vào, Vạn Tuế phải cất bước đuổi theo sau

Đem hình thức rèm cửa sổ xác định tốt mất hơn một giờ, bởi vì giá ưu đãi, Đạm Dung đề nghị anh chọn thêm hai bộ ra giường, kết quả anh không nói lời nào liền đáp ứng.

Thanh toán tiền đặt cọc xong, nhân viên liền chạy ra cửa hàng bên ngoài, hai người tâm tình cũng tốt.

Càng về đêm nhiệt độ không khí càng thấp, thời tiết này giống như là từ ẩm áp nơi thiên đường lập tức ngã xuống lạnh băng như địa ngục, Đạm Dung đột nhiên lạnh rùng mình, ngay sau đó đánh ba cái hắt xì liền tiếp.

Nàng che miệng hít hít cái mũi, chỉ cảm thấy lạnh lẽo từ vật áo tiến vào trong cơ thể, cái lạnh khiến nàng phát run.

Cơm chiều còn không có ăn, hiện tại thật sự là đói khổ lạnh lẽo, nàng đành phải đem áo lông kéo trùm lên.

“Có lạnh như thế sao?” Vạn Tuế mắt nhìn nàng, quần áo mặc không ít, vẫn là lạnh đến nỗi làm cho bộ mặt nhẵn thành một đoàn.

“Đi ăn cơm chiều?”

Đạm Dung nhanh chóng lắc đầu, nàng hiện tại chỉ cần trèo lên giường ẩm áp.

“Lại tăng ca?” Thanh âm so với nhiệt độ không khí còn muốn thấp hơn mấy độ, dưới 0 độ.

“Không, về ký túc xá!”

” Không có ăn cơm?”

“Trở về làm.”

“Đã khuya.”

“Mỳ ăn liền.”

Vạn tuế nắm chặt quyền! Nữ nhân này chính là có bản lĩnh làm cho hắn cảm thấy chính mình thua thiệt nàng, là nàng quá yêu công tác, hay là không thương tiếc thân thể của chính mình?

“Đi ăn cơm!” Không để cho nàng cự tuyệt, Vạn Tuế chợt kéo tay nàng hướng đến ngã tư, xúc cảm lạnh như băng lại làm cho hắn trở tay không kịp lập tức bỏ ra.

“Tay cô là khối băng!” Cơ hồ dùng rống lên.

Đạm Dung nhìn hắn liếc mắt một cái, phát hỏa cái gì? Chính mình tìm cô, nàng còn chưa than phiền đâu.

“Không phải lạnh sao?” Nhưng thật ra tay hắn như ấm lò, nàng đột nhiên có chút tham lam độ ấm nơi bàn tay kia, tuy rằng chỉ tiếp xúc trong hai giây.

Vạn Tuế không nói hai lời đem khăn quàng cổ của mình cởi xuống, nhanh chóng quàng giúp nàng.

“Cho cô mượn dùng!”

“Kia như thế nào không biết xấu hổ?” Thực ẩm áp, còn có cổ hương vị dễ ngủ, Đạm Dung ý tứ tỏ vẻ khách sáo một chút, rồi hào phóng nhận.

” Xe của tôi đỗ ở phía trước.” Hắn vốn định nắm lại bàn tay nhỏ bé lạnh như băng kia, nhưng là nàng đã đưa tay đút vào trong túi áo.

“Vâng, kia gặp lại sau.” Đạm Dung tay cũng không rút ra khỏi túi, liền xoay người, nhưng nhanh chóng bị giữ chặt.

“Không có nghe đến tôi nói đi ăn cơm sao? Cô là cố ý làm cho lương tâm tôi bất an?” Vạn Tuế môi dán bên tai của nàng, thanh âm lạnh lẽo.

Hơi thở nóng của hắn khi hét lên, phun lên trên khuôn mặt của nàng, lại bị khăn quàng cổ ngăn vào bên trong cổ, quả thực là nóng lạnh tương thông.

Đạm Dung hơi hơi nghiêng đầu, mắt xem xét anh.

” Bác sĩ Vạn, anh suy nghĩ nhiều.”

10. Chương 10

Đạm Dung không đảm đương nổi trách nhiệm khi đắc tội anh, đành phải lương tâm bất an, theo anh đến phía trước, vào trong một nhà hàng.

Đại khái là vì để cho có không khí, ánh sáng bên trong nhu hòa, ngọn đèn trên cây thông Noel cao lớn lóe sáng, bốn phía thừa thớt người ngồi, âm nhạc du dương hơn nữa ngẫu nhiên tiếng nói truyền vào tai liên miên nhỏ nhẹ, miễn cưỡng vẫn có thể xem là một địa phương yên tĩnh.

Nhân viên tiểu ca lại đây rót ly nước ấm, cầm menu đưa lên, Đạm Dung cảm thấy cổ họng khó chịu, cái mũi ngứa ngáy, vì thế lại mặc danh kỳ diệu* đánh hai cái hắt xì.

Vạn Tuế nhíu mày, vẫy tay, nhân viên lập tức chào đón. Hắn lấy từ trong túi ra một cây bút, cùng nhân viên viết ra giấy, viết một hồi, đưa cho vị tiểu ca kia.

“Dựa theo hướng dẫn của tôi bên trên mà làm.”

Nhân viên tiểu ca lại gần nhìn nhìn, hồ nghi nhìn hắn liếc mắt một cái.

“Tiên sinh, không biết có thể hay không...”

“Khẳng định có thể !” Vạn Tuế tăng thêm ngữ khí, tiểu ca đành phải xám xịt tiêu sái ly khai.

Đạm Dung đoán, bác sĩ Vạn khẳng định là muốn làm người khác khó xử, tiểu ca đáng thương. Chọn vài ba món ăn, Vạn Tuế còn cân nhắc, cẩn thận dặn dò yêu cầu nhất định nhớ bảo đầu bếp làm gì đó.

Đạm Dung lại nghĩ nghĩ, bác sĩ Vạn thật sự thực phiền toái.

Cửa hàng bên trong so với bên ngoài ấm áp hơn rất nhiều, Vạn Tuế đem cổ áo lông kéo lên cao, lại cởi bỏ áo khoác ngoài.

Tay hắn trắng nõn mà thon dài, móng tay cắt tỉa rất cẩn thận.

Đạm Dung nhìn ngón tay hắn linh hoạt di động, rất nhanh liền đem chiếc áo bên ngoài cởi ra, toàn bộ quá trình động tác tao nhã mà gọi cảm.

Áo lông bên trong gắt gao dán sát da anh, lộ ra lồng ngực rộng, thanh tú, so với bình thường có thêm vài phần nam tính hơn.

Đạm Dung cảm thấy bác sĩ Vạn thật sự thích hợp đi làm người mẫu, nếu anh ở thành phố T, tại Đài Trung cởi quần áo, khẳng định sẽ khiến cho toàn trường thét chói tai. [TNN: ...]

Vạn Tuế đem ghế đặt bên cạnh, điều chỉnh vị trí một chút, thời điểm bưng tách trà nóng lên uống, ánh mắt buông xuống, nhìn chén trà, lại suy tư để ý nói: “Cô không biết trừng mắt như vậy thực không lễ phép sao?”

Đạm Dung giật mình thanh tỉnh, “Bác sĩ Vạn nên sớm đã thành thói quen ánh mắt nhìn chăm chú của những người khác đi?”

Vạn Tuế ngẩng đầu, ánh mắt hẹp dài híp lại, tựa hồ đánh giá nàng.

“Thực ít có người giống cô vậy, nhìn chăm chăm người ta mặt cũng không đỏ tim không đập, nói đúng lý hợp tình như vậy.”

Đạm Dung hai tay đang cầm tách trà nóng sưởi ấm, ánh mắt nhìn lớp khói trắng nho nhỏ trước mặt có chút mê mang.

Nàng hít hít mũi, nhìn lại Vạn Tuế, ngữ khí bình thản: “Tôi nghĩ xem lời nói của tôi, có cái gì thú vị hay sao?”

Vạn Tuế khước miệng gọi lên nụ cười.”Cô thật đúng là nửa điểm ngưng ngừng đều không có, là cái gì làm cho cô trở nên bình tĩnh như thế?”

Đạm Dung nháy mắt mấy cái, đột nhiên mở miệng: ” Bác sĩ Vạn anh nên cười nhiều, thời điểm anh cười thực mê người!”

Vạn Tuế thoáng giật mình, sau đó trên mặt nóng lên, nội tâm lại có chút vui vẻ. Lúc nàng nói chuyện làm cho người ta trở tay không kịp, anh cũng không ngoại lệ.

Lúc này tiểu ca bưng một ly là lạ lên, hóa giải xấu hổ.

Vạn Tuế ho nhẹ hai tiếng, đem này chén đặt trước mặt nàng.

“Uống đi.”

Đạm Dung ngẩng ngẩng cái chén, chất lỏng như màu cà phê tỏa ra khói trắng, một hương vị gừng xông vào mũi.”Cái gì thế?”

” Trà gừng đường đỏ.”

“Ách?”

“Cô bị cảm, uống này cho ấm.” Vạn Tuế đem trà gừng lại gần nàng một chút, thúc giục nói: “Nhanh chút uống!”

Vị gừng nặng khiến cho Đạm Dung hắt xì, nàng thối lui về sau vài phần, mắt liếc nhìn nó.

“Không uống!”

“Khi cảm mạo uống cái này rất nhanh tốt !” Vạn Tuế bưng lên cái chén đưa đến miệng nàng.

“Cô không phải tiểu hài tử, không cần tôi dỗ dành đi?”

Miệng đã chạm vào thành chén, người bình tĩnh như nàng thật đúng là chưa bị bắt buộc như vậy, bất đắc dĩ nàng đành phải tiếp nhận, hai hàng mi nhíu lại.

“Oa, thực nóng!” Khi chất lỏng nóng hổi tiến vào cổ họng, phản ứng đầu tiên của nàng chính là muốn đánh đổ cái tách, ai ngờ Vạn Tuế nhanh chóng lại đây, cầm lấy tay nàng không cho nàng buông.

” Uống nóng mới có hiệu quả!”

Đạm Dung che miệng trừng anh, anh nhíu mày, lại lại cầm lấy tay còn lại của nàng, Đạm Dung chỉ vào cái miệng nhỏ rồi đứng lên. Thấy nàng như thế, Vạn Tuế mới ngồi trở lại chỗ ngồi.

Thứ này kỳ thật không khó uống cho lắm, có vị ngọt, nhưng mỗi một lần uống vào bụng hơi khó chịu. Nàng thật vất vả mới đem chén nước uống hết, sau đó phát hiện toàn thân đổ mồ hôi, nhiệt huyết sôi trào.

“Thực nóng!” Lạnh lẽo bị xua tan, Đạm Dung xoa xoa tay, nhanh chóng cởi xuống khăn quàng cổ.

“Giống cô thế này, thể chất chịu lạnh kém, hẳn là uống nhiều nước đường đỏ. Đường đỏ bổ huyết, chống lạnh, nữ sinh uống tốt nhất.”

“Ừ.” Đạm Dung gật gật đầu, đây là lời khuyên của bác sĩ đi, bất quá nàng nghe theo mới là lạ.

“Tôi cảm thấy là tôi đàn gãy tai trâu.” Bác sĩ Vạn nói toạc ra.

Đạm Dung giương mắt nhìn anh, thấy anh một bộ dáng không nề hà, hé miệng cười cười.

” Bác sĩ Vạn kỳ thật có thể không cần khôn khéo như vậy, một người bình thường trừ bỏ đi làm, nào có thời gian rảnh rỗi đi để ý tới chuyện này đó.” Dù sao mỗi ngày mùa đông đều trôi qua như vậy, không có người quan tâm ấm lạnh của nàng, lạnh hay không cái gì, chịu đựng rồi sẽ nhanh chóng trôi qua.

“Người nhà cô cũng không quản sao?”

“Nhà tôi ở thành phố S, hơn nữa ba mẹ tôi đã ly hôn , đều tự mình tái hôn, căn bản không rảnh quản tôi.”

Nghe thế, Vạn Tuế trầm mặc.

Ngữ khí của nàng nhẹ nhàng băng quơ, giống nói chuyện râu ria, nhưng là giống nhau có chút bén nhọn ở trong lòng hần một chút, hần cảm thấy đau, là đau tự nhiên.

Nhân viên đem đồ ăn đưa lên, hai người im lặng cùng ăn. Loại không khí này Vạn Tuế bình thường thì rất thích, nhưng giờ phút này hần ngược lại cảm thấy bất an.

Nhưng hần vẫn còn trước nhin không được, chọn cái đề tài: “Nhà của tôi còn có cái gì chưa mua?”

Đạm Dung dừng lại, ngẩng đầu lên nghĩ nghĩ.

“Dụng cụ trong nhà, rèm cửa sổ, giường, trang sức bài trí đều tốt lắm, anh mua đồ điện sao? Còn có trang trí cây cảnh.”

“Điện gia dụng đợi lát nữa cơm nước xong đến tầng ba xem đi, xem thử rồi ngày nào đó có rảnh quay trở lại mua đi.”

“Cái kia...” Đạm Dung buông chiếc đĩa, lấy khăn tay xoa xoa miệng, chậm rãi nói: “Kỳ thật còn kém này nọ.”

“Cái gì?” Vạn Tuế cũng dừng lại.

Đạm Dung nhìn anh liếc mắt một cái, “Dùng thử đi.”

Vạn Tuế nhìn chằm chằm nàng: “Cô còn chưa có chết tâm? Đều nói, không cần sử dụng thử.”

“Dùng sản lát là tốt rồi.”

“Không cần!”

Đạm Dung thân dờ về phía trước, để sát vào mặt hần, hai tay nắm lại mang theo ánh mắt sáng như sao nói: “Hiệu quả sẽ tốt hơn rất nhiều!”

Vạn Tuế thẳng thắt lưng, nghiêm mặt, chưa thấy qua biểu tình của nàng chân chó như thế, đây là một mặt khác nàng, nhưng hần cũng không có bối vậ mà đáp ứng: “Không — muốn!”

Đạm Dung bữu môi, ngồi thẳng tiếp tục ăn. Bác sĩ Vạn thật sự không giống người bình thường, cho dù không cần đi, nàng không bắt buộc, có một số việc, thật sự không phải nàng có thể miễn cưỡng.

Vạn Tuế thấy nàng không nói, trong lòng có chút áy náy.”Cái kia...”

” Bác sĩ Vạn”. Đạm Dung đánh gãy lời hần, cũng không có nhìn lại, mà rất ăn xong rồi buông chiếc đĩa.

“Chờ một chút anh tự mình đi xem đồ điện đi?”

“Ách?”

“Tôi đã ăn xong rồi, nghĩ trở về sớm một chút.” Tranh thủ nhiều một chút, một giây một phút dùng để ngủ là lý tưởng của nàng, thu thập một số thứ vào túi xách, đem áo lông mặc vào, cầm lấy khăn quàng cổ đưa cho anh.

“Trả lại cho anh.”

Vạn Tuế sững sốt, thái độ của nàng thay đổi quá cũng nhanh đi, liền bởi vì hần không cần mua thử?[TNN: anh à, sao anh tự mã hóa suy nghĩ của chị ý mà lại...BT]

Một cỗ tức giận dâng lên trong lòng, hần có chút tức giận. Hần khi nào thì cần xem sắc mặt người khác? Nhanh chóng cầm khăn quàng cổ, gương mặt hần nghiêm nghị nói: “Đi thông thả.”

Đạm Dung cười cười, “Cám ơn bữa tối của anh.” Sau đó tiêu sái xoay người.

Vạn Tuế thiếu chút nữa bị nghẹn chết, sự tức giận bao trùm, vô luận như thế nào cũng nuốt không trôi, nhưng là mất thấy thân ảnh của nàng sắp đi tới cửa, hần vội vàng ném hai mươi ngàn lại, lại cầm khăn quàng cổ lao ra nhà hàng.

“Đạm Dung!” Hần ở chỗ rẽ gọi nàng lại, chung quanh lui tới nhiều người, hai người cách xa nhau mười thước, Đạm Dung xoay người nhìn anh, người trước mặt vẻ mặt oán khí, ai chọc hần?

“Tôi đưa cô về!” Hấn khuôn mặt rét lạnh đến gần nàng.

“Anh không phải là muốn đi xem đồ điện sao? Kỳ thật không cần phiền toái, tôi tự mình trở về là được rồi.” Đại khái chính là do cái gọi là phong độ nam tử quá phá đi, nhưng là nàng thật sự không cần.

“Đừng nhiều lời! Mang khăn quàng cổ vào!” Vạn Tuế nói xong đem khăn quàng mang vào cổ nàng, chính mình lại cầm giặc mặc áo khoác ngoài vào, sau đó đi trước dẫn đường.

Hấn tức giận, sao chính mình lại mặc danh kỳ diệu* đuổi theo phía sau, áo khoác còn chưa kịp mặc vào, kết quả nàng còn không thấy cảm kích.

Đạm Dung vuốt cằm, thật sự đoán không ra tâm tư của hấn. Nếu không phải biết tính tình của hấn, nàng sẽ hiểu lầm hấn thích chính mình.

Đáng tiếc nàng không nên mộng tưởng hào huyền, cũng sẽ không tự mình đa tình, cho nên ý tưởng này rất nhanh liền bị bài trừ.

Được rồi, kỳ thật bác sĩ Vạn chính là có điểm kiêu ngạo, cũng không có gì .

Đi ra ngoài, gió lạnh thấu xương, bầu trời trên cao rơi xuống vài mảnh màu trắng nhỏ nhỏ. Tuyết rơi? Đạm Dung ngẩng đầu lên, bông tuyết đầy trời.

“Làm cái gì quý? Đây bóng xà phòng bay!” Vạn Tuế vuốt đỉnh đầu, lại nhìn lên bầu trời, mày mắt nhăn có thể so sánh như ruồi bọ.

Đạm Dung mặt cười trộm, nàng phát hiện chính mình mỗi lần nhìn đến bác sĩ Vạn tức giận đều phi thường vui vẻ.

” Bác sĩ Vạn, cái này gọi là tuyết rơi.”

“Tôi đương nhiên biết, gặp quỷ tuyết rơi, muốn làm loại mánh khéo này, một kẻ thật rảnh rỗi, nhàm chán!”

“Đó là tình thú, anh không có phát hiện những người khác thực hưởng thụ loại lãng mạn này sao?” Đạm Dung chỉ chỉ đám người bên ngoài quảng trường đang hoan hô, nói xong đem mũ áo lông đội vào, lại điều chỉnh tốt khăn quàng cổ. Trời ạ, thực không phải lạnh bình thường.

“Cô gọi cái cảnh tượng quỷ này tình thú?” Vạn Tuế có chút khinh thường hành vi của nàng, miệng la hét lãng mạn, hành động lại rất thực tế.

Mũ nhưng bao quanh, khiến khuôn mặt của nàng trở nên nhỏ bé, khăn quàng cổ cơ hồ thành khẩu trang của nàng, nàng hiện tại nghiêm nhiên như được bọc trong túi, chỉ lộ ra đôi mắt đen thui.

“Đừng nói với người khác là cô quen biết tôi.”

“Không quan hệ, chúng ta cũng không thân thiết.” Đạm Dung đi lướt qua anh thẳng về phía trước.

Vạn Tuế giơ tay lên muốn xoa đầu nàng, thế nhưng cuối cùng vẫn vô lực hạ xuống, gắt gao hít thở đều hòa.

Mỗi người đều có tâm lý khi bị coi thường, bị đối đãi lãnh đạm như vậy thật không cam lòng, cố tình tỏ ta là người càng lạnh đạm hấn càng quan tâm, bác sĩ Vạn đại khái chính là thuộc loại người này.

Ai, tội gì đâu...

11. Chương 11

Lễ Noel qua đi, Đạm Dung lại lục tục ở trên mạng giúp bác sĩ Vạn đặt vật dụng. Từng hòm đồ từ lần lượt được công ty chuyển phát dời vào ở trong phòng khách, những đồ vật mà ký nhận riêng đều chuyển qua thuận lợi.

Thứ năm, nàng gọi điện thoại báo cho bác sĩ Vạn để anh đến chuyển đồ đặc đi, anh ta nói có việc, chờ sau nguyên đán mới có thời gian.

Đến sáng thứ Sáu, Xà Thái Quân tìm tới nàng, nói nhà bác sĩ Vạn ngày hôm qua đã thu dọn xong, hôm nay muốn đưa đồ dùng trong nhà lên, nhưng là anh ta không rảnh, ngụ ý là muốn nàng đi hỗ trợ.

Đạm Dung nghĩ rằng tôi chỉ là một thiết kế sư, cũng không phải trợ lý riêng của bác sĩ Vạn. Nhưng là hạng mục này nặng bỏ nhiều tâm tư cùng sức lực vào nhiều lắm, vậy được rồi nàng phải theo tới cùng đi. Vì thế nàng đồng ý đề nghị của Xà Thái Quân theo hỗ trợ, cùng nhau đem mọi thứ chuyển qua.

Vệ sinh sạch sẽ bên trong không còn một hạt bụi, trong không khí thảo nhiên tỏa mùi thơm nhẹ nhàng, thoải mái.

Rèm cửa sổ còn chưa treo lên, sáng sớm những tia nắng mai không kiêng nể gì theo cửa sổ thủy tinh tràn vào, không gian trống rỗng cũng vì thế mà tăng thêm vài phần ấm áp.

Trong phòng có thả một ít lá trà, Đạm Dung đoán đại khái là bác sĩ Vạn dùng để xua tan mùi trong phòng.

Kỳ thật mọi đồ gia dụng của anh tất cả đều là sản phẩm bảo vệ môi trường tốt nhất, cũng không bắt mùi gì lắm. Bất quá nàng cũng đã sớm giúp anh chuẩn bị, đem một cái hộp đóng gói trong số đó mở ra, đặt xung quanh vài cái bọc.

Mười giờ, đồ gia dụng được đưa đến, Đạm Dung chạy xuống khu nhỏ ở dưới lầu dẫn đường cho công nhân vào.

Vài nam nhân cao to chuyển những hòm tương đối lớn ra ra vào vào, sau đó lại lắp đặt trang bị, tạp âm nổi lên bốn phía.

Làm đến khoảng một giờ, bác sĩ Vạn gọi điện báo: “Cửa hàng đặt rèm cửa sổ nói đợi lát nữa mang đồ qua, cô có thể giúp tôi xem xét được không?”

Không đáp ứng được không? Dù sao cũng là thuận tiện. Kết quả 1h20 phút chiều, đợi mãi mà người ở cửa hàng rèm cửa sổ không tới, nhưng lại tiễn nhóm người mang trang bị gia cụ kia đi.

Lưu lại hiện trường loạn thất bát tao, Đạm Dung còn phát hiện có mấy địa phương bị va chạm. Quên đi, bác sĩ Vạn hẳn là sẽ không lưu ý đến, việc cấp bách trước mắt là giải quyết vấn đề ẩm bụng.

Xuống dưới lầu, lần trước đi qua có cửa hàng nhỏ nhỏ ăn cháo, ai ngờ mới ngồi xuống thì điện thoại của anh lại kêu inh tai.

“Cô đi rồi? Người của cửa hàng rèm cửa sổ đến.” Đạm Dung không có biện pháp, đành phải đem đồ ăn đóng gói trở lại tiểu khu.

Công nhân đang chui đục tường, Đạm Dung ở phòng bếp đem thức ăn giải quyết luôn, lại dùng siêu nấu nước sôi. Hôm nay thực mệt, cho dù không làm cái gì, chỉ trông coi thôi cũng thật mệt mỏi.

5h buổi chiều, rèm cửa sổ rốt cục cũng trang bị xong, công nhân ra về hết. Đạm Dung ngồi ở trên sofa, nhìn đồ dung dĩnh đầy tro bụi, còn có phòng ốc hỗn độn, lấy ra di động gọi cho Vạn Tuế.

” Bác sĩ Vạn sắp về sao?”

Điện thoại truyền đến tạp âm ầm ỹ, còn có giọng nói của anh trong trẻo cất cao: “Mới ra thang máy, còn ở tại sảnh bệnh viện. Đồ điện sắp đưa đến, cô giúp tôi tiếp một chút.”

Nghe thế, Đạm Dung mặc niệm. Hôm nay là thứ Sáu, đêm giao thừa, bác sĩ Vạn thực tình đem nàng làm công nhân sai sử.

“Cây cảnh [?] đang trên đường vận chuyển.”

“Anh làm sao không bảo người đưa lên đến sớm chút, hiện tại gấp gấp mới làm?”

“Lúc trước trong phòng bụi bẩn, lại làm sẽ rất bừa bộn.”

Hiện tại cũng không sạch sẽ. “Được rồi, đợi lát nữa anh tốt nhất thuận tiện tìm người thu giấy da lên.” Treo máy, Đạm Dung lau mọi thứ xung quanh, trong phòng như bãi chiến trường, nên để anh ta trở về nhìn a, nhìn.

Người đưa đồ điện so với Vạn Tuế đến sớm hơn, không rành đường trong tiểu khu, vì thế Đạm Dung lại ở dưới lầu đón người.

Tivi, tủ lạnh, máy giặt, lớn nhỏ đủ loại đều mở ra kiểm tra. Đạm Dung choáng váng cả người để hướng dẫn công nhân vị trí đặt mọi thứ xong, Vạn Tuế rốt cục cũng từ thang máy bước vào nhà.

Vừa bước một chân vào, đập ngay vào mắt là bìa, bao, giấy vụn chiếm hết không gian bên trong, tường trắng bị tro bụi bám vào chuyển xám đen, bàn trà, tivi nơi nơi đều là bụi bặm, ngay cả sofa màu cà phê cũng không thể may mắn thoát khỏi, màu trắng phủ lớp bụi trông thật bất mắt, hết thấy mọi thứ trước mắt quả thực không thể dùng hình ảnh gì để mà hình dung.

“Cái gì đây?” Vạn Tuế phát diên kêu to, tối hôm qua hẳn thật vất vả đến khuya mới quét tước sạch sẽ, hôm nay lại như bãi hoang.

Lúc giao nhận đồ đạc, công nhân nhanh chóng làm cho Đạm Dung ký nhận sau đó chân trước, chân sau chạy đi.

Đạm Dung vuốt vuốt tóc, hoàn toàn không đem sự táo bạo của anh ra gì. “Phòng có nhiều người đi qua đi lại, đều là như thế này nha.”

“Cô hẳn là nói trước với bọn họ cẩn thận chút! Xem, giấy bọc có thể gọi bọn họ lôi theo đi, lúc khoan tường hẳn là đem sofa làm đệm đứng chân. Trời ạ! Còn góc tường?”

Đối với chỉ trích của anh ta, Đạm Dung ngẩng đầu nhìn chăm chú: “Bác sĩ Vạn, tôi chỉ là thiết kế sư.” Nói cách khác, nàng thật sự không có nghĩa vụ hỗ trợ làm cu li.

Vạn Tuế thống khổ nhắm mắt lại để cố gắng bình tĩnh, sau đó phút chốc mở ra.

“Vài thứ kia là chuyện gì xảy ra?” Hắn chỉ chỉ thùng to thùng nhỏ ngổn ngang ở góc nhà.

“Tôi giúp anh bài trí nha.”

“Cô đi đem thùng mở ra, tôi xuống dưới lầu đi tìm người lên thu rác.” Vạn Tuế bỏ lại câu này liền đi ra ngoài.

Đạm Dung nháy mắt mấy cái, nàng tính đi, còn muốn hỗ trợ? Nhưng là người ta đã vào đến thang máy, nàng đành phải ngồi xổm xuống đem một đồng thùng mở ra, xé băng keo, giấy bọc. Bức họa đã phân loại cẩn thận, to to nhỏ nhỏ.

Qua mười đến phút, Vạn Tuế thét to ở ngoài phòng.

“Bên này bên kia, mở giấy da, cậu thu thập một chút, rửa sạch sẽ, cái kia liền cho cậu đi.”

Sau đó là một giọng nam trầm thấp, mang nặng chất giọng ở vùng quê: “Oa, lão bản, nhà anh loạn thành như vậy, cho dù đưa cho ta cũng không có lời.”

“Không cần nói nhiều!” Nghe ngữ khí hẳn đã không còn kiên nhẫn.

“Ai nha nha, quên đi quên đi, xấu số!”

Đạm Dung nghiêng đầu, nhìn chung quanh bên trong một vòng. Ủ, kỳ thật đều là hàng đóng gói, cùng lắm thì chính là nhiều hơn một chút dấu vết tro bụi. Được rồi, nàng thừa nhận sofa là sơ sẩy của nàng.

Vạn Tuế đến phòng khách, chỉ thấy Đạm Dung nửa quỳ trên mặt đất, trong tay còn có hơn phân nửa đồng gói hộp đang mở, trên mặt một bộ biểu tình có chút suy nghĩ.

Hắn ngồi xổm xuống, tay hướng đến mặt nàng giờ giờ lên.”Choáng váng sao?”

Đạm Dung hoàn hồn, quay đầu liền hỏi: ” Bác sĩ Vạn, tôi có thể đi rồi đi?”

Vạn Tuế sắc mặt trầm xuống, chỉ chỉ bên kia.”Này cái đó đều là cô mua, cô sẽ đối với nó phụ trách.”

“Không sai biệt lắm, tốt lắm.”

“Cái này để chỗ nào? Bức tranh này muốn làm sao? Cô cũng không quản?” Vạn Tuế nói đúng lý hợp tình, kỳ thật tư tâm chính là không nghĩ nàng rời đi sớm như vậy.

Đạm Dung vuốt cằm tự hỏi vài giây, trên mặt lộ ra mê vông khó được. Anh ta giống như nói có đạo lý, nơi này đợi chuẩn bị cho tốt, nàng còn có thể chụp một loạt ảnh để trưng bày. Không có biện pháp, đành phải làm theo.

Lại nửa tiếng đồng hồ trôi qua, Đạm Dung rốt cục đem hộp đóng gói sắp xếp tốt, thất lưng mệt cơ hồ không thể đứng thẳng lên được. Trong lúc thu thập xong hết rồi, lại đem các mảnh giấy vụn thu gom sạch sẽ.

Nhà bác sĩ Vạn có hai tầng, một lần cầm một đồng lớn đồ dùng lên, mỗi một lần khuôn mặt muốn chuyển sắc xanh mét.

Hoa viên cùng ban công phòng khách có gieo trồng vài loại cây cối cùng hoa cỏ muốn, hẳn đem cửa sổ làm sạch, bắt đầu quét tước.

Đạm Dung nguyên bản nghĩ rằng bức họa này thật là có một không hai không có cách nào khác hoàn thành, đành kinh ngạc nhìn hẳn ở đó lau đồ gia dụng.

“Ồ đó phát gốc cái gì?” Vạn Tuế ngừng tay, tức giận nhìn nàng.

“Ừ thì. Liền nhìn anh làm vệ sinh.”

“Cô cũng không tính giúp tôi?”

Đạm Dung mi cong cong: “Tôi sẽ không.”

“Sẽ không?” Vạn Tuế kinh ngạc.”Tôi một đại nam nhân làm.”

Đây là địa phương kỳ quái, nàng giống như chưa thấy qua nam nhân nhà ai làm việc nhà.

“Cho nên bác sĩ Vạn, anh là nam nhân cực phẩm trong cực phẩm.”

Vạn Tuế trắng nàng liếc mắt một cái, “Giúp tôi đem bụi bẩn trên sô pha lau xuống.” Nói xong tiếp tục làm việc.

Đạm Dung nhếch miệng, không rõ chính mình như thế nào rơi vào tình thế như vậy, nàng chính là làm thiết kế sư gian ôc này thôi! Nhìn trái rồi nhìn qua phải xem xét, nàng cầm lấy cái khăn ẩm ướt cách đó không xa từ cửa hàng rượu, đi đến sô pha. [TNN: con lạy hồn]

“A!” Vạn tuế ánh mắt sững sốt nhìn đến hành vi của nàng, kinh hãi: “Đừng dùng khăn ẩm ướt!”

Nhưng là đã muộn, Đạm Dung trước đây sô pha đều lau như thế, những hạt bụi nhỏ ẩm ướt thật khó nhìn, tạo nên những lớp bụi màu trắng loang lổ. Vạn Tuế đi tới, nhìn sô pha trở nên càng bẩn kêu rên.

“Cái này có thể nào dùng khăn ẩm ướt mà lau? Hiện tại làm sao bây giờ?” Sô pha mới, hẳn còn chưa ngồi qua!

Đạm Dung thẳng thất lưng, vô tội nhìn hẳn.

“Tôi sớm nói, tôi sẽ không.” Ký túc xá đều là Linh Lung ngẫu nhiên quét tước, thời gian của nàng đều dùng ở việc tăng ca hay ngủ, căn bản không có làm việc nhà đi.

Vạn Tuế không đếm xỉa tới nàng, cầm lấy chổi lông gà nhẹ nhàng đem bụi bẩn còn sót lại quét ra, lại dùng một khăn lông sạch khác làm ướt hăng say lau kia mấy chỗ vết bẩn.

Suy nghĩ cả nửa ngày, vết bẩn một chút cũng không có giảm, ngược lại sô pha lại bị nhúng trở nên ẩm ướt. Lúc này bên ngoài ban công, mầm cây gieo trồng nảy mầm bên cửa sổ thủy tinh, Đạm Dung vội vàng chạy tới mở ra cửa sổ.

“Đều tốt lắm, chúng ta chỉ cần tưới nước.”

Vạn Tuế vẫy vẫy tay, đầu cũng không nâng, chuyên tâm trí đối phó vết bẩn trên sô pha.

Đạm Dung buông tay, nhẹ giọng hỏi không có trả tiền, công nhân gặt gặt đầu.

“Thế nào các người nên đi thôi.” Nàng bĩu môi nói, công nhân thu thập tốt dụng cụ rời đi. Nhìn qua phòng khách, lại lưu lại dấu bùn đất.

Đạm Dung có chút áy náy, nàng cầm lấy chổi nghĩ muốn hỗ trợ quét rác, ai ngờ Vạn Tuế quát.

“Đừng nhúc nhích, để cho tôi làm!” Oán khí còn rất lớn .

Nàng ngượng ngùng buông chổi ra, đột nhiên không có việc gì làm, có lẽ hoàn công xong về sau có cơ hội trở lại hằng chụp đi.

“Cái kia...”

“Giúp tôi kêu đồ bên ngoài, điện thoại ở trong cái giỏ trúc, trong bếp.”

Đạm Dung vì thế đành phải đi giúp anh gọi điện thoại kêu thức ăn bên ngoài. Từ trong phòng bếp đi ra, anh còn ra sức chà xát sô pha.

” Bác sĩ Vạn, sô pha đều bị anh lau tróc .”

Vạn Tuế dừng lại, quay đầu lại trừng mắt nhìn nàng liếc mắt một cái, đứng thẳng dậy ném khăn lau trên tay xuống, lấy di động trong túi ra bấm nhanh dãy số.

“Tiểu Trương, sô pha nhà của tôi dơ, cậu giúp tôi cho gọi một người lại đây giúp đi. Đúng, chính là ba người kia. Ừ, ngày mai lại đây? Tốt lắm, cảm ơn.”

Nghe xong cuộc gọi điện thoại của bác sĩ Vạn , Đạm Dung ngẩng đầu nhìn trần nhà. Có người yêu sạch sẽ cùng với chủ nghĩa hoàn mỹ, chắc chắn có người không thể lý giải chấp nhất. Nàng xem như bội phục sát đất .

12. Chương 12

Vạn Tuế vừa kết thúc cuộc gọi, nhìn chung quanh bên trong căn phòng một vòng, sau đó khuôn mặt lạnh lùng nói: “Bức họa kia cô tìm vị trí tốt, tối nay tôi tự mình làm, cô về đi.”

Nói chuyện thật lạnh lùng cùng với thái độ bất hòa, so với thái độ vừa rồi yêu cầu nàng lưu lại thật là một trời một vực.

Đạm Dung suy sụp, trong đầu mạnh mẽ hiện ra cảnh tượng lúc trước cha mẹ ầm ỹ ly hôn, đêm nàng làm quả bóng cao su đá tới đá lui, ai cũng không chịu tiếp nhận nuôi dưỡng nàng.

Đáy lòng bị thương, nàng đem mấy bức họa phân chia nơi đặt, sau đó lấy ra giấy cùng bút trong túi xách, vẽ vài cái đặt trên bàn trà.

“Dựa theo hình dáng cùng cách thức là có thể treo lên.” Nói xong liền cầm túi xách chạy lấy người.

Vạn Tuế trầm mặc nhìn theo hình dáng nàng mở cửa rời đi, cũng không xem nhẹ sự đau thương trong đáy mắt nàng, đột nhiên có chút chán ghét mình, hần hối hận làm cho nàng nhớ lại cuộc sống lúc nhỏ của mình.

Nguyên đán ngày đó, Đạm Dung ở ký túc xá mê man một ngày một đêm, buổi sáng mồng 2 nàng thu thập hành lý, đón xe đi Vũ Hán chơi bốn ngày, đến buổi chiều ngày mồng 5 mới trở về.

Trong lúc đó, nàng tắt điện thoại di động đi, chỉ đến ngày mồng 3 thì có gửi tin nhắn cho Xà Thái Quân nói muốn nghỉ hai ngày.

Trở lại ký túc xá, nàng cảm thấy mệt chết đi được, ngay cả hành lý cũng chưa sắp xếp lại, để lung tung ở phòng khách, tắm xong liền tiến vào ổ chăn ngủ bù. Cho đến hơn tám giờ tối, ở bên ngoài có tiếng gõ cửa thật mạnh, mới từ từ đem nàng kéo tỉnh lại.

“Làm cái gì?” Đạm Dung bọc áo lông đi ra mở cửa. Trong thời gian đi Vũ Hán gặp phải một trận tuyết lớn, bởi vậy không đón xe đến khách sạn được, nàng đành trụ lại khách sạn không có đủ điều kiện về độ ấm, đến nỗi mấy ngày nay căn bản không có ngủ được ngon giấc. Sau khi trở về, nhiệt độ lại xuống thấp, nàng thậm chí ở trong chăn giường ấm áp ngủ bù, lại bị quấy rầy.

“Người giờ này mà còn ngủ!” Linh Lung thấy nàng hai mắt vô thần, cơn tức càng mạnh.

“Vài ngày nay không thấy người, điện thoại lại không mở, đi đâu cũng không nói một tiếng, người có biết hay không tại vậy đến nơi rồi!”

“Chuyện gì?” Đạm Dung xoa xoa cơn đau đầu.

“Chủ cho thuê nhà hôm mùng 2 qua đây, nói muốn chúng ta ở ngày mười chuyển đi!” Linh Lung tay nắm quyền, biểu hiện của nàng thật phần nộ.

“Chuyển?” Các nàng không phải đang thuê sao?

“Đúng! Nàng nói phòng ở này phải lấy lại, có mục đích sử dụng khác. TMD! Nữ nhân béo ụ kia, thuê cũng đã thuê được hai năm, thế mà cũng không nói trước một tiếng. Cuối năm, như thế nào mà tìm được phòng ở?”

“Cho nên nói, thời hạn thuê nhà của chúng ta hết, nàng không cho chúng ta thuê nữa?” Đạm Dung nắm bắt trọng điểm.

“Phải!”

“Khế ước thuê nhà là người ký đi? Người cũng chưa lưu ý sao?”

“Ai sẽ đi nhớ kỹ cái quỹ này nọ gì! Dù sao mỗi tháng đều đúng thời gian đưa tiền thuê trả cho nàng, thế nào dự đoán được nàng đột nhiên như vậy!”

Người còn nói được đúng lý hợp tình như thế! Đạm Dung cảm thấy thái dương run rẩy lợi hại hơn.

“Ta ngày mai gọi điện thoại cho chủ cho thuê nhà nói chuyện.” Nàng vẫy vẫy tay, sau đó định đóng cửa phòng, ai ngờ Linh Lung lại bên ngoài mạnh mẽ ngăn lại.

“Người đừng đi, kỳ thật ta muốn nói với người, nếu nơi này ở không được, ta liền đơn giản chuyển đến chỗ của bạn trai ta đi.”

Đạm Dung phút chốc mở bật cửa ra, đứng ở cạnh cửa Linh Lung thiếu chút nữa bị bẹp xuống đất.

“Cho nên, hiện tại là người ra riêng?”

Đạm Dung nghiêm mặt, Linh Lung co rúm lại một chút, ngữ khí ừ ừ ừ ừ: “Cũng không phải, nhưng đến chỗ ở của hân bên kia, ta không cần tốn tiền thuê nhà.”

Mấy ngày nay ta điên cuồng tìm người, chính là muốn thông báo cho người nhanh đi tìm phòng ở một chút, ai biết người biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi.”

“Đi đi, ta hiểu được!” Đạm Dung giơ tay ngăn cản nàng nói tiếp, lại đóng cửa lại, cảm giác vô lực đi khắp toàn thân.

Từ trong túi xách lấy ra điện thoại khởi động máy, một hồi ‘tin tin’ báo tin nhắn đến không ngừng vang lên. Nàng cũng không thèm nhìn tới, trực tiếp bỏ tới đầu giường, lại trèo vào ổ chăn. Chuyện gì cũng để ngày mai rồi nói sau, nàng hiện tại cần nghỉ ngơi.

Ngủ thẳng đến khi gặp mộng, mơ mơ màng màng tỉnh lại, bên tai nghe được tiếng nhạc. Nàng vòng vo cái thân, muốn xem nhẹ, nhưng là tiếng chuông không ngừng vang. Đạm Dung mơ mơ màng màng vươn thân ra, sờ soạng hơn nửa ngày mới lấy được điện thoại.

” Ừ.” Mở miệng mới phát hiện yết hầu đau nhức, thanh âm khàn khàn ngay cả chính mình đều nhận thức không được.

“Cô bị cảm?” Đối phương vào đầu một câu như thế.

Đạm Dung ôm di động h0 hai tiếng, cảm thấy thanh tỉnh một chút, sau lại nói: ” Bác sĩ Vạn có chuyện gì?”

“Cô bị cảm?” Vạn Tuế lặp lại vấn đề.

Đạm Dung hơi hơi hít vào một hơi, “Không phải.”

“Thật.” Hân dừng lại một chút, mở lại miệng thật cẩn thận.

“Nhà của tôi trên cơ bản đã dọn xong, nhưng là tôi phát hiện phòng khách vẫn là có điểm không đúng, cô lần trước đề cập đến thăm, mua ở đâu?”

Đạm Dung rửa mặt, nước lạnh như băng thấm vào đầu ngón tay làm cho nàng trở nên thanh tỉnh.

” Mua trên mạng, tôi ngày mai đem địa chỉ cho anh.”

“Trên mạng? Tôi sẽ không.”

“Tôi đây ngày mai giúp anh đi mua.”

” Thứ bảy này dọn nhà, kịp sao?”

Đạm Dung lại dùng sức hít sâu, xoa bóp yết hầu, cảm thấy thực quản như bị hỏa thiêu nóng rực.

“Cửa hàng kia ở ngay tại gần phố G, hẳn là kịp.” Nói xong lại nhin không được khụ khụ.

“Cô có phải hay không bị cảm?”

Đây là lần thứ ba anh ta hỏi, đáp án đối với hắn rất trọng yếu sao? Đạm Dung hấp hấp mũi, giọng nói bình tĩnh mang theo chờ đợi trả lời: “Đúng vậy, tôi bị cảm.”

“Kia...”

” Bác sĩ Vạn, tôi muốn nghỉ ngơi.”

Qua vài giây, Vạn Tuế mới chậm rãi nói: “Quấy rầy.” Sau đó điện thoại treo tuyến.

Đạm Dung bàn tay lạnh ngắt, mở hộp tin nhắn ra, tất cả đều là điện báo hỏi tin tức, có Linh Lung, có sư huynh, cũng có bác sĩ Vạn.

Nàng nhắn tin cho Xà Thái Quân nói chính mình ngày mai sẽ đi làm, sau đó bắt tay dọn dẹp. Bụng thăm thì kêu, nhưng là không nghĩ động tay vào bếp, hẳn là vẫn để đến buổi tối đi, nàng lại ôm lấy chăn, quên đi, không ăn cũng thế.

Ngủ thẳng đến nửa đêm, yết hầu khó chịu làm cho nàng không thể không tỉnh lại. Cảm giác đói khát, nàng cho dù không tỉnh nguyện cũng phải đứng lên.

Bên ngoài có thanh âm ‘lộp độp’ rơi xuống va chạm vào cửa sổ thủy tinh, trời mưa. Đã lạnh lại còn mưa, đây là thời tiết nàng ghét nhất.

Đến phòng bếp nấu nước sôi, trong bụng biểu tình kêu ‘ùng ục’, mở ra tủ lạnh thì bên trong trống tuếch.

Nàng ho khan vài tiếng, bưng ly nước thủy tinh đi ra phòng khách, mới phát hiện chính mình ngày hôm qua trở về rất vội vàng, căn bản không có lưu ý đến thùng giấy chất trong phòng. Phỏng chừng là Linh Lung đóng gói xong rồi, chuẩn bị muốn chuyển nhà .

Lại có loại cảm giác bị người vứt bỏ, Đạm Dung nàng khiến người ta chán ghét như vậy. Nàng tính cách thích tĩnh lặng, thường xuyên đọc sách, thích vui đầu làm việc nên quen biết không được nhiều người.

Linh Lung cùng nàng quen biết đã lâu, quan hệ xem như tốt. Linh Lung không tính là một người bạn cùng phòng tiêu chuẩn, nàng ham chơi, tính cách lại trẻ con, thích náo nhiệt, cũng có chút yếu ớt.

Hay thay đổi công việc, thời điểm tiền lương không ổn định, Đạm Dung từng giúp nàng ứng trước ba tháng tiền thuê nhà. Cùng ở vài năm, kỳ thật là có cảm tình, đáng tiếc...

Nàng lắc lắc đầu, đem chén nước sôi thổi cho bớt nóng. Không có mùi vị gì cả, chất lỏng này lại làm cho bụng dạ đang trống không khó chịu, đột nhiên nhớ tới trong túi hành lý có cái bánh bao ăn thừa còn sót lại, nàng cuống quýt đi tìm, như sói đói cố gắng nuốt vào.

Ngày mai phải đi làm, còn phải tìm phòng ở. Hôm nay đi kiểm phòng, mười ngày sau phải chuyển đi, thời gian gấp gáp như vậy, lại gần tới tết âm lịch, ông trời lại trêu đùa nàng.

Đạm Dung xoa xoa đau đớn ở huyệt thái dương, đầu đau nhức. Bị cảm, vẫn là nên nghỉ ngơi nhiều, chuyện phiền não tạm gác lại ngày mai mới suy nghĩ.

Ngày hôm sau buổi sáng, nàng lại bị điện thoại đánh thức.

“Sư muội, em như thế nào còn không trở lại?”

Đạm Dung giãy dụa đứng lên, toàn thân vô lực, đầu đau đến choáng váng, mũi tắc nghẽn, yết hầu giống bị người nắm lấy, đau đến ngay cả nói cũng nói không nên lời.

“Sư muội... Sư muội!”

“Em... ừ.” Thanh âm khàn khàn đứt quãng.

“Choáng váng! Còn không mau rời giường? Mau trở lại công ty, có văn kiện khẩn cấp muốn em làm!” Nói xong “Ba” một tiếng cắt máy. [TNN: bầm bầm, tên đáng ghét * hừ*]

Không có biện pháp, Đạm Dung đành phải cố gắng lê lét thân thể yếu ớt đứng lên. Cầm quần áo đã chuẩn bị kỹ lưỡng đi vào toilet, rửa mặt chải đầu, tinh thần vẫn là mệt mỏi nghiêm trọng.

Trong phòng im ắng, phỏng chừng Linh Lung đi ra ngoài đi? Có lẽ tối hôm qua nàng căn bản không trở về, bằng không chính mình ho lợi hại như vậy, nàng không lý nào chẳng quan tâm.

Xuyên thấu qua cửa sổ thủy tinh nhìn ra bên ngoài, mưa ẩm ướt, những lớp bụi bám dính trên cửa kính, mưa vẫn chưa dừng a.

Đạm Dung ôm ngực ho thật lâu, thật rất mệt mỏi, dùng hết khí lực mới có thể nhấc chân, tay cầm ô đi xuống lầu.

Ở trước cửa từng đợt gió lạnh thổi vào, nàng kéo kéo áo khoác, loại thời tiết này thật sự không nên ra ngoài, lại càng không nên đi làm. Nhưng là đi chơi một chuyến, công việc của nàng dồn lại, không thể không giải quyết.

Đến gần đó mưa chao lòng, lại chạy ra hiệu thuốc, sau đó liền đi đến công ty, trên đường ô bị gió thổi qua thổi lại, mười phút này thật gian nan.

Sau khi vào đến công ty liền bị hắt xì liên tục, Tam Kiếm cười nàng thân thể yếu đuối, còn hỏi nàng nghỉ đi đâu vậy, chơi vui đến quên cả trời đất.

Đạm Dung lười ứng phó hần, đem bữa sáng mở nắp ra giải quyết, lại phát hiện vị giác của mình hoàn toàn biến mất.

Thật sự là không có khẩu vị, nàng chỉ ăn vài muỗng để có cái trong bụng mà uống thuốc.

Xà Thái Quân tìm nàng nói cả nửa ngày, thấy bộ dạng nửa sống nửa chết của nàng cũng không nói thêm cái gì, ném bản vẽ liền vội vàng đi.

Giữa trưa thời điểm ăn cơm nàng không đi ra ngoài, nhờ Tam Kiếm mua giúp, sau đó nằm úp ở trên bàn hỗn loạn ngủ suốt thời gian nghỉ trưa.

Sau khi tỉnh lại thấy cặp lồng đựng cơm trên bàn đã lạnh, nàng miễn cưỡng múc hai muỗng nuốt rồi uống thuốc cảm.

Khởi động tinh thần, phát họa bản vẽ buổi sáng Xà Thái Quân yêu cầu — là một cái phòng tân hôn nho nhỏ. Chỉ còn nửa tháng, trước tết âm lịch hoàn thành, kịp không nha?

Công tác hoa mắt, choáng váng vẫn chưa hoàn thành xong, chỉ làm đại khái, hiện cảm thấy trong người thật không ổn, trong đầu một mảnh hỗn loạn.

6 giờ hơn, cái đầu QQ bác sĩ Vạn đột nhiên chớp động.

[Thăm giúp tôi mua sao?]

Đạm Dung ôm lấy đầu, nàng đem việc này quên mất tiêu. Không để ý đến hần, nàng rất nhanh ra lên mạng tìm kiếm, kết quả người ta nói bởi vì nàng đề cập quá muộn, tuần sau mới có thể giao hàng. Kiên trì cùng đối phương bàn bạc khẳng định thứ bảy có thể bàn giao, nàng mới trả lời lại.

[Đã mua, bắt quá sáng thứ bảy mới giao hàng được.]

[Không sao đâu.]

[Tôi nhận được hàng sau đó nhờ người đưa qua cho anh. Ngượng ngùng, còn có chút việc bận, tôi đi trước.] Nói xong, nàng đem QQ đóng lại, không nghĩ lại ở đó tán gẫu cùng hắn.

Ở một chỗ khác, Vạn Tuế nhìn cái đầu biến thành màu xám kia có cảm giác giống như đánh mất cái gì quan trọng vậy. Hắn không thể nói rõ được là gì, chỉ biết là giờ phút này trong lòng thực không phải tư vị.

13. Chương 13

“Bác sĩ Vạn, anh chờ một chút.”

Vạn Tuế vừa khóa cửa văn phòng xong, giờ muốn đi về nhà, lại bị bác sĩ Thôi cách vách gọi lại. Hôm nay thứ bảy, chỉ trực buổi sáng, vừa rồi Đạm Dung gọi điện thoại nói thăm đã đưa đến, bảo hắn đến nhận.

“Chuyện gì?”

“Không có, buổi sáng em nghe Thôi viện trưởng nói, lần trước ở hội nghiên cứu và thảo luận y tế bài phát biểu bài diễn văn của anh thành công khắp cả nước, phát hành ra cả tạp chí.” Cho dù thái độ Vạn Tuế không tính là nhiệt tình, Thôi Mộ Hoa vẫn như cũ trên mặt mỉm cười.

Nàng là con gái một của viện trưởng Thôi, lão bản của bệnh viện, vào bệnh viện mới nửa năm, ở khoa phụ sản.

Bình thường ai thấy nàng đều nhiệt tình có lẽ, chỉ có duy nhất nam nhân này, không hề giận, giống như mọi chuyện đối với anh đều không quan hệ. [TNN: uh~ thì có quan hệ gì đâu mà đòi...hử]

Khi còn học tại trường y thì từ trong miệng phụ thân đã nghe qua hắn, nam nhân này sinh ra trong gia đình có truyền thống làm bác sĩ, có tài hoa lại có y đức, hơn nữa hắn không giống như những bác sĩ đương thời trẻ tuổi khác ở trong khoa.

Hơn nữa hắn không những anh tuấn lại có nét hời hợt, cho nên khi ở lần đầu tiên gặp mặt, tâm hồn thiếu nữ liền rung động, ai ngờ hắn luôn nhìn không ra âm chỉ của nàng.

Bất quá nam nhân vĩ đại đều như thế, điều kiện của hắn đáng giá kiêu ngạo, nàng cũng không ngại dùng nhiều tâm tư một chút.

“Em đặc biệt đến chúc mừng anh.”

Cái này có cái gì mà chúc mừng ? Hắn trình bày bài diễn văn kia chủ yếu nhằm vào loại bác sĩ như cô nàng trước mặt, chẳng phân biệt rõ ràng tình huống thực tế của bệnh nhân liền kê khai được, phê phán vấn đề một cách nghiêm chỉnh, đều là tình hình thực tế.

“Cám ơn.” Vạn Tuế hơi hơi biểu hiện ra một chút khách khí. Đạm Dung nói đang ở trên đường tới nhà hắn, hắn sợ nàng đến lại chờ lâu.

Nhớ tới cuộc điện thoại kia, thanh âm khàn khàn ngay cả nói cũng nói không rõ, hắn biết nàng bệnh cũng không nhẹ, chuyện này làm cho hắn phi thường khó chịu.

“Tôi cảm thấy làm bác sĩ nên có chuyên môn với lương y, không thể vì tư lợi mà làm cho bệnh nhân tiêu tiền uống phí.” Thôi Mộ Hoa cố ý xem nhẹ sự không kiên nhẫn của hắn, tiếp tục nói, nàng phát phát tóc dài, động tác tao nhã, áo trắng blouse đi với trang sức trang nhã khiến nàng đoan trang, xinh đẹp.

“Bác sĩ Thôi tuân thủ công tác của cô như thường ngày là tốt rồi.”

“Vâng, ba em thường nói, nên theo học tập bác sĩ Vạn.” Thôi Mộ Hoa cười cười, ánh mắt sáng quắc nhìn hắn.

Vạn Tuế mày nhíu lại, thật sự không nghĩ lại cùng nàng tán gẫu thêm nữa.

“Bác sĩ Thôi, tôi hiện tại có việc đi, trước không có thời gian nói chuyện.”

“Phải không? Em nghe nói bác sĩ Vạn hôm nay dọn nhà mới, chẳng lẽ là vì việc này? Có chỗ nào cần hỗ trợ không ạ?”

“Không có.”

“A.” Thôi Mộ Hoa giật mình, lại tao nhã cười cười: “Không biết có hay không vinh hạnh đi thăm?”

Vạn Tuế trên mặt nghiêm túc, hẳn không thích nữ nhân như vậy.

“Chỉ sợ không có tiện.”

Không thể tưởng được hẳn trực tiếp như vậy. Thôi Mộ Hoa há miệng nửa ngày ngạc nhiên không thôi, đành phải xấu hổ cười cười.

“Thực xin lỗi, em rất đường đột.”

“Không có việc gì tôi đi trước.” Vạn Tuế vẫy vẫy tay, lướt qua nàng rất nhanh đi đến thang máy.

Đạm Dung ôm một sấp thảm cao 1.6 thước, đứng ở bên ngoài hoa viên tiểu khu góc nghếch chờ.

Hai ngày dùng được cũng không có làm cho vi-rus cảm mạo đi khỏi, lại có vẻ như càng ngày càng nặng hơn. Bởi vì nước mũi bay tứ tung, hắt xì liên tục, nàng sợ sẽ lây bệnh cho người khác, cho nên hôm nay nàng cố ý đeo khẩu trang.

Thảm vốn có thể để cho hẳn đến công ty lấy, nhưng là nàng tìm cái lấy cơ để chụp ảnh hoàn công, làm nhiều việc như vậy, liền vì mục đích này, về sau có thể tập trung cho việc tìm phòng thuê.

Đợi 20 phút, gió phương Bắc thổi qua, khiến nàng đứng trong cảnh tiết trời gió hỗn loạn, cái mũi lại ngứa thật khó chịu.

Không phải nói nhanh đến sao? Rốt cuộc có quan niệm về thời gian hay không? Nàng dựa vào thân cây ở ven đường, hít hít cái mũi, chảy ra chất lỏng đều bị khẩu trang hút đi. [TNN: tuy thấy là BT nhưng hay dơ nha tỷ >.<>

Đầu có chút choáng váng, buổi sáng rời giường thiếu chút nữa gục luôn rồi. Ngày hôm qua xin nghỉ nửa ngày đi tìm phòng ở, nhưng mà không thành, hôm nay buổi chiều còn phải đi xem một chỗ khác.

Bất quá cái phòng kia cách công ty rất xa, cho dù nhìn trúng về sau khi đi làm cũng phiền toái, nhưng là mười ngày nữa phải chuyển đi rồi.

Cũng không biết đã bao lâu, đầu óc hỗn loạn, cho đến khi bả vai bị vỗ, nàng mới mở mắt ra được.

“Cô cứ nhiên đứng cũng có thể ngủ?” Vạn Tuế nhìn cái người kia cảm thấy vô cùng tức giận, không biết nên tức giận hay là đau lòng nữa.

Đạm Dung đem thảm đưa cho hẳn, “Bác sĩ Vạn, anh cầm lấy.” Cố gắng gượng cơn đau ở yết hầu nói, nói xong đặc biệt cảm thấy tốn sức lực, liền ho khan vài tiếng.

Vạn Tuế nhận lấy thảm, ánh mắt thủy chung nhìn chằm chằm nàng, “Cô bị cảm mạo thực nghiêm trọng, có đi gặp bác sĩ hay không?”

Nàng lắc đầu, “Không rảnh.” Đột nhiên nhớ tới mục đích hôm nay.

”Bác sĩ Vạn, tôi có thể vào nhà anh chụp một bức ảnh hay không?”

“Thế nhưng có người ngay cả thời gian xem bệnh đều không có, tôi thực không thể hiểu nổi cô! Đến, cầm!” Anh trong tay cầm theo hai túi thuốc Đông y đưa cho nàng, sau đó ôm lấy thảm xoay người.

“Đi lên đi.”

Đạm Dung vội vàng theo sau. Vào trong thang máy của tiểu khu, cảm giác choáng váng càng nhiều, thân mình dựa vào tay vịn mới có thể ổn định. Có lẽ đợi lát nữa chụp xong nên về ký túc xá ngủ, chuyển nhà vẫn là để ngày mai nói sau.

“Đinh” một tiếng, thang máy ngừng.

“Muốn hay không tôi đỡ cô đi ra ngoài?” Vạn Tuế nhéo khủy tay nàng, Đạm Dung ngẩng đầu lên.

” Bác sĩ Vạn , anh nghĩ tôi là thương binh tàn tật sao?”

“Không sai biệt lắm .” Còn có thể nói chuyện tỏ vẻ rất thanh tỉnh, Vạn Tuế buông tay, đi ra thang máy.

Đạm Dung lắc lắc đầu, đi theo cước bộ của anh. Vào bên trong, những bồn hoa, thực vật xanh đã thay da đổi áo, không gian rộng rãi, sạch sẽ tràn hương thơm thanh nhã, vào thêm năm mươi phân, chiều cao trở nên rất khác biệt đáng, nho nhỏ, thú vị. Giật nhẹ khóe miệng, nàng thích hiệu quả này.

Vạn Tuế đem thảm ném xuống đất, thay đổi dép lê trong nhà sau đó thuận tiện từ trong tủ giày lấy ra một đôi dép lê nhỏ hồng nhạt đặt trước mặt nàng, lại lấy đi thuốc Đông y trên tay nàng.

Ý tứ rất rõ ràng, Đạm Dung yên lặng thay đổi hài, thấy anh muốn vào nhà, liền lấy ra máy chụp ảnh trong túi, điều chỉnh độ sáng, chọn góc độ hoàn hảo bấm máy.

Nhìn thử, phát hiện vẫn là không quá vừa lòng, lại đi chụp lại mấy tấm.

“Còn đứng ở bên ngoài làm gì? Mau vào!” Anh từ trong phòng đi ra, Đạm Dung đột nhiên có cảm giác chính mình làm chuyện xấu, nàng có phải hay không hẳn là trước trưng cầu đồng ý chủ nhân mới chụp ảnh?

Trong phòng khách không thấy bóng dáng anh, Đạm Dung nhìn chung quanh bốn phía, bên trong siêu sạch sẽ, đồ dùng đều đầy đủ, mở cánh cửa sổ gió lạnh thổi vào, đặc biệt lạnh lẽo. Đạm Dung nhin không được đánh hai cái hắt xì, lúc này Vạn Tuế từ phòng bếp đi ra.

“Đem khẩu trang lấy ra.” Anh đi đến nàng trước mặt, đưa qua một cái nhiệt kế.

“Ách?” Nàng không phải đến xem bệnh .

“Tôi không phát sốt.”

“Đo một chút.” Vạn Tuế kiên trì, “Yên tâm, đã đỡ hơn nhiều rồi, đến sofa ngồi.”

Gặp khách hàng là bác sĩ thật đúng là phiền toái, nhưng cũng tốt, đỡ cho nàng phải chạy đến bệnh viện. Đạm Dung đành phải nghe lời đi đến sofa ngồi xuống, lấy khẩu trang ra, đem nhiệt kế đến bên miệng, kim tiêm lạnh như băng làm cho nàng lại run rẩy.

Vạn Tuế đi tới đây, ngồi ở bên cạnh nàng, “Đưa tay ra!” Anh mệnh lệnh nói.

“Làm sao?” Trong miệng có đồ vật, lời nói có chút không rõ ràng lắm, nàng chỉ có thể trừng mắt hăn.

“Bắt mạch.” Mắt hăn trợn trắng, lần đầu tiên chủ động xem bệnh cho người ta, đối phương không tín nhiệm cùng không tình nguyện như vậy.

Đạm Dung biết phản ứng chính mình quá lớn, có chút ngượng ngùng đưa tay phải ra. Vạn Tuế cầm lấy bên người một cái gối, đem tay nàng lót nằm ở trên gối, ba ngón tay nắm cổ tay nàng, đầu nghiêng một bên, thần thái nghiêm túc.

Mọi người hay nói khi nam nhân công tác là có mị lực nhất, Đạm Dung không thừa nhận không được, bác sĩ Vạn trong bộ dạng này suýt ngã người.

“Huyết khí không thông, cho nên thể chất của cô sợ lạnh.” Vạn Tuế tay giật giật bắt mạch, tiếp tục nói: ” Tỳ thận của cô hư, gan không tốt, hơn nữa khí huyết không thông, cô có phải đau nửa đầu hay không?”

“Ách? Ừ, đúng là thế.”

“Ừ. Hiện tại có phải toàn thân mệt mỏi, vết hầu sưng đau hay không?”

“Đúng vậy.” Đạm Dung gắng gượng nuốt ngụm nước bọt.

“Nóng trong người. Cố gắng điều trị cho tốt, uống thuốc Đông y, còn có cố gắng ăn đúng bữa. Nhìn cô rất gầy !” Hăn sau khi nói xong lại chỉ chỉ miệng của nàng, “Lấy nhiệt kế ra, nhìn xem mấy độ? Cô sốt nhẹ.”

Đạm Dung cầm nhiệt kế, giơ lên nhìn vài cái, hoàn toàn không hiểu. Vạn Tuế tức giận lấy lại.

“37. 9 độ. Tôi giúp cô kê đơn thuốc, cô đợi lát nữa uống qua sau đó tốt nhất nên nghỉ ngơi đầy đủ, bằng không sẽ thật lâu mới khỏi.”

“Ách? Không cần khách khí.” Thuốc Đông y! Chất lỏng đen như mực! Nghĩ vậy, trái tim nàng liền lạnh toát. Ở trong khái niệm của nàng, cho tới bây giờ chưa từng đụng tới thứ này. Nghĩ nghĩ, cái mũi của nàng đã ngửi thấy vị thuốc Đông y nặng nề.

“Cô nếu muốn bệnh tình lập tức chuyển biến xấu, có thể không uống.” Vạn Tuế đứng lên, hướng phòng bếp đi đến.

Đạm Dung lắc lắc đầu, quyết định tránh nặng tìm nhẹ, truy vấn: “Bác sĩ Vạn, tôi có thể chụp ảnh không?”

Vạn Tuế dừng lại, xoay người. “Nếu cô còn có tinh lực, liền làm đi.” Nói xong liền vào bếp.

Đạm Dung đứng lên, một trận hoa mắt, choáng váng đột nhiên đánh tới, nàng nhắm mắt lại lấy lại bình tĩnh, lại mở, cảm giác tốt hơn nhiều.

Cầm lấy máy ảnh bấm lung tung, kéo màn hình đến gần mắt, phát hiện tay không có cách nào bấm máy.

Nàng quyết định buông tha cho nơi này, muốn đi vào chụp phòng của hắn, kết quả đi được mấy bước chân, trước mắt tối đen, nàng lập tức ở ghế nằm duy nhất bên trong phòng ngủ ngồi xuống.

Ông mặt trời đã muốn đi nghỉ ngơi, cây cối bên đường ngã bóng, thực vật theo gió phát phới bay nhẹ, nhưng Đạm Dung nhìn không tới, nàng chỉ cảm thấy ghế dưới thân nằm kỳ thật rất mềm mại, nàng rất muốn ngủ, thực muốn nghỉ ngơi.

Mơ mơ màng màng, có ai đập đập vỗ vỗ mặt của nàng. Nàng thực mất hứng, vì sao muốn quấy rầy giấc ngủ của nàng? Giật giật, muốn xem nhẹ không để ý tới, nhưng người này nâng lưng nàng không quá ôn nhu, thân mình nghiêng nghiêng hơi đổ về phía trước, nàng không thể không mở mắt ra.

“Uống đi.” Nam âm mệnh lệnh, là bác sĩ Vạn.

Đạm Dung nhìn trước mặt một chén đựng chất lỏng màu đen có một chút khói trắng, còn có mũi ngửi được hương vị cổ quái, làm cho nàng ghê tởm.

“Không cần.” Nàng ghét bỏ đẩy ra, bị đánh thức hơn nữa thân thể không khoẻ, ngũ khí của nàng lại kém đến có thể.

“Thuốc đắng dã tật!” Vạn Tuế đem dược lại đưa lên.

“Uống xong lại ngủ tiếp!” [TNN: dzỗ con nít hả Vạn Tuế gia...ngốc mới bị dụ! Thế mà, aizzz...]

Vì câu nói kia của hắn, nàng cuối cùng thông suốt. Liền cầm tay hắn, một mạch cầu nhàu giải quyết xong. Kết quả bởi vì uống quá mau, lại khiến cho ho khan liền tiếp.

Vạn Tuế vỗ vỗ lưng nàng, lại đưa qua một ly nước ấm.

“Ho xong súc miệng đi.”

Miệng đắng khó chịu, nàng ngoan ngoan làm theo, uống xong thuốc cả người vô lực, mềm nhũn. Nhắm mắt lại, ý thức bắt đầu rời rạc, thân thể ấm áp hơn rất nhiều.

“Trước cởi áo lông!”

Lại một câu mệnh lệnh. Đạm Dung cau mày, run lấy bẫy lên đem áo khoác cởi, hoàn toàn không có phát hiện hành vi chính mình hiện tại là cỡ nào không ổn. Tiếp theo có tấm vải nhung nào đó phủ ở trên người, thoải mái làm nàng muốn cười.

Xem ra bệnh làm cho choáng váng, cư nhiên còn cười. Vạn Tuế nhìn nàng rốt cục có vài điểm huyết trên sắc mặt, lắc đầu, đi đóng cửa sổ lại, không gian nho nhỏ này thật thích hợp cho bệnh nhân nghỉ ngơi.

14. Chương 14

Vạn Tuế trải thảm ra lót dưới sàn, lại đi đến phòng khách đóng cánh cửa lại, cầm máy hút bụi điều chỉnh âm lượng nhỏ nhất, từ trên xuống dưới hút mấy lần.

Sau đó gom lại mấy cái thùng đóng gói linh tinh, đem thả xuống chỗ để rác ở dưới lầu, lại vội vàng trở về, đi đến phòng khách chậm rãi di chuyển bàn trà.

Hoa văn bỏ sữa trên tấm thảm càng nhìn càng giống một khối da, ánh sáng màu vàng nhạt cũng không sai biệt gì lắm, làm cho phòng khách thoát nhìn rất thú vị, hẳn đối với điều này rất là vừa lòng.

Tẩy sạch sẽ xung quanh, lại lấy một cái khăn lau ẩm ướt, hẳn cởi giày cẩn thận chà lau thảm.

Lúc này ở trên sofa trong túi xách, di động của nàng vang lên, hẳn nhìn quanh xem xác định phương hướng nó ở đâu, sợ đánh thức nàng, tự mở ra túi xách của nàng, tay cầm di động nhanh chóng cắt đứt cuộc gọi. Ai ngờ người ta lại kiên trì gọi tới, Vạn Tuế lại ấn phím màu đỏ. Vừa mới buông di động, nhạc chuông lại vang.

Bất đắc dĩ, Vạn Tuế đành phải giúp nàng nghe.”Chuyện gì?”

“A? Không phải Đạm tiểu thư sao?”

“Nàng ra ngoài.”

“À, tôi là chủ cho thuê cao ốc, Đạm tiểu thư không phải nói muốn tới đây xem phòng ở sao? Như thế nào tôi chờ nửa giờ rồi còn chưa tới?”

“Cho thuê?”

“Đúng rồi, Đạm tiểu thư còn nói thực gấp, muốn hôm nay liền chứng thực. Nói thật, vừa rồi có một cái người đến xem qua nói thực vừa lòng, nếu Đạm tiểu thư không có ý muốn thuê, tôi sẽ đem phòng ở cho người khác.”

“Nàng hiện tại không có tiện nghe điện thoại.” Bị bệnh bất tỉnh nhân sự, còn xem phòng ở cái gì?

“Có làm hay không? Hẹn rồi sao có thể lỡ hẹn! Không có thành ý, bệnh thần kinh!” Đối phương mắng hai câu sau đó đột nhiên treo máy.

Vạn Tuế nhìn di động, nghĩ rằng người này thật sự là mạo danh kỳ diệu*. Đem điện thoại để lại chỗ cũ, tiếp tục làm việc bỏ dở vừa rồi.

Sau khi lau qua hai lần, hẳn cảm thấy hẳn là hoàn toàn sạch sẽ mới đứng lên. Thở phào nhẹ nhõm, lần này thế nhưng đến phiên chuông cửa kêu lên, hẳn mang dép lê chạy đi mở cửa.

“Surprise!” Ngoài cửa một nữ tử tuổi còn trẻ thành linh thả cái cây pháo mừng.”Bùm” một tiếng, giấy vụn màu sắc rực rỡ bay ở trên đầu, cùng với hô to khoa trương, khiến Vạn Tuế trầm mặt.

“Làm cái quỷ gì? Người như thế nào đã trở lại?” Làm dưới đất đầy rác, hẳn hận nghiêng răng nghiêng lợi.

“Nha đầu kia, ta đều đã bảo qua nàng đừng xằng bậy.” Đứng ở phía sau nữ tử tuổi trẻ là một nữ nhân đại khái năm mươi tuổi cười nói, thế nhưng lời nói lại hoàn toàn không nửa điểm trách cứ.

“Ai nha, hôm nay không phải tân gia sao? Không thể đốt pháo, em mới làm cái này, có thể khiến không khí vui nhộn nha. Người ta vì thế đặc biệt trở về, anh như thế nào ghét bỏ?” Nữ tử nói xong đã đẩy Vạn Tuế ra, đi thẳng vào trong.

“Ta dọn nhà cần người tới vui cái gì? Đây! Cởi giày!” Vạn Tuế giọng rét lạnh khiến trách cô em gái này. Ở nhà, nữ nhân này là khiến hắn đau đầu nhất.

Vạn tiểu muội bị tiếng rống giận dữ của hắn co rúm lại một chút, sau đó nhanh chóng ngoan ngoãn đem giày cởi ra.

“Được rồi được rồi, đừng cãi nhau, chúng ta còn phải đi lên, đi thăm thú, đi thăm? Người lại không chào đón như vậy?” Một lão nhân gia khác tóc hoa râm mở miệng nói.

Ba người là quý bảo của nhà họ Vạn, Vạn bà nội, Vạn mẹ, còn có Vạn tiểu muội, cũng là ba người khiến Vạn Tuế cảm thấy phiền muộn chết.

“Đều vào đi thôi, đừng đứng ở cửa.” Lão mẹ ôn nhu, dịu dàng uyển chuyển lên tiếng, Vạn Tuế đành phải rộng mở cửa cho các nàng tiến vào.

Lúc này, trong phòng Vạn tiểu muội lớn tiếng sợ hãi than: “Oa, ca, nhà anh trang hoàng rất được. Oa oa, em thích bài trí này! Mẹ, con thích nơi này, con muốn ở nơi này!”

Thanh âm cực lớn, làm cho Vạn Tuế trên trán gân xanh đều hiện ra. Đột nhiên nhớ tới Đạm Dung ở trong phòng ngủ, hần cả kinh, vội vàng chạy vào.

Nhưng cũng đã muộn rồi, Vạn tiểu muội đã mở cánh cửa kia ra, ngay sau đó truyền ra tiếng thét chói tai.

“A a, má ơi! Anh hai trong nhà cư nhiên cất giấu một nữ nhân!”

Kỳ thật khi chuông cửa vang, Đạm Dung đã tỉnh lại, nàng mở mắt ra, nhìn đến bốn phía âm u, rùng mình, không khí lạnh lạnh tiến vào tấm chăn nhung dày, làm cho nàng tỉnh hơn phân nửa.

Sau đó có thanh âm như pháo thanh, làm nàng sợ tới mức cả người bắn lên, ngay cả hai phần hồn cũng biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

Đầu không còn đau, cái mũi cũng thông không ít, nàng nhớ rõ uống xong bát thuốc Đông y sau đó liền ngủ bất tỉnh nhân sự.

Gãi gãi đầu, đối với hành vi tùy tiện của mình ảo não không thôi, mặc áo khoác, xếp lại chăn, liền nghe được một giọng nữ tuổi trẻ nói thì thầm cái gì đó không ngừng, xem ra nhà hần có khách.

Cầm lấy máy chụp ảnh đặt ở trên ghế nằm bên cạnh vài thứ linh tinh, nàng thu thập mọi thứ xong xuôi, chính là do dự phải đi ra ngoài như thế nào, cửa phòng đã bị “Bá” một tiếng rồi mở ra.

Một người nữ tử nghênh diện tiến đến, tuổi còn trẻ chắc tuổi tương đương nàng, hai người nhìn nhau vài giây, vẫn là đối phương trầm ngâm không được, lớn tiếng kêu lên: “A a, má ơi! Anh hai trong nhà cư nhiên cất giấu một nữ nhân!”

Đạm Dung một tay ôm lỗ tai bên trái, loại tiếng kêu này đinh tai nhức óc, bị nàng tự động phân chia vào loại tạp âm, sau đó nhanh chóng có hai nữ nhân khác đi lại đây, ba người sáu con mắt như muốn rót ra ngoài, trừng mắt nhìn nàng.

“Các người đừng thất lễ như vậy được không?” Vạn Tuế thông thả bước tới đứng ở phía sau nàng, so ra cao hơn đến nữa cái đầu, đem biểu tình trên mặt Đạm Dung nhìn không sót cái gì.

Kỳ thật hần có chút tò mò, đối mặt sáu con mắt như mắt ngư thấy mỗi, nàng sẽ ứng phó như thế nào ?

“Tiểu cô nương? Người là bạn gái A Tuế?” Vạn bà nội là người thắc mắc đầu tiên. Nàng vẻ mặt hưng phấn, nắm quyền, đầu run nhẹ nhẹ. Thật tốt quá, A Tuế rất cực có bạn gái.[TNN: Tuế ca, anh ăn ở thế nào mà...]

“Mẹ, người đừng làm người ta sợ, tiểu cô nương, chúng ta gây trở ngại cho các người sao?” Vạn mẹ cũng có chút kích động, giọng run run.

“Má ơi! Mẹ, vừa rồi cửa đóng, vị tỷ tỷ này sẽ không là ở trong này mặc quần áo đi?” Vạn tiểu muội kề bên tai mẹ mình thì thầm, thanh âm lại rất lớn làm cho Vạn Tuế đứng ở phía sau mắt trợn trắng.

Đối mặt với ba nữ nhân sức tò mò có thể công phá, Đạm Dung hoàn toàn có thể lý giải sự kích động của các nàng.

Nàng liếc bác sĩ Vạn một cái, không tiếng động trách cứ. Nam nhân tốt không làm, lại muốn làm g-a-y, khó trách người nhà như vậy lo lắng. Nhưng, nàng cũng không tính thỏa mãn trí tưởng tượng của các nàng.

“Mọi người khỏe, tôi là thiết kế sư gian phòng này, Đạm Dung, vừa rồi tới đây chụp ảnh hoàn công.” Đạm Dung dương dương tự đắc lắc lắc máy chụp ảnh trong tay, có thể gia tăng độ tin cậy.

“Chụp ảnh muốn đóng khung sao?” Vạn tiểu muội hướng về phía nàng hô lên.

“Tôi chụp để trưng bày.” Nói mà mặt không đỏ khí không suyễn.

“Mẹ người tin sao? Bà nội người tin sao?” Vạn tiểu muội nhìn mẹ lại nhìn bà nội, hai lão nhân gia hai mặt nhìn nhau, không biết phải phán đoán như thế nào.

Vạn Tuế thô lỗ đẩy em gái ra, rét lạnh nói: “Người đã ồn ào lại nghĩ vớ vẩn, người ta hôm nay hảo tâm giúp ta đem thăm đến, thuận tiện chụp ảnh hoàn công, này tò mò cái quái gì?”

Vạn tiểu muội lui về sau hai bước, xoa xoa cánh tay, ủy khuất chu cái miệng nhỏ nhắn: “Còn không phải là lỗi của anh sao? Ai kêu anh bình thường đối với nữ nhân đều tránh né như rắn rết? Khó được hôm nay cùng vị tỷ tỷ thiết kế sư này chung sống, bình thường mà nói nữ hài tử nhất định là có tổn thất.”

“Ta không tiếp thu vì, một mình một người cùng một nữ nhân ở trong phòng sẽ phát sinh chuyện gì, là người tư tưởng rất đáng khinh đi.” Vạn Tuế ôm ngực, đầu ngẩng thật cao.

Vạn tiểu muội chán nản, đã sớm đoán ca ca có thể là nam nhân gốc, hiện tại hân thể nhưng ở trường bối trước mặt cũng không kiêng kỵ nói chuyện ái muội như thế.

Ở trên miệng chiếm không được tiện nghi, nàng đôi mắt lưu động, đi đến trước mặt Đạm Dung, hai tay nắm tay nàng, thái độ lấy lòng nói: “Thiết kế sư tỷ tỷ, nơi này thật là người thiết kế?”

Đạm Dung gật gật đầu. Vạn tiểu muội mắt lấp lóe ánh sao khoa trương khẽ gọi: “Oa! Người rất lợi hại! Mẹ, ta lúc trước đã nói muốn học thiết kế, không cần học y!” Nàng lập tức lại quay đầu nhìn Vạn mẹ phía sau làm nũng, Vạn bà nội mắt liếc nàng một cái.

“Học y có cái gì không tốt? Xứ nha đầu.”

Người trong nhà này có phương thức ở chung rất quái lạ, cãi nhau, lại có loại thân mật nói không nên lời.

Trước mặt tiểu cô nương hân là thực được sủng ái, trên người nàng toát ra một loại yếu ớt, không làm cho người ghét, cũng là biểu hiện này nàng cảm thấy thật xa lạ với mình.

” Bác sĩ Vạn, ảnh cũng đã chụp xong, không có việc gì tôi đi trước.” Đạm Dung trong đầu còn nhớ chuyện đi xem phòng ở, đồng thời biết rõ nơi này không nên ở lâu.

“A? Tiểu cô nương, người bị cảm?” Vạn bà nội một phen nhéo tay nàng, không nói hai lời liền lấy tay bắt mạch.

“Ai nha, khí huyết không thông, trong người phát sốt nha.”

Như thế nào người nhà hân mọi người đều như vậy, nói cũng không nói sẽ giúp người ta bắt mạch? Đạm Dung thân thể cứng ngắt, thực không có thói quen cùng người xa lạ tứ chi tiếp xúc.

“A Tuế, người có xem qua bệnh cho nàng sao? Phải uống vài thang Đông y mới được.” Vạn bà nội buông tay Đạm Dung, quay đầu nói với Vạn Tuế.

Vạn Tuế nhếch miệng, “Đã uống, lại ngủ rồi ạ, nàng hiện tại hân là khỏe nhiều rồi?”

Vạn bà nội dùng cái mũi ngửi ngửi, nhìn chăm chăm tôn tử.

“Người còn nhiệt tâm đun thuốc cho người ta?” Thật! Chuyện này làm cho nàng lộ vẻ mỉm cười.

Bị bà lão khôn khéo này nhìn thấu, Vạn Tuế trên mặt hiện lên vẻ túng quẫn, kéo Đạm Dung đi vòng qua các nàng, một đường đi đến phòng khách, khe khẽ nói nhỏ nhẹ: “Điện thoại của cô vừa rồi vang rất nhiều lần, tôi sợ âm ỹ cô cho nên giúp cô nghe.

Chủ phòng cho thuê kia người ta nói phòng đó muốn cho thuê, cho nên cô không cần đi.” [TNN: chiêu 1 - gấp lửa bỏ tay người]

“Không thể nào?” Đạm Dung thống hận nhất là người không tuân thủ lời, bởi vậy cũng không trách hân nhiều chuyện.

“Cô vội vàng muốn chuyển nhà?”

“Vâng, ngày mai muốn chuyển ra.”

“Tôi có cái ý tưởng, không biết cô có đồng ý không...” Vạn Tuế chần chờ một hồi, ý niệm này trong đầu mới từ trong não đi ra, hẳn không biết quyết định này có thỏa đáng hay không. Nhưng là vừa rồi tiểu muội quát to một câu kia, làm cho hắn run như cây sậy.

“Nghĩ cái gì?”

“Tôi...”

“Ai nha! Các người đang thăm thì nói cái gì?” Vạn tiểu muội đột nhiên vươn đầu ra nhìn hai người bọn họ, bộ dạng bà tám nhiều chuyện xem bọn hắn.

Vạn Tuế xoa xoa huyết thái dương, thật sự rất khó lý giải, hai nữ nhân không sai biệt tuổi lắm, như thế nào người ta bình tĩnh như nước, mà nàng lại huyền não như vậy. Người có tính cách như thế, làm bác sĩ tương lai như thế nào.

Đạm Dung cũng cảm giác được mặt run rẩy, bên người nàng thiếu loại người này, trời không sợ, chỉ ngại kiểu người này. Cổ tình, người lại không có biện pháp chán ghét nàng.

“Anh, em vừa rồi cùng mẹ nói qua, nàng đồng ý cho em ở nơi này!”

Đây là chuyện Vạn Tuế cảm thấy khủng bố nhất, hắn bản phác khắc mặt: “Ta không đồng ý!”

“Vì sao? Nơi này rất lớn, anh một mình ở không cô đơn sao?”

Đời này hắn không sợ nhất chính là cô đơn! “Không còn phòng!”

“Không phải có hai cái phòng trống sao?” Ở phòng khách bên kia, Vạn mẹ bách chiến bách thắng quăng đến một câu.

Vạn Tuế ánh mắt chớp động, gắt gao nhìn Đạm Dung, một chữ lại một chữ chậm rãi theo miệng nhả ra: “Có một gian là thư phòng, không giường. Mặt khác cái phòng khách kia, giữa trưa anh đã chính thức cho Đạm tiểu thư thuê!”

15. Chương 15

Hắn một câu nói cũng đủ để đem toàn bộ đầu óc của bốn nữ nhân trong phòng bay xa vạn dặm, Vạn mẹ càng khoa trương thiếu chút nữa thì bị trượt té, Vạn tiểu muội một bộ dạng chịu đả kích nặng nề, cuối cùng vẫn là Vạn bà nội có vẻ trấn định nhất, lôi kéo hai nàng kia đi nhìn xem xung quanh, thực chất trong lòng đang lạng lạng bầm.

“Bác sĩ Vạn có phải trước khi quyết định chuyện gì cần phải được đương sự đồng ý hay không?” Sau khi Vạn gia tam bảo* vào phòng ngủ kia, Đạm Dung chất vấn hắn. Nàng đoán hẳn tuyệt không sẽ là vì lòng hảo tâm mà muốn giúp mình, nhưng là người bị lợi dụng, nàng có quyền biết rõ mọi chuyện.

tam bảo*: ba vật quý [...]

“Tình huống đặc biệt. Huống hồ hiện tại, cô nhất thời cũng rất khó tìm được phòng, tôi cũng không ngại cô trước tiên ở lại chỗ này một thời gian, chờ qua tết âm lịch hãy chuyển đi ra ngoài.” Chỉ cần qua kỳ nghỉ đông, mọi chuyện hết thấy đều tốt đẹp.

Lúc trước khi thiết kế không gian ngôi nhà này, hắn lo lắng phòng trống nhiều sẽ gặp phải phiền toái, quả nhiên!

Dù sao nữ nhân trước mặt này không ái mộ hắn, nên ở cùng nàng không cần phải lo lắng sẽ bị quỷ linh tinh kia quấy rầy.

Ý tưởng này thực chất là để Vạn Tuế dùng để tự thuyết phục chính mình, nhưng không biết vì sao trong lòng đột nhiên nổi lên một cảm giác chua xót đau lòng không thôi. [TNN: mũi tên bắn trúng tim lâu rồi anh à, hắc hắc]

“Chúng ta đều có nhu cầu, như thế nào?”

“Cho nên, bác sĩ Vạn ý tứ là nói, tôi ở trong này trụ trước hai tháng, sau đó qua tết âm lịch liền chuyển đi?”

“Chẳng lẽ cô muốn ở trong thời gian dài?” Vạn Tuế trên mặt lộ ra vẻ hoài nghi.

Đạm Dung vô lực cười, nàng làm gì gây sức ép như vậy? Chuyên tâm tìm một chỗ không phải rất tốt hay sao?

Nhưng là mấy ngày nay vì chuyện tìm phòng ở, tâm tư cùng sức lực của nàng đều đã quá mệt mỏi. Có lẽ đây vẫn có thể xem là một biện pháp tốt, mọi người chính là đều có mục đích riêng, hướng hồ — hẳn là một cái Gay!

“Hai tháng... Tôi nên cảm thấy thực may mắn vì bác sĩ Vạn ra tay nghĩa hiệp, dù sao không phải ai cũng có cơ hội ở trong phòng mới này.” Ngữ khí của nàng nghe không ra vui vẻ, chính là thuận theo.

” Về phương diện tiền thuê...”

“Trước cô trả cho chủ phòng kia bao nhiêu, hiện tại cũng đưa cho tôi từng đó là được. Trừ bỏ phòng khách, WC, phòng bếp, không gian công cộng đó cô đều có thể dùng, những nơi khác là không gian riêng của tôi, cô tuyệt đối không thể xâm phạm.

Hơn nữa cô cũng biết, tôi thích sạch sẽ, trong nhà không thể dơ, không thể mang những người khác trở về. Cứ như vậy đi!”

Đạm Dung thẳng tắp nhìn hẳn, trong lòng âm thầm đếm xem hẳn còn có thể liệt ra bao nhiêu điều kiện nữa. Nàng cũng không phải là một người tham lam, ở ký túc xá hầu hết nàng chẳng dòm ngó nơi nào, chỉ lưu luyến duy nhất chính là cái giường của nàng.

Cho nên nàng vẫn cảm thấy chính mình không có ý định chuyển đi đâu, đối với phòng ở yêu cầu lại càng thấp, chỉ cần cách công ty gần, hoàn cảnh đừng quá mục nát là được.

Hiện tại quy củ của hẳn nhiều như vậy, thực không giống là mồi. Không biết trong mắt hẳn, bản thân mình là người như thế nào, nhưng nếu trong lời nói có hiềm nghi, vẫn là không cần mạo hiểm như vậy.

“Tôi cảm thấy...”

“Cô cảm thấy có gì không an tâm, tôi liền làm ra một phần hợp đồng. Giấy trắng mực đen, đem mọi chuyện làm rõ ràng, miễn cho tương lai có tranh chấp gì!”

Chỉ hai tháng, còn muốn làm hợp đồng, bác sĩ Vạn rõ ràng thực lo lắng, lại cố tình vì không cho em gái đến ở đây mà cho dù chết cũng muốn chống đỡ, Đạm Dung quả thực muốn cười.

Kiểu người giống hẳn thật phiền toái vô cùng, nhưng vẫn là trêu chọc rất thú vị.

” Bác sĩ Vạn, tôi thật cảm động vì nhận được sự yêu quý của anh, tôi là một người thoải mái, cuộc sống cũng không coi trọng điều gì.

Cùng với một người xa lạ ở chung nhà sẽ mang đến cho anh nhiều rắc rối, vẫn là đừng nên miễn cưỡng, miễn cho về sau mọi người trở mặt. Ngượng ngùng, tôi còn có việc, đi trước.”

“Cô...” Không thể tưởng tượng được nàng sẽ cự tuyệt hậu đãi như vậy, Vạn Tuế kinh ngạc nói không ra lời, chỉ có thể trơ mắt nhìn nàng đứng lên, tay cầm túi xách định đi.

“A? Đạm tiểu thư đi nhanh như vậy?” Từ trong phòng đi ra Vạn bà nội thấy nàng phải rời khỏi, cước bộ nhanh nhẹn đi tới.

Đạm Dung vuốt cằm, Vạn bà nội đi đến trước mặt nàng cười hỏi: “Đạm tiểu thư gọi là Đạm Dung đúng không? Vạn nội gọi người tiểu Dung tốt lắm. Tiểu Dung khi nào thì chuyển đến đây?”

“Tôi không...”

“Nàng ngày mai chuyển vào!” Ở một bên đứng góc này giờ, Vạn Tuế kịp thời trả lời bà nội, còn nhanh chóng đến bên cạnh Đạm Dung, kéo lấy cánh tay của nàng đi đến phòng khách.

“Nàng là muốn đi dọn đồ để chuyển đến, đúng không?”

Hắn dùng sức hướng Đạm Dung nháy mắt ra dấu, Đạm Dung dùng sức kháng cự, hẳn đưa miệng đến bên tai nàng: “Tiền thuê giảm một nửa!” Đạm Dung nhất thời nghi hoặc nhìn hẳn.

Đứng phía sau Vạn bà nội thấy hai người thái độ thân mật, miệng cười như mèo trộm được miếng cá béo ngậy, nằng nhẹ nhàng đẩy Đạm Dung một phen.

“Đi thôi đi thôi, A Tuế người xem người ta còn có cần cái gì, hỗ trợ chuẩn bị tốt.”

Nhiều lông mày, Đạm Dung bị Vạn Tuế kéo vào phòng khách, Vạn bà nội còn đứng ở trước cửa ra vào cười meo meo nhìn bọn họ, Vạn Tuế nhanh chóng đem cửa phòng đóng lại.

” Bác sĩ Vạn, anh làm sao vậy?”

“Tiền thuê giảm một nửa, còn có trừ bỏ phòng của tôi, nơi nào cần sử dụng cô có thể tùy tiện sử dụng.”

“Không phải vấn đề tiền thuê!” Kiểu hình giống anh, khiết phích nam, nằng sợ chính mình chịu không nổi.

“Cô còn băn khoăn cái gì? Cô xem, nơi này thiết bị đều đầy đủ hết, cái gì cũng đều là đồ mới, thử hỏi cô đến chỗ nào tìm được hoàn cảnh lý tưởng như vậy?”

Cô nói cuộc sống tùy tính, được, trừ bỏ phòng của cô, chỗ còn lại tôi sẽ tự mình, chỉ cần cô đừng cảm thấy phiền là được.

Hay là cô sợ tôi đối với cô sẽ có gây rối hành vi? Chuyện này thì cô có thể yên tâm! Tôi lấy nhân cách ra đảm bảo, tuyệt không làm gì tổn hại danh dự của cô.” [TNN: anh mà biết ý nghĩ của chị ấy, em cam đoan chắc học máu mà chết]

“Cô nam quả nữ cùng ở một nhà, khẳng định sẽ bị đàm tiếu, bác sĩ Vạn không biết là tôi chịu thiệt sao?” Đạm Dung bắt đầu có chút tâm động.

“Ha! Cô...” Vạn Tuế bị cơn tức nóng nảy bốc đầu đầu.

“Tôi không biết nguyên lai cô là người cổ hủ như vậy.”

“Có lẽ đi, ai biết.” Nàng nhún nhún vai, hé miệng cười cười. Nhìn hấn nôn nóng, nàng liền dây dưa kéo dài, dù sao chính là không nghĩ mọi chuyện sẽ như hấn mong muốn, ai kêu hấn bá đạo như vậy, tiền trăm hậu tấu*.

Di động trong túi xách đang rung, nàng xoay người, đem điện thoại lấy ra, là Linh Lung.

“Chuyện gì?”

“Tiểu Dung, nguy rồi! Vừa rồi chủ cho thuê nhà tới, nói muốn chúng ta tối hôm nay phải chuyển đi.”

“Không phải nói mười ngày sau sao?”

“Nàng nói sáng sớm mai sẽ có người đến trang hoàng phòng ở, người tìm được chỗ ở sao?”

Đạm Dung vuốt cằm nói: “Không có!”

“Thế làm sao bây giờ? Ta bây giờ chuyển đến chỗ a Tuấn, người hiện tại ở đâu? Nếu không, người đêm nay cũng đến ký túc xá a Tuấn ở một đêm đi.”

“Người trước tự mình chuẩn bị cho tốt, không cần lo lắng cho ta.” Đạm Dung thở dài, cúp máy.

“Xem ra cô không đến là không được!” Vừa rồi Linh Lung nói chuyện thanh âm rất lớn, Vạn Tuế ở bên cạnh đem đổi thoại các nàng nghe được nhất thanh nhị sở*, hấn ôm ngực, một bộ dạng vui sướng khi người gặp họa.

nhất thanh nhị sở*: không bỏ sót gì

Đạm Dung liếc mắt nhìn hấn, mở di động ra lục tìm trong danh bạ được số điện thoại của Xà Thái Quân, nhấn phím gọi.

Sau một lúc lâu, bên tai truyền đến thanh âm nhẹ nhàng của sư huynh nhà nàng: “Tiểu Dung Dung, chuyện gì?”

“Sư huynh, em buổi tối đến nhà anh ở một đêm được không?”

“Ách? Sao đột nhiên thế?”

“Việc này em sẽ với giải thích với anh, trả lời em có được hay không.”

“Này... Ai nha tiểu sư muội, không tiện lắm nha !”

” Đáng đánh lắm...” Một giọng nam khác ở điện thoại truyền đến, Xà Thái Quân đô la hét: “Tốt lắm tốt lắm. Tiểu sư muội, anh hiện tại không rảnh, về sau lại tán gẫu.”

Im bật, Đạm Dung khuôn mặt nguội lạnh đem điện thoại cất vào trong túi.

“Cô đến ở trong nhà Xà Thái Quân không sợ người ta đàm tiếu sao?” Vạn Tuế khoe miệng cười nhạo gọi lên khinh thường.

Tỏ vẻ thanh cao cái gì? Cho người ta còn không muốn đâu, quả thực tự làm mình mất mặt. [TNN: anh, đáng ghét ~ dù ăn dấm cũng đừng nghĩ thế về chị tui !!!]

Đạm Dung không để ý tới hấn, mở cửa phòng ra, đến phòng khách Vạn gia tam bảo đang ngồi ở trên sofa xem tivi.

“Tiểu Dung, lại đây ăn táo.” Vạn bà nội vỗ vỗ vị trí bên người, giống như cùng nàng rất quen thuộc, Đạm Dung lắc đầu.

“Ta đi trước.”

“Nhanh như vậy?” Vạn bà nội ngạc nhiên đứng lên.

“Hôm nay gặp mặt, buổi tối cùng đi ăn cơm đi, cũng thuận tiện chúc mừng người chuyển vào luôn nha.”

“Nàng phải đi về sửa sang lại này nọ.” Đi theo phía sau Vạn Tuế lưu loát nói.

Đạm Dung liếc nhìn hấn, bị trừng mắt một cái, đột nhiên có chút ý xấu nói: “Ta tìm được phòng ở rồi, cho nên sẽ không quấy rầy nhà bác sĩ Vạn.”

“Ách? Thật sự?” Vạn tiểu muội cao hứng nhảy dựng lên.

Vạn Tuế lập tức thối mặt: “Cao hứng cái gì? Người ta nói giống với người mà thôi.”

Hấn ôm bả vai Đạm Dung, kéo nàng đi ra hoa viên, ăn nói khép nép: “Làm ơn, tiền thuê cô không đưa cũng không sao cả, hiện tại cô về thu thập mọi thứ đi, sau đó lập tức chuyển vào cho tôi.”

” Bác sĩ Vạn đây là chó cùng rút giậu*?” Đạm Dung nghiêng đầu học vẻ mặt hấn vừa rồi, gọi lên khoe miệng cao cao tại thượng.

chó cùng rút giậu*: tức nước vỡ bờ ý

“Tùy tiện, cô nói đều đúng cả, như thế nào!” Hấn sắp phát điên. Chỉ cần nghĩ đến cái tiểu ma vương hỗn thế kia nếu chuyển vào ở nơi này, về sau hấn sẽ không thể an ổn, nghĩ đến liền đau đầu.

“Tôi đây đành phải cố mà làm thôi.” Đạm Dung nói chuyện vẫn là có chút miễn cưỡng.

“Đừng cố mà được tiện nghi còn khỏe mã!”

Vạn Tuế nhe răng trợn mắt gầm nhẹ, hấn đời này chưa từng tạm nhân nhượng vì lợi ích toàn cục như thế. Đạm Dung nhin không được thoải mái cười to, để lộ ra chiếc ranh khềnh nho nhỏ, xinh xắn, khiến nàng thoát nhìn đặc biệt đáng yêu.

“Còn cười.” Vạn Tuế tức giận nhẹ nhàng vỗ mặt nàng, tâm tình nguyên bản khẩn trương trong khoảnh khắc tan biến hết. So với tiểu ma vương kia, hấn vẫn là thích nàng.

Thích? Hấn sững sốt, từ này lại làm cho hấn trở nên buồn bực.

Thật vất vả ngừng cười, Đạm Dung xoa xoa cái mũi, cùng hấn vẫy vẫy tay.

“Tôi đi nha.” Nói nhiều như vậy, lúc này rốt cục cũng đi thật sự.

” Tôi chờ.” Hấn làm tư thế gọi điện thoại, Đạm Dung gật gật đầu, mở cửa đi ra ngoài.

Sau khi đóng cửa lại, Vạn Tuế cảm thấy tâm tình thoải mái trước nay chưa từng có, hẳn không muốn đi nghiên cứu xem là vì nguyên nhân gì, hoặc là liên thích đi, dù sao cảm giác này không xấu, hẳn không chán ghét năng là được.

“A Tuế, người ở đó cười trộm cái gì?”

Vạn bà nội thanh âm ngang trời tiến vào lỗ tai của hẳn, làm cho hẳn trong khoảnh khắc cứng đờ. Hẳn không có cười trộm, cũng sẽ không cười trộm, thật là!

Chính là mặt đỏ lên, lại ho hai tiếng, hẳn nghiêm túc nói: “Bà nội, mắt người mờ nhìn không rõ!”

16. Chương 16

Không bao lâu sau, Vạn Tuế gọi điện đến hỏi nàng có cần hỗ trợ hay không, Đạm Dung dứt khoát cự tuyệt ý tốt của hẳn.

Kỳ thật trên đường về ký túc xá, nàng còn có chút hồi hận, cảm thấy chính mình nhất thời xúc động, bởi vậy đêm hôm đó vẫn chưa có ý định trụ ở nhà hẳn như kế hoạch.

Thao thức trong phòng lo lắng cả đêm, nghĩ tới việc cuộc đời nàng từ trước tới giờ luôn cô độc, như vậy cũng không có tổn thất gì, cho dù là cùng hẳn cùng nhau một chỗ.

Vào dịp cuối năm, thật sự không có thời gian cũng như sức lực đâu để mà tìm phòng ở thích hợp, thôi thì đợi cho qua mùa đông, chờ hết tháng giêng thì đi tìm.

Ném đi nỗi băn khoăn trong lòng, sáng thứ hai đầu tuần, nàng ngoại lệ rời giường thật sớm, đến gõ cửa nhà chủ phòng trọ thanh toán tiền nhà, trên lưng đeo theo hai túi hành lý cũng không có nhiều đồ lắm, chào tạm biệt vài cụ già ở gần đó, đón xe đi tới hoa viên.

Sáng chủ nhật ngã tư đường người xe cũng không nhiều, trời còn vượn vài lớp sương mờ ảo, xem ra thời tiết hôm nay không được tốt cho lắm.

Đạm Dung kéo theo hành đống chờ ở bên ngoài tiểu khu, nàng không phải là do dự có muốn đi lên hay không, mà là thời gian thật sự quá sớm.

Ngồi ở bên cạnh bể phun nước, bảo an tiểu khu xa xa nhìn nàng vài lần. Nhìn vòi nước đang chảy trong hồ, nàng không thể nào hình dung ra tâm tình bản thân giờ phút này. Cô đơn cũng tốt, tịch mịch cũng tốt, toàn thể giới giống nhau, chỉ có nàng đơn độc tồn tại.

Vạn Tuế chính là thấy nàng trước khung cảnh như vậy. Hẳn buổi sáng chạy bộ ở công viên gần đây, vừa trở về liền phát hiện nàng ngồi trên thềm đá bên cạnh cái hồ kia, hai mắt vô thần, khuôn mặt lộ ra thần sắc hoang mang. Tựa như chú cún nhỏ bị người vứt bỏ, vô cùng đáng thương.

“Sớm như vậy?” Tối hôm qua không thấy nàng đến, nghĩ nàng sai hẹn, hẳn còn nghĩ rằng nàng chưa vào trận đã vội lùi bước.

Đạm Dung nghe được thanh âm quen thuộc, lập tức hoàn hồn đứng lên.

“Sớm, bác sĩ Vạn.”

Vạn Tuế cau mày, “Đã đến đây như thế nào lại không gọi điện thoại cho tôi?” Hẳn phát hiện, chính mình khi đối mặt với nàng thường xuyên nhíu mày.

“Sợ anh còn chưa rời giường.” Nếu không phải muốn chuyển nhà, nàng khẳng định còn trong ổ chăn ấm áp. Đạm Dung kéo kéo áo khoác, thanh âm nói chuyện còn mang theo khăn khăn, sáng sớm mùa đông đặc biệt lạnh.

“Tôi chưa bao giờ ngủ dậy muộn.” Vạn Tuế liếc mắt nhìn thấy hai cái túi du lịch.

“Chỉ có mấy cái này?” Ngỡ khí mang theo nghi hoặc không thể tin.

Đạm Dung gật gật đầu. “Vật dụng của tôi không nhiều lắm.” Trừ bỏ một túi quần áo cùng bộ chăn lông bảo bối với cái gối, còn có cái laptop, tất cả bấy nhiêu a. Bởi vì nàng biết, chính mình sẽ không ở một chỗ ở lâu.

Vạn Tuế không có hỏi gì thêm, khom người giúp nàng xách hai túi hành lý trên mặt đất.

“Đi lên đi.”

Đạm Dung giật nhẹ khóe miệng, nhỏ giọng nói câu đa tạ, liền yên lặng đi theo phía sau hắn.

“Ngày mai, tôi giúp cô làm giấy tạm trú, còn có thể quét thang máy.” Vạn Tuế sử dụng thang máy chuyên dụng.

“Thẻ thang máy không cần, dù sao cũng còn có thang máy kia.” Cũng không phải ở lại đây lâu, làm gì lãng phí như thế, lần trước nghe ai nói thẻ card tốn cả bốn trăm?

Vạn Tuế không dấu vết nhìn nàng liếc mắt một cái, không nói tiếp. Ra thang máy, đem hành lý của nàng trực tiếp để vào trong phòng khách, Đạm Dung nhắm mắt theo đuôi.

Phòng khách có cái giường 1. 5 thước, còn có bàn trang điểm với tủ quần áo rất lớn. Trên giường phủ drap trải màu hồng họa tiết ô vuông màu xanh lá giao nhau, cái này là khi đi mua rèm cửa sổ ở cửa hàng thuận tiện bọn họ hai người cùng nhau chọn, ngày hôm qua còn chưa thấy, hiển nhiên là vì nàng mà chuẩn bị tốt.

Lúc trước khi Đạm Dung thiết kế phòng này, nghĩ rằng chắc để cho người nào đó quan trọng ở, cho nên mọi vật dụng đều đầy đủ. Không thể tưởng tượng được, hôm nay nàng có thể ở trong chính nơi mà một tay mình tạo ra.

Vạn Tuế để hành lý xuống, cái gì cũng chưa nói liền đi ra ngoài, một lát sau lại tiến vào, trên tay cầm một chuỗi chìa khóa.

“Cho cô.”

“À.” Đạm Dung cầm lấy để vào trong túi, đột nhiên nhớ tới cái gì.

“Kia hợp đồng thuê mướn...”

“Không cần ký !” Hắn hơi cao giọng trách móc.

Đạm Dung nhếch miệng, “Vẫn là ký đi, giấy trắng mực đen viết rõ có vẻ tốt hơn, tiền thuê tôi sẽ gửi cho anh.” Trước đó chính là nghĩ muốn trêu hắn, nàng cũng không tính ở chùa nha.

Trừ bỏ phòng này cùng phòng tắm cách vách, nàng cũng không có ý định lưu luyến ở địa phương nào khác.

“Nói sau!” Vạn Tuế không hề giận xoay người, hắn không thích nàng nói đề tài này, giống như châm chọc. Cho dù có ký hợp đồng, cũng nên là hắn đưa ra.

“Cô xem thử còn có cần gì, nói cho tôi biết.”

“Không có.”

“Vậy cô trước thu thập một chút đi.” Vạn Tuế sau khi nói xong liền rời khỏi phòng, còn thuận tay đóng cửa lại.

Đạm Dung quét mắt trong phòng một vòng, điều kiện nơi này cách xa ký túc xá, quả thực như hoàng cung. Nếu thái độ bác sĩ Vạn đừng lúc lạnh lúc nóng, có lẽ sẽ càng lý tưởng.

Nàng có dự cảm, khẳng định mình đến đây, mang đến cho hắn nhiều vấn đề không tiện. Một người cao cao tại thượng, lại đối với cuộc sống yêu cầu cao đến nỗi soi mói từng chi tiết, nên rất khó có thể chịu nổi tính cách tùy tiện của nàng.

Không rõ vì sao hắn lại đối với mình nhường nhịn, nhưng ngay cả như vậy, nàng vẫn là không cảm thấy thoải mái, chuyện ăn nhờ ở đậu thủy chung vẫn tồn tại.

Đem vài bộ quần áo treo lên, đem chăn mền hắn chuẩn bị tốt cất vào trong tủ quần áo, sau đó lại lại ra chăn lông với gối của nàng ném trên giường.

Nàng đổi bộ quần áo, lấy gói bánh bích quy ra cắn vài miếng, lại mở chai nước khoáng đã uống một nửa ra uống. Chết lòng lạnh lẽo đi qua thực quản, trong lòng thực sự là rất lạnh a.

Cảm giác đói khát đã hết vài phần, nàng quyết định ngủ bù. Chui vào ổ chăn, drap trải giường mang theo mùi hương kích thích khứu giác của nàng.

Drap trải giường hẳn là bị tẩy trắng quá mức, rất thơm lại mềm mại. Nàng dùng chăn quấn lấy thân thể, nhắm mắt lại, nhanh chóng một mạch ngủ thẳng.

Lúc Vạn Tuế ăn bữa sáng, trong TV đang phát tiết mục đánh Thái Cực. Hai mắt của hắn cũng không nhìn tivi, mà là chăm chăm cửa phòng của nàng.

Từ lúc nàng vào phòng sau liền không đi ra, không biết ở trong đó làm gì, có sửa sang lại hành trang hay không? Nhưng là chỉ có hai túi nho nhỏ, có tất yếu tồn đến cả vài giờ sao?

Hôm nay lần đầu ở bên cạnh, theo đạo lý hẳn là phải cùng hắn tán gẫu vài câu. Bất quá nếu nàng thực làm như vậy, người đầu tiên chịu không nổi sẽ là hắn.

Buồn bực ăn xong nửa bát cháo gạo kê, trong TV người dẫn chương trình miệng lưỡi lưu loát truyền thụ bí quyết như thế nào luyện tốt Thái Cực.

Mở TV cốt là để cho trong nhà thêm chút âm thanh, Vạn Tuế cũng không hề chuyên tâm xem. Tẩy sạch chén lại nhìn hướng phòng khách, cửa vẫn đóng như trước, một chút động tĩnh đều không có.

Thật là nữ nhân kỳ quái. Vạn Tuế mang theo ý nghĩ này đi ra ngoài, đi mua chút đồ mới về lại nhà, bên trong vẫn yên tĩnh như cũ, như không có người. Nàng là đi ra ngoài? Hay vẫn ở bên trong?

Sáng chủ nhật, hẳn hơn nửa thời gian là sẽ đọc sách, hoặc là viết luận văn, buổi chiều liền đến phòng khám nhỏ trong nhà hỗ trợ. Đến khoảng 10 giờ, thời gian đi làm cơm trưa. Lo lắng, suy nghĩ thật lâu, có làm thêm phần của nàng hay không? Do dự một lát, hắn quyết định đi gõ cửa.

Cửa phòng bị gõ thật lâu, không có động tĩnh. Là đi ra ngoài sao? Hắn muốn đem cửa mở ra xem sao, lại thấy không ổn. Rõ ràng là nhà của mình lại kiêng kị, trong nhà đột nhiên thêm người, hắn có chút không quen...

Nếu không có người mở cửa, chắc là đã đi ra ngoài. Cảm mạo còn chạy loạn khắp nơi, sớm đã hỏi nàng có cái gì cần lại không nói, nữ sinh bướng bỉnh thực không nổi.

Vạn Tuế nghĩ thầm, nhất thời ngay cả cảm giác hăng hái nấu cơm đều biến mất hầu như không còn. Tùy tiện vào trong bếp, bỏ mấy viên bánh sủi cảo đông lạnh bánh với rau xanh nấu chế biến.

Ăn ăn, phòng khách rốt cục truyền đến âm thanh mở cửa, một thân ảnh vội vàng chạy đến, trong chớp mắt lại đi vào cửa phòng tắm bên cạnh.

Nàng ở nhà! Kia vừa rồi vì sao không nói lời nào? Vạn Tuế sợ sệt trừng mắt nhìn theo, trong tay cầm theo mỳ sợi còn treo lơ lửng giữa không trung.

Trong toilet truyền đến tiếng nước, không tính là vang, nhưng hắn nghe được rất rõ ràng. Đột nhiên ý thức được hành vi của bản thân quả thực thật thối, Vạn Tuế điều chỉnh tư thế nghiêm chỉnh, tiếp tục im lặng ăn cơm.

Tiếng nước ngừng, cửa phòng tắm mở ra, tiếp theo một nữ nhân bọc trong lớp áo bông rất nặng và dài nhẹ nhàng đi ra. Nàng đầu tóc rối bù, đầu căn bản không ngẩng lên, lại “cách” một tiếng, cửa phòng khách lại đóng.

Nguyên lai, nàng toàn bộ buổi sáng đều ngủ! Vạn Tuế kinh ngạc trước hành vi của nàng, một người vừa mới chuyển nhà, không phải vội vàng cùng chủ cho thuê nhà lôi kéo làm quen, mà là tránh ở trong phòng ngủ ngon.

Thiên, hiện tại là lúc nào? Giữa trưa 12 giờ hơn, ông mặt trời cả mông đều bị nướng cháy khét, nàng còn ở trong đó mà ngủ. Xem tình huống vừa rồi, nàng tựa hồ còn muốn tiếp tục ngủ bù, không cần ăn cơm trưa sao? Bệnh nhân đều xứng bậc như vậy, thật sự rất không tự giác.

Đột nhiên nhớ tới còn có một bao thuốc Đông y, hắn ném chiếc đĩa đi vào phòng bếp, đem giấy bọc thuốc Đông y mở ra, đổ vào trong nồi đất, súc qua hai lần, lại thêm vào ba bát nước trong vào nồi. Bật lửa lên đi ra, sau lại đi đến trước cửa phòng của nàng, dùng sức gõ vài cái lên cửa.

“Đạm Dung! Đạm Dung!”

Kêu to vẫn chưa được đáp lại, hấn nhứ mảy, không tin là nàng có bản lĩnh trong thời gian dài như vậy chỉ để ngủ bất tỉnh nhân sự.

“Bình bình bình” ! Lại gõ gõ vài cái lực mạnh hơn vài lần, như quyết chí muốn phân tranh cao thấp, thề không đánh thức được nàng quyết không bằng lòng bỏ qua.

Đạm Dung cuối cùng cũng chịu không nổi ma âm*, không thể không làm ra quyết định gian nan này — rời khỏi ổ chăn ấm áp, khoát áo bông đi ra mở cửa.

ma âm*: thanh âm kỳ quái

” Bác sĩ Vạn, có chuyện gì?” Đạm Dung hí mắt, thật không hiểu có cái gì trọng yếu làm cho hấn vội vã như thế.

Vạn Tuế thu hồi cánh tay gõ cửa, mắt lé nhìn xuống cái người thân hình so với chính mình to không thể tin được.

Áo bông đã cũ lại dài đến nỗi khiến người ta khó chịu, bao thân thể gầy yếu của nàng hết như cái bánh chưng, phía dưới lộ ra cái quần chíp nhỏ màu xám, vừa thô sơ lại xấu xí. Hơn nữa gương mặt nàng tái nhợt, không có tí sức sống nào, nữ nhân này bình thường ở nhà hình tượng đều là không thể chịu được như thế sao?

“Cô tính ngủ cả một ngày?” Ngủ cả một ngày thì có vấn đề gì? Không ngủ đủ, nào có tinh thần làm việc. Đạm Dung đương nhiên gật gật đầu.

“Vâng.”

“Ngủ cả ngày, nào có khác gì heo?” Vạn Tuế một tay chống trên khung cửa, ngữ khí kinh sợ*.

kinh sợ*: kinh ngạc + sợ hãi

“Nếu được, tôi tình nguyện chỉ làm heo thôi.”

Vạn Tuế khuôn mặt nhất thời đen như đất nồi.”Cho dù là heo cũng đứng lên ăn cái gì!”

“Có vài sinh vật có thể vài ngày không ăn không uống.”

“Cô... cô quả thực không có thuốc chữa!”

“Bác sĩ Vạn” Đạm Dung ngửa đầu, mặt bộ biểu tình bình tĩnh không gợn sóng.

“Tôi là bệnh nhân.”

17. Chương 17

Một câu ” Bác sĩ Vạn, tôi là bệnh nhân”, làm cho Vạn Tuế lập tức đình chỉ trích. Đúng vậy, nàng vẫn đang bị bệnh, chính mình đối với nàng hà khắc như vậy có phải quá mức hay không?

Hạ sắc mặt xuống, hấn mềm giọng : “Chính là biết cô là bệnh nhân, cho nên mới phải ăn cái gì đi. Đứng lên đi, tôi làm cho cô chén thuốc Đông y.”

Đạm Dung kỳ thật chính là muốn nói lảng sang chuyện khác, khiến cho hấn buông tha chính mình, đừng có khí thế bức người như thế, nhưng khi hấn thay đổi thái độ, ngược lại khiến nàng có chút trở tay không kịp.

“Tôi...”

“Đừng tôi, đi ra, tôi làm cho cô chút gì ăn !” Vạn Tuế nắm lấy cánh tay của nàng, nhẹ nhàng đem nàng lôi ra khỏi phòng.

Đạm Dung dùng tay kia xoa xoa cái đầu đau nhức, bất đắc dĩ đi đến phòng ăn. Hấn kéo nàng ngồi vào ghế, sau đó chính mình đi vào phòng bếp.

Trên bàn cơm có một chén mì chưa ăn xong, hiển nhiên đã nguội lạnh từ lâu, váng dầu kết thành từng mảng lênh bênh trên mặt.

Nàng xoa xoa mắt, bả đầu hơi rụt vào trong áo bông, chân không có mặc bít tất chắc chắn sẽ bị đông lạnh trong chốc lát. Hai chân chà xát vào nhau, lo lắng có nên quay về phòng đem bít tất mang vào rồi hãy đi ra hay không, kết quả vừa mới định đứng lên, bác sĩ Vạn đã đi ra .

Trong thời gian ngắn, Vạn Tuế đành phải làm thêm bát mì nữa cho nàng.

Khói trắng lượn lờ trong không trung, mùi hương đặc thù xông vào mũi, hương vị này hoàn toàn không giống với thức ăn nhanh. Nói không dối bụng là giả, cơn thèm ăn của Đạm Dung bị gợi lên trong nháy mắt.

Nhớ tới có một buổi tối, hắn cũng là ở dưới tình huống nàng sắp bị đói chết đưa cháo tối, khi đó nàng không cảm thấy cảm động, nhưng hiện tại trong lòng lại cảm thấy ngứa: Bác sĩ Vạn, kỳ thật anh là người ngoài lạnh trong nóng đi?

“Ăn nhanh đi, làm sao ngăn người với mỳ sợi?” Vạn Tuế gõ gõ mặt bàn thúc giục nàng, Đạm Dung ngoan ngoãn cầm lấy chiếc đũa gấp một cái bánh sợi cảo.

“Cẩn thận nóng!” Vừa mới dứt lời nàng đã bị nóng, lè lè đầu lưỡi, hắn buồn cười sờ đầu nàng: “Hương vị như thế nào?”

” Hương vị bánh dẻo đông lạnh chế biến nhanh như bình thường.” Đạm Dung trả lời đúng sự thật.

Vạn Tuế cũng không tức giận, hắn phát hiện bộ dáng nàng khi ăn rất thú vị, vừa rồi bị nóng quá, hiện tại hai hàng mi hơi đứng lên, thổi một viên bánh dẻo xong cho vào miệng nuốt rồi lại thổi, đôi môi nhỏ kia bị nhiệt khí hơi phồng hồng, càng trở nên kiều diễm. Rõ ràng ngũ quan không thể nào dùng hai từ ‘xuất sắc’ để hình dung, như thế nào càng xem lại càng thuận mắt?

“Về sau có cơ hội tôi làm càng phong phú cho cô ăn?”

Đạm Dung tò mò liếc mắt nhìn sang một cái, “Về sau rồi nói sau.” Không có công không hưởng lộc, hơn nữa nàng đối với thức ăn yêu cầu không cao, chỉ cần có thể ăn no bụng là tốt rồi.

Nàng ăn thật chậm, một ngụm nhai thật kỹ rồi mới chậm rãi nuốt, cùng bộ dáng tiểu muội của hắn giống như lang sói đối tận lực nuốt vào bụng tất cả mọi thứ, hoàn toàn bất đồng. Vạn Tuế ngồi suy tư, sau đó mới giật mình tự hỏi ‘Mình làm sao có thể ngồi đây nhìn nàng ăn ?’ Hắn nhanh chóng thu thập bát đĩa lúc trước ăn qua, tiến vào phòng bếp, rồi đem chén thuốc Đông y mang ra.

“Ăn xong đem được uống vào, tôi phải đi.”

“Được, cảm ơn.”

Vạn Tuế còn muốn nói cái gì, thấy nàng chỉ lo vùi đầu vào mà ăn, hoàn toàn không để ý tới hắn, hắn không khỏi có chút buồn bực trong lòng.

Sau khi vào trong thang máy, hắn vẫn là cảm thấy thiếu chút gì đó. Đợi đến khi đi đến gara. sau khi lên xe, mới rốt cục nhớ tới, nàng không nói với hắn ‘chào tạm biệt’. [TNN: so đo]

Nửa ngày làm công tác chữa bệnh từ thiện tương đối bận rộn, bệnh nhân là cụ già cũng có, càng về sau, lại là nữ tử trẻ tuổi nhờ hắn xem bệnh, có một đồng lớn. Cũng bởi vậy, Vạn Tuế có thói quen khi xem bệnh thường mang khẩu trang.

Buổi chiều 5 giờ rưỡi, bên ngoài phòng khám bệnh nhân đứng chờ không sai biệt lắm, Vạn bà nội đến gõ cửa phòng hắn, “Buổi tối về nhà ăn cơm không?”

Vạn Tuế nhớ Đạm Dung còn trong nhà, bỏ khẩu trang, lắc đầu.

“Tiểu Dung chuyển qua rồi sao?” Vạn bà nội thử hỏi.

Vạn Tuế vớt cho nàng một cái ánh mắt ‘ai nhờ bà nhiều chuyện’, Vạn bà nội lập tức nói: “Ta nói cháu trai nha, người ta bị bệnh, người tốt hơn nên chiếu cố nhiều hơn.

Nữ hài tử đang bị bệnh là thời điểm yếu ớt nhất, muốn tấn công chiếm được lòng của nàng, hiện tại nên thừa dịp này, muốn đánh đổ tường vây phải biết nắm bắt thời cơ, nói không chừng ta rất nhanh là có thể ôm chặt trai nha.”

Vạn Tuế đang ở thu thập vật dụng trên bàn, nghe được lời bà nội hơi ngừng tay, sau đó nhanh chóng đem mọi thứ sắp ngăn nắp.

“Đêm nay ta về nhà ăn cơm!”

Ngôi nhà họ Vạn cao ba tầng, kiến trúc đã có tuổi, ở ngay phía sau phòng khám, cách phòng khám một cái sân thật to.

Phòng khám, hoa viên, nhà ở, chiếm diện tích tới hơn 600m². Ở nơi phố xá sầm uất này, có thể nói một tắc vàng tương đương với một thước đất*.

10 tắt = 1 thước

1 tắt = 1/10 thước

Vạn gia gia thời kỳ trước là quân y, sau khi đẩy lui bệnh dịch cùng bạn già nhà mình mở phòng khám Đông y, bằng lương tâm kinh doanh, khi chẩn đoán không thu tiền, cũng không có thu tiền thuốc, vài chục năm qua đều là hành y cứu người, được mọi người yêu mến và quý trọng.

Hai cụ già nhà họ Vạn hy vọng con cái có thể tiếp tục cha truyền con nối, đáng tiếc con trai lựa chọn Tây y, cho nên bọn họ đành phải đem hy vọng đều ký thác ở trên người cháu trai. Vạn Tuế từ nhỏ được người nhà bồi dưỡng, chân truyền cả về Đông – Tây y, cho nên cuối cùng cũng trở thành bác sĩ Đông – Tây y xuất sắc.

Danh tiếng y học của nhà họ Vạn này không cần phải hoài nghi, từ lúc Vạn gia gia trải qua tuổi tám mươi thì Vạn bà nội thay thế, Vạn ba ba đến bệnh viện đảm nhiệm trưởng khoa não, Vạn mẹ làm y tá.

Thế hệ sau của Vạn gia từ lúc nhỏ đã được hun đúc bồi dưỡng kiến thức, cố gắng đọc sách, tích cực hướng về phía trước. Một gia đình vĩ đại như thế, ai nấy đều cực kỳ hâm mộ.

Thật không nghĩ tới, kỳ thật Vạn gia cùng gia đình bình thường cũng không khác gì nhau, có muôn vàn phiền não.

Vạn gia sắp thấy Vạn Tuế trưởng thành, sự nghiệp khởi đầu nói tới, các trưởng bối hy vọng hẳn có thể sớm ngày lập gia đình, hoàn thành trọng trách nối dõi tông đường*.

nối dõi tông đường*: Vạn Tuế ca có em bé, để các ông bà [cô bác] có cháu ẵm ẵm.

Cổ tình, Vạn Tuế không hảo nữ sắc, không cùng bằng hữu đi giải trí ban đêm, cuộc sống nhàn nhã quá mức bình thường, mấy lão nhân trong nhà không thể không hoài nghi phương hướng cũng như giới tính của hắn. [TNN: đơn giản là ai biết anh Tuế đều nghĩ anh là g-a-y ^.^ ~ làm người thất bại quá ca// Cơ mà e thích rau sạch như a]

Thường thử qua, vì hắn an bài thân cận, lại bị ghét bỏ bị cự tuyệt, sau khi nói cũng không quá vài câu đơn giản liền chuyển đi ra ngoài, cha mẹ thật sự không có biện pháp với hắn.

Cho nên lần này Vạn Tuế nói đem phòng nhà mình cho Đạm Dung thuê, đều làm cho người nhà vui mừng nhảy nhót, có hi vọng được uống tách trà của con dâu rồi, có hi vọng ôm cháu trai rồi.

Vạn Tuế ăn cơm chiều, trước mặt bị hai nữ nhân đánh gong kìm, liền ngay cả lão ba bình thường không hay nói chuyện, cũng xen mồm hỏi, cô gái kia là người như thế nào?

Hắn cảm thấy chính mình thực oan, thích Đạm Dung sao? Có lẽ có một chút, nhưng không đến mức có thể khiến hắn buông tha cho ý niệm độc thân này trong đầu.

Hắn cho rằng chính mình có thể là không gặp qua loại nữ nhân này, nhất thời cảm thấy mới mẻ mà thôi.

Hơn nữa khuyết điểm của nàng lại rất nhiều, cho dù muốn bàn về chuyện kết hôn, đối tượng gã cũng sẽ không phải là nàng.

Cho nàng chuyển về nhà là tình thế bất buộc, so với chuyện bị tiểu muội quấy rầy, không bằng đem phòng ột người im lặng ở có vẻ tốt hơn nhiều.

Làm thức ăn cho nàng là không quen nhìn thấy có người tùy tiện đối với thân thể của chính mình như thế, hẳn là bác sĩ dưới sự bồi dưỡng y tâm* của cha mẹ, hẳn xem bệnh cho nàng là chuyện tất nhiên.

y tâm*: lương tâm bác sĩ

Vạn Tuế không ngừng tìm có thuyết phục chính mình, thời điểm lái xe về nhà, trong đầu vẫn là vấn đề này. Đem xe tiến vào trong gara, theo thang máy lên lầu. Vào trong phòng đập vào mắt là khoảng tối như mực.

Nàng không có ở nhà?

Mở đèn, thói quen đi ngang qua phòng khách, đóng cửa. Quay đầu nhìn trong phòng ăn, mọi thứ rất sạch sẽ. Đi vào phòng bếp, giữa trưa nàng có ăn, bát tẩy rửa sạch sẽ đặt ngăn nắp ở trên rổ, Vạn Tuế đặt chúng vào trong ngăn tủ, khi ý thức được cái mũi ngửi được vị thuốc Đông y, bát như thế nào chỉ có một? Cái chén nhỏ thuốc Đông y kia đâu?

Đây là vấn đề nhỏ, rất nhanh đã bị hấn vứt bỏ sau đầu. Trong phòng bếp trơn bóng, mới tinh, chứng minh không có người dùng qua. Nàng có ăn tối sao?

Muốn đi gõ cửa phòng của nàng, lại nhần nại chịu đựng. Trở lại phòng, hấn vào phòng tắm. Sau khi lau tóc đi ra, trong phòng vẫn là im ắng.

Hấn gạt mấy sợi tóc trước trán ra sau, vài lần kiểm chế chính mình xúc động gọi điện thoại cho nàng. Vào thư phòng mở máy tính, hấn cố ý mở rộng cửa.

Thư phòng cùng phòng khách chỉ cách nhau mỗi vách tường, nếu nàng ở trong phòng, hẳn là sẽ có động tĩnh. Nhưng là Vạn Tuế nghiêng tai lắng nghe vài lần, quả thật trong phòng khách thật sự không có người.

Không yên lòng lên mạng lướt xem qua tin tức, bên ngoài rốt cục truyền đến tiếng vang chìa khóa tra vào trong ổ. Cửa bị mở, sau đó là âm thanh ‘sột soạt’, hấn đoán nàng đang đổi giày.

Tiếng bước chân rất nhỏ tiến vào khách phòng, Vạn Tuế đình trệ hô hấp, chờ nàng vào trong phòng. Hấn hẳn là muốn tự nhiên chào hỏi nàng, không thể để cho nàng biết chính mình ở đây chờ nàng trở lại.

Ai ngờ qua 1 phút, vẫn là không thấy nàng đi qua. Hấn tò mò đứng dậy đi ra ngoài, phát hiện phòng bếp sáng trưng. Đi đến cửa phòng bếp, Đàm Dung đứng ở trước bồn rửa chén hăng say tẩy sạch thứ gì đó.

“Cô làm gì ở đây?”

Đàm Dung bỗng chốc xoay người, trên tay bọt xà phòng dính trên cái gì đó nhanh chóng rớt xuống sàn. “Bịch” một tiếng, rơi xuống đất, nguyên lai là bát cơm.

“Làm cái gì quỷ nha!” Vạn Tuế hét lớn một tiếng, xoay người lại thu dọn mảnh vụn nhỏ.

Đàm Dung bị rống co rúm lại một chút, sau đó cuống quýt ngồi xổm xuống hỗ trợ.

Nhìn bọt xà phòng trên tay nàng theo chuyển động thân thể mà nhỏ giọt xuống đầy đất, Vạn Tuế đột nhiên tâm tình buồn bực cực độ, ngữ khí càng ác liệt: “Cô có thể trước xử lý bọt nước trên tay, đừng biến thành khắp nơi đều nhầy nhựa hay không.”

Đàm Dung sửng sốt, đột nhiên cảm thấy ngón tay đau đớn. Nàng đứng lên, xoay người nhìn vào mảnh thủy tinh sáng đang nằm trong lòng bàn tay, chất lỏng màu đỏ hòa vào nước mảnh liệt biến mất trong nháy mắt.

Bên kia ở thu thập tàn cục, Vạn Tuế còn đang cần nài: “Không có việc gì tẩy bát cái gì? Cả tẩy chén bát đều tẩy không tốt! Càng giúp càng rối việc!”

“Bác sĩ Vạn, bát kia là tôi mua.” Cúi đầu, Đàm Dung hơi hơi nghiêng nghiêng về phía sau, tóc ngắn đem một bên mặt nàng che đi phân nửa, không thấy rõ biểu tình.

“Bất quá giữa trưa tôi xác thực có đánh vỡ một cái bát trong nhà anh, cho nên đây là tôi mua đến bồi thường cho anh, nhưng tôi mua nhiều thêm vài cái.”

Đạm Dung đem vài giọt nước trên mấy cái bát lau sạch sẽ sau đó đặt trên rổ, xoay người thấy bác sĩ Vạn vẫn ngồi trên mặt đất nhìn mình, không mang theo chút cảm xúc nói: “Thật có lỗi, phiền toái đến anh.” Sau đó rời khỏi phòng bếp, mở cửa nhà ăn đi ra ban công, cầm những mảnh thủy tinh gom lại, thu dọn sạch sẽ.

Vạn Tuế nâng thắt lưng đứng lên, Đạm Dung đem đồ hốt rác giơ lên trước mặt hắn, hắn ngốc nghếch đem mảnh nhỏ trên tay bỏ xuống. Nàng đổ chúng vào trong túi, mang rác đi đổ, xong xuôi, lại đến ban công lau, động tác lưu loát đem mặt sàn tẩy qua mấy lần, sau đó đem rác đi rồi.

Nàng thủy chung không nói thêm một lời nào, biểu tình cực kỳ nghiêm túc. Vạn Tuế trong lòng nhất thời hoàn toàn không biết làm sao, hắn có phải làm sai cái gì hay không? Cảm giác này, như thế nào quen thuộc như thế? [TNN: anh gián tiếp làm tổn thương chị 2 lần ~ vô tâm]

18. Chương 18

Vạn Tuế phát hiện một cái vấn đề thực nghiêm trọng, từ thứ hai đến thứ năm, hắn chưa thấy qua Đạm Dung. Nàng không trở về nhà sao? Cũng không phải.

Thảm trải sàn ở cửa kia mỗi ngày đều bị lệch chút ít, buổi sáng giờ tỵ* đổi giày hắn cũng có thấy đôi giày màu trắng kem kia của nàng đặt ở trên ngăn tủ. Dấu hiệu cho thấy, nàng buổi tối có trở về.

giờ tỵ*: từ 23h đến 01h

Chính là, hắn thật sự bốn ngày rồi chưa thấy mặt nàng, cho dù hai người ở cùng dưới một mái hiên. Nàng tựa như vô hình, làm cho người ta không phát hiện đến tồn tại của nàng.

Là ngữ khí hắn nói chuyện tối chủ nhật đó quá nặng, nàng tức giận, cho nên mượn cớ tránh đi? Vì thế tâm Vạn Tuế lại ảm ảm có chút bất an.

Buổi tối cuối tuần, hắn vừa tắm rửa xong đi vào phòng khách mở tivi, trong tay đang cầm văn kiện, ánh mắt lại càng không ngừng nhìn vào đồng hồ treo tường phía trên tivi.

Chín giờ, hắn có chút không kiên nhẫn, vào phòng bếp pha chén mật hoa cúc, tự nói chính mình không phải cố ý chờ nàng trở lại, chính là rất nhàm chán.

Mười giờ, uống hai chén mật hoa cúc, hắn cảm thấy không thể lại uống thêm nữa, nếu không buổi tối phải ôm toilet. Hơn nữa thứ này ngọt, trước khi ngủ không nên uống nhiều.

Lại sau đó, TV báo thời gian mười một giờ hai mươi phút. Làm cái quỷ gì? Trễ như vậy còn không trở lại! Trách không được buổi tối không thấy qua, chỉ vì hắn hơn mười một giờ liền ngủ.

Không đợi ! Hắn có chút buồn bực tắt tivi cùng đèn trong phòng, khi đi đến cửa phòng lại nhìn không được đèn led mở ra. Đi thay áo ngủ ra, hắn không chết tâm đi ra ngoài một chuyến, ngoài ý muốn phát hiện kia đèn led trong phòng đã tắt, mà theo cửa phòng có chút ánh sáng loe lói ra bên ngoài.

Muốn đi gõ cửa hay không? Sau khi gõ cửa phải nói cái gì? Vạn Tuế do dự đứng ở chỗ cửa ra vào, đột nhiên truyền đến âm thanh mở cửa, hắn nhanh chóng lách mình đến sau tường.

Tiếng bước chân tiến vào phòng tắm, còn cùng với vài tiếng ho khan.

Cảm mạo còn không có tốt! Vạn Tuế ở cửa bên cạnh nghe ngóng, tường bên kia truyền đến tiếng nước chảy, nội tâm mâu thuẫn giãy dụa.

Không thể không thừa nhận, hắn thật sự quan tâm nữ nhân này, hơn nữa trình độ quan tâm so với hắn nghĩ đến còn xa hơn nhiều. Nhưng là hắn không nghĩ muốn biểu hiện rõ ràng, bọn họ chính là chỉ quen biết hơi hợt.

Tiếng nước dừng lại, nàng tẩy xong rồi. Dưới tình thế cấp bách, hắn vội vàng mở đèn phòng khách, chạy vào phòng bếp rót chén nước sôi, nhanh chóng chạy đi ra.

Đạm Dung mặc quần áo lau khô đầu, đang dùng máy sấy tóc, thói quen bước ra phòng tắm tính quẹo trái, tay mới đưa ra nắm lấy nắm cửa, thanh âm bác sĩ Vạn ở phía sau vang lên.

“Cô mỗi ngày đều về trễ như vậy?”

Đạm Dung xoay người, thấy bác sĩ Vạn tay cầm cốc nước đứng ở gần đó. Hắn mặc áo ngủ, dưới chân là dép lê dùng trong nhà, nói thật, hắn loại hình bình dân trong nhà này Đạm Dung là lần đầu tiên nhìn thấy, bình thường ở nhà hắn đều mặc thật sự chỉnh tề. Bất quá ngay cả như vậy, bác sĩ Vạn vẫn rất tuấn tú như cũ. [TNN: chiều 2 – nhất cự ly, nhì tốc độ]

“Nói chuyện nha.” Thấy nàng đứng ngốc một chỗ không nói lời nào, Vạn Tuế có chút buồn bực. Hắn cầm cái chén giống cái ngốc tử ở trong này đứng 5 phút, thật vất vả canh đến lúc nàng đi ra, thế nhưng nàng lại không phát hiện sự tồn tại của hắn, hắn hận tới nỗi nghiêng răng nghiêng lợi.

Bị thúc dục, Đạm Dung mới buồn bực trả lời: “Lúc tăng ca đều không sai biệt lắm.” Tuần trước sư huynh đưa cho nàng dự án phòng tân hôn kia vốn đã định tốt phương án, ai ngờ qua chủ nhật, nữ chủ nhân kia đem thiết kế toàn bộ phòng ở phủ định hết thảy.

Bởi vì công nhân đã chuẩn bị mọi thứ, tiến hành thi công, cho nên nàng đành phải nhanh chóng sửa chữa bản thiết kế. Nhưng nữ nhân này thực soi mói, cơ hồ buổi tối mỗi ngày đều đến ép buộc, bàn bạc lại sửa, sửa xong lại bàn, nàng rất nhanh sẽ bị nổi điên. May mắn, hôm nay rốt cục cũng hoàn thành.

“Sắp hết năm còn nhiều việc như vậy?” Vạn Tuế nhất thời đối với Xà Thái Quân bất mãn tăng thêm vài phần.

“Khách hàng chuẩn bị phòng trong hai tháng kết hôn.”

“Kịp sao?”

“Chính là trang hoàng một cái phòng xép cũ.” Bác sĩ Vạn vì sao đột nhiên đối với công tác của nàng quan tâm như vậy? Đạm Dung rất muốn nhanh một chút nghỉ ngơi, chỉ vì nàng cảm thấy đầu có chút đau, hai ngày này áp lực quá lớn.

“Cảm mạo đỡ sao?” Vạn Tuế không có ý định dừng lại, tiếp tục nói sang vấn đề khác.

“Đã tốt lắm.” Khi nói chuyện nàng ho khan thêm vài tiếng.

“Còn không có rõ ràng đi. Cô luôn trở về trễ như vậy, tôi cũng không giúp cô nấu được được.”

“Cám ơn anh, bất quá không cần phiền toái.” Nghiêng đầu bộ dạng nhảy dựng đau đớn, Đạm Dung nhú mi.

“Cô làm sao vậy?” Một động tác nho nhỏ, Vạn Tuế cũng nhận thấy được dị thường của nàng.

“Không có việc gì.” Đạm Dung khoát tay, “Bác sĩ Vạn, nếu không có việc gì tôi nghỉ trước nghỉ ngơi. Ngủ ngon.” Nói xong không để ý tới phản ứng của Vạn Tuế, vội vàng đẩy cửa vào phòng.

Bị quăng ở ngoài cửa Vạn Tuế vẫn chưa vì thái độ không lễ phép của nàng mà mất hứng, hắn phiền não lo lắng, là vẻ mặt của nàng vừa rồi trắng bệch, vô cùng thống khổ.

Chẳng lẽ là đi cả* đến đây? Ánh mắt lưu luyến ở phương hướng phòng khách đến mười giây, hắn mang theo tâm tình không yên trở về phòng.

Sau khi Đạm Dung nghe được tiếng bước chân rời đi, rốt cục chậm rãi thở phào nhẹ nhõm. Đối mặt bác sĩ Vạn hỉ nộ thất thường, nàng cảm thấy chính mình tránh được nên tránh là tốt nhất. Không nghĩ nhận hảo ý của hắn, cũng không muốn phải chịu sức công phá cảm xúc của hắn. Nàng thâm nghĩ năm mới qua nhanh một chút, tìm một chỗ để chuyển đi ra ngoài.

Đem chén nước sôi vừa rót uống vào, trong tay cầm túi nước ấm chườm vào đầu. Cổ nén cảm giác muốn phun hết ra ngoài, đợi cho nước sôi nguội, cơn đau đầu từ từ giảm xuống. Chỉ cần ngủ một giấc, ngày mai liền không có việc gì.

Gần đây mọi chuyện có chút không hay ho, cảm mạo còn không có giảm, đau nửa đầu lại vô đây giúp vui, này có phải thân thể đang kháng nghị hay không? Xem ra về sau nên nghỉ ngơi nhiều.

Nàng bò lên giường, tiến vào trong chăn vẫn bảo trì tình trạng cuộn tròn lại, dùng chăn che phủ khe hở ở lưng, nhắm mắt lại.

Một mõi hơn nữa lại đau nữa đầu, làm cho nàng nửa ngủ nửa tỉnh . Ngày hôm sau rất sớm liền tỉnh lại, bác sĩ Vạn bên ngoài đi qua đi lại nàng đều nghe được nhất thanh nhị sở.

Tiếng bước chân dừng ở bên ngoài phòng nàng, vì thế nàng có chút kỳ quái. Bất quá rất nhanh hần liền rời đi, kia đại khái đi vào toilet cách vách đi.

Đạm Dung không có muốn nghĩ thêm gì nữa, mơ mơ màng màng đi vào giấc ngủ, đến khi tỉnh lại nhìn xem di động đã hơn mười một giờ. Đầu đã không còn quá đau, bất quá cả người vẫn vô lực. Nàng lười đi làm, vì thế gọi điện thoại xin phép sư huynh.

Lại một hồi rời giường, bụng vui mừng kêu, nàng quyết định muốn trước giải quyết cơn đói, miễn cho ốm đau, họa vô đơn chí. Rửa mặt chải đầu xong, thay đổi quần áo ra đến khi đang mang hài, thang máy bên cạnh chuyên dụng “Đỉnh” một tiếng mở cửa ra.

“Cô ở nhà?” Vạn Tuế từ thang máy đi ra, thấy Đạm Dung thật ngoài ý muốn. Hôm nay thứ bảy, nàng không phải phải đi làm sao?

“Tôi xin phép nghỉ.” Đạm Dung xoay người mang hài, đứng thẳng dậy vén lọn tóc.

“Có việc?” Làm ột người công tác cuồng nghỉ phép, chắc hẳn là việc lớn gấp gáp đi.

“Đau đầu.” Bác sĩ Vạn gần đây vấn đề có vẻ nhiều, nàng không thể không nói thêm hai câu.

“Đau đầu? Đêm qua bắt đầu?” Nguyên lai tối hôm qua nàng vẽ mặt đau khổ là vì đau đầu, hần còn hiểu lắm. Thấy nàng khê gặt đầu, Vạn Tuế thật muốn tặng nàng một từ “phục”. Đau cả đêm, thế nhưng cũng không nói với hần.

“Đau đầu còn ra đi ngoài?”

“Tôi đi ra ngoài mua thức ăn, hơn nữa, hiện tại không đau.” Đạm Dung không muốn cùng hần lại lộn xộn, khom người mang dép lê liền mở cửa đi ra.

“Bên ngoài đồ ăn đều có rất nhiều bột ngọt.” Hần kỳ thật muốn biểu đạt, tôi có thể làm cho cô, nhưng vẫn còn nhịn xuống chưa nói.

Đạm Dung thở dài, bác sĩ Vạn thời điểm nào mà trở nên nói không ngừng như thế?

“Thói quen là tốt rồi, tôi đi ra ngoài trước.”

Vạn Tuế nhìn nàng rời đi, ảo não đem giấy đặt vào tủ, chỉ dùng hai giây để lo lắng, lập tức xoay người nhấn thang máy.

Đạm Dung khi đi ra thang máy vào sảnh mới phát hiện bên ngoài rất lạnh, ngày hôm qua nghe Tam Kiếm nói, hôm nay là ngày đầu đông, nhiệt độ không khí thấp nhất, sớm biết thế nàng đã mang theo bao tay.

Nàng đem hai tay gần bên miệng hà hơi, lại đội mũ áo lông lên, kiên trì lao ra hoa viên tiểu khu.

Bảo an tiểu khu ở cửa vào đều mặc áo khoác ngoài thật dày, thấy nàng đi qua còn giơ tay chào. Mỗi lần gặp được loại tình huống này, Đạm Dung đều không khỏi một trận chột dạ. Nàng cũng không phải nghiệp chủ*, vì sao phải nhận cái lễ lớn của người khác như vậy?

nghiệp chủ*: vị trí của a Tuế ý [aiz...z...ta cũng chẳng biết thay bằng từ gì]

Ra đến quảng trường bên ngoài tiểu khu, gió bắc thổi mạnh đến, nàng ôm lấy quần áo. Quán ăn nhỏ gần đây có vài cái, đi qua hai nhà, được rồi, khẩu vị hôm trước cảm thấy bình thường, đi thử qua một quán khác mỳ vẫn thần trong này cũng ngon.

Thời điểm nàng quyết định quẹo phải, mũ đột nhiên bị người kéo ra. Đạm Dung đột nhiên quay đầu, bác sĩ Vạn đang đứng ở nàng phía sau.

“Khụ... Cô tính đi ăn cái gì?” Trên mặt hần có một chút xấu hổ, mắt còn chưa chịu nhìn nàng.

Đạm Dung vuốt cằm, không rõ làm sao hần có thể đột nhiên xuất hiện ở trước mặt mình.

“Khụ... Tôi giữa trưa cũng lười nấu cơm.” Vạn Tuế che miệng lại ra ho khan vài tiếng, cũng ngốc nghếch giải thích.

Đạm Dung kinh hoảng* ghé mắt nhìn qua, khuôn mặt không có gì sai biệt lắm, khóe miệng không khỏi nhếch lên. Nàng không biết chính mình vì sao cười, nhưng mỗi lần chỉ cần nhìn bác sĩ Vạn như vậy, nàng liền cảm thấy hần như vậy mới giống người bình thường.

kinh hoảng*: kinh ngạc cùng hoảng hốt

Hai người một trước một sau đi đến quán điểm tâm, tới cửa liền thấy cửa hàng nhỏ bên trong đã chật ních người. Thời tiết thật lạnh, nhưng cho dù là ai cũng không chịu được cơn đói, tình nguyện mạo hiểm gió lạnh cũng muốn chạy ra bên ngoài.

Thật vất vả đợi cho có người tính tiền, trên mặt Vạn Tuế đã không còn có thể kiên nhẫn lâu. Đạm Dung rất muốn nói với hần, nếu không nghĩ chờ có thể đi về trước, bất quá thấy hần mặt thối, nàng cũng không ngốc mà nói nhiều. Dù sao, cũng không phải nàng mời hần đến.

Sau khi ngồi xuống, phục vụ đưa lên nước sôi cùng tờ giấy ghi, Đạm Dung muốn ăn điểm tâm sau đó đem mảnh giấy đưa cho Vạn Tuế, hần tiếp nhận sau mới dừng lại động tác lấy khăn tay lau mặt bàn. Trên giấy viết rậm rạp, hần nhìn qua, mỳ vằn thắn, cánh gà, xiu mại... Tất cả đều là điểm tâm sáng.

“Giữa trưa ăn cái này có thể ăn no bụng sao?”

“Không phải đều là đồ ăn?” Đạm Dung tò mò nhìn hần.

Vạn Tuế thoáng nhìn trên người nàng, tiếp tục nghiên cứu menu cơm.

Thấy hần cầm bút máy trên giấy quanh co đã lâu cũng chưa quyết định, Đạm Dung quả muốn nói với hần ‘được rồi không có nó’, chỉ vì nàng đã đói đến nỗi ngực muốn dán vào lưng.

“Bác sĩ Vạn không muốn ăn gì sao? Ra cửa quẹo trái có cửa hàng.”

Vạn Tuế bị lời nàng vừa nói, không thể không chọn lung tung mấy thứ. Phục vụ cầm đi menu, Đạm Dung đang cầm cốc nước sưởi ấm, ánh mắt vẫn nhìn trái phải xung quanh. Phát hiện, Vạn Tuế hé miệng cười, đột nhiên mở miệng: “Nguyên lai đói bụng sẽ làm cô trở nên không bình tĩnh.”

19. Chương 19

Bữa cơm trưa này tuy rằng không quá hợp khẩu vị, nhưng Vạn Tuế ăn tương đối thoải mái, không vì cái gì khác, liền chỉ vì một câu nói kia của hần, làm cho nàng lộ ra biểu tình kinh ngạc. Hần nhất thời có loại cảm giác mọi buồn khổ trong lòng đều tiêu tan, tựa như người khắp nơi thất bại, đột nhiên cần khôn* xoay chuyển, chiếm thế thượng phong, sao lại có thể không thoải mái?

Cần Khôn*: trời đất

Bất quá đây là ý tứ cho thấy bác sĩ Vạn tình nguyện sống chung, trên thực tế, việc chân chính có thể ảnh hưởng Đạm Dung, trừ bỏ ngủ ra không còn cái gì khác.

Nàng kinh ngạc chính là thái độ của bác sĩ Vạn đối với nàng. Xem nàng ăn bị sặc hần sẽ cao hứng? Tựa như nàng thấy hần thẹn quá thành giận, cũng sẽ mang ý xấu, cười trộm giống nhau?

Hai người tâm tồn ở hai nơi khác nhau, trên đường về nhà Vạn Tuế vẫn đang mím môi cười, nhanh chóng đến cửa bên ngoài tiểu khu, trong túi điện thoại vang lên hồi chuông. Hần tâm tình sung sướng lấy di động ra nghe, 1 phút sau trên mặt ửng ửng lửa giận, cất máy.

Đạm Dung cảm thấy kỳ quái, hần bước nhanh đi ở phía trước, ánh mắt đuổi theo thân ảnh hần, rất nhanh liền thấy người quen đứng ở bên ngoài tiểu khu.

“Oa oa! Ca người rốt cục đã trở lại, thật là, nhanh lên đi nha, lạnh quá giống như muốn đông chết ta !”

Vạn gia tiểu muội ôm theo túi hành lý xuất hiện trước cửa, Vạn Tuế đi qua, mặt bình tĩnh không hề hờn giận hỏi: “Người đây là làm cái quỷ gì?”

“Chính là như anh thấy nha. Ta muốn chuyển đến đây, vô giúp vui! Hi, Đạm Dung.” Vạn tiểu muội từ bên người hấn vươn đầu, hướng về Đạm Dung đi phía sau nhiệt tình vẫy tay chào hỏi. Đạm Dung giật nhẹ khóe miệng, đáp lại .

“Ta đã nói rồi, trong nhà không phòng trống!” Vạn Tuế cắn răng, thanh âm ép tới âm lượng thấp nhất.

“Thư phòng không phải có ghế sofa sao? Ta cũng không ngại chịu thiệt.” Vạn tiểu muội nhún nhún vai, vẻ mặt không sao cả.

“Ba mẹ cùng bà nội đều đồng ý .”

“Ta không đồng ý!”

“Đạm Dung ngươi đồng ý sao?” Vạn tiểu muội đột nhiên hỏi người đang ở một bên vậy xem.

Đạm Dung thật sự không nghĩ cùng hai huynh muội bọn họ tham gia phân tranh, bắt quá bác sĩ Vạn trừng mắt nhìn qua làm cho nàng cảm thấy thật áp lực.

“Ta cảm thấy...”

“Đạm Dung, ngươi xem ta thật đáng thương.” Vạn tiểu muội vẻ mặt đau khổ, dời bước đến Đạm Dung cầm lấy tay nàng.

“Ta thật vất vả kết thúc mọi việc thật tốt nhanh chóng về nhà, muốn nghỉ ngơi cho tốt đều không được.

Trong nhà cùng phòng khám thật là đông đúc, mỗi ngày đều cãi nhau, ta chỉ muốn bên tai thanh tĩnh. Đến nhà ca ca, lại bị ghét bỏ. Ô... Ta... Ta sao mệnh khổ như vậy!” Dứt lời, nàng còn phối hợp đem khóe mắt lau qua.

Đạm Dung chỉ cảm thấy đến thái dương run rẩy, thuận miệng một câu: “Nếu không... Ta chuyển đi ra ngoài...”

Vạn Tuế hung tợn trừng mắt nhìn nàng liếc mắt một cái, hơi phiền giận vì nàng lâm trận phản chiến, đồng thời cũng vì nàng dễ dàng nói ra những lời này mà khó chịu. Hấn không để ý tới hai nữ nhân này, đi thẳng vào tiểu khu.

Vạn tiểu muội ngốc nghếch nhìn thân ảnh ca ca biến mất, quay người cùng Đạm Dung làm cái tư thế thắng lợi, cười hì hì nói: “Cũng là người có biện pháp tốt nhất.”

Đạm Dung , nàng giống như cái gì cũng đều chưa có làm qua.

Vạn tiểu muội liền như vậy dễ dàng vui vẻ vào ở trong nhà bác sĩ Vạn. Sau khi lên lầu, nàng đem túi hành lý đặt ở cửa phòng khách, trực tiếp vọt tới sofa.

“Oa a!” Gian kế thực hiện được, nàng không khỏi lớn tiếng hoan hô.

“Đạm Dung lại đây, nhanh lên nha.”

Muốn trở về phòng, nhưng Đạm Dung bị Vạn tiểu muội gọi lại, buộc lòng phải đi đến sofa. Nàng kỳ thật thực không có thói quen người ta nhiệt tình như vậy, từ trước đến nay vẫn thế. Bác sĩ Vạn thật tốt, mất hứng có thể tránh ở phòng hờn dỗi.

“Ngươi buổi chiều có bận gì không?” Vạn tiểu muội đứng thẳng dậy lôi kéo Đạm Dung ngồi xuống, tư thái kia tựa như nàng là chủ nhân ngôi nhà này ý.

Đạm Dung lắc đầu, Vạn tiểu muội vui rạo rực nói: “Ta mang theo thật nhiều đĩa phim nhựa đến, ngươi cùng ta xem đi.” Lần trước thời điểm đến đây, nàng liền phát hiện nhà lão ca có màn hình chiếu phim, trong nhà rạp chiếu phim gia đình là chỗ mà nàng yêu nhất, không cần nói chắc chắn nó không làm chính mình thất vọng.

Đạm Dung mắt nhìn tivi bên tường, cũng có chút nóng lòng muốn thử. Vạn tiểu muội thấy nàng không phản đối, lập tức đem túi hành lý của nàng kéo đến.

Thật đầy đủ nha, đĩa phim nhựa, đồ ăn vặt, nước có ga, nàng thực đem nơi này làm rạp chiếu phim ? Đạm Dung đối với hết thảy vật phẩm trên bàn trà lú lười.

Bên kia Vạn tiểu muội đã dễ dàng tìm được điều khiển bật màn hình lên, nàng cầm lấy đĩa phim nhựa kia, đút cái đĩa vào: ” Bộ điện ảnh này người xem qua chưa? Nghe nói là hình ảnh trực tiếp.”

Đạm Dung nhìn xem cái đĩa đóng gói — Nhưng viên đạn bay . Ủ, cái này gần đây có vẻ nóng [hot], mới nổi không bao lâu.

“Không biết trong cái đĩa này có bị cắt xén bớt đi hay không.” Vạn tiểu muội thì thảo tự nói, chính mình không lộ ra nửa điểm ngưng ngừng.

Xem ra nàng cũng người là có hứng thú, Đạm Dung mỉm cười.”Kỳ thật hình ảnh đó chỉ là chợt lóe qua mà thôi, người không cần quá chờ mong.”

“Người xem qua?”

“Đoạn ngắn trên mạng có rất nhiều.” Bộ phận thiết kế có mấy nam nhân, mỗi ngày ở la hét, trước mặt nàng nói chủ đề này cũng không kiêng kỵ gì, nàng không muốn biết cũng khó. Tam Kiếm lại thường đem link ném tới QQ nàng, xuất phát từ tò mò nên nàng có xem qua.

“Oa! Người cũng đối với cái này đó có hứng thú?” Không thể tưởng được nga, xem nàng nhả bình tĩnh, nguyên lai là người đồng đạo.

Cái này có tò mò cái quái gì? Không phải là chỉ là chuyện thường gặp sao a? Đạm Dung gật gật đầu, hào phóng thừa nhận.

“Ôi chào, người có hay không xem này mao phiến*?” Vạn tiểu muội lấy tay chợt chợt nàng, cười đến cực kỳ tà ác.

mao phiến*: 1 thể loại phim [TNN: theo ta thì giống như phim HOT ý | hắc hắc, ta đoán thôi nha]

“Trước kia thời điểm đọc sách ở ký túc xá cũng từng cùng nhau xem qua, bất quá rất ghê tởm .”

“Oa, người trong ký túc xá các người thật thoáng, nữ sinh phòng chúng ta cũng chỉ học bài, không ai có loại ham mê này, ta muốn xem cũng chỉ có thể một mình vụng trộm xem.”

Cái này đều có thể hâm mộ? Đạm Dung có chút dở khóc dở cười.

“Bất quá ta cảm thấy chuyện xưa thật sự thực ghê tởm, chuyện tình trong phim Hàn Quốc rất lãng mạn, người xem qua không? Muốn xem hay không, ta có mấy bộ trân quý.”

“Trân quý cái gì? Các người ở đó nói gì?”

Một nam âm trầm thấp đột nhiên vang bên tai, Vạn tiểu muội như bị sấm đánh trúng nhanh chóng ngồi ngay ngắn. Trời phật, lời nói của nàng vừa rồi lão ca không có nghe đi.

“Chúng ta đang thảo luận chuyện lúc còn bé.” Đạm Dung xác thực trả lời vấn đề của hắn.

“Cái gì? Chuyện lúc nhỏ?” Vạn Tuế nghĩ đến chính mình nghe lầm, một đôi mắt cơ hồ muốn nhảy ra ngoài.

“Không không không! Ca người lắng tai, chúng ta là thảo luận phim nhựa, phim nhựa nha!” Vạn tiểu muội cố gắng đối Đạm Dung nháy mắt, nàng còn muốn sống chăng? Thế nhưng ở trước mặt lão ca thẳng thắn nói thật.

Đạm Dung vỗ về cằm, thảo luận chuyện lúc nhỏ có vấn đề gì sao? Cần lén lút như vậy sao?

Vạn Tuế thần sắc dịu đi chút, bất quá nhìn đến đồ ăn vặt trên bàn trà vẫn như cũ xụ mặt.

“Xem phim nhựa có thể, nhưng đồ ăn vặt không được.” Lại là khoai tây với đậu phộng, đến lúc đó rác bay đầy trời, chỉ nghĩ thôi liền chịu không nổi.

“Xem cái đĩa phim kia mà lại không ăn vặt được sao? Nhiều nhất ta cẩn thận một chút, không làm dơ là được.”

“Vạn Quý Phi, người thực đem nơi này của ta là chỗ ăn chơi? Ta cảnh cáo người, không được đem địa phương của ta khiến cho loạn thất bát tao*!”

loạn thất bát tao*:lung tung, rối loạn

Vạn Quý Phi? Đạm Dung khi nghe được cái tên này, vội xoay đầu nhìn Vạn tiểu muội.

Vạn tiểu muội đã muốn nổi giận.

“Ca!” Nàng nắm quyền, tức giận tên bị vạch trần ra như vậy. Hắn khẳng định là cố ý, biết rõ đời này nàng thống hận nhất chính là tên chính mình, hắn còn kêu lớn như vậy đi.

“Ta nói với ngươi, nếu ngươi đem nơi này làm dơ một chút, lập tức cuộn tròn lăn đi ra ngoài cho ta!” Vạn Tuế bỏ lại một câu ngoan độc, đi vào phòng bếp.

Vạn Quý Phi nắm tay thành quyền hướng về phía hắn, quay đầu gặp Đạm Dung cản môi cố gắng bảo trì trấn định, vì thế ngượng ngùng nói: “Ngươi muốn cười liền cười đi.”

Đạm Dung che miệng khụ hai tiếng, khi tay buông ra, khóe môi dĩ nhiên gợi lên.

“Hừ! Những người cười cợt tên của ta là ngu ngốc!” Vạn Quý Phi ôm lấy cái gối, nặng nề dựa vào sô pha.

“Cái tên của ta giống như tội ác tày trời!” Nàng cầm gối đập vào gối vài cái, con mắt vòng vo, kể bên tai Đạm Dung nhỏ giọng nói: “Ngươi có biết hay không, ca ta cũng thống hận tên của hắn nhất.”

“Vì sao?”

“Hừ! Thời điểm hắn học sơ trung*, bởi vì bộ dạng đẹp, thành tích lại rất tốt, là mục tiêu của nhiều nữ đồng học, cho nên thực chật vật.”

Khi đó trong ban hắn có một nữ sinh rất thích hắn, lúc tan học gửi cho hắn một bức thư tình. Hắn xem cũng không xem, liếc mắt một cái, tiện tay liền vứt vào thùng rác, bị một nam sinh khác trong ban nhặt lấy, còn trước mặt mọi người đọc to.”

sơ trung*: trung học cơ sở của mình đó

“Ừ? Sau đó đâu?”

” Phong thư tình kia viết như thế này : Vạn tuế gia, cầu ngươi cho ta cơ hội, cho ta làm phi tử của ngươi.”

“Phốc!” Đạm dung lơ đãng phun một ngụm nước.

Vạn Quý Phi mắt liếc nàng một cái, tiếp tục nói: “Hậu quả ngươi có thể nghĩ đến. Đồng học của hắn sau đó gọi hắn vạn tuế gia, ngay cả lão sư cũng dùng tên này trêu ghẹo hắn, ngươi nói hắn có hận hay không?”

Bác sĩ Vạn thật đáng thương.

“Kỳ thật hai huynh muội chúng ta đều thực đáng thương, tên là bà nội hạ thủ, nàng nhất thời hưng phấn, liền mang đến cho chúng ta phiền não vô tận.”

Cho nên người có hứng thú nhất chính là Vạn bà nội? Đạm Dung mím môi không chặn tràng cười đi ra, xoay chuyển ánh mắt, bắt gặp ngay Vạn Tuế vừa vặn từ phòng bếp đi ra.

Thấy bộ dáng nàng cực lực nhịn cười, Vạn Tuế hơi nhú mày. Chuyện gì cao hứng như vậy? Hắn lấy ánh mắt hỏi.

Đạm Dung khổ não, cuối cùng khắc chế không được, hé miệng cười ha hả.

“Cười cái gì?” Không rõ ý tưởng, Vạn Tuế vẫn như cũ chưa từ bỏ ý định hỏi.

“Cười anh quá đẹp trai, quá soái !” Vạn Quý Phi nóng vội che giấu, còn dùng tay ra dấu bảo nàng đừng cười, rất sợ bị lão ca truy vấn sẽ biết nàng bán đứng hắn.

Đạm Dung ngẩng đầu ngưỡng mộ tươi cười, hai tay che mặt, giống như đời này cũng chưa vui vẻ qua như thế.

Vạn Tuế tuy rằng bị hành vi các nàng biến thành mạc danh kỳ diệu*, nhưng bởi vì thấy Đạm Dung cười vui đến nhường này, sắc mặt của hắn không thối như vậy. Đi qua sô pha ở bên cạnh nàng ngồi xuống, thấy nàng vẫn đang cười không thể ngừng, tức giận hỏi: “Có phải bị trúng tà hay không?”

mạc danh kỳ diệu*: không hiểu gì cả

Đạm Dung hai tay vỗ vỗ khuôn mặt, điều chỉnh tốt biểu tình, ngồi thẳng, nhìn bác sĩ Vạn khuôn mặt tuần tú, tưởng tượng năm đó khi hắn bị người giấu cột ra sao, bộ dáng tức giận ra sao, trong lòng quả thật mừng rỡ.

“Cô rốt cuộc chết tiệt, nhìn cái gì?” Bị nàng tựa tiểu phi tiểu* nhìn thẳng, mặt Vạn Tuế hiện lên mặt đỏ ửng.

tựa tiểu phi tiểu*: cười như có như không

“Không có.” Nàng hơi hơi chuyển tầm mắt, nhìn cửa sổ thủy tinh bên ngoài, miệng không khổng chế từ từ phun ra: “Nhìn anh bộ dạng rất đẹp trai, vạn tuế gia!”

...

“Vạn — Quý — Phi!” Vạn tuế đỏ mặt rống to.

Vạn Quý Phi chạy như tị nạn bay nhanh vào thư phòng đóng cửa lại, miệng còn càng không ngừng reo lên: “Không phải em! Thật sự không phải em nói!”

20. Chương 20

Vạn Tuế khi học ở sơ trung* cũng chưa cảm thấy tên mình có cái vấn đề gì, trừ bỏ có chút khí phách, hết thấy đều hoàn hảo, cũng không giống muối muối thường xuyên bị mọi người lấy ra để trêu đùa.

sơ trung*: giống với trung học cơ sở bên mình đó.

Từ nhỏ đã trở nên ưu tú, ít nhiều cũng có chút kiêu ngạo tự phụ*, mà người như vậy hơn phân nửa không vừa mắt bạn bè xung quanh, Vạn Tuế cũng không ngoại lệ. Nữ đồng học đưa thư tình năm đó là ở ban Hoa, bởi vì bức thư tình bị phơi bày ra ánh sáng, nàng thương tâm muốn chết.

tự phụ*: kiêu căng ý

Cũng bởi vậy, lúc đầu nam sinh nhìn hắn không vừa mắt lại càng nhân cơ hội này kéo cái tên của hắn ra chọc ghẹo còn tệ hại hơn. Một truyền mười, mười truyền trăm, hễ ai gặp mặt đều gọi hắn là vạn tuế gia, hỏi hắn hậu cung ba ngàn có đẹp hay không.

Vạn Tuế bị quấy rầy đến nước này, rốt cục cũng cảm nhận được cái nỗi đau như khi bị mổ bụng, cho nên đối với những nữ sinh chủ động cầm thù đến tận xương tủy.

Chuyện cũ nghĩ lại mà sợ hãi, không thể tưởng được hơn mười năm trước, hôm nay xưng hô này lại bị lại đào ra.

“Còn cười!”

Tại hiện trường tai nạn, kẻ khơi mào mọi chuyện đã nhanh chân bỏ trốn mất dạng, kẻ còn lại không biết là đại ngở hay là táo bạo nữa, cứ vuốt lên miệng vết thương của hắn. Lại nhìn qua, Đạm Dung ý cười không giảm, còn đang sờ mõng con hổ, quả thực không biết sống chết.

” Bác sĩ Vạn kỳ thật anh nên cảm tạ bà nội anh nha.”

“Vì sao?” Hắn xanh mặt, cao giọng hỏi.

“Ít nhất nàng không có đem tên anh đặt thành Vạn Kim*, Vạn Năng hay linh tinh gì đó nha.”

Vạn Kim*: nhân hiệu đầu cù là.

“.....” Lại bị trêu chọc, Vạn Tuế hít sâu vài lần mới ngăn chặn xúc động muốn đánh người của mình. Đừng tức giận, nàng chính là vẫn luôn dùng cái giọng điệu này khiến người tức chết, sau đó đại khái nàng còn vỗ tay tán thưởng.

Không nghĩ lại cùng nàng tranh cãi, hắn đem rèm cửa sổ kéo xuống, bên trong nhất thời tối sầm lại. Cầm lấy một cái đĩa bỏ vào đầu DVD, ngồi trở lại sô-pha, cầm điều khiển bấm vài cái, phim nhựa bắt đầu chạy.

Vạn Quý Phi không có ở đây, bên trong phòng khách chỉ còn lại có hai người, Đạm Dung lo lắng muốn rút quân hay không. Mới xê dịch thân thể, Vạn Tuế quay đầu nhìn nàng liếc mắt một cái, ngữ khí vẫn mang theo tức giận.

“Không phải muốn xem phim nhựa?”

Được rồi, đừng trêu chọc hấn nữa, Đạm Dung ngoan ngoãn ngồi yên.

Mười phút trôi qua, Vạn Quý Phi tránh ở thư phòng đã mất hết kiên nhẫn. Nàng đầu tiên là mở ra một cái khe hở nhỏ nhỏ, nhìn lên một hồi, bên ngoài trừ bỏ âm thanh TV truyền ra, bên ngoài không có tiếng động nào khác. Nhặt nhẹ chân đi ra, Vạn Tuế mắt quét qua nàng một vòng sau quay đó lại nhìn màn hình.

Vạn Quý Phi thở phào nhẹ nhõm, vỗ vỗ ngực, tránh được đại nạn. Lân la lại gần Đạm Dung, ngồi xuống bên cạnh nàng, một lát sau, Vạn Quý Phi lại nhịn không được, vươn mình ra, cầm lấy bạch khoai tây trên bàn trà, thật cẩn thận xé mở. Má ơi, cùng lão ca xem phim nhựa áp lực thật lớn.

Nhẹ nhàng đưa một miếng lại một miếng đến miệng cắn, nàng đem bạch đưa tới trước mặt Đạm Dung. Đạm Dung khoát tay, Vạn Quý Phi kiên quyết dương dương tự đắc cầm bạch trong tay, giống như nàng không thể không ăn. Rơi vào đường cùng, Đạm Dung đành phải cầm hai miếng.

Ăn loại này, rất khó tránh cho không phát ra tiếng vang. Đạm Dung mới cắn một ngụm, ánh mắt bác sĩ Vạn tựa như tên bắn phá lia lại đây, nàng ngồi ngay ngắn, rất nhanh đem miếng khoai tây còn lại ăn nốt, rút khăn giấy lau tay, quyết định vô luận Vạn Quý Phi cầu nàng như thế nào cũng sẽ không ăn nữa.

Vạn Tuế vòng tay sau đầu, có chút buồn bực dựa vào sofa, hai tay ôm ngực, tiếp tục xem phim. Vạn Quý Phi thấy lão ca không phát tác, vì thế thoải mái ăn thả cửa.

Lại qua mười phút, Vạn Tuế rốt cục chịu không nổi, phút chốc đứng lên rời khỏi phòng khách. Vạn Quý Phi nhìn thấy anh mình đi vào phòng, lại quay đầu cùng Đạm Dung hai mắt nhìn nhau.

Toàn bộ buổi chiều, các nàng xem hết một bộ lại thay đổi một bộ khác, trên bàn trà đồ ăn vặt vài bạch lớn đã được bóc ra, đương nhiên phần lớn đều vào trong bụng Vạn Quý Phi.

5 giờ rưỡi, lại thấy Vạn Tuế đi ra, nhìn thấy trong phòng khách hỗn loạn, hấn phụng phịu* không nói chuyện, trực tiếp vào trong bếp. Đạm Dung nhìn sang đồng hồ treo tường, lại nhìn lại phòng bếp, thức thời đem đồ ăn vặt nhét vào túi.

phụng phịu*: xụ mặt ý [ta thấy từ kia siêu dễ thương, cute quá đi mất]

“Ồ! Sao thế? Ta còn muốn ăn, người trước đừng thu dọn.” Vạn Quý Phi giữ chặt Đạm Dung, lại khui gói to ra.

Đạm Dung không để ý tới nàng, đứng lên xoay xoay cái thắt lưng, dụi dụi hai mắt, tính đi xuống dưới lầu kiếm gì ăn. Đồ ăn vặt không phải ham mê của nàng, có khi thịnh tình không thể chối từ mới ăn hai miếng.

Nàng quyết định về sau đối xử tử tế với chính mình vị, ba bữa đúng giờ, không thể khiến cho nó chịu khổ.

“Người không xem nữa sao?” Vạn Quý Phi thấy nàng phải đi, lập tức tâm sinh ra cảm giác không ổn.

“Xem một chút nữa thôi.”

“Mệt, không chịu được.” Đạm Dung đem vị trí sofa vừa rồi ngồi qua vuốt thẳng, trở về phòng. Lấy cái bao tay cùng mũ, đi ra thì gặp Vạn Tuế đứng ở cửa phòng khách.

“Cô không xem phim nữa?”

“Ừm.”

“Kia vừa vặn, chúng ta đi mua đồ ăn.” Vạn Tuế kéo tay nàng liền đi ra ngoài.

“Mua đồ ăn?” Đây là cái chuyện đùa gì nha?

“Cô biết nấu ăn không?”

Đạm Dung lắc đầu.

“Không biết nấu ăn, vậy hỗ trợ đi mua đồ ăn?”

“Nhưng là...” Nàng lại không cùng bọn họ ăn nha.

“Đừng nhưng là, hay là cô muốn lưu lại giúp nàng thu dọn?”

Đạm Dung nhìn sô pha bên kia, Vạn Quý Phi cười ‘hồ hồ’ nhìn bọn họ. Hai huynh muội nhà này vừa rồi có phải đạt thành hiệp nghị gì hay không?

“Đừng lè mề, đi.”

Đạm Dung bị hấn kéo đi, còn lại Vạn Quý Phi bi thương kêu một tiếng. Ông trời nha, nàng chỉ là làm dơ một chút, vì sao trừng phạt nàng, muốn đem cả căn nhà quét tước sạch sẽ? Không có thiên lý a!

“Người có thể mặc kệ, lập tức rút cho ta!”

Nhớ tới câu nói vô tình của lão ca, Vạn Quý Phi nhin không được hướng một góc bốn mươi lăm độ nhìn lên trời, nặn ra vài giọt nước mắt nóng hổi, hấn chỉ cần một ánh mắt, liền có thể khiến cho nàng tè ra quần .

“Bà nội, người nhìn xem ta vì muốn mặt báo cho bà chịu thật nhiều nhục...”

Đạm Dung đi siêu thị cũng không dạo khu thực phẩm chế biến sẵn trước, hôm nay khó có được cơ hội, nàng tò mò theo chân bác sĩ Vạn phía trước, nhìn hấn cẩn thận chọn sườn, trong lòng không khỏi than thở: Bác sĩ Vạn kỳ thật xem như nam nhân thời đại mới.

“Xương sườn hầm, cô thích không?” Khi người bán hàng đang cân đo, Vạn Tuế quay đầu hỏi người phía sau.

Hôm nay thứ Bảy, siêu thị người đông nghẹt, người người đều vội vàng chuẩn bị mua sắm tết, nàng cụp đầu xuống, hai tay nắm chặt túi xách, nhàn nhã, ngay cả hấn nói chuyện đều không nghe được. Vạn Tuế lại gần cất cao âm điệu: “Cô có thích ăn xương sườn hầm không?”

“A? Không có đặc biệt thích.” Chính là không thích ăn xương cốt.

” Bác sĩ Vạn, tôi đến bên kia xem.” Đạm Dung tay chìa chìa quầy thực phẩm chín, Vạn Tuế nhìn sang bên kia.

“Cô muốn mua cái gì?”

Đạm Dung cũng không nghĩ muốn mua cái gì, chính là chỉ nhìn xem thôi, bác sĩ Vạn đêm nay không phải là yêu cầu nàng cùng ăn bữa tối đi, cho nên có vẻ hơi ế ý, nàng hấn là mua thêm cái gì.

“Vậy các người thích ăn loại nào?”

Vạn Tuế trở lại, đem sườn người bán hàng đã cân xong bỏ vào xe đẩy, trực tiếp đến khu tôm cá tươi sống.

“Nhà chúng ta đều rất ít mua thực phẩm chín này, muốn ăn thì tự mình làm.”

Đạm Dung lại nhìn khu thực phẩm chín liếc mắt một cái, vốn nàng muốn ăn xúc xích chiên, kia tính là thực phẩm tươi đi.

Vạn Tuế lại mua một con cá, cầm hai bọc đồ ăn, sau đó hai người xếp hàng đợi người ta tính tiền.

Về nhà phòng khách đã được tẩy sạch sẽ, trong phòng Vạn Tuế truyền ra tiếng kêu của máy hút bụi “Ồ ô ô”. Xem ra, Vạn Quý Phi tay chân rất gọn gàng, Đạm Dung đối với nàng tăng thêm vài phần kính trọng .

“Cô tới giúp tôi nấu cơm!” Bác sĩ Vạn nghiêm mặt đưa ra yêu cầu, Đạm Dung ngẩn ngơ, ngẫm lại cũng nên đi hỗ trợ, vì thế gật gật đầu.

Vạn Tuế dẫn nàng đi vào phòng bếp, xắn tay áo lên.

“Đi lấy gạo nấu cơm, gạo để ở cái thùng thứ hai bên trái.”

“À.” Đạm Dung mở nồi cơm điện ra, đem nồi bên trong rửa sạch, thuận lợi tìm được thùng đựng gạo. Ba người phải nấu bao nhiêu? Nàng nghiêng đầu.

” Đong hai cốc.”

Nhận được chỉ thị, Đạm Dung làm theo, sau khi vo gạo xong, nàng cho nước vào trong nồi rồi cắm ổ điện.

“Đi lật rau, gốc và bông đều bỏ đi.”

“Vì sao không cần bông cải?”

“Trứng sâu đều ở bộ phận đó.”

Là như vậy sao? Đạm Dung vừa nghĩ, vừa yên lặng làm việc.

Vạn Tuế hầm sườn xong, rồi đem cá rửa sạch, cho nước vào nồi. Trong nồi nước sôi, hắn đem hai loại rau củ cho vào bên trong chưng cách, động tác cực kỳ thuần thục. Bên kia Đạm Dung còn đang chiến đấu hăng hái, hắn lại đi qua hỗ trợ.

“Kỳ thật nấu cơm không khó, đúng không?”

Đạm Dung ngẩng đầu nhìn nhìn hắn, không rõ hắn nói lời này là muốn biểu đạt cái gì. [TNN: hi, chị đi làm xong về nhà, anh ý nấu cơm cho chị mỡ mỡ. Ôi~ so cute]

“Bên ngoài đồ ăn người ta cho nhiều hóa chất, muốn thân thể khỏe mạnh, tốt nhất là tự mình làm.”

Đạm Dung vẫn là không nói, đạo lý này nàng hiểu được, bất quá có bao nhiêu người sau khi vật vã cả ngày, mệt chết khiếp còn đi mua đồ ăn, nấu cơm? Làm xong lại chỉ có một mình ăn? Hơn nữa, nàng sẽ không làm nha.

Vạn Tuế còn nói mấy câu, Đạm Dung cũng chưa đáp lại. Hắn rốt cục cũng phát hiện chính mình ở đây hao phí nước miếng, cùng nàng nói mấy cái này quả thực như đàn gảy tai trâu, có lẽ trâu còn có thể rống với người “Ừm ừm” vài tiếng.

Trong nồi chưng cách xong, Vạn Tuế bắt đầu xào rau.

“Cô đi dọn chén trước đi, nhớ dùng khăn lau cái bàn một lần.”

Đạm Dung từng bước theo lệnh phân phó làm việc, ăn bữa cơm, cần phải làm nhiều lắm. Lúc này, Vạn Quý Phi đi ra, nàng ném cái máy hút bụi một bên, lê lét thân mình ngồi vào trên sofa, ai oán liên tục: “Ai nha ai nha, mệt chết ta, thất lưng đều không đứng thẳng.”

“Không cần than phiền, trở về nhà đi!” Đang cầm đồ ăn từ phòng bếp đi ra, Vạn Tuế nghiêm khắc nói, Vạn Quý Phi lập tức nhảy lên.

“Không có mệt, thật sự!”

“Đều làm xong hết?”

“Còn chưa có xong, phòng tiểu Dung chưa làm.”

“Không cần, ta tự có thể làm.” Đạm Dung nói xong đem máy hút bụi kéo vào phòng mình.

Vạn Quý Phi vui vẻ đi vào trong phòng bếp, rồi trở lại ngay, rửa tay sạch sẽ cũng không quên ăn vụng một khối sườn, kết quả nóng quá suýt chút nữa rút xuống chân, vì thế không khỏi lại bị giáo huấn một chút.

Đạm Dung ở cửa phòng bếp nhìn huynh muội hai người đi qua đi lại, vội ngừng cước bộ, có một loại cảm giác lạng lạng nảy sinh, nàng ở cùng bọn họ, nhưng không phải người một nhà.

Nàng biểu tình ngưng ngẩn hoàn toàn rơi vào trong mắt Vạn Tuế, tuy rằng chính là ngẫu nhiên, nhưng hắn phát hiện chính mình thực không thích. Nâng sườn lên, khẽ đẩy nhẹ nàng.

“Sững sờ ở cửa làm gì? Đem cái này ra đi.” Cuối cùng lại bồi thêm một câu: “Cẩn thận nóng.”

“À.” Đạm Dung kinh ngạc tiếp nhận.

“Tiểu Phi bưng nồi cơm.”

Vạn Quý Phi nghe được chỉ thị, vội vàng đem miệng xương cốt phun ra, sau đó nâng thân đứng lên đi ra ngoài, phụ Vạn Tuế dọn bàn cơm.

Sau khi ba người ngồi xong, Vạn Quý Phi cao hứng phần chân dọn cơm, mở nồi cơm điện ra, ngây người.

“Cái kia... Ai nấu cơm?” Vạn Quý Phi nhìn sang hai vị đang ngồi trước bàn, sợ hãi hỏi.

Đạm Dung cổ vươn dài ra, muốn nhìn một chút phát sinh chuyện gì, ngồi đối diện Vạn Tuế nhìn Vạn Quý Phi sau đó quét mắt sang nhìn nồi cơm điện, bình tĩnh nói: “Cô quên ấn cái nút nấu cơm.”

...

Thật lâu, Đạm Dung mới nhỏ giọng nói: “Thực xin lỗi.”

21. Chương 21

Từ khi chuyển vào nhà bác sĩ Vạn, Đạm Dung phát hiện cuộc sống yên tĩnh của nàng bị nhiễu loạn. Ví dụ như, buổi sáng chủ nhật nàng đang ngủ ngon lành, đến hơn chín giờ, bác sĩ Vạn liền đến cửa phòng của nàng, kêu nàng thức dậy ăn bữa sáng.

Nàng không để ý tới, hần liền sai Vạn Quý Phi đến gọi. Hai huynh muội tiếp sức, nhần nạy mười phần, cho đến khi đem nàng âm ỷ rời giường mới thôi. Bữa tối nàng đều theo chân bọn họ cùng nhau ăn, thứ bảy đêm đó xiêm áo chỉnh tề, bác sĩ Vạn ngay cả phòng bếp cũng không cho nàng vào, Đạm Dung nhận thấy được chính mình đối với việc nhà thật sự thực vô năng.

Ăn cơm có người làm, ngày nghỉ cũng không cho ngủ lười, Đạm Dung lần đầu thưởng thức tư vị đến bị người quản thúc.

Nàng biết bọn họ là xuất phát từ ý tốt, bất quá trước kia sống cùng với Linh Lung, mọi người đều sinh hoạt riêng, không can thiệp vào chuyện của đối phương, liền ngay cả mẫu thân khi cách hai ngày gọi điện thoại đến cũng chỉ nói vài câu đơn giản, dặn dò nàng cẩn thận một chút, qua năm mới về nhà hay không cũng chưa hỏi, phần lớn là có ý muốn nàng ở lại bên ngoài, không nên quay về .

Ngay cả người nhà đối với nàng đều lạnh nhạt như thế, Đạm Dung nghĩ không ra nguyên nhân hai huynh muội nhà họ Vạn đối với nàng nhiệt tình như vậy.

Có người quan tâm mình dĩ nhiên là một chuyện tốt, nàng mặc dù không có thói quen, nhưng cũng dần dần thích ứng.

Gần đến tết âm lịch, mọi người trong công ty đều trở nên cực kỳ nhàn rỗi, ban ngày đi làm hoặc là nghe một chút âm nhạc, hoặc là uống nhắm nhá chút trà.

Trước khi tan tầm, Đạm Dung nhận được một cuộc điện thoại, là người quen gọi tới, nói muốn giới thiệu cho nàng công việc thiết kế tư ột vị khách, hỏi nàng có muốn tiếp hay không.

Có khách hàng, ai sẽ đi cự tuyệt? Huống hồ hiện tại cũng rảnh rỗi, đúng lúc có thể kiếm thêm một khoản thu nhập, cho nên Đạm Dung không nói hai lời liền đáp ứng.

“Cụ thể yêu cầu cùng chi phí thiết kế, chính người cùng hần nói đi, ta chỉ phụ trách giám sát. 139XXXXXXXX, đây là số điện thoại của hần, người có thể gọi hần là Hoắc tổng.”

Vừa rồi ta cùng hần trò chuyện qua điện thoại, nói người sau khi tan tầm trực tiếp đến công ty hần bàn bạc, địa điểm ngay tại đường X , số 18, công ty đó chuyên làm đèn LED .”

Đạm Dung đem số điện thoại cùng địa chỉ lại gọi qua một lần, đối phương liền treo tuyến. Nhìn mảnh giấy kia với địa chỉ xa lạ, nàng ngu ngơ không biết làm sao.

Thời gian tan tầm, nàng liền vội chạy về gia uyển. Trong phòng không có người, mới nhớ tới buổi sáng Vạn Quý Phi nói đêm nay hẹn đồng học ăn cơm, trách không được im ắng như vậy. Cầm laptop, vừa ra khỏi phòng liền nhìn thấy bác sĩ Vạn.

“Cô muốn đi ra ngoài?” Vừa trở về, Vạn Tuế thấy nàng cầm máy tính vội vàng đi ra, vì thế liền tò mò hỏi.

“Ừm, cùng người ta bàn bạc công việc.”

“Hiện tại phải đi? Cùng Xà Thái Quân?” Nhắc tới đến người này, Vạn Tuế cả người liền không thoải mái.

“Không phải, ta tự mình tiếp riêng.”

” Liều mạng như vậy.” Nghe được hai chữ ‘làm ngoài’, Vạn Tuế tức thời lắc đầu. Người này công tác cuồng, sẽ không ỉnh một chút thời gian nghỉ ngơi sao?

“Cơm nước xong rồi hãy đi.”

“Không được rồi, đã hẹn trước. A, muốn hỏi một câu, bác sĩ Vạn có biết địa chỉ này sao?” Đạm Dung từ trong túi tiền lấy ra mảnh giấy trắng đưa tới trước mặt hắn.

Vạn Tuế cầm lấy nhìn nhìn, “Rất xa nha, không ở khu này với chúng ta, phải đi theo đường quốc lộ, lái xe ít nhất mất nửa giờ.”

“À.” Đạm Dung cầm lại mảnh giấy, thả lại trong túi tiền. Mặc dù ở thành thị này sinh hoạt đã nhiều năm, nhưng địa phương quá xa nàng không biết, ngồi xe taxi hẳn là có thể đến đi.

Đạm Dung vừa nghĩ vừa hướng cửa đi đến, Vạn Tuế đứng một bên, mắt lạnh nhìn chằm chằm lưng của nàng, nghĩ vì sao lại không mở miệng nhờ tôi đưa cô đi?

Đạm Dung vẫn chưa tiếp thu sóng điện não của bác sĩ Vạn chuyển tới, nàng vẫn luôn nghĩ sẽ không nhờ bất kỳ ai, cho tới bây giờ gặp cái gì khó khăn, nàng đều trước tự mình nghĩ biện pháp giải quyết. Làm một cái nữ nhân độc lập, không biết đây là hạnh phúc hay vẫn là bất hạnh.

Buổi chiều 6 giờ hơn, đúng là thời gian xe taxi chuyên chở khách, nàng ở ven đường đợi hơn nửa giờ mới tìm được một chiếc xe không có khách .

Đi địa phương xa, xe tư khẳng định không ít, nhìn thấy tiểu tài không thấy khó chịu gì, nàng mới quyết định lên xe.

Đem địa chỉ giao cho lái xe sau, xe liền chạy như bay. Radio trong xe đang truyền phát tin phát sóng mãi tiết mục chuyện xưa, một cái lão nam nhân đơn độc lập nghiệp, khi thì nam khi thì nữ, khi thì tuổi trẻ khi thì lão thành, rất có nhiều dạng.

Đạm Dung nhìn ngoài cửa sổ, cảnh vật nhanh chóng thay đổi, trời đã nhàn nhá tối, đột nhiên có loại cảm giác tứ cổ vô thân.

Như vậy liều mạng làm chi? Mà sống sống? Vì tiền? Vẫn là... Vì có thể chứng minh giá trị tồn tại của mình đi?

Năm đó cha mẹ ly dị khi bị trở thành gánh nặng, bị đá tới đá lui, kỳ thật là như vậy. Nàng là vì chứng minh cái này sao?

Đừng miên man suy nghĩ nữa, nàng quyết định nhanh chóng chặt đứt cảm xúc mạnh mẽ vừa mới xuất hiện kia, lấy di động ra gọi cho vị Hoắc tổng kia. Nam âm mềm nhẹ, thực dễ nghe, hơn nữa hẳn rất lễ phép, nàng đoán vị khách hàng này hẳn là người rất nho nhã.

Khi gặp mặt, Đạm Dung thật ngoài ý muốn, hình tượng Hoắc tổng này cùng vị trong tưởng tượng của nàng có chút sai biệt đi.

Hoắc tổng tên đầy đủ là Hoắc Duẫn Đình, một nam nhân trẻ tuổi. Mái tóc của hắn dưới ánh đèn thật nổi bật, màu nâu nhạt tự nhiên.

Tóc mái quá dài, cơ hồ đem ánh mắt của hắn che đi, hơn nữa cặp kính đen che khuất, làm cho người ta rất khó đoán được ý nghĩ của hắn.

Hắn bộ dạng rất điển trai, cùng bác sĩ Vạn tuần mỹ có điểm bất đồng, trên người mặc áo khoác da phối hợp cùng quần bò màu lam, đi với giày da, xem ra trang phục đi theo thời đại nha, cùng thế hệ người trẻ tuổi không khác biệt lắm, lại một thân tây trang đeo caravat rất ra dáng lão bản.

Đạm Dung đoán, người như vậy, hẳn là đại hoặc nhị phú hào đi.

“Tôi ngay từ đầu nghĩ vị thiết kế sư mà lão Lý nói rất lợi hại kia, hẳn là nam sinh.” Trong thanh âm của hắn mang điểm trêu ghẹo, Đạm Dung cũng thoải mái mà đáp trở về một câu: “Tôi ngay từ đầu cũng nghĩ đến Hoắc tổng là một người có tuổi, một vị trưởng bối.”

Hoắc Duẫn Đình không dấu vết đánh giá nàng một phen, sau đó cười cười, bảo nàng ngồi xuống.

Đạm Dung khởi động laptop, khôi phục thái độ công tác: “Hoắc tổng trước có cần xem qua mấy mẫu thiết kế mà tôi đã tiến hành sao?”

Khách nhân bình thường đều sẽ có yêu cầu này, giống nhau muốn thông qua phương thức này, có thể nhận thấy rõ ràng năng lực của thiết kế sư.

Kỳ thật rất nhiều cách khác, nhưng chính là hơi phức tạp, cho nên dùng phương thức này tiện lợi hơn rất nhiều.

Hoắc Duẫn Đình ánh mắt chợt lóe, không đoán trước được nàng nói chuyện thẳng thắn như vậy, bình thường yêu cầu này, không phải từ khách hàng đưa ra sao?

“Tôi hy vọng cô có thể sử dụng sự chuyên nghiệp của mình thuyết phục tôi.” Nói xong hắn xoay người, đem tư liệu một bên, rút ra một tờ giấy A3 đưa cho nàng.

“Đây là bản thiết kế ngôi nhà của tôi, tôi nghĩ đem tầng hầm đổi thành phòng sưu tầm đồ cổ.”

Đồ cổ? Cái này đối với Đạm Dung mà nói có vẻ xa lạ. Mở bản vẽ ra xem xét, xem ra căn phòng này rất lớn.

“Cụ thể là muốn dạng gì?”

“Hoàn cảnh xung quanh muốn phối hợp một cách hài hòa, có vị cổ điển, có thể mang vẻ cổ kính được nữa thì rất tốt.” Hoắc Duẫn Đình thời điểm nói chuyện, trên khuôn mặt biểu tình lộ ra không nhiều lắm, âm lượng trầm thấp, giống như thanh âm làn gió nhẹ phất nhẹ qua tán lá, ầm ập dễ nghe, điểm này cùng hình tượng của hắn không tương xứng cho lắm a, Đạm Dung không khỏi chăm chú nhìn hắn.

“Có vấn đề?” Hắn hơi hơi nghiêng đầu, ánh mắt nhìn chăm chú vào nàng, nàng lập tức dời tầm mắt.

Cổ điển, đó là phong cách thiết kế hơi khó. Đối với loại phong cách này, nàng lúc trước tiếp xúc cực ít, vừa tốt nghiệp chỉ làm qua thiết kế ột nhà. Hơi khó khăn, phải cân nhắc thật kĩ.

“Phải nhìn xem hiện trường, hơn nữa, nếu có thể, nét cổ điển như thế này, tôi cũng muốn trước tìm hiểu một chút.”

“Được.” Hoắc Duẫn Đình nhẹ gật đầu. Nữ sinh thoát nhìn tuổi trẻ, nhưng thực tế. Trước đó đã có vài thiết kế sư, kinh nghiệm thực tế không có, hiểu biết thì ít lại nói cho hắn một đồng đề nghị không đâu, cho rằng hắn dễ lừa gạt. Xem ra, vẫn là nàng có vẻ thực tế.

“Nhà của tôi cách nơi này không xa, bất quá...” Hoắc Duẫn Đình chần chờ hai giây.

“Cô một nữ hài tử, có thuận tiện không?”

Thuận tiện sao? Đạm Dung ngẩn người, lúc này mới hiểu được ý tứ của hắn, hắn là đang thay nàng lo lắng.

Vừa rồi thời điểm đến công ty này, bên trong không có một bóng người, nàng còn có chút cố kỵ. Dù sao cũng là nữ tử tuổi trẻ, nói không cảnh giác là giả. Bất quá nhìn đến trong phòng mỗi chỗ đều sáng đèn, nàng mới lấy lại bình tĩnh.

“Tôi...” Nàng do dự một lát, đối phương có thể nói ra lời này, kia hẳn là cái quân tử.

“Không có gì là không tiện, buổi chiều ngày mai 6 giờ, tôi sẽ đến nơi đây tìm Hoắc tổng đi.”

Tiếp xúc khách hàng, dáng vẻ nào cũng đều có, có người tốt cũng người xấu, kỳ thật nàng còn có thể biện bạch.

Nam nhân trước mắt, nói chuyện không nhanh không chậm, nhìn không giống trướng thổi. Đương nhiên, nam nhân hiện tại phần nhiều đều là sói đội lột cừu, bất quá nàng bên người không có mang vật gì quý giá, không có gì để mà lừa gạt.

“Được.” Hoắc Duẫn Đình lại cười cười, có vẻ thưởng thức sự thẳng thắn của nàng.

Sau khi bàn bạc xong xuôi, Đạm Dung rời đi. Đi xuống lầu ra đến đường lớn, bên trên trần nhà đèn LED lóe sáng chói mắt.

Công ty này rất lớn, xem ra có mấy tầng, trang hoàng thiết kế đều làm rất chuẩn. Nên chắc chắn có quen biết với nhiều thiết kế sư đi, vì sao còn muốn mặt khác tìm nàng đâu?

Đạm Dung nghĩ, trước mặt đột nhiên có bảo an mặc đồng phục đứng lên, dọa nàng nhảy dựng. Nguyên lai tới nơi này còn có những người khác, vừa rồi là nàng đi đường vội vàng không có nhìn thấy mà thôi.

Cùng đối phương gật gật đầu chào hỏi, nàng trực tiếp đi đến cửa lớn, mới ra đi liền nghe được chuông di động vang, lấy điện thoại ra liền thấy, dĩ nhiên là bác sĩ Vạn. Công ty nằm ở bên đường quốc lộ, xe lui tới đều chạy như bay, khiến cho nàng không có cách nào khác nghe rõ lời của hắn nói.

“Anh nói cái gì?” Nàng đề cao âm điệu, bác sĩ Vạn tựa hồ rống lên hai câu, bên tai nàng chỉ nghe đến gào thét của xe cộ ngoài phố.

“Anh chờ một chút.” Nàng chạy về công ty, cùng kia bảo an chỉ chỉ điện thoại trong tay, trốn ra tầm cửa thủy tinh nghe.

“Vừa rồi rất ồn ỹ, anh nói cái gì?”

Giờ phút này ngồi gọi phone, Vạn Tuế đang ở trong xe không tiếng động tức giận.

Hắn làm cái gì vậy? Rõ ràng thời gian này nên nghỉ ngơi ở nhà cho tốt, lại vụng trộm đi theo xe taxi của nàng tới đây, liền bởi vì lo lắng nàng một thân một mình đi nơi xa như vậy?

Dọc theo đường đi, hắn còn không ngừng giãy dụa, cùng chính mình lý giải, hắn chính là đang quan tâm tiểu muội muội mà thôi.

Khổ nỗi đợi hơn nửa giờ, lại giãy dụa gọi điện thoại cho nàng, thủy chung cảm thấy không thích hợp.

Vạn nhất nàng bởi vậy có ý nghĩ khác? Rốt cục không thấy nàng xuất hiện, vội vàng gọi điện thoại cho nàng, mở miệng nói chính mình đang ở gần đây, có thể thuận đường đón nàng về nhà. Kết quả, hắn đều nói ba lần, nàng vẫn là không có nghe rõ ràng.

Nhất thời tìm một cái cớ, hắn không nghĩ sẽ nói lần thứ tư, một chút dững khì kia, đã cùng với oán khí vừa mới nảy lên trong lòng, biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

“Không có gì, chính là hỏi cô có về ăn cơm hay không!” Hắn nhất thời bịa ra lý do, mang theo vài phần khó chịu, ánh mắt lại nhìn qua tấm cửa sổ thủy tinh, tìm kiếm một thân ảnh tránh ở góc xa xa.

“Trễ như vậy anh còn không có ăn cơm? Sẽ không là đang chờ tôi đi?” Đã tám giờ, nếu thực như vậy, nàng sẽ thấy áy náy.

Tùy tiện bịa đặt một lý do bị nàng lý giải thành như vậy, Vạn Tuế nhất thời cảm thấy chán nản, hắn cao giọng trả lời: “Ai muốn chờ cô! Đêm nay tôi nấu canh, còn cánh gà nướng, cho nên mới chậm thời gian ăn cơm.”

“Ừ.” Hai người ăn cơm, làm phong phú như vậy sao? Nghĩ vậy, nàng làm như nhận thấy được cái gì. Bác sĩ Vạn, anh luôn mạnh miệng như vậy từ tâm sao?

Khóe miệng gợi lên nụ cười, nàng ôn nhu nói: “Tôi hiện tại mới trở về, bắt quá đang đón xe xe, có khả năng đến tối mới tới nhà. Nếu đồ ăn ăn không hết, bác sĩ Vạn liền chờ cho tôi một chút đi.”

“Ách?” Lần này đến phiên Vạn Tuế kinh ngạc, đồ ăn thừa sao? Hắn chính là tùy tiện bịa ra mà.

“Bắt quá nếu anh một người có thể ăn xong, vậy thì thôi đi, sau khi trở về tôi ăn mỳ ăn liền cũng tốt rồi. Ai, bụng rất đói nha.”

Vạn Tuế nắm chặt điện thoại trong lòng bàn tay đổ mồ hôi, trái tim lại kinh hoàng. Nàng mấy câu nói đó, nói ra rất dễ dàng, cuối cùng còn mang theo vài phần làm nũng, giống như thật đáng thương, nhẹ nhàng đi vào tâm can hắn, nhất thời liền cảm thấy thương tiếc không thôi.

Hắn không có nghĩ lại, miệng thì thào nói: “Vậy cô nhanh chút trở về đi, tôi chờ cô...”

22. Chương 22

Vạn Tuế từ trước đến nay chưa có từng chạy xe với tốc độ siêu nhanh như thế, lướt qua một chiếc lại một chiếc. Dọc theo quốc lộ chỉ thấy một cái bóng chớp nhoáng đang lao trên đường, hấn bắt vì sở động*, chân dùng sức đè trên bàn đạp, não thầm nghĩ phải nhanh, bằng không không kịp thời gian.

Xe quay đầu, đi vào bãi đỗ xe, sau đó nhẹ nhàng dừng xe ở ga-ra. Hấn xuống xe sau đó nhanh chân chạy tới ấn thang máy, nội tâm không ngừng tính toán xem trong tủ lạnh rốt cuộc có những loại đồ ăn vừa rồi mới nói hay không.

Về nhà, mở ra tủ lạnh, nhẹ nhàng thở ra, chủ nhật hôm đó mua xương heo cùng cánh gà đều còn, hấn thiếu chút nữa nghĩ mình mắc bệnh mất trí nhớ.

Vội vàng dùng nước lạnh đem xương heo rửa thêm một lần, lại dùng nước sôi đun nóng 2 phút, sau đó lại dùng nước trong giặt sạch mấy lượt, xương cốt rất cực hoàn toàn sạch sẽ. Cho cà rốt cùng gừng vào nhắt định sẽ rất thơm, lại đổ nước vào nồi, bật bếp gas.

Thời gian trôi qua thật nhanh! Ý niệm này trong đầu thúc giục động tác trên tay của hấn nhanh hơn, nhưng là cánh gà vốn đặt ở trong ngăn đông lạnh, kết thành tảng băng.

Hấn càng không ngừng đổ nước lạnh vào, lấy tay xoa bóp, cái lạnh như băng khắc vào bàn tay hiện lên những mảng sưng đỏ đau nhói, một lúc lâu sau khối băng mới chịu tan ra.

Vạn Tuế ở trong phòng bếp xoay quanh, hai lỗ tai còn không quên lưu ý động tĩnh bên ngoài.

Hấn nhìn đồng hồ mấy lần, chín giờ, nàng đón xe chưa? Có thể lúc này đang ở trên đường trở về hay không? Canh vừa mới nấu, kịp chín sao? Xương cốt ít nhất phải hầm một giờ mới ra vị.

Vốn muốn dùng lửa nhỏ để đem hương vị bốc ra, hấn bắt đắc dĩ đem lửa mở lớn thêm. Cánh gà đã luộc, đồ ăn cũng vừa chuẩn bị tốt, nếu nàng hiện tại trở về, thấy cái gì cũng đều chưa làm xong, có thể để lộ ra dấu vết hay không?

Suy nghĩ vẫn vơ, không xác định làm cho tâm tình hấn cực kỳ khẩn trương lại nóng vội, hấn luôn luôn nghĩ mình là một mình điếm tĩnh, đây quả thật là lần đầu hấn cảm nhận được tư vị nôn nóng.

Đêm nay, hấn hành động khẩn cấp khác với thường ngày, gấp gáp chạy về nhà chuẩn bị bữa tối ột nữ nhân. Hành vi thất thường như vậy, nói ra sợ nhiều người sẽ không tin.

Đời này, hấn còn không có điên cuồng như thế. Nhưng là hiện tại, hấn cũng không có rảnh rỗi mà ngồi xuống tĩnh tế ngẫm nghĩ, để ý nguyên nhân ẩn chứa trong đó, toàn tâm toàn ý thầm nghĩ nhanh một chút chuẩn bị tốt bữa cơm này.

Mười giờ, đồ ăn chuẩn bị không sai biệt lắm, lúc hấn rời đi đến giờ đã là hai tiếng rưỡi, nhưng bây giờ nàng còn chưa có về. Vạn Tuế ở phòng khách sau khi xem đồng hồ xong, bắt đầu lo lắng cho vấn đề an toàn của nàng, nhịn không được rút điện thoại ra.

Chuông điện thoại vang lên ở ngoài phòng, mở cửa ra, thanh âm càng vang dội.

Vạn Tuế mở chốt cửa màu đỏ đi ra ngoài, rất không cao hứng nói: “Như thế nào mất hơn hai giờ mới trở lại?”

“Đón xe không được, tôi đi bộ một đoạn đường thật dài, lại đợi nửa giờ mới thấy một chiếc tư nhân từ thành phố G đi về. Chiếc xe kia còn đón ba hành khách nữa, lái xe đi vài chỗ mới đến bên này.”

Đạm Dung một bên giải thích một bên đổi dép lê, xoay người thấy khuôn mặt Vạn Tuế bình tĩnh đứng ở phía sau, nàng không biết làm sao, đành phải lướt qua hấn đi vào phòng khách, tay lấy điện thoại ra đặt ở trên bàn trà.

“Cô dám ngồi loại xe này? Cũng không sợ gặp nguy hiểm?” Vạn Tuế ánh mắt vẫn đuổi theo nàng, ngữ khí nói chuyện lại nghiêm khắc.

Ở trong tư duy nhận thức của hắn khi ngồi trên xe của người lạ chính là nguy hiểm. Loại xe tư nhân này lai lịch không rõ, hơn nữa bây giờ còn là buổi tối, rất nhiều loại tội phạm không thể xảy ra ban ngày đều phát sinh ở trong bóng tối, nàng sẽ không sợ bị người cướp bóc sao?

Nghe ra ý trách cứ ẩn giấu sự quan tâm, Đạm Dung bất đắc dĩ vuốt nhẹ tóc, thần thái mỗi một: ” Bác sĩ Vạn, tôi rất đói.”

Dưới ngọn đèn, đầu tóc của nàng hỗn độn, hai mắt vô thần, chớp mũi vì lạnh đỏ bừng, môi cũng có chút khô nứt.

Bên ngoài gió mạnh, nàng một tiểu cô nương mạo hiểm thời tiết lạnh lẽo đứng ở một bên đường chờ xe cũng nguy hiểm, không chừng hết biện pháp mới ngồi trên cái loại xe này.

Vạn Tuế vô cùng buồn phiền hối hận, vừa rồi hắn là nên chở nàng về, hắn không được tự nhiên cái gì đâu?

“Đi ăn cơm đi.” Thở dài, lửa giận nháy mắt bị dập tắt, trong lòng tràn đầy áy náy.

Tại phòng bếp mùi canh thịt bay ra, Đạm Dung thật sâu hít một hơi, cảm giác đói đến chết đang lặng yên lại bắt đầu rục rịch.

Rửa sạch sẽ hai tay sau đó nhanh đến nhà ăn, trên bàn cơm có hai món ăn, nằm trong cùng một cái đĩa. Nàng sờ vào, còn cảm thấy ấm áp. Nhìn thấy cà-ri gà, thật sự rất thơm nha, quả thật muốn hung hăng nhai ngấu một trận.

Vạn Tuế bưng canh lại đây, múc một chén đưa cho nàng.

“Uống cái này trước đi.”

“Anh còn chưa có ăn?” Đạm Dung nhìn một bát không khác kinh ngạc hỏi.

Vạn Tuế trên mặt nóng lên, xoay người lại đi hướng phòng bếp, miệng thực lạnh lùng trả lời: “Vừa rồi không đói bụng!”

Đạm Dung vuốt cằm, có chút suy nghĩ. Đều đã mười giờ, còn không đói? Bình thường không phải luôn miệng nói ăn uống phải đúng giờ sao?

Ngẩng đầu nhìn phía trước, cửa phòng bếp mở rộng, hắn thân ảnh cao lớn đang bận rộn. Vì nàng nấu cơm, còn chờ nàng trở lại mới ăn, Đạm Dung đẩy lòng cảm thấy thật ấm áp, có loại tình tứ không rõ từ ngực đi lên. Đó là, cảm giác có người nhà đi.

“Canh nguội mất, còn không uống?” Đi lấy nồi cơm điện quay lại, hắn ngồi vào ghế đối diện nàng.

Đạm Dung nghe lời uống vào, canh không nồng, trong suốt, độ ấm vừa phải, rất nhanh nàng cảm thấy ấm áp.

Nàng quên mất lần trước mình uống canh là khi nào nữa, chỉ một chuyện nhỏ thế này, mỹ vị làm cho người ta muốn khóc. Nàng ôm ngực, hơi cúi đầu, làm cho cảm giác cảm động xa lạ trong lòng chậm rãi tiêu tán.

“Uống nhiều đi, canh này có nhiều chất dinh dưỡng.” Thấy bát nàng rất nhanh trống không, Vạn Tuế múc thêm cho nàng, còn bỏ thêm khối xương.

“Đem thịt bên trên ăn luôn, đừng lãng phí.”

Đạm Dung trừng mắt khối xương cốt to kia, lo lắng muốn cự tuyệt hay không. Từ lúc tiểu học khi gặm xương lại bị rớt cái răng nanh luôn, cho nên từ đó đối với thức ăn có độ cứng có bóng ma, nên nàng luôn luôn không ăn xương.

Nhưng là, bác sĩ Vạn vẫn nhìn nàng, đáy mắt tràn đầy ý cười khiến cho người ta cảm thấy trong lòng thật ấm áp, nàng không khỏi cảm thấy áp lực. Không nên cô phụ ý tốt người ta, nàng đành phải chậm rãi gặm.

Bên trong thực yên tĩnh, ngay cả tivi cũng không mở, chỉ có thanh âm hai người ăn uống.

Vạn Tuế đã ăn xong nửa chén cơm, thấy nàng còn đang đối phó khối xương kia, cao thấp trái phải đều thử qua, vẫn là không biết làm sao giải quyết nó, tương ăn thật sự rất là chặt vật.

“Gặm không được thì đừng ăn.”

Đạm Dung dừng lại, cái đầu nhỏ từ bát cơm nâng lên, tay thói quen sờ sờ chớp mũi làm dính canh nước vào.

Vạn Tuế lắc đầu, rút khăn giấy đưa cho nàng, dùng giọng điệu đối với tiểu hài tử nói: “Chưa thấy qua người nào ăn xương giống cô như vậy.”

Tiểu muội hần thò lỗ lấy tay cầm lấy xương, mồm to đem thịt cắn nốt, sẽ đem tủy bên trong hút khô, đầu giống như người – nào – đó không biết làm sao ăn, còn chỉ ăn lớp thịt mỏng bên ngoài. [TNN: thật có lỗi ~ Phi tỷ ca, ta liên tưởng bấy rồi.]

Gặm những thứ cứng nhất đó, cắn đi xuống răng nanh không đau mới là lạ. Đạm Dung tiếp nhận khăn giấy đem moi lau sạch sau đó buồn bực nhỏ giọng nói: “Tôi không thích xương cốt.”

Như vậy nhìn thực vô tội, còn mang theo vài phần trẻ con, Vạn Tuế cười khanh khách: “Về sau chỉ cho cô ăn thịt?”

Bị giễu cợt, Đạm Dung bĩu môi, không để ý tới hần, yên lặng ra sức ăn nốt nửa chén cơm.

Vạn Tuế cười cười, bới cơm, không quen bầu không khí nhạt nhẽo, lập tức lại hỏi: “Vừa rồi bàn bạc như thế nào?”

Đạm Dung nâng mi mắt, miệng còn có cơm, nàng ăn mấy miếng nuốt vào, từ từ nói: “Còn không có định, ngày mai buổi tối muốn trước đi vào nhà hần nhìn xem.”

“Nhà?”

“Ừ, hần muốn đổi tăng hầm ngầm thành phòng sưu tầm đồ cổ.”

“Nam ?”

“Ừ.”

Vì thế, nàng vừa rồi cùng một nam nhân hoàn toàn xa lạ nói chuyện hơn nửa giờ, hơn nữa, nàng ngày mai còn muốn cùng nam nhân xa lạ này về nhà?

Không ổn! Nguy hiểm! Vạn Tuế nào bộ hoạt động liên tục, toát ra này hai cái từ này.

” Bác sĩ Vạn ngày mai buổi tối không cần chờ ta ăn cơm.” Cảm giác hạnh phúc khoảnh khắc có được là quá tốt rồi, tuy rằng rất đẹp, nhưng nàng không thể làm cho nhà người ta thêm phiền toái.

Vạn Tuế rầu rĩ ăn cơm trong chén, vẫn chưa đáp lại. Nghe được nàng nói ngày mai còn muốn đi xem, hần cả người không được tự nhiên, giống như bị kiến cắn, rất ngứa lại gãi không tới.

“Ngày mai khi nào thì đi?” Hần thật sự không nghĩ hỏi, nhưng quần không được cái miệng.

“A?” Đạm Dung ngơ ngác nhìn, bác sĩ Vạn môi mỏng mân thành một đường, sắc mặt cũng không tốt lắm.

“Tan tầm phải đi.” Nàng thần nhiên trả lời.

Vạn Tuế cúi đầu ăn khẩu cơm, bảo trì trầm mặc.

Đạm Dung cảm thấy rất buồn bực, vừa rồi không khí hài hòa như vậy, hần đột nhiên liền đổi sắc mặt, ai chọc hần ?

Ngoài cửa có tiếng chìa khóa tra vào ổ, Vạn Quý Phi chưa thấy người đã nghe giọng tạt vào trong phòng.

“Oa! Thơm quá, ai trẻ như vậy lại hầm canh xương?” Thanh âm của nàng quanh quẩn ở hoa viên một hồi, sau đó cả người liền vọt vào, mặt một bộ dáng tham ăn, cái mũi còn không ngừng hít lấy hít để.

“Thơm quá! Thơm quá!”

Vạn Tuế ngẩng đầu lên nhìn nàng liếc mắt một cái, mở miệng có chút không tốt: “Người là con chó nhỏ sao?”

Vạn Quý Phi tuyệt đối là người vô tư, đem trào phúng lão ca hoàn toàn vào tai này ra tai kia, nàng thấy cảnh hai người ăn cơm, lại lớn tiếng la lên: “A! Các người trẻ như vậy mới ăn cơm? Còn thế giới hai người lãng mạn như vậy.”

Nàng cùng bác sĩ Vạn, thế giới hai người? Đạm Dung “Phốc” một tiếng nghẹn họng, thiếu chút nữa đem hạt cơm trong miệng bay ra theo đường lỗ mũi, nàng vội vàng lấy tay nắm bắt mũi, ho khan vài tiếng, mới không còn thất thố.

Vạn Tuế thấy thế, hơi dùng sức đem bát dưa buồng, mặt nghiêm túc nói: “Nói vậy bạ gì đó?”

“Nói nói mà thôi thôi.” Vạn Quý Phi ngượng ngùng biết ngậm miệng, mặt đối mặt ăn cơm, không phải thế giới hai người thì là cái gì?

Ánh mắt thoáng nhìn trên bàn còn thừa canh, cảm giác không thoải mái lập tức biến mất, nàng vui vẻ, rạo rực ngồi xuống, đem toàn bộ bát canh kéo lại gần, thìa cũng không lấy, trực tiếp dùng muỗng múc canh, vừa uống vừa tán thưởng: “Thật ngon nha, so với canh vừa rồi ăn ngon gấp mấy trăm lần.”

Muội muội như đôi quỷ đầu thai, nước canh còn dọc theo khóe miệng rớt xuống vài giọt, tâm tình vốn không vui, Vạn Tuế đột nhiên cảm thấy thực phiền chán.

“Người xem người, rốt cuộc có hay không lễ phép? Tương ăn kia, cùng cái dưa nha đầu giống nhau.”

“Làm sao nói ta như vậy!” Vạn Quý Phi ai oán nghẹn họng, trừng mắt lão ca, vừa về nhà đã bị răn dạy, nàng cuộc sống có dễ dàng sao?

Đạm Dung gặp tình cảnh huynh muội hai người ở đó đối đáp, nhất thời không biết phải đối mặt như thế nào. Nàng đành phải đem một ngụm cơm cuối cùng ăn nốt, sau đó thu thập bát dưa trên bàn đưa đến phòng bếp. Vạn Tuế có cảm cho chính mình thất thố, đè nén tức giận vội vàng rời nhà ăn.

“Đùng” một tiếng đóng cửa nổ, Vạn Quý Phi cả kinh màng tai chấn động.

“Hắn ăn thuốc nổ?” Nàng cầm khăn lau đi đến bên cạnh Đạm Dung hỏi.

Đạm Dung nhún nhún vai, không biết phải như thế nào trả lời, bởi vì nàng cũng không biết, bác sĩ Vạn chính là vui buồn thất thường.

“Phiền lòng, đa nghi, nôn nóng, hẳn nên uống liều thuốc tĩnh tâm.” Vạn Quý Phi xoa thắt lưng, phân tích.

Đạm Dung nhếch miệng, cũng không cảm thấy buồn cười, bị cơn giận của bác sĩ Vạn làm cho tâm tình vui vẻ vừa rồi đều bay sạch.

“Ai, ta đi tắm rửa, mới không cùng thần mặt đen kia chấp nhặt. Đúng rồi, ngày mai ta cùng đồng học đi chơi vài ngày, không về, người phải cẩn thận, không tắt yếu đừng đi trêu chọc khối than đen kia.” Vạn Quý Phi vỗ vỗ vai của nàng, đi thẳng về thư phòng.

Đạm Dung giật mình, bên trong trống trải cũng chỉ thừa lại một mình nàng. Nàng đem bàn thủy tinh chà lau sạch sẽ, lại trở lại phòng bếp, mang bao tay rửa chén.

Tấy được một nửa, ngoài phòng di động vang lên, muốn xem nhẹ, bắt quá âm thanh càng lúc càng gần, nàng tò mò xoay người, chỉ thấy hắn cầm điện thoại của nàng đứng ở trước mặt.

Nàng lui về sau nửa bước, thần mặt đen phụng phịu đưa tay đưa di động qua. Đạm Dung tay đầy bột xà phòng, không biết nên dùng tay thế nào để tiếp, Vạn Tuế đành phải giúp nàng cầm lấy điện thoại, lại gần nàng, đem điện thoại đưa đến bên tai nàng.

Gọi tới là Hoắc Duẫn Đình, hắn nói trưa mai 11 giờ phải họp, có thể sẽ đến trễ, hỏi nàng tối rảnh không. Đạm Dung nghĩ nghĩ, nói với hắn không sao, định thời gian xong, sau đó hắn khách khí nói lời cảm ơn, cắt máy.

Nghe xong điện thoại, Đạm Dung mới phát giác, một đạo hơi thở ẩm áp hơi hơi thổi vào trên mặt của nàng, phớt nhẹ như gió thoảng ba, như cảnh liễu quán quýt si mê.

Nàng hơi ngửa đầu, phát hiện chính mình thế nhưng dựa vào ngực của hắn, tiếng tim đập mơ hồ có thể nghe rõ.

Hai người tầm mắt ở trong không khí tràn đầy quần quít, sau đó lại nhanh chóng rời đi, Đạm Dung cảm thấy khuôn mặt nóng nóng, cả lỗ tai cũng đỏ.

Hai người đều có chút xấu hổ, Vạn Tuế cũng khác thường. Vừa mới tiếp xúc gần gũi, làm cho tim của hắn đập thật nhanh. Hắn phát phát tóc, cứng cổ hóa trang trấn định cầm lấy khăn lau, đem bát bên cạnh ném vào bồn nước đầy bọt xà phòng.

Đạm Dung thấy sững sốt, nhanh chóng nhắc nhở hắn: “Cái kia đã tẩy qua.”

Vạn Tuế trượt tay, thiếu chút nữa tay cầm cái bát ném xuống. Hắn thanh thanh yết hầu, ra vẻ nghiêm túc: “Cô rửa không sạch sẽ!”

” Bác sĩ Vạn, anh thật sự nên uống chút dược tinh tâm đi.” Nàng vênh miệng xem xét hắn.

“Cô nói cái gì?” Vạn Tuế nghe không rõ, đành phải đưa đầu để sát vào nàng.

Đạm Dung mắt nhìn chăm chú, đem cái bát hắn vừa trong bồn nước bên kia, xối qua. Hai người thân thể thật sự gần, có người bắt đắc dĩ, có người khéo miệng gương cao, vẻ mặt lại khoan dung, cũng có người, tránh ở cạnh cửa phòng bếp che miệng cười đến nỗi sắp bị chuột rút.

Má ơi, diễn biến tình cảm của hai kẻ ngốc, thật sự rất đáng yêu !

23. Chương 23

Sau khi Vạn Quý Phi vui vẻ cùng bà nội nói bye bye thì cúp máy. Mỗi ngày lúc sáng sớm, nàng đều phải cùng bà nội trong nhà thông báo tiến triển mới nhất trong ngôi nhà này.

Tối hôm qua có đột phá mới, hai kẻ ngốc kia quả nhiên có gian tình bí mật, cho nên nàng trước tiên thông tri cho hai lão trong nhà. Vì có thể tác thành ột mối nhân duyên tốt đẹp, toàn thể thành viên trong nhà nàng đều vận động tích cực .

Với tính cách của hai người này, nếu các nàng không ở một bên trợ giúp, chỉ sợ mười năm, hai mươi năm sau hai người bọn họ còn dậm chân tại chỗ, Vạn Quý Phi đột nhiên cảm thấy trách nhiệm nặng nề của bản thân mình.

Dù sao chỉ cần có người mà lão ca muốn xuất hiện, nàng về sau có thể trải qua những tháng ngày tốt đẹp. Vì tương lai tươi sáng phía trước, nàng sẽ dùng tất cả dũng cảm bản thân có, sức hút của tờ tiền giấy màu đỏ đỏ thật lớn, ca ca cổ lên!

Vạn Quý Phi cười gian vài tiếng, đứng lên đem kéo cái giường 1. 2 thước, nhất thời biến trở lại thành ghế sofa bình thường, lại đem chăn gối chỉnh tề xếp vào hòm chứa đồ bên cạnh.

Xem đi, đây là động tác nàng đều phải lặp đi lặp lại mỗi ngày, lão ca nói nàng chỉ ở nhờ trong này, cho nên không thể đem thư phòng làm loạn, bởi vì hắn buổi tối có khả năng muốn sử dụng máy tính, hắn không hy vọng nhìn thấy trên sofa loạn thất bát tao. Yêu cầu này thực sự đủ biến thái.

Vì sao đối với tiểu muội nhà mình lại vô tình như vậy? Vạn Quý Phi xoa xoa thắt lưng trừng mắt nhìn trần nhà trầm tư.

Ừ, lão ca so với nàng lớn hơn tám tuổi, oa, cơ hồ có khoảng cách nha, trách không được nàng cố gắng như thể nào đều không xong.

Nhưng là, Đạm Dung so với nàng cũng chỉ lớn hơn một tuổi, vì sao nàng có gan đi kéo râu con hổ? Quả nhiên là núi cao còn có núi cao hơn, nàng thật sự cam bái hạ phong*.

cam bái hạ phong* : bái phục

“Thùng thùng thùng” Tiếng đập cửa đánh gãy suy nghĩ của nàng.

“Vạn Quý Phi, thức dậy!” Là Vạn Tuế cố ý dè dặt tiếng nói.

Ngay cả tên họ của nàng đều kêu, cái này là chuyện nàng ghét nhất! Vạn Quý Phi bĩu môi, đi mở cửa.

Vạn Tuế thấy nàng còn mặc áo ngủ, nhíu mi trách cứ: “Trễ như vậy!”

“Mới bảy giờ bốn mươi phút.” Nàng cùng đồng học hẹn đi lễ hành ba ngày, chín giờ mới xuất phát.

“Nhanh một chút đi rửa mặt!” Vạn Tuế thúc giục nàng, còn không quên hướng đầu sang phòng khách bên cạnh, “Nhớ rõ kêu nàng!” Sau đó xoay người đi đến nhà ăn.

“Nhớ rõ kêu nàng!” Vạn Quý Phi đối với bóng dáng lão ca học ngữ khí nói chuyện cùng thần thái của hần vừa rồi, thấp giọng thầm oán: “Muốn kêu sao không tự mình kêu? Mỗi ngày đều phải thông qua ta, hừ!”

Nàng thậm chí hoài nghi hần gọi mình rời giường, mục đích chính là bảo nàng đi thúc giục Đạm Dung thức dậy.

Đã đi được bốn năm thước, Vạn Tuế đột nhiên xoay người, bình tĩnh hỏi: “Người có ý kiến?”

“Nào có?” Vạn Quý Phi lập tức nở nụ cười tươi rói, giống Vi Tiểu Bảo lấy lòng Khang Hi đế, cúi đầu xoay người: “Ta đi làm ngay, đi làm ngay ha!”

Vạn Quý Phi sang phải hai bước gõ cửa phòng, “Bình bình bình.”

” Đạm Dung, rời giường! Đạm Dung!” Vừa dứt lời, lại gõ vào cánh cửa, bên trong vẫn như cũ không có động tĩnh.

Nàng quá mót, bất chấp tất cả, trước mắt phải vọt vào toilet cách vách giải quyết nhu cầu sinh lý, sau đó lại đi ra gõ cửa, động tác vô cùng thô lỗ, hoàn toàn bất đồng với khuôn mặt xinh đẹp của nàng.

“Rời giường! Đạm Dung! Muộn rồi!” 8 giờ rưỡi đi làm, bây giờ còn chưa thức dậy, so với nàng còn muốn lười hơn.

“Người vừa từ trong toilet ra!” Vạn Tuế ôm ngực dựa vào bên tường cạnh cửa ra vào, híp mắt, hiển nhiên vừa rồi hần vẫn không có rời đi.

“Không kêu mà có hiệu quả như vậy sao?” Vạn Quý Phi ủy khuất chu miệng lên, người này ôm giường thật sự là cao thủ, định lực phi phạm, có đôi khi kêu hơn mười phút mà vẫn có thể bất vi sở động, nàng không thể không sử dụng bạo lực sao?

“Người lại không thể ôn nhu một chút sao?”

“Nếu không người tới kêu!” Tiểu thái giám nhần nại cũng có hạn nha, còn soi móng nữa, nàng mặc kệ !

Phía sau cửa đột nhiên “Chi nha” mở ra, Vạn Quý Phi phút chốc quay đầu lại, vua ôm giường rốt cục vẫn còn vẻ buồn ngủ xuất hiện.

“Người cuối cùng cũng ra.” Vạn Quý Phi rõ ràng nhẹ nhàng thở ra, vì sao hiện tại kêu nàng rời giường thành trách nhiệm của nàng?

“Ừ.” Hại nàng bị mắng, Đạm Dung thực bản khoăn. Nhẹ dụi mắt, người giống như còn chưa triệt để hoàn toàn thanh tỉnh.

Tối hôm qua tra cứu tư liệu về phong cách cổ điển đến nửa đêm, cuối cùng chống đỡ không nổi phải đi ngủ, trời gần sáng tỉnh lại mới phát hiện mình còn duy trì tư thế ngồi cứ thế mà ngủ luôn, cổ thật đau.

Laptop để bên giường thiếu chút nữa liền bị rút xuống sàn. Nàng sau khi cứu vớt nó liền nhanh chóng quay lại cởi áo khoác chui vào trong ổ chăn, kết quả liền ngủ luôn.

Vừa rồi thời điểm Vạn Quý Phi gõ cửa, nàng nghĩ mình còn ở trong mộng.

“Oa, sắc mặt của người rất kém, tối hôm qua khuya mới đi ngủ, ta nửa đêm đi toilet còn thấy đèn trong phòng người còn sáng.” Vạn Quý Phi nghiêng đầu cẩn thận xem xét nàng, trên mặt tái nhợt thật sự không nửa điểm huyết sắc.

“Ừ, làm chút chuyện, ta trước đi thay quần áo.” Đạm Dung xoa xoa huyết thái dương, đóng cửa lại.

Vạn Quý Phi quay đầu, bắt gặp hai con người của lão ca âm u, sâu xa thẳng tắp trùm cái cánh cửa phòng khách, ẩn ẩn có một loại cảm giác quỷ dị nặng nề. Nàng vẫy vẫy tay, đánh gãy ý nghĩ của hần.

“Uy, tám giờ rồi còn không có đi ăn bữa sáng sao a?”

Vạn Tuế lấy lại tinh thần, cho nàng một cái cảnh cáo, đi thẳng ra.

Vạn Quý Phi thực vô tội, không khỏi ủ rũ trở về phòng.

Đạm Dung mất 10 phút mặc quần áo, rửa mặt chải đầu, đi đến phòng khách bọn họ mỗi người đều đã có vị trí riêng. Cùng nhau ăn bữa sáng là quy định của bác sĩ Vạn, hẳn nói dù sao đồ ăn nhiều làm hay ít cũng đều phải tốn thời gian như vậy, ba người ăn cũng khỏi lãng phí thức ăn.

Gần đây sớm tối hai bữa cơm đều có người chiếu cố, cuộc sống đi vào quỹ đạo bình thường, theo lý mà nói hẳn là khiến cho người ta tiêu tan buồn bã trong lòng, thế nhưng mà nàng lại lo lắng thật nhiều, nếu cách sống của mình hiện tại trở thành thói quen, vạn nhất có lúc phải rời khỏi, không có cảm giác ấm áp này thì làm sao bây giờ?

“Không cần lại ngăn người, nhanh chút ăn, đã đến giờ!” Vạn Tuế đem một chén cháo gạo kê mức vào chén trước mặt nàng, đối với tinh thần có chút hoảng hốt của nàng hơi tức giận.

Thức trắng một đêm, sắc mặt liền giống như quỷ, vĩnh viễn cũng đều không biết yêu quý chính mình, hẳn thật muốn lấy chùy mở đầu nàng ra, nhìn xem bên trong cái đầu nhỏ này chứa cái gì. Thân thể không tốt, làm cái gì đều khó khăn, nàng chẳng lẽ không hiểu?

Đạm Dung nhẹ nhàng nói lời cảm ơn, cầm lấy muỗng nhỏ một muỗng một muỗng ăn vào.

Vạn Quý Phi há miệng thật to cổ nuốt vào, uống nốt ngụm cuối cùng. Lão ca nấu cháo thực thơm, so với lão mẹ làm còn ngon hơn, nếu có thể nàng còn muốn ăn thêm một chén, thế nhưng lão ca nói đó là để cho Đạm Dung. Đánh cái nạt, vỗ vỗ cái bụng, nàng thỏa mãn nói: “Ăn no, hương vị thật ngon.”

Vạn Tuế nhìn xem nàng, đem lời ca ngợi này chẳng đáng gì, vui đầu ăn cháo.

Vạn Quý Phi liếm liếm môi, chà xát hai tay, cười hì hì ngoan ngoãn mở miệng: “Ca, trù nghệ của người càng ngày càng cao, tương lai không biết nữ sinh nhà ai có phúc phận này, mỗi ngày hưởng thụ bữa sáng tình yêu của người.”

Vạn Tuế yên lặng ăn cháo, tiếp tục không để ý lời vô nghĩa của nàng.

“Đạm Dung, người nói ca ta có phải nam nhân tốt hay không?”

Vạn tuế nhất thời dừng lại, hai lỗ tai đang ngóng chờ đáp án. Cái người bị điểm danh ngu ngốc ngẩn đầu, nhìn bác sĩ Vạn liếc mắt một cái.

“Hẳn là đi.” Lời nói bình thản, nghe không ra chút cảm xúc.

“Ca xem đi, Đạm Dung cũng công nhận người là nam nhân tốt nha.”

Thật sự không nghĩ lại nghe nàng tám chuyện ma quỷ hết bài này đến bài khác không chịu dừng, Vạn Tuế tức giận tiếp tục mở miệng nhấm nuốt, sau đó mở miệng: “Nói đi, yêu cầu cái gì?”

Bị vạch trần, Vạn Quý Phi nghiêng cái đầu nhỏ, cười hì hì: “Ta cùng đồng học đi du lịch, tối chủ nhật mới trở về.”

“Ba mẹ đều đã biết?”

“Xin phép qua.” Vạn Quý Phi ngửa đầu chớp chớp đôi mắt to ngập nước, ánh mắt sáng quắc nhìn chăm chăm lão ca.

Cảm giác được có người nhìn chăm chú, Vạn Tuế nhìn qua.

“Làm sao.”

Vạn Quý Phi mặt mếu máo, “Người có biết, ta muốn đi chơi, cần chút chi trợ.” Nàng là giai cấp vô sản đáng thương.

Vạn Tuế mặt không phản ứng, lạnh lùng dùng một câu khiến nàng chán nản.

“Không có tiền!”

“Keo kiệt!” Vạn Quý Phi hai má phụng phịu lên án.

Vạn Tuế nghiêng đầu trừng nàng, “Người ở trong này ăn nhờ không trả tiền?”

Trong phòng nhất thời lâm vào một mảnh yên tĩnh, sau đó là Đạm Dung đẩy ghế dựa ra đứng lên, không tiếng động đi vào phòng, lưu lại hai người không hiểu chuyện gì.

Là chợt dạ đi, Đạm Dung cảm thấy là đang nói nàng a. Vừa rồi hần nói câu kia, hần là vô tâm, nhưng là đi vào trong tai nàng liền biến thành cố ý.

Ở trong này nửa tháng, lúc trước nói ký hiệp ước cũng không có, ngay cả tiền thuê cũng không giao, còn có mỗi ngày ăn chùa. Hần không nói, nàng suýt chút nữa đã quên, hiện tại nhờ hần nhắc nhở, mới làm cho nàng cảm thấy không thoải mái đứng lên.

Từ trong tủ quần áo, từ tầng dưới cùng lấy ra một cái túi. Bên trong chứa chút tiền mặt, là ngày hôm qua nàng lấy từ chỗ kế toán, tính gửi ấu thân.

Lần trước mẫu thân gọi điện nói cuối năm cần dùng tiền. Đạm Dung biết, cuộc sống mẫu thân cũng không quá đầy đủ, sau khi tái giá nàng lại sinh đứa nhỏ, công tác của trưởng phu không ổn định, chỉ dựa vào nàng ở nhà xướng làm kế toán thu nhập rất khó chống đỡ một nhà.

Đạm Dung từ ngăn giữa rút ra mười lăm nguyên, sổ này trong một tháng này, nên đủ đi.

Vạn Tuế nhận thấy được bầu không khí quỷ dị, hần ẩn ẩn biết chính mình nói sai, nhưng hần là vô tâm, lời nói mới vừa rồi chính là tùy tiện phun ra che lại miệng của tiểu muội.

Bên kia Vạn Quý Phi còn chưa hiểu được chuyện gì phát sinh, tiếp tục trưng ra bộ mặt đau khổ giảo hoạt, Vạn Tuế cảm thấy thật phiền lòng, từ ví tiền rút mấy tờ tiền mặt màu đỏ đưa cho nàng.

Khi Đạm Dung đi ra, Vạn Quý Phi đang cao hứng đếm tiền. Đạm Dung đi đến trước mặt Vạn Tuế, tay cầm tiền để tới trên bàn trước mặt hần.

Vạn Tuế có chút ngạc nhiên, “Làm sao?”

“Tiền thuê, còn có tiền ăn.”

Nghe xong lời của nàng, hai hàng lông mày của Vạn Tuế nhíu lại thật sâu.

“Vẫn là, anh cần tôi đặt tiền cọc?” Thấy hần chuyển sắc mặt, Đạm Dung đoán hần là ngượng ngừng mở miệng.

Dĩ nhiên chuyện Vạn Tuế để ý căn bản không phải như nàng suy nghĩ. Hần lúc trước có nói qua có thể không thu tiền thuê, chỉ cần nàng chuyển lại đây.

Nói được ra làm được đến, hần tuyệt không nuốt lời. Mọi chuyện qua đi chuyện tiền thuê mọi người cũng chưa đề cập, hần nghĩ nàng hiểu được. Hần không phải là người nhỏ mọn, trong phòng có nhiều người chỉ là thêm đôi đũa mà thôi, không bao nhiêu tiền.

Nhưng nàng nghĩ như vậy, trừ bỏ tiền thuê còn muốn tính cả tiền ăn vào, quả thật có chút đả thương người.

Hần thấy nàng luôn ngược đãi chính mình, xuất phát từ hảo tâm mới thích chõ mũi vào chuyện người khác, cũng không phải ai đều có thể hưởng thụ loại đãi ngộ này.

Nguyên lai hần làm nhiều như vậy, cũng bất quá giá trị chính là mấy trăm ngàn này.

Trong mắt lửa giận hùng hục bùng cháy, hần hờn dỗi, cố tình hần không có thể hiên ngang liếm liệt cự tuyệt. Bởi vì, nàng cũng không phải là ai của hần! [TNN: ai-mà-ai- cũng-là-ai]

Đạm Dung cúi đầu, ý thức được giống như nàng đem không khí phá hư.

Xoay người, mắt nhìn Vạn Quý Phi đang miên cưỡng cười cười, nàng đem bát cháo vừa rồi ăn qua đi vào phòng bếp tẩy rửa.

Hai huynh muội nhà họ Vạn còn ngồi ở trước bàn ăn không lên tiếng, Đạm Dung có chút áy náy, nàng cũng không phải có ý định muốn phá hư tâm tình tốt của mọi người, nàng — chính là muốn bảo hộ có một chút tôn nghiêm của mình mà thôi.

Nàng chậm rãi đi ra cửa phòng khách, Vạn Tuế thanh âm ở phía sau vang lên.

“Nếu giao tiền ăn, về sau tự động tự giác trở về ăn cơm, bỏ bữa không trả lại tiền.”

Đạm Dung dừng lại cước bộ, nói đồng ý, sau đó kéo cước bộ nặng nề ly khai phòng ở này.

24. Chương 24

Chuyện xảy ra buổi sáng làm cho Đạm Dung bất an cả ngày, có phải nàng quá nhạy cảm hay không, mới làm ra sự tình gây tổn hại cảm tình lẫn nhau như thế? Có lẽ nàng có thể tự nhủ với chính mình, những người đó chính là khách qua đường trong cuộc sống của người, không có quan hệ gì. Nhưng là nàng biết, thời khắc này, nàng đã để ý suy nghĩ của bọn họ.

Cách thời gian tan tầm còn có nửa giờ, công ty đã công bố lịch nghỉ tết âm, lịch âm thì hai mươi tám bắt đầu nghỉ, đến ngày mười hai tháng giêng mới trở lại làm việc, nghỉ mười bốn ngày.

“Đừng nói Quân ca nhần tâm, thời gian nửa tháng, nên trở về nhà, nên đi gặp cha mẹ thì đi, bình thường ca thần tăng ca vất vả, lần này cho các người nghỉ đủ một lần!” Xà Thái Quân lớn tiếng nói xong, phía dưới một đám hân hoan.

“Lão đại, cho nghỉ dài hạn tất nhiên tốt, nếu phát thêm chút tiền thưởng càng vui!” Có kẻ khởi xướng tất nhiên không thể thiếu người phụ họa theo, ồn ào náo nhiệt, những người khác lập tức họa vào.

“Đúng, có thêm tiền mới cho năng lượng”.

Xà Thái Quân còn nói thêm cái gì đó, Đạm Dung cũng không quan tâm. Lui về bộ phận thiết kế, nàng ngơ ngác ngồi ở trên ghế. Ngày nghỉ lại kéo dài, nàng cũng không có chỗ để đi. Vốn không cảm thấy có gì không ổn, nhưng hôm nay thế nhưng có cảm giác trống vắng.

“Đạm tử, Quân ca nói đợi lát nữa mọi người cùng đi ăn cơm chiều?” Tiểu Chiêu ở cửa thò nửa cái đầu vô, trên mặt còn mang theo cảm xúc hưng phấn.

Đạm Dung không quên, đêm nay còn phải cùng Hoắc Duẫn Đình bàn bạc.

“Ta buổi tối có việc, các người đi đi.”

“Có chuyện gì?” Nói tiếp là Xà Thái Quân, hần hướng tiểu Chiêu vẫy vẫy tay, sau đó đi vào đến kéo ghế dựa đến trước mặt nàng ngồi xuống.

“Sư muội, làm sao mất hứng?”

“Không có mất hứng.” Đạm Dung tránh đi ánh mắt dò hỏi của Xà Thái Quân, cầm lấy bút trên bàn bắt đầu thu thập.

Xà Thái Quân đem hết thấy xem trong mắt, con nhóc này có tâm sự.

“Em năm nay về nhà không?”

Đạm Dung giật mình, lắc đầu.”Không trở về.”

Vài năm ở chung, Xà Thái Quân đối với tình trạng gia đình của nàng có chút hiểu biết. Thời điểm học đại học, mỗi ngày nghỉ nàng đều đi làm công, sau khi vào làm việc trong công ty, tết âm lịch cũng không thấy nàng về nhà qua. Nha đầu này, làm cho người ta rất chua xót.

“Thật sự rất buồn, vậy đến nhà của anh đón năm mới đi, em có biết Xà lão thực rất thích em nha. Còn có, lần trước em họ anh gặp qua em, sau đó tỏ vẻ nhớ mãi không quên. Người khác không sai, em cũng đừng nói cái gì thích Gay linh tinh nữa, đừng trêu đùa người ta.”

Đạm Dung không nói lời nào, biết rõ hẳn là có ý tốt, đáng tiếc nàng không nghĩ quấy rầy. Quấy rầy bác sĩ Vạn bọn họ đã cảm thấy thật không tốt, nàng đột nhiên có muốn đem chính mình trở nên tàng hình, ai cũng không thấy ý niệm trong đầu của nàng.

“Thật sự không cùng mọi người đi ăn cơm?”

Đạm Dung vẫn đang trầm mặc, Xà Thái Quân thấy không có biện pháp thay đổi nàng, người này quả thực là một người buồn bã, tự phong bế nhốt chính mình nha, khi không muốn nói chuyện cho dù người có cường ngạnh muốn nàng mở miệng cũng vô dụng.

Vỗ vỗ bả vai của nàng, hẳn ôn nhu nói: “Có việc tìm anh.” Lần trước về chuyện tá túc kia, lương tâm hẳn bất an đã lâu.

“Vâng”.

Xà Thái Quân đi rồi, Đạm Dung cũng tắt đi máy tính ra ngoài.

Mười ngày nữa là nghỉ tết âm lịch, hàng cây nằm hai bên đường ngoài công ty treo đầy ánh đèn nhỏ. Ánh đèn rực rỡ mới bật lên, đủ mọi màu sắc lấp lánh, tạo thành từng vòng màu long lánh, loá mắt.

Đạm Dung ở trên đường cảm thấy bồi hồi, đang phân vân không biết đi đâu. Hẹn với Hoắc Duẩn Đình 8 giờ, hiện tại mới 6 giờ, nàng hẳn là đi ăn một chút gì trước rồi tính sau. Mới nghĩ, di động báo tin nhắn đến, nàng nhìn xem, là bác sĩ Vạn gửi đến.

Trở về ăn cơm chiều.

Ngắn ngủn năm chữ, làm ặt nàng cứng nhắc nguyên một ngày rốt cục cũng thoáng lộ ra tươi cười.

Vạn Tuế hôm nay phi thường buồn bực. Buổi sáng, hẳn vừa giảng một bài ột bà mẹ, khi mua một cái khinh khí cầu cho con trẻ. Bên trong khinh khí cầu có rót vào một loại chất lỏng có hại nên khí cầu rất nguy hiểm, cần bản không thích hợp cho tiểu hài tử chơi đùa.

Người bán hàng rong ở trước cửa bệnh viện chào hàng, có một vài cha mẹ vì thỏa niềm vui cho đứa nhỏ, cũng tùy tiện mua cho bọn hắn.

Trong bệnh viện đợi khám bệnh nhiều người, vô ý chen chúc cũng có thể bị vỡ hoặc là đem dọa nạt mấy đứa nhỏ trong bệnh viện. Hẳn không rõ, làm mẫu thân, như thế nào có thể làm ra chuyện tình không cần thận đến như vậy.

Vị kia bị giảng giải nhưng thật ra không tức giận, bác sĩ Vạn chẩn bệnh rất cẩn trọng, sau khi nghe hẳn nói một phen nàng còn tự trách mình không cẩn thận.

Buổi chiều 5 giờ, xem bệnh rốt cục cũng xong, hẳn mới yên tĩnh tự hỏi. Chính mình hôm nay trong lời nói có chỗ nào quá đang hay không? Cho dù hành vi người ta nếu không đúng, hẳn cũng không nên nghiêm khắc như vậy, bởi vì quan hệ mọi người chính là bác sĩ cùng bệnh nhân.

Đồng dạng, giống như Đạm Dung giao tiền thuê, tiền thức ăn cũng như vậy, trừ phi trong lòng người có ý tưởng khác, nếu không tại sao người liền trở nên mặc danh kỳ diệu* tức giận. Quan hệ bọn họ chính là chủ cho thuê nhà cùng khách thuê, không phải sao?

mặc danh kỳ diệu*: tự nhiên, vô cớ [không lý do]

Nghĩ thông suốt, hẳn cả người đều thư thái không ít. Sau khi tan tầm theo thường lệ đi siêu thị mua đồ ăn, nhớ tới nàng buổi tối còn có hẹn, hẳn đầu tranh một hồi mới gửi tin nhắn cho nàng. Hiện tại người ta giao tiền ăn, người phải phụ trách đối với chuyện ăn uống của người ta. Hẳn như vậy, tự thuyết phục chính mình.

Vẫn như cũ là hai người ăn bữa tối, Vạn Tuế đêm nay làm thịt bò xào dưa chuột, còn dùng thịt kho với trứng gà. Đều là đồ ăn đơn giản, nhưng Đạm Dung tựa hồ thực thích, thịt bò ăn rất nhiều, cũng ăn thêm cơm.

Vạn Tuế nhớ rõ nàng tối hôm qua cùng người kia hẹn tám giờ, hiện tại đều bảy giờ.

“Cô tính mấy giờ thì đi?”

” 10 phút nữa đi.” Lúc này đã biết đường, đại khái nửa giờ là đủ đi. Đạm Dung suy nghĩ, có lẽ sớm một chút đón xe taxi, miễn cho giống tối hôm qua chật vật như vậy.

“Đợi lát nữa tôi đưa cô đi.”

“Ách? Không cần.” Nàng cũng không nghĩ tới muốn làm phiền toái hần.

“Trễ như vậy, vạn nhất giống như tối hôm qua đón không được xe trở về thì làm sao? Nếu không cô đem tiền đưa cho tôi, dù sao thanh toán tiền, cô liền yên tâm thoải mái.”

Đạm Dung, bác sĩ Vạn thật sự là quý hẹp hòi, trừng mắt tự quyết định như thế, thế nhưng lại cùng nàng kể lễ tiền nong.

Nói đến nước này, Đạm Dung dù muốn cũng không thể cự tuyệt, vội vàng tẩy bát, sau đó hai người liền xuất phát. Bởi vì có chuyện này đặc biệt có người đưa đi, nên so với thời gian ước định sớm hơn tới 10 phút. Đạm Dung đi vào tìm Hoắc Duẫn Đình, mà Vạn Tuế ở trên xe chờ.

Hoắc Duẫn Đình ở nhìn thấy nàng, sau đó đứng dậy rời đi. Ra đến ngoài cửa công ty, đèn xe Vạn Tuế nhấp nháy vài cái, Hoắc Duẫn Đình hỏi thăm: “Nhận thức?”

Đạm Dung thản nhiên trả lời: ” Bằng hữu của tôi.”

Hoắc Duẫn Đình cười cười, mắt lại nhìn hướng Vạn Tuế, quay đầu cùng Đạm Dung nói: “Vây cùng đi đi.”

Đạm Dung gật gật đầu, quay lại trên xe Vạn Tuế. Hoắc Duẫn Đình sở hữu một chiếc xe của phú hào, sau đó đánh xe từ từ đi ra.

Hai chiếc xe một trước một sau, Hoắc Duẫn Đình có vẻ có phong độ, tốc độ xe thoải mái, mỗi khi quẹo vào đều dùng đèn pha. Đi mất đại khái mười phút, xe đi đến một cái biệt thự trong tiểu khu, Hoắc Duẫn Đình dừng xe, cũng cùng bảo an hướng xe phía sau làm cái thủ thế, sau đó lái đi vào.

Nhà của Hoắc Duẫn Đình thực có phong phái, là ba tầng hiện đại phong cách kiến trúc, ngoài phòng có hoa viên.

“Muốn hay không tôi cùng cô đi vào?” Vạn Tuế từ cửa sổ xe nhìn ra khu nhà cao cấp bên ngoài hỏi.

Đạm Dung lắc đầu nói không cần, nếu có người đi theo, chỉ sợ sẽ làm Hoắc Duẫn Đình cảm thấy nàng thực không tín nhiệm hần.

Sau khi xuống xe, Hoắc Duẫn Đình dẫn đường, rẽ vào một khúc quanh đi vào nhà. Đạm Dung quan sát bốn phía, trong hoa viên vô cùng bắt mắt, có một bể bơi gần cao ốc, dưới ánh trăng, mặt nước tĩnh lặng, lánh lạp, có cảm giác vài phần lạnh buốt.

Nàng nhìn vài lần, chân bắt tri bắt giác đi đến một cái cửa sắt. Hoắc Duẫn Đình dè tay trên công tắc, cánh cửa từ từ nâng lên.

Đèn sáng trưng, bên trong nhìn một cái không sót gì. Bên trong cao ốc thực trống trải, ở góc có một tấm vải nhung màu đỏ đặt trên mặt đất, trên mặt có đặt gối sứ, còn có cuộn tranh chữ.

“Chính là mấy thứ này.” Hoắc Duẫn Đình chỉ chỉ cái kia góc. Đạm Dung một đêm xem qua tư liệu, đối với thú vui này có một chút hiểu biết, hần là những món đồ mang giá trị xa xỉ gì đó đi, liền tùy tiện làm ra vẻ như vậy, quả thật lãng phí.

“Cô xem muốn làm như thế nào?”

“Nơi này tầng trệt không cao, còn có trên trên đỉnh xà ngang hơi thấp, từ cửa đi vào cơ hồ muốn cúi đầu.” Đạm Dung một lời chỉ ra vấn đề kết cấu tồn tại nơi này.

Tầng hầm ngầm phòng chường cao không quá 2.2 thước, chỉ có thể xem như là hai lớp. Không gian áp lực như thế, người đứng ở nơi này cũng không thoải mái, chỉ sợ sẽ làm ảnh hưởng đến tâm tình thưởng thức đồ cổ.

“Tôi biết, bất quá hiện tại chỉ có thể lợi dụng chỗ này.” Hoắc Duẫn Đình nhu nhẹ trán, lộ ra ánh mắt màu tím. Trên mặt của hắn vẫn như cũ lộ vẻ tươi cười thản nhiên, mặt mày lại mang theo vài phần bất đắc dĩ không dễ phát hiện.

Đạm Dung vuốt cằm nhìn quanh bốn phía quét vài vòng, sau đó chống lại hai tròng mắt chăm chú của Hoắc Duẫn Đình.

“Tôi cảm thấy, vô luận nơi này muốn sử dụng làm cái gì, việc đầu tiên cần giải quyết chính là vấn đề độ cao, bởi vì là tầng hầm ngầm, cho nên có thể đi xuống lấy.”

Đạm Dung đề nghị làm Hoắc Duẫn Đình hiểu ra, hắn như thế nào không nghĩ tới có thể làm như vậy.

“Có thể sao?”

“Cái này phải hỏi kiến trúc sư. Đem thiết kế ngôi nhà của người sơ kiến đưa cho họ xem, nếu không ảnh hưởng gì đến kết cấu, có thể.”

“Kia sau đó như thế nào?” Hoắc Duẫn Đình hưng trí tiếp tục hỏi.

Đạm Dung bước nhanh đi ra tầng hầm ngầm, nhìn một hồi lại nói.

“Tôi cảm thấy hắn là có thể trong ngoài kết hợp.”

“Trong ngoài kết hợp như thế nào?”

“Cái này phải xem lại.”

“Nếu thế mất bao lâu?”

“Hoắc tổng quyết định đem việc thiết kế cho tôi làm luôn sao?” Đạm Dung khi hỏi cái này, vẻ mặt có chút giảo hoạt.

Hoắc Duẫn Đình hơi giật mình, sau đó hiểu ý cười, “Nói điều kiện của cô đi.”

20 phút sau, hai người sóng vai đi ra, dưới ánh đèn đường, Vạn Tuế nhìn thấy bọn họ trò chuyện với nhau thật vui vẻ.

Đi đến cửa lớn, chưa muốn dừng lại còn tiếp tục nói cho xong, một bộ dáng không muốn chia tay. Mới lần thứ hai gặp mặt, đã muốn thân thiết đến trình độ này? Nàng đều chưa từng dùng loại vẻ mặt cười meo meo này cùng hắn tán gẫu đầu đầu nha.

Vạn Tuế hí híp mắt, đáy lòng tức thời dâng lên vài phần không hồn giận. Hắn xuống xe rất nhanh đi qua, nghe được Đạm Dung thoải mái mà nói: “Được, người ngày mai hỏi rõ ràng sau đó nói cho tôi biết, chủ nhật tôi sẽ đưa cho anh xem phương án.”

“Tốt, đến lúc đó tôi lại gọi điện thoại cho cô.” Hoắc Duẫn Đình trên mặt đồng dạng đầy vẻ tươi cười, khoe mắt khi thấy Vạn Tuế đi vào, hắn hơi vuốt cằm.

Vạn Tuế không chút khách khí đánh giá nam nhân này, một đôi mắt đen thui ở trên người hắn vòng vo vài vòng, mang theo một chút tìm tòi nghiên cứu, xem xong tay nắm bả vai Đạm Dung.

Tiếp thu địch ý đến từ đáy mắt đối phương, Hoắc Duẫn Đình ánh mắt hẹp dài giấu ở sau cặp kính lóa sáng, lập tức rộng rãi dừng ở hắn.

“Đạm Dung không giới thiệu một chút sao?”

Đạm Dung vẫn chưa phát hiện hai nam nhân tình triêu gợn sóng, nàng quay đầu nhìn Vạn Tuế liếc mắt một cái, nhẹ giọng nói: “Đây là bác sĩ Vạn, bằng hữu của ta.”

Tiếp theo lại đối Vạn Tuế giới thiệu: “Hắn là Hoắc tổng.”

Hoắc Duẫn Đình vươn tay, “Rất vui gặp mặt, bác sĩ Vạn.”

Vạn Tuế chần chờ hai giây mới nắm lấy, lạnh lùng trả lời: “Rất vui.”

25. Chương 25

Trên đường về nhà, bên trong xe thực im lặng. Đạm Dung hai tay nghiêm chỉnh đặt ở trên đùi, trong đầu tất cả đều là cái điểm tử kia.

Vừa rồi Hoắc Duẫn Đình đối với quan điểm kết cấu của nàng cảm thấy hứng thú, bởi vậy không nói hai lời liền đáp ứng điều kiện nàng đưa ra, còn sẵn khoải thanh toán tiền đặt cọc. Đối với một thiết kế sư mà nói, thù lao cao, phương án cực kỳ có tính khiêu chiến, không thể nghi ngờ chính là động lực tốt nhất, Đạm Dung cũng không ngoại lệ.

Vạn Tuế nhìn trộm sang nữ nhân bên cạnh này vài lần, chuyện gì làm cho nàng tâm tình sung sướng như vậy? Còn cười nữa chứ. Là vì Hoắc tổng vừa rồi sao?

“Chờ mong lần sau gặp mặt.”

Nhớ tới lúc cáo biệt, hắn nói những lời này, Vạn Tuế liền nhíu mày. Mà nàng lại vừa cười vui vẻ, còn đối với người ta vẫy tay nói tái kiến, bộ dáng càng làm cho tâm hắn cảm thấy khó chịu tới cực điểm.

Nhìn qua cũng đủ thấy, nam nhân kia có tiền bộ dạng lại suất quả nhiên đủ lực hấp dẫn, ngay cả bình thường lãnh đạm như nàng cũng không ngoại lệ? Không phải nàng đối với Xà Thái Quân khẳng khái một mực sao? Nữ nhân thực nông cạn.

Nghĩ vậy, hắn dưới chân không khỏi dùng sức, xe nhanh chóng như bão táp phóng đi.

” Bác sĩ Vạn, anh đang vội?” Nhìn đến đồng hồ đo tốc độ đang hiển thị màu đỏ vẫn đang có xu hướng tăng dần lên, Đạm Dung không khỏi tò mò.

Nghe được câu hỏi của nàng, Vạn Tuế nhất thời kinh ngạc khi thấy chính mình điên cuồng, hắn thế nhưng lại chạy siêu tốc như thế, vội từ từ giảm tốc độ lại.

“Có phải tôi làm chậm trễ thời gian của anh hay không?”

“Không!” Vạn Tuế buồn chán trả lời. Hắn cũng muốn biết rõ, chính mình có phải trúng tà hay không.

Bởi vì tâm tình tốt, Đạm Dung không phát hiện cảm xúc hắn biến hóa. Nàng mỉm cười, ánh mắt vốn đang nhìn hắn chuyển dời đến phía trước.

Không khí này vẫn duy trì đến khi trở lại gia uyển, khi xe dừng lại, Vạn Tuế rốt cục nhìn không được hỏi: “Cô cao hứng cái gì?”

Đạm Dung ngẩn ra, sờ sờ mặt mình hỏi, “Có sao?”

“Cô đang cười, bình thường đều không phải có thói quen mặt than sao?” Khóe miệng vẫn còn nhếch lên trên, còn nói không có!

“Phốc! Tôi nào có mặt than!”

Trong bãi đỗ xe trống trải u ám, đèn huỳnh quang loe lói, chiếu xuống mặt đất, trong không gian nho nhỏ chiếc xe, chỉ có tấm chắn lay động qua lại. Nhưng mà cho dù là ánh sáng mỏng manh như vậy, vẫn là có thể đem nụ cười trên miệng của nàng bày ra rành mạch.

Vạn Tuế đến gần nàng, một tay nâng lên cằm của nàng, tay kia thì đem kính xe trên đỉnh kéo hạ.

“Nhìn xem, còn không thừa nhận?”

Trên mặt kính nho nhỏ, nàng một đôi mắt biết cười cong cong như vầng trăng khuyết, cái miệng nhỏ nhắn hơi hé mở để lộ ra cái răng khểnh, bộ dáng như tấm gió xuân, vô cùng sinh động đáng yêu.

Nguyên lai, bộ dáng nàng cao hứng là như thế này. Đạm Dung mân mím môi, tầm mắt từ mặt kính lệch qua bên cạnh, đón nhận một đôi con ngươi đen.

Hai khuôn mặt kề sát chỉ cách nhau một bàn tay, hơi thở của hân ẩm áp, lén lút phớt nhẹ qua vành tai nhỏ nhắn của nàng khiến nàng cảm thấy hơi ngứa.

Một giây, hai giây, hai người qua mặt kính bốn mắt giao nhau, bỗng dưng phía sau có ánh sáng từ ô tô lóe lóe, hai người bọn họ cả kinh nhanh chóng dịch ra.

Đạm Dung nhẹ vuốt cằm bị hân nắm qua, vuốt nhẹ tóc tóc, thân thể còn đang run nhè nhẹ. Nàng hừ hừ hai tiếng, cúi đầu nói: "Bác sĩ Vạn nguyên lai muốn nhìn tôi khóc."

"Cô... Nói vậy!" Vạn Tuế hốt hoảng lui về chỗ ngồi. Ông trời, hân vừa rồi đang làm cái gì? Bàn tay tựa hồ còn mang nhiệt độ ẩm áp từ cằm của nàng, hân hít một hơi thật sâu, cố gắng muốn hồi phục nhịp tim đập hỗn loạn của mình.

Sau khi về nhà, vì tránh đi xấu hổ vừa rồi, hai người đều tự trở về phòng. Khi tắm, Vạn Tuế đem vôi hoa sen mở tối đa, tùy ý cột nước hung hăng, mãnh liệt xối trên người. Tựa hồ còn chưa đủ, hân ngẩng mặt lên, không ngừng lấy tay chà xát hai bên má, cố gắng muốn quên đi bộ dáng si mê của mình phản chiếu ở mặt kính.

Hân giống như động tâm. Làm sao bây giờ?

Mang theo phát hiện này, hân tắm rửa cũng xong, Vạn Tuế chỉ cảm thấy miệng lưỡi khô, quyết định đi uống chén nước hạ nhiệt độ, mới vừa ra khỏi phòng, xa xa liền nghe đến một hương cà phê nồng đậm.

Trong phòng bếp, thân thể nhỏ nhắn đang không ngừng quậy cái chén. Nàng hân là cũng là vừa tắm rửa xong, tóc ẩm ướt. Áo bông thật dài đem nàng bao kín không khe hở, dép lê hình con mèo, cái tay bao thật dày, hình tượng này buồn cười, trước kia hân cảm thấy thực không chịu nổi, nhưng mà hiện tại xem ra, nhưng lại trở nên phá lệ thuận mắt.

"Hừ." Vì muốn khiến cho nàng chú ý, Vạn Tuế che miệng ho nhẹ.

"Trẻ như vậy còn uống cà phê? Không sợ ngủ không được?"

Đạm Dung một cái xoay người, trả lời: "Một lát phải vẽ bản thiết kế."

"Cô đem qua không phải thức đêm sao?" Vạn Tuế tiến lên trước một bước, ánh mắt thẳng nhìn chằm chằm đỉnh đầu của nàng.

Đạm Dung nhúc nhích, "Vừa rồi đáp ứng Hoắc tổng, chủ nhật phải đưa phương án cho hân xem. Dù sao ngày mai thứ bảy, không sợ. Tôi về phòng trước, bác sĩ Vạn ngủ ngon."

Nói xong, nàng cầm theo ly cà phê vôi vàng mà đi, lưu lại Vạn Tuế giương mắt nhìn tối tăm. Rót chén nước sôi uống xong, hân đi ra phòng bếp, ánh mắt không nhìn được, thần nhiên nhìn về phía phòng khách.

Ánh đèn chiếu qua khe cửa mơ hồ có thể thấy được, đêm nay lại không biết muốn thức tới mấy giờ, người này liều mạng như vậy, thật không chịu nổi đối đãi tốt với bản thân.

Nghĩ vậy, hân quyết định thật nhanh đi đến hoa viên, chỗ cửa lớn trong góc có công tắc điện. Hân chần chờ hai giây, sau đó kéo một phen, trong phòng nhất thời một mảnh tối đen. Hân nhanh chóng tránh vào trong phòng, suýt chút nữa đụng phải tường.

Lúc này cửa phòng khách mở ra, một cái bóng đen chậm rãi ở bên tường. Nghe được bên ngoài có tiếng động, Đạm Dung hơi bất an kêu: "Bác sĩ Vạn?"

Vạn Tuế thanh thanh yết hầu, thần sắc tự nhiên đáp lại: "Mất điện."

"Như thế nào hiện tại mất điện?" Trong phòng che bởi rèm cửa sổ nên, không có ánh đèn lại càng tối, Đạm Dung ánh mắt không có thói quen hắc ám thành linh xảy ra, chỉ có thể sờ tường đi ra.

"Ai biết." Vạn Tuế hai tay đặt ở túi quần, nhàn nhã dùng mũi chân đá đá mặt đất.

"Không có đạo lý, không phải chỉ có mùa hè mới cắt điện sao?" Nàng đi ra ngoài, thân mình không có tường dựa vào, hai tay thiếu chút nữa bởi vì chơi với trong không trung mà ngã sắp xuống, vẫn là Vạn Tuế đứng bên cạnh nhanh tay lẹ mắt đỡ lấy nàng.

“Cô muốn đi đâu?” Tay bị nàng lôi kéo, hần nhìn nàng thông thả bước ra khỏi phòng.

“Tôi đi xem bên ngoài có điện hay không.”

“Tối đen như mực, cô đừng chạy loạn.” Mới nói, liền nghe được nàng “Ai nha” một tiếng, người phía trước ngã ra, lại đâm vào cánh cửa. Vạn Tuế vội đi đến bóng đen quỳ rạp trên mặt đất kia, ngồi xuống đem nàng đỡ lên.

“Có sao không?”

Đạm Dung vịn cánh tay hần đứng lên, cú ngã vừa rồi, cánh tay với hông chịu tội.

“Hoàn hảo, răng vẫn còn nguyên hàm.”

“Sớm bảo cô đừng chạy loạn.” Hần đã quên chính mình mới là đầu sỏ gây nên mọi chuyện.

Đạm Dung chưa để ý tới trách cứ của hần, bởi vì nàng phát hiện ban công hoa viên bên ngoài có điện. Đi tới gần nguồn sáng, nàng bước trên lan can nhìn xuống xung quanh, bên trong cao ốc đèn đường vẫn mở, còn có mấy hộ gần đây đèn nhà người ta vẫn sáng nhà.

“Kỳ quái, bên ngoài có điện.”

“Kia khả năng là cầu chì trong nhà bị cháy.” Vạn Tuế sờ sờ cái mũi, lại nhìn sang lên trần nhà, mặt phẳng phẳng lì, không có gì đẹp mắt.

“Nhưng là nơi này vừa mới trang hoàng, không đạo lý nha.”

“Có lẽ Xà Thái Quân ăn bột ăn xén nguyên vật liệu.” [TNN: ngậm nước miếng phun vô người ta thế a ~.]

Đạm Dung trầm mặc, nàng không nghĩ thừa nhận giả thiết này. Lúc này bên ngoài thổi tới một trận gió bắc, lạnh run cả người, nàng kéo nhanh vạt áo, lui về phía trong hoa viên.

“Nơi này có đèn pin không, cho tôi xem thử cầu chì điện.” Tuy rằng nàng không phải thợ điện, bắt quả vẫn là suy nghĩ nên xem xét một chút, miễn cho sự huynh bị hàm oan.

“Không có.” Vạn Tuế lại ngửa đầu lại nhìn trần nhà.

“Kia gọi cho quản lý bảo người đến xem một chút?”

“Cô có biết hiện tại là mấy giờ? Không biết xấu hổ gọi cho người ta đi lên sao?”

“Nhưng là, không có điện thực không tiện.” Chủ yếu là nàng còn muốn làm việc.

“Kia đi ngủ sớm một chút đi.” Vạn Tuế thông thả kéo nàng chậm rãi đi về phòng khách, Đạm Dung không thể đi nhìn vị trí công tắc điện, không có biện pháp, đành phải yên lặng theo trở về.

Đem cửa phòng khách đóng lại, Vạn Tuế cùng nàng nói: “Ngủ ngon.” Rồi vẫy tay bảo nàng đi.

Tăng ca không được, Đạm Dung thực buồn bực, đành phải sờ soạn trở về phòng. Vạn Tuế sau khi nhìn thấy cửa phòng của nàng đóng lại, cũng trở về phòng, đi đến chỗ ngã rẽ, lại đứng vào mép bức tranh treo trên cửa, cái mũi cao thẳng cơ hồ bị bẹp dí.

Hần thấp giọng rửa hai câu, lấy ra điện thoại trong túi quần, nương theo ánh sáng trong chiếc di động mới thuận lợi vào phòng.

Đến tủ đầu giường lấy cái đèn pin mini, vào toilet. Không có điện thật sự thực không tiện, ngay cả nước ấm đều không có, ngay cả rửa mặt cũng chỉ có thể dùng nước lạnh.

Trên giường thoát quần áo vừa mới muốn nằm xuống, lại nghe được bên ngoài truyền đến một tiếng vang của vật gì đó rơi la tả trên đất. Vạn Tuế không thể không đứng lên mặc quần áo vào, nhanh chân cầm đèn pin lao ra ngoài.

Đi đến phòng khách, có giọng Đạm Dung kêu trong phòng bếp truyền ra đến, hần gia tăng cước bộ.

“Cô làm gì ở đây?”

Ngon đèn ở trong phòng bếp thoáng qua, dừng trên thắt lưng nữ nhân. Đạm Dung đem ấm inox nhặt lên, sau đó nơm nớp lo sợ thu nhặt vài thứ. Nàng chính là muốn nấu chút nước sôi, nào biết ngay cả người ngã sắp xuống, đều do di động không sáng rõ, ánh sáng quá mờ nhạt.

“Tôi nghĩ nấu chút nước sôi.”

“Nước uống không phải có sao?” Vừa dứt lời, hần mới nhớ tới không điện.

“Khát nước cũng không thể nhẫn chút sao.” Hần nhẹ giọng trách cứ, cả người đã đi qua.

“Tôi không phải khát nước, là... Muốn thả túi nước ấm.”

Vạn Tuế cứng người, quên mất nàng là cái tiểu quỷ sợ lạnh! Hần buông đèn pin, cầm lấy ấm inox cho vào chút nước trong, mở gas.

“Không phải nói không có đèn pin sao?”

“Vừa tìm được !” Khẩu khí thực khó chịu.

“À.”

Nấu không nhiều lắm, rất nhanh liền nghe được tiếng “thầm thì” của nước sôi.

“Đem túi nước đến!” Vạn Tuế vươn tay, Đạm Dung chạy ra nhà ăn, đem túi nước trên bàn vào.

“Tôi giúp anh mở đèn.” Nàng cầm lấy đèn pin, chiếu sáng, Vạn Tuế thật cẩn thận đem nước sôi rót vào ấm túi nước, lại rút khỏi khăn tay lau khô nước tràn ra.

“Cầm.” Vạn Tuế đem túi nước ấm nhét vào trong lòng nàng, Đạm Dung vội vàng cầm lấy. Đèn pin thẳng tắp chiếu phía trên, ánh sáng chiếu lên ở trên mặt của nàng rọi một tầng da trắng mỏng manh, nàng buông mi mắt xuống, trên mặt vì có người giải quyết vấn đề nhỏ nhỏ mà lộ ra vẻ mặt thỏa mãn, nhìn như vậy có chút non nớt, biểu tình lại hoàn toàn ở cái độ tuổi của nàng thật tương xứng.

Vạn Tuế nhin không được xoa xoa đỉnh đầu của nàng, thanh âm thần kỳ mềm nhẹ: “Đi ngủ đi.”

Nàng gật gật đầu, đem đèn pin đưa cho hần.

“Trả lại anh.”

“Cô cầm đi.”

Đạm Dung ngẩng đầu nhìn nhìn hần, bị ánh mắt nhu hòa khó bắt gặp trên mặt kinh nghi không thôi.

“Đi.” Hần mở miệng thúc giục, ngắn ngủn một chữ, lại như dòng suối róc rách, êm tai dễ nghe.

Đạm Dung chỉ cảm thấy nội tâm ấm áp bao quanh, có người quan tâm, có người giúp đỡ, cảm giác thật sự tốt đẹp.

26. Chương 26

Ngủ một giấc mỹ mãn, buổi sáng thức dậy tinh thần đặc biệt tốt. Khi rửa mặt phát hiện vẫn như cũ không có điện, trước khi bác sĩ Vạn đã đi ra ngoài còn lay tỉnh nàng một phen, còn nói cái gì đó, hình như làm mỹ sợi cho nàng phải nhanh ăn luôn, bằng không sẽ nguội lạnh.

Sau khi ăn qua mỳ sợi, chuẩn bị đi làm, mới mở cửa ra liền gặp phải lực cản. Nàng dùng sức lôi kéo, nghe được “lộp cộp” một tiếng. Đóng cửa lại, vừa rồi cửa xẹt qua, đụng phải cái vật thể màu đen lớn bằng bàn tay.

Nàng khom người nhặt lên giơ lên trước mắt, thấy rõ ràng là một cái đầu cầu chì. Nhanh chóng nhìn qua công tắc điện cạnh cửa, thật sự thiếu một cái.

Đạm Dung đầu nhanh chóng chuyển động, tối hôm qua mất điện, là có người ở bên ngoài động tay động chân?

Mang theo nghi vấn này đi làm, nàng trước sau như một, thủy chung đoán không ra động cơ khiến bác sĩ Vạn làm như vậy. Bất quá nàng cũng không có bao nhiêu thời gian đi cân nhắc, phương án của Hoắc Duẩn Đình chỉ mới có kết cấu đại khái, nàng phải đem thiết kế hoàn thiện.

Lợi dụng tài nguyên công ty làm việc riêng, chuyện này không hay ho cho lắm, nàng họa tốt bản vẽ, đợi cho tất cả mọi người tan tầm, mới dám đóng dấu đi ra.

Khi trở lại gia uyển, đèn đường trong hoa viên tiểu khu đã thấp sáng, mới mở cửa ra, liền nghe được trong phòng có âm thanh phát ra từ tivi.

Hoàn hảo, có điện. Đối hải vào phòng, trùng hợp Vạn Tuế từ bên trong đi ra.

“Trễ như vậy mới trở về?” Hần nhìn sang trên đồng hồ treo tường, đều đã bảy giờ .

Đạm Dung gật gật đầu, không nói cái gì liền vào phòng. Vạn Tuế theo tới cửa, vốn định nói cho nàng đêm nay ăn lẩu, lại ở khe cửa nhìn thấy nàng đang ở thoát áo khoác, cổ áo lông màu đen cao đem thân thể nhỏ nhỏ kia của nàng gắt gao bao lấy, lộ rõ đường cong, vòng eo mảnh khảnh, nguyên lai đáng người bình thường giấu ở trong lớp áo khoác dày nhưng lại ngoài ý muốn khéo léo lả lướt.

Hần cả kinh, một cỗ nhiệt khí vụt thẳng lên óc, hoảng quá vội bối rối ly khai.

Sau một lúc lâu, phía sau truyền đến thanh âm rất nhỏ, kéo cửa đi ra Đạm Dung phát hiện hần đứng ở cửa, có một chút sững sốt.

” Bác sĩ Vạn có việc?”

Vạn Tuế phút chốc xoay người, giống làm chuyện xấu bị người ta bắt quả tang, liền ngay cả nói chuyện cũng lấp bắp: “Không... Nay... Đêm nay ăn lẩu.”

Ông trời, hần thật muốn tát ngay miệng mình, hần thế nhưng giống một bộ dáng thiếu nam bất gặp mỗi tình đầu, nàng mới thoát cái áo khoác, người khấn trương cái gì?

“Ừm.” Đạm Dung lên tiếng, muốn vào toilet, trong đầu hiện ra vấn đề lại khiến nàng dừng lại.

” Bác sĩ Vạn, tối hôm qua...” Lời nói đã đến đầu lưỡi, nàng đột nhiên không muốn hỏi. Được rồi, vô luận ý đồ của hần là cái gì, nàng cũng không muốn tìm tòi nghiên cứu.

Rửa mặt trong phòng một hồi, vẫn là tìm không thấy một vị trí làm việc thoải mái. Bàn trang điểm nhỏ nhỏ, không gian chỉ có hạn, đặt máy tính lại thêm vài trang giấy đã trở nên thực chật chội.

Không có biện pháp, nàng đành phải đem mọi thứ chuyển đến bàn trà trong phòng, mình lại ngồi trên chiếu.

Bên kia, Vạn Tuế ở phòng bếp lục tục đem mọi thứ sắp xếp ngăn nắp xong, thấy nàng làm việc với tư thế như vậy, mày liền nhăn lại một đường.

“Làm sao không đi thư phòng làm?”

“Không cần.” Thư phòng không phải nơi Vạn Quý Phi ở sao? Nàng tùy tiện ra vào cũng không tốt lắm đâu.

“Ở trong này là được, cũng rất tiện .” Trừ bỏ ngồi không thoải mái, nghĩ nghĩ, nàng cầm lấy một cái gối ôm đặt dưới mông, thoải mái hơn nhiều.

“Tùy tiện cô!” Không nghe lời lão nhân, tự mình chuốc lấy cực khổ.

Lại một lát sau, hần kêu to ra ăn cơm. Đạm Dung đang vẽ liền nấn ná chân chờ, 5 phút sau hần liền xuất hiện trước mặt, đứng ở trước bàn trà trừng nàng, nói đã khuya, hần rất đói bụng.

Đạm Dung không có biện pháp, cảm thấy bác sĩ Vạn càng ngày càng giống hết bà quản gia, khiến cho nàng như bị sức mạnh vô hình áp chế, không thể không nghe theo.

Bữa tối thực phong phú, thịt bò xào, rau sống, thịt luộc, còn có mỳ vằn thắn. Bất quá, trong lòng nàng nhớ thương công tác, ăn 10 phút liền muốn rời bàn, kết quả bị hần cường nghạnh lôi kéo, ăn tiếp cho đến tám giờ, nặng cả bụng, phình trương lên cơ hồ không thể động đậy nổi. Phỏng chừng cứ kéo dài như thế này, không quá một tháng, nàng sẽ biến thành thùng phi.

Sau khi ăn xong giúp hân thu thập chén bát xong, Đạm Dung đi tắm rửa sạch sẽ lại tiếp tục sự nghiệp tác chiến. Mười phút sau, Vạn Tuế đưa tới cho nàng một ly trà gừng đường đỏ.

“Uống đi.”

Đạm Dung nhớ tới lần đầu tiên uống cái này, run rẩy không thôi, vì thế trong lòng ghét bỏ.

” Bác sĩ Vạn, tôi không bị cảm mạo.”

“Không phải cảm mạo cũng có thể uống, ấm người.” Ai bảo thân mình cô không giỏi chịu lạnh, ở đây lòng Vạn Tuế lén lút bỏ thêm một câu, đem ly trà đặt ở trước mặt nàng.

Ly chất lỏng màu nâu bốc khói trắng nghi ngút, hiển nhiên là vừa mới nấu. Đạm Dung không khỏi tò mò, chẳng lẽ hân là đặc biệt làm cho nàng?

Gần đây, bác sĩ Vạn bắt kể chuyện gì của nàng đều quản . Nhớ tới đầu cầu chì buổi sáng, nghi vấn kia lại nảy lên trong lòng.

“Tối hôm qua, tại sao điện bị cúp a?” Nàng đột nhiên hỏi.

“Thì cầu chì bị cháy thôi.”

“A.” Nàng nâng cái ly lên, cái mũi nghe vị gừng nồng đậm, vẻ mặt có chút suy nghĩ. Hân là nói thật sao?

“Uống nhanh! Khi còn nóng!” Vạn Tuế lại thúc giục.

“Cô thể chất úy hàn, buổi tối khẳng định ngủ không tốt. Về sau mỗi đêm, tôi đều giúp cô nấu một ly, cô uống nó thì không cần phải ôm túi nước ấm.” Thấy nàng bên này khi đang làm việc, trên đầu gối vẫn chườm túi nước ấm, hân nhìn mà khó chịu.

“Anh giúp tôi nấu?” Đạm Dung bắt lấy trọng điểm.

“Khụ!” Hân ho khan, ngữ khí trở nên không rành mạch.

“Không... Dù sao tiểu Phi cần uống, liền thuận tiện... Cho cô một phần.”

“A...” Bác sĩ Vạn thực sự yêu thương muội muội.

Lý do này chắc nàng tiếp nhận rồi, Vạn Tuế hơi hơi thở phào nhẹ nhõm. Hân liếc mắt nhìn bản vẽ trên bàn, cố ý ngăn đề tài: “Phòng ở này dùng làm cái gì ?”

Đạm Dung uống ly trà gừng, sau đó trả lời: “Phòng trưng bày đồ cổ.”

“Như thế nào nó lại giống như biến thành hang cá vàng ?” Hân đem tờ giấy cầm lên, lại nhìn kỹ vài lần.

“Là hang cá vàng nha.” Đạm Dung chỉ vào mặt tường hoa viên.

“Bởi vì muốn mở rộng bên trong, cho nên tôi nghĩ kết hợp cùng bể bơi. Cạnh cửa sổ sẽ đặt một dãy sofa, người ngồi ở đây chỉ cần nhìn qua cửa sổ thủy tinh liền có thể nhìn thấy nước không sót gì, không phải thực kỳ diệu sao?”

“Như vậy cũng biết?” Vạn Tuế không hiểu thiết kế, nhưng đối với điểm tử này có chút tán thưởng, nàng là như thế nào nghĩ ra ?

“Ừm.” Đạm Dung đem cằm tựa bên miệng chén, chuyên tâm trí nhìn họa đồ của mình. Mỗi lần sáng tạo nên kết cấu mới có vẻ mạo hiểm, nàng đều hy vọng khách hàng có thể tiếp nhận, nếu có thể thuận lợi hoàn thành, kia cảm giác thỏa mãn không thể nói nên lời.

Vạn Tuế phát hiện chính mình thực thích xem bộ dáng của nàng như bây giờ, còn điềm tĩnh thật sự. Hân cười cười, thân thủ xoa đầu của nàng, không lâu, nhưng xúc cảm thật mềm mại.

“Làm thật tốt.”

Chưa từng có ai khi nàng làm việc mà khích lệ, cổ vũ nàng, nàng cũng không cùng bất luận kẻ nào chia sẻ tâm đắc thiết kế, đêm nay là lần đầu, cảm giác này thực khá tốt, một đóa hoa ở miệng nàng bất giác lặng lẽ nở rộ.

Sau đó, Vạn Tuế ra lệnh cường chế nàng đem trà gừng uống hết, chính mình đi tắm rửa. Đạm Dung tiếp tục chuyên tâm vẽ, đường cong hiện trên giấy, chậm rãi thành hình.

Trên tay, một cái bao tay bị mực bút làm bẩn, cái lạnh từ chân đi lên khiến ngón tay đều run run, nàng vẫn không có phát giác. Bỗng dưng, áo choàng lông dê mềm mại từ trên trời giáng xuống, phủ trên vai nàng.

“Khoác.” Vạn Tuế vỗ vỗ vai nàng.

Áo choàng hắc bạch giao nhau, sờ lên mềm nhũn, cổ áo còn làm bằng lông hồ ly, quy cách lớn giống như thảm nhung, phủ vào thêm một lớp như đem nàng cả người bao bọc không kể hở.

Đạm Dung nhẹ nhẹ lôi kéo tà áo hai bên, ngẩng đầu lên nhìn hắc. Hắc nghiêng mặt qua một bên, không đối diện với nàng, thần sắc tự nhiên ngồi xuống sofa bên cạnh người nàng, đặt ly trà nóng trên bàn trà, cầm lấy sách nghiêm túc đọc.

Đạm Dung lại kéo kéo áo choàng, cảm thấy thực không ổn. Nàng có phải đã nhận sự giúp đỡ từ bác sĩ Vạn nhiều lần rồi hay không? Là hắc đối với ai cũng đều nhiệt tâm như vậy, hay là chỉ đối với nàng đặc biệt? Nàng không phải cố ý hiểu sai, nhưng hắc không phải... gay sao?

Đột nhiên nâng hai tròng mắt lên, đụng phải tầm mắt hắc. Vạn Tuế buông sách, bưng cái chén đến bên miệng, không được tự nhiên hỏi: “Làm sao vậy?”

Đạm Dung khởi động hai chân, con mắt nâu vòng vo: “Có thể được bác sĩ Vạn quan tâm yêu quý là vinh hạnh của tôi.”

“Phốc!” Ngụm nước uống đến miệng thiếu chút nữa phun ra.

“Cô... cô đừng hiểu lầm! Tôi là sợ cô lại cảm mạo, đến lúc đó lây bệnh khiến cho những người khác phiền toái, đúng không!”

Đạm Dung gật gật đầu, hắc nói tựa hồ cũng có lý. Nghĩ gì cho nhiều, nàng lại đem tinh thần tập trung vào công tác.

Bên trong thực tĩnh, chỉ có cây bút xẹt qua trang giấy ma sát, phát ra âm thanh, ngẫu nhiên còn truyền đến tiếng lật sách của hắc.

Thời gian từng giây trôi qua, cả hai đều không nói chuyện, chuyên tâm trí làm chuyện chính mình.

Phác họa ra một chút đồ hình, nàng xoa nhẹ cái gáy đau nhức, nhìn qua cũng đã qua mười một giờ. Quay đầu nhìn đằng sau, phát hiện bác sĩ Vạn thế nhưng còn ngồi đó, hơn nữa đang ngủ.

Nàng đứng lên, chân nhát thời bủn rủn, thiếu chút nữa té ngã. Chịu đau đón đi qua, lay nhẹ hắc, hắc giật giật, từ từ mở hai mắt, bộ dạng như vậy so với khi thanh tỉnh đáng yêu hơn rất nhiều nha.

“Bác sĩ Vạn, trở về phòng ngủ đi.”

Hắc từ từ nâng cổ lên, thanh âm mang theo từ tính lại khàn khàn, nghe qua đặc biệt rất mê hoặc.

“Cô làm xong rồi?”

“Chưa đâu.”

“Tôi đây đọc sách một chút.” Hắc lau khóe mắt gơ sách lên, lại đọc.

Đạm Dung liếc mắt nhìn hắc, kỳ quái muốn xem sách vì sao không trở về phòng xem, không nên ở đây chịu lạnh a.

Sau khi ra khỏi toilet, thư giãn gân cốt, tiếp tục công tác. Nếu tối hôm qua không mất điện, nàng đêm nay sẽ không chạy như vậy.

Hoắc Duẫn Đình ngày đó nói, công trình này mười lăm tháng giêng sau sẽ khởi công, bởi vì ba mẹ hắc ra nước ngoài nghỉ phép, đại khái ba tháng sẽ trở lại. Đến lúc đó nếu công trình còn chưa hoàn thành, sẽ ảnh hưởng cuộc sống hằng ngày bọn họ.

Thật sự là nam nhân chu đáo, chạy cũng tốt, nằm trước nàng cũng vẽ thiết kế, sau đó tết âm lịch mới thi công, mọi chuyện cũng xong.

Lại vẽ một bản vẽ khác, muốn tiếp cận cái mới một chút. Bởi vì người phía sau rất im lặng, Đạm Dung không để ý, đến khi nàng lưu ý mới biết được bác sĩ Vạn đang ngủ, ngay cả sách vẫn còn cầm trên tay.

Đạm Dung đứng lên, ách xì một cái, có chút mệt mỏi. Nhưng không được, nàng vừa rồi lại có ý tưởng mới, muốn đem phương án phác họa. Đẩy hẳn hai lần cộng thêm kêu vài tiếng, hẳn vẫn không phản ứng, phỏng chừng ngủ như chết, hai tay còn co lại, lạnh đi. Nàng đem áo choàng cởi xuống, phủ trên người hẳn.

Bác sĩ Vạn ngủ thoát nhìn cảnh đẹp ý vui, làn da trắng mịn, tinh tế, trên mặt cơ hồ nhìn không thấy lỗ chân lông. Cái trán chắc nịch, lông mi lại dài mà rậm, mũi rất à cánh môi mỏng manh nhẹ nhàng mãn. Gương mặt này, không biết đã khiến cho bao nhiêu nữ nhân lại yêu vừa hận.

Đạm Dung cười cười, giúp hẳn đem áo choàng đắp lên trên, tắt đi đèn ngủ trong phòng giúp hẳn, rồi đem mọi thứ thu thập, chuyển đến bên cái bàn trong phòng ăn.

Tối nay, nhất định thức suốt đêm.

27. Chương 27

Vạn Tuế mỗi buổi sáng đều đứng 6 giờ rưỡi thì tỉnh lại, thói quen này cũng chưa bao giờ thay đổi, mà hôm nay hẳn thế nhưng ngoại lệ. Mở hai mắt, nhìn lên trên trần nhà, đây thế nhưng không phải phòng ngủ của hẳn, có chút ngạc nhiên, vừa cử động, phía sau xương cổ một trận đau nhức bất ngờ tập kích, mới nhớ ra tối hôm qua chính mình tựa vào sofa ngủ cả đêm.

Hắn ấn nhẹ gáy đứng dậy, nhìn đồng hồ treo tường, đã tám giờ, ánh mặt trời theo khe hở rèm cửa sổ chui vào, thật sự đã trễ rồi. Xốc áo choàng trên người lên, đây là cái áo khoác hôm qua vừa mới mua, quét mắt bên trong một vòng, cái thân hình đơn bạc kia đang nằm úp ở trên bàn không nhúc nhích.

Hắn vội vàng đi qua đi, thấy nàng nằm sấp trên bản vẽ màu sắc rực rỡ đang ngủ say sưa, trên tay thế nhưng còn nắm cây bút.

“Đạm Dung, Đạm Dung?” Hắn lay lay nàng, vỗ vài cái trên gương mặt tái nhợt, không phản ứng. Trên bàn có sáu bảy bản màu đồ, nàng phỏng chừng thức suốt đêm, hoặc chính xác là mới vừa ngủ.

Vạn Tuế lắc đầu, nếu muốn ngủ vì sao không trở về phòng? Thật muốn xem nhẹ cảm giác nồng đậm thương tiếc trong lòng vừa nảy lên kia, nhưng cảm giác kia lại tồn tại chân thực đến thế, nhất là vừa rồi mới chạm vào mặt của nàng, trong lòng bàn tay lạnh như băng, khiến cho hẳn lại nhăn mặt nhíu mày.

Không chút do dự, hẳn thật cẩn thận lấy đi cây bút trên tay nàng, sau đó cúi xuống, ôm lấy nàng. Cái đầu nhỏ nhỏ tựa ở trước ngực hẳn trượt nhẹ, cúi xuống nhìn thử, ngủ thật say nha.

Mở cửa phòng khách ra, giúp nàng cởi áo bông, hai ba phút liền nhanh chóng đem nàng nhét vào trong chăn.

Đây là lần đầu tiên từ khi nàng chuyển vào, hẳn vào trong phòng này. Trên giường không phải bộ chăn hẳn lúc trước vì nàng chuẩn bị, hơn nữa đáng vẽ thật sự quái dị, tựa như bánh ngọt cuộn thành vòng.

Nàng thế nhưng ngay cả chăn cũng không xếp lại, Vạn Tuế lắc đầu, khom người đem chăn lôi ra, lại đem góc chăn xếp trên giường, động tác nhuần nhuyễn.

Sau đó đứng dậy nhìn nhìn, có vẻ vừa lòng kiệt tác chính mình, đầu xoay qua, nhìn chung quanh bốn phía.

Trên bàn trang điểm chứa thật nhiều sách, ngay cả phía trên cũng có vài xấp, xem mặt bìa bên trong toàn bộ là tạp chí thiết kế cùng sách tham khảo.

Cạnh cửa sổ là bộ quần áo, ngày hôm qua mặc áo lông màu đen cùng quần xếp, một cái dây lưng hồng nhạt từ trong áo lông rút ra.

Đó là nội y! Vạn Tuế lập tức ly khai tầm mắt, có cảm giác làm chuyện xấu.

Người trên giường giật giật, dẫn dắt sự chú ý của hắn. Nàng nhú mi, thân mình giống trứng tằm trái quay phải lật.

Vạn Tuế nghĩ đến chắc nàng không thoải mái, vừa tiến lên trước một bước, liền thấy tay phải của nàng từ bên trong thò ra, đem góc chăn bên phải toàn bộ cuốn đi.

Sau đó chân phải, tay trái, chân trái, cứ như vậy. Thẳng đến khi tấm chăn đem nàng hoàn toàn bao kín mít lại, nàng mới giãn mày ra, bình yên đi vào giấc ngủ.

Nhìn trên giường chỉ lộ ra cái đỉnh đầu với mái tóc ngắn kia, Vạn Tuế trợn mắt há hốc mồm.

Chẳng lẽ, lúc trước chăn cuốn thành như vậy hoàn toàn là nàng cố ý, chỉ vì bất việc? Hắn thậm chí tưởng tượng, nàng có phải mỗi ngày đều cuộn chăn thật cẩn thận đi ra ngoài như thế hay không, sau đó khi ngủ lại chui trở về, tựa như con nhộng.

Vạn Tuế bị này ý tưởng này dọa hỏng, hắn ngơ ngác rời khỏi phòng khách, phát hiện chính mình không tiếp thụ được.

Vì sao, vì sao có người lại có thể lười như vậy? Hắn cảm thấy trái tim “Bong” một tiếng, rạn nứt. (O)

Đạm Dung đương nhiên không biết bởi vì một động tác nho nhỏ của mình, liền khiến cho tâm linh yếu ớt của bác sĩ Vạn bị thương.

Bởi vì buổi sáng bảy giờ mới hoàn tất công tác, cho nên nàng mệt chết đi, trên cơ bản ngủ không có chút ý thức. Thẳng đến tiếng chuông di động vang lên lần hai, nàng mới đột nhiên chợt tỉnh.

Phát hiện chính mình ở trên giường, nàng ý thức còn chưa có thanh tỉnh. Điện thoại liên tục vang không ngừng, nàng vội vàng đứng lên, lấy ra di động trong túi.

Người gọi là Hoắc Duẩn Đình, bọn họ hẹn 9 giờ rưỡi gặp mặt, hiện tại mấy giờ?

Nàng vỗ vỗ hai bên hai má, làm ỉnh thanh tỉnh. Sau khi kết thúc cuộc gọi, quả nhiên là sắp muộn, cho nên hắn mới gọi điện thoại đến thúc giục.

Trò chuyện xong, nàng nhìn đồng hồ, đã mười giờ hơn. Sớm biết rằng sẽ không ngủ, nàng chỉ thầm nghĩ muốn chớp mắt một lát mà thôi, thế nhưng lại chạy đến giường rồi ngủ luôn.

Đạm Dung lau hai mắt, nhanh chóng đem quần áo mặc vào. Rửa mặt chải đầu xong, nàng đến nhà ăn, tối hôm qua vất vả hoàn tất bản vẽ chỉnh tề thật sự rất mệt mỏi, hơn nữa đói vô cùng.

Bác sĩ Vạn không có ở nhà? Nàng nhìn nhìn bốn phía, cũng không sai biệt nhiều lắm, thay đổi hài rồi xuất môn.

Sáng chủ nhật vẫn là khó đón được xe, nàng nhìn di động vài lần, mắt thấy thời gian hẹn sắp đến, cảm thấy càng lo lắng. Đợi 20 phút sau, bác sĩ Vạn gọi điện đến.

“Cô đã chạy đi đâu?” Điện thoại vừa kết nối hắn liền vô đầu câu chuyện.

“Tôi có hẹn Hoắc tổng.”

“Bữa sáng cũng không ăn?”

“Không kịp, a!” Đạm Dung kêu một tiếng, trở mắt nhìn một chiếc taxi trống chạy qua.

“Làm sao?”

“Bỏ qua một chiếc xe.” Ngữ khí lộ vẻ thất vọng.

“Cô ở dưới lầu?”

“Ừm, tôi trước không thể nói chuyện nữa.” Nàng cắt máy, lại nhìn lại phương hướng xe taxi biến mất, nghĩ rằng đột nhiên toát ra cái ý niệm ngốc nghếch trong đầu: Hiện tại đuổi theo còn kịp hay không.

Bất quá cuối cùng nàng không hành động, lại đợi một lát sau, liền thấy xe bác sĩ Vạn xuất hiện ngay trước mặt.

Hắn nhào nửa thân ra ngoài, mở cửa xe ghế phụ, lạnh lùng gọi nàng lên: “Lên xe!”

Bác sĩ Vạn xuất hiện, giống như thiên thần hạ xuống phàm, Đạm Dung không chút do dự liền sải bước lên xe. Vạn Tuế nhắc nàng thắt dây an toàn sau, tay chỉ chỉ hai cái túi ở giữa chỗ ghế.

“Gấp gáp cũng phải nhớ rõ ăn bữa sáng, đừng tùy tiện lãng phí đồ ăn.”

Sớm đã quen với cách hắn nói chuyện loại này, Đạm Dung cũng không so đo, cầm lấy cái nắp bình nước trên trần che, là sữa đậu nành nóng hổi. Uống nửa bình, lại ăn khối bánh ngọt, ánh mắt lại muốn rũ xuống dưới. Nàng lắc lắc đầu, cố gắng bảo trì thanh tĩnh.

“Mệt chết đi, xem cô về sau còn muốn liều mạng như vậy hay không.” Đang chuyên tâm lái xe, Vạn Tuế đột nhiên lạnh lùng nói.

Đạm Dung lén lút ngấm hần liếc mắt một cái, nhận thấy được hắn tâm tình không được tốt, thức thời không nói tiếp.

Khi tới nhà Hoắc Duẫn Đình, hắn đi theo xuống xe.

“Anh cũng muốn đi vào?” Đạm Dung tò mò hỏi.

Hắn hai tay đặt trong túi, ngẩng đầu lên mắt nhìn xung quanh, mặt vẫn như cũ thực lạnh.

“Muốn kiến thức một chút.”

Kiến thức cái gì? Đạm Dung vốn muốn hỏi, bất quá lập tức cho rằng hắn đại khái là muốn kiến thức phong cách cổ điển này, cho nên liền đình chỉ.

Hoắc Duẫn Đình đối với sự xuất hiện hơi muộn của nàng cũng không nói gì, đối với sự xuất hiện của Vạn Tuế cũng không kỳ quái.

Đi đến tầng hầm ngầm, Đạm Dung lấy bản vẽ ra giảng giải cho hắn, bên trong vang lên thanh âm nói chuyện của nàng không nhanh không chậm, ngẫu nhiên Hoắc Duẫn Đình sẽ hỏi hai câu, mà Vạn Tuế đứng ở một bên, nhàm chán chờ đợi.

” Kết cấu đáy nước đại khái cứ như vậy, Hoắc tổng xem còn có cái gì không rõ ?”

“Ừ, ý tưởng này thiết kế không sai, nhưng sợ thi công sẽ gặp khó khăn, vạn nhất về sau gặp mưa gió liền rất phiền toái, cho nên tôi phải cùng sư phó bàn bạc kỹ hơn. Còn có bên kia làm như thế nào cho tốt?” Hoắc Duẫn Đình chỉ ngo ngoách khắp nơi, vì thế hai người dời bước đi vào bên trong tiếp tục thảo luận.

Vạn Tuế ở vừa rồi đứng chỗ cửa nghe một hồi, bên trong hai người nói thầm thì nhỏ nhẹ, có đôi khi đầu còn cùng một chỗ, sắp gần lại nghiêng cúi bản vẽ, hai hàng lông mày không khỏi xoắn xuýt, đôi chân phía dưới lặng lẽ lại gần vài bước.

“Bên này, mặt tường làm triển lãm cá nhân, lấy phương cách của Trung hoa là chủ yếu, có thể đặt cây kiểng xung quanh góc, bất quá nên kết hợp với yếu tố hiện đại, hai bên xen kẽ, cùng hòa hợp một chỗ.”

“Hiện đại?” Hoắc Duẫn Đình tay vuốt mặt cằm đẹp, trên mặt có chút nghi hoặc, cái điểm này tựa hồ cùng ý tưởng cổ điển của hắn lúc ban đầu có chút khác biệt.

Nhìn ra bản khoản của hắn, Đạm Dung nhanh chóng rút ra một màu đồ khác.

“Anh xem xem, bản vẽ này đi. Kỳ thật đề nghị này là lo lắng, bên trong đáy nước cổ điển kia nếu kết hợp chút phong cách hiện đại sẽ thêm phần thú vị, càng thích hợp, không khiến người ta nhàm chán, khô khan.

Nếu vách tường có thể trung tây kết hợp, kia hiệu quả sẽ càng hài hòa. Tôi lúc xem xét kết cấu cũng mới phát hiện vấn đề này, anh có thể nhìn xem bản vẽ trước đó tôi vừa mới làm.” Nàng lại đem một khác trương màu đồ rút ra, quả nhiên hiệu quả khác nhau rất lớn.

Trước mắt, Hoắc Duẫn Đình cũng không có ý kiến.

“Xem ra cô chuẩn bị thật sự đầy đủ, ngay cả tôi sẽ có phản ứng gì cô cũng đoán được.”

“Vâng.”

“Công tác của cô hiệu suất thực kinh người, mới một ngày hai đêm, liền làm nhiều như vậy, sẽ không là thức đêm đi?”

“Đó là bởi vì Hoắc tổng nói cần vội hoàn tất.”

“Được rồi, cô đã tốn hao sức như vậy, tôi đây nên mời cô ăn cơm, để biểu thị lòng biết ơn.”

“Hoắc tổng muốn dùng một bữa cơm mua chuộc tôi?” Nàng mặt nghiêm túc, nửa trêu ghẹo hỏi lại, khóe môi hơi nhướn, một bộ dáng tựa tiểu phi tiểu, Hoắc Duẩn Đình bị thần thái của nàng cuốn hút, hiện lên một chút ý cười ôn nhu.

“Đương nhiên sẽ không.” Hắn hơi cúi đầu, ánh mắt vẫn dừng lại ở trên mặt của nàng.

“Về sau khi nơi này thi công còn phải dựa vào cô hỗ trợ, cho nên hiện tại sẽ nịnh bợ một chút.”

Đạm Dung mân cái miệng, nhỏ giọng bật cười, nhẹ nhàng đáp lại: “Tôi đây nhận hối lộ của anh, bữa cơm này anh trước thiếu đi.”

Hai người nhìn nhau cười, Vạn Tuế lại hết sức chói mắt, hắn cố ý ho, thành công khiến cho bọn họ chú ý.

Đạm Dung liếc mắt nhìn hắn, biết bác sĩ Vạn không kiên nhẫn chờ, vì thế xoay qua nói với Hoắc Duẩn Đình: “Hoắc tổng tôi đi trước, về phần vấn đề thi công anh nói, để tôi tìm lão Lý bàn một chút đi, nếu hắn có thể giải quyết nhanh, tôi liền ấn theo ý tứ vừa rồi thực hiện.”

“Tốt.”

Đạm Dung gật gật đầu, sau đó hướng Vạn Tuế đi qua. Khi ra khỏi cửa, cánh tay của Vạn Tuế vẫn khoát lên trên vai của nàng, nàng tuy rằng kỳ quái, cũng không ngăn cản. [TNN: ác~ ghen ác a]

Cáo biệt Hoắc Duẩn Đình, trở lại trên xe, mệt mỏi mạnh mẽ đột kích, vừa rồi nàng vẫn cố gắng chống đỡ, mới không có ngã xuống. Nhẹ dụi mắt, đánh cái thật to ngáp, nàng nghĩ hiện tại muốn liền nằm ở trên giường.

“Mệt chết đi?” Mới thắt dây an toàn xong, Vạn Tuế thấy nàng một bộ dáng mệt rã rời, không khỏi thắc mắc hỏi.

“Ừm.” Nàng nhắm mắt lại quay đầu đi, cơ hồ lập tức ngủ.

Xem ra thật sự mệt mỏi, Vạn Tuế thở dài. Nhìn đồng hồ, giữa trưa 12 giờ hơn rồi, đợi lát nữa hắn phải trở về phòng khám, nếu hiện tại đưa nàng về nhà trước, nàng chắc chắn lại ngủ thẳng đến tối, cơm trưa lại không ăn. Nghĩ nghĩ, hắn lấy ra di động.

“Vâng, mẹ. Vâng, con chưa ăn, mẹ giúp con chuẩn bị phần cơm trưa cho hai người đi, đơn giản là được rồi.”

Sau khi ngắt máy, hắn quay đầu lại xem nàng, ngoài cửa sổ ánh dương chiếu rọi vào bên trong xe, nhẹ nhàng hắt vào trên mặt nàng.

Nàng vẻ mặt đau khổ, cái đầu nghiêng ngả sang tránh đi nắng gắt. Vạn Tuế nhanh chóng đánh xe chạy qua, sau đó chuyển hướng lái, ánh nắng gắt cuộc cũng tiêu thất.

28. Chương 28

“Đạm Dung... Đạm Dung...”

Chán ghét ruồi bọ ở bên tai kêu réo như xa như gần, quấy rầy nàng không thể nào đi vào giấc ngủ. Đạm Dung tức giận hướng một chướng đi qua, “Ba” một tiếng thanh thủy vang dội.

“Ư!” Có người rầu rĩ hừ một tiếng, bụm mặt về mặt u oán trừng mắt cái nha đầu kia, ngủ không biết trời cao đất rộng, rốt cục cũng biết vì sao mỗi ngày kêu nàng rời giường đều phải vất vả như vậy, người này đã ngủ thì không hay biết gì.

Mặc danh kỳ diệu bị đánh, tuy rằng không đau, nhưng Vạn Tuế có chút không cam lòng, thân thủ nắm cái mũi của nàng, một giây, hai giây, đếm tới mười giây, nàng mới ho khan vài tiếng, từ từ tỉnh lại.

“A?” Bác sĩ Vạn nhìn nàng, vì chưa nghỉ ngơi đủ, đầu choáng váng hỗn độn, Đạm Dung mơ mơ tỉnh tỉnh nhìn hẳn.

“Xuống xe.” Vạn Tuế cởi bỏ dây thắt an toàn cho nàng, cửa mở ra.

Nàng ngơ ngác xuống xe, nghe được tiếng đóng cửa, vô ý thức đi theo người bên cạnh, lại quên lối đi bộ so với mặt đường cái cao hơn một bậc, chân nhấc nửa lên liền nghiêng ngã. May mắn Vạn Tuế nhanh tay lẹ mắt, thân thủ đem nàng tránh khỏi té ngã.

“Cẩn thận nhìn đường!” Vạn Tuế bất đắc dĩ quát, hẳn hoài nghi nàng căn bản chưa có tỉnh lại, đầu óc còn mơ màng. Sợ nàng lặp lại sự cố, hẳn nắm lấy tay nàng, cầm chặt.

Nhà cũ nhà họ Vạn cùng phòng khám chỉ có cách nhau một hàng rào chắn, đẩy cửa nhỏ ra liền tới.

Phòng khám hai giờ chính thức mở cửa, giữa trưa một chút đã có rất nhiều người ở đó chờ, hơn nữa đại đa số là láng giềng gần nhà, cho nên thấy Vạn Tuế kéo một cái cô gái đi vào cửa, liền thành công khiến ột mảnh ồ lên.

“Oa, bác sĩ tiểu Vạn có bạn gái !”

“Chắc chắn, thật ân ái triền miên nga.”

“Cái này xem ra, lão bác sĩ cũng được an ủi rồi.”

...

Nghị luận không dứt, Vạn Tuế xem nhẹ, rốt cuộc vẫn là lôi kéo nàng mơ mơ màng màng ba bước hợp lại làm hai bước, đi vào phòng khách nhà cũ.

“A? Đã trở lại?” Nghe được thanh âm, Vạn mẹ vội vàng từ phòng bếp chạy đến, từ khi nhận được điện thoại của hẳn, nói muốn chuẩn bị phần cơm trưa cho hai người, nàng liền nhanh chóng làm.

Con về đến ăn cơm trưa không có cái gì là đại sự, nhưng mang tiểu cô nương trở về cũng là trước đó chưa từng có. Nay thấy hẳn túm cổ tay người ta, nếu còn nói bọn họ không có gì, lão đại nàng cũng không tin.

Đạm Dung hoàn toàn không hay biết tình huống phát sinh bên người, nàng hiện tại thực mệt mỏi, chỉ muốn đi ngủ.

Tinh thần nghiêm trọng không tốt, bị hẳn mạnh mẽ kéo tới, cũng không có phát giác chuyện gì đang xảy ra. Khi nàng nhìn thấy Vạn mẹ ở trước mặt mình lúc ẩn lúc hiện, mới miễn cưỡng thanh tỉnh chút ít.

“Đây là làm sao?” Nàng ngây ngốc hỏi, đôi mắt còn chưa mở ra được.

“Nhà của tôi!” Trả lời thanh âm rõ ràng, Vạn Tuế thuận thể đem nàng đặt tại ghế ở phòng ăn.

“Tôi một lát còn phải đi chẩn bệnh, không có thời gian làm cơm trưa, cho nên tới nơi này giải quyết.”

“Kỳ thật tôi có thể chính mình giải quyết.” Nàng cố gắng chấn chỉnh tinh thần, đáng tiếc khi nói chuyện âm thanh vẫn mong manh, yếu ớt.

Vạn mẹ rất nhanh đem đồ ăn mang đến, giọng cũng vang lên: “Các người nói muốn trở về ăn cơm, mẹ chưa kịp chuẩn bị, chỉ đơn giản dùng thịt bò cùng rau nấu món canh, lại dùng trứng ốp lếp. Đạm tiểu thư, đừng để ý nga.”

Ngẩng đầu đón nhận hai mắt sáng quắc của Trương Tuệ Nghi, Đạm Dung gãi đầu, ngơ ngác lắc đầu. Cái đầu của nàng tự động xoay chuyển, phát sinh chuyện gì ?

“Mẹ, đủ.” Vạn Tuế vẫy vẫy tay, đường cong dưới khóe miệng trở nên cứng nhắc, đối với lão mẹ nhiệt tình như vậy, thật không cao hứng. Giúp Đạm Dung múc bát canh, hẳn lạnh lùng mệnh lệnh: “Uống đi!”

Đạm Dung nghe chỉ, bưng chén lên, vừa mới đặt bên miệng muốn uống, cầu thang phòng khách dưới lầu truyền đến một tiếng kêu kinh hãi.

“Ôi, A Tuế các người đã trở lại?” Người tới đúng là Vạn bà nội Xa Thục Mai.

Nói đến vị lão nhân gia này, thật đúng là truyền kỳ. Đã tám mươi tuổi, mà vẫn mỗi buổi sáng đều kiên trì cùng một nhóm công công bà bà luyện Thái Cực.

Cũng bởi vì như thế, cho nên cho dù nàng tóc hoa râu, vẫn như cũ bước đi như bay, nói chuyện trung khí mười phần, còn có thể chuẩn bệnh ọi người, có thể nói gừng càng già càng cay.

Mười năm trước, nguyện vọng lớn nhất của Xa Thục Mai là phòng khám nhỏ trong nhà có người kế thừa, sau đó cháu trai lựa chọn Trung Tây y, nàng cảm thấy mất mát thật lâu. Sau đó, cháu gái quyết định học Trung y, nàng mới nhẹ nhõm không ít.

Sống đến từng tuổi này, kỳ thật có thể nói không còn cầu gì thêm, hiện tại nàng thậm chí mong cháu trai có thể sớm ngày lập gia đình, sinh cho bà một đứa cháu, nếu thế cho dù chết cũng không tiếc.

Nhưng là cố tình hấn đối nữ nhân luôn thiếu hứng thú, khiến cho nàng vô cùng buồn phiền, bất quá hai ngày trước cháu gái báo tin, nói hấn cùng với tiểu nữ sinh cùng ăn bữa tối lãng mạn của hai người, làm cho nàng lo lắng hôn nhân đại sự cho hấn không thôi dĩ nhiên là hết sức hy vọng. Hôm nay còn đem tiểu cô nương người ta mang về nhà, kia càng chân thật, nàng rất hưng phấn!

Xa Thục Mai vui vẻ, rạo rực đặt mông ngồi vào cái ghế bên cạnh Đạm Dung, những nếp nhăn trên mặt kia như gặp được gió xuân, vô cùng kích thích, ánh mắt cười híp lại.

“Tiểu Dung nha, sắc mặt kém như vậy, A Tuế không có pha thuốc Đông y cho cháu sao?” Ngữ khí nói chuyện thật thân thiết.

Đạm Dung thật sự không thói quen người ta nhiệt tình với mình như vậy, hơn nữa, lại là trưởng bối, nói chuyện lại cực kỳ ái muội, kêu nàng trả lời như thế nào đâu? Huống chi, nàng hiện tại đầu óc trống rỗng, tìm không thấy lời nào để đối đáp.

“Bà nội, người có thể để cho nàng trước đem cơm ăn xong được hay không?” Ngồi bên cạnh, Vạn Tuế phi thường không thích bị quấy rầy, mang nàng về nhà ăn cơm là chuyện bất đắc dĩ, ai kêu hấn không rảnh?

“Ôi a, đúng đúng, trước chuyên tâm ăn cơm đi.” Xa Thục Mai đứng lên, nhìn xung quanh cửa vài cái, hỏi con dâu: “Tuệ Nghi nha, như thế nào A Niên còn chưa trở về? Đi ra ngã tư, chọn chút hoa quả mà lâu như vậy sao? Người nếu rảnh đi ra xem thử?”

“Leng keng”. Vạn Tuế chiếc đũa trên tay rút một cái. Lão ba nghiêm túc đi mua nước quả, đây là có chuyện gì? Nhìn lão mẹ quả thực đi ra ngoài tìm lão ba, hấn hết chỗ nói rồi.

Đạm Dung híp mắt nhìn bác sĩ Vạn, đối với hành vi quái dị của hấn thật hoang mang, trên thực tế nàng khi thần trí không rõ ràng, bị kéo đến nơi đây đã cảm thấy thực hồ đồ, tuy rằng trước mặt mọi người đã từng gặp qua, nhưng nơi này thực xa lạ, nàng không khỏi có chút kháng cự.

Nhưng là vì lễ tiết, nàng lại không thể rời đi. Thái dương ắn ắn đau nhức, nàng đoán đại khái là vì giấc ngủ không đủ, cho nên lại đau nửa đầu.

“Làm sao vậy?” Nhận thấy được biểu tình dị thường của nàng, Vạn Tuế buông chiếc đũa.

Đạm Dung lắc đầu, cái loại đau đớn thống khổ này làm cho khẩu vị nàng giảm sút. Thật sự không thể thức đêm, hiện tại nàng thậm chí muốn nằm trên giường.

“Sắc mặt rất tệ.” Xa Thục Mai cầm tay nàng bắt mạch.

“Thể hư một mỗi, có phải không ngủ đủ giấc hay không?”

“Tôi liền biết không nên cho cô thức đêm! Có phải bị đau đầu hay không?” Vạn Tuế hung hăng lên tiếng, môi mấp mí, không hờn giận, làm cho không khí trong phòng đột nhiên căng thẳng.

Ngữ khí nói chuyện nghiêng rằng nghiêng lợi như thế, truyền vào trong tai Đạm Dung lại biến thành “Ông ông” ù tai. Nàng đỡ lấy đầu, đáng thương hề hề thấp giọng kêu: “Tôi muốn đi ngủ.”

Vạn Tuế không có biện pháp với nàng, đành phải đứng dậy kéo nàng.

“Tôi đưa cô trở về đi.”

“Còn chạy tới chạy lui làm chi, nếu muốn nghỉ ngơi, đi lên phòng tiểu Phi đi.” Xa Thục Mai kéo tay Vạn Tuế, ý bảo hắn lên trên lầu đi.

Vạn Tuế thấy sắc mặt xanh xao của Đạm Dung, cũng không phản đối, giúp đỡ nàng đi lên lầu.

Cũng không biết ngủ bao lâu, Đạm Dung chỉ biết là nàng bị đưa lên giường mềm mại, tuy rằng không phải xúc cảm quen thuộc kia, nhưng bởi vì quá mệt mỏi, cho nên ngủ thật sự sâu.

Trong lúc có người tiến vào, đến sờ qua trán của nàng, lau mặt cho nàng, nàng hết thấy đều không biết.

Thân mình vẫn say sưa đi vào mộng, giống ngã vào vực tối sâu thẳm, nàng không thể giãy dụa, chỉ có thể bất lực nhìn chính mình càng không ngừng rơi xuống, vòng vèo thoả mái rồi lại quay về.

Dùng hết sức, nàng rốt cục mở mắt ra, mê mang nhìn căn phòng xa lạ, đột nhiên không biết thân đang ở nơi nào.

Đây là làm sao?

Nàng phút chốc bắn lên, vừa vặn thấy giá sách trên đầu giường có ảnh chụp của Vạn Quý Phi. Nhẹ nhàng thở ra, trí nhớ đã trở lại, nàng ở nhà bác sĩ Vạn.

Vuốt mái tóc ngắn, quả thực không thể tin nổi chính mình lại tùy tiện ở trong phòng ngủ người ta, xem ra thói quen này phải sửa, bằng không ngày nào đó bị bán còn không biết.

Phòng Vạn Quý Phi thu thập thật sự sạch sẽ, mỗi thứ đều sắp xếp ngăn nắp, gọn gàng, không giống nàng, xem sách qua lại ném bừa bộn, phỏng chừng mọi người trong Vạn gia sống thói quen tốt.

Ngoài cửa sổ là đại thụ tốt tươi, ánh mặt trời đang từ cành lá từ từ lặn xuống, kia bây giờ còn chưa đến buổi tối. Đầu vẫn có chút không khỏe, đi xuống giường, trên sàn thật sạch sẽ, có một đôi dép lê bằng vải nhung. Nàng mang vào, sau đó nhanh chóng rời đi, dọc theo thang lầu xuống lầu.

Đại trạch Vạn gia có chút cũ kỹ, trang hoàng cổ xưa, bất quá nàng đoán ở năm đó hẳn là thuộc loại tinh trang [?~ nổi bật]. Bên trong bài trí rất gọn gàng, sạch sẽ, mọi thứ rất trật tự, vừa thấy đã cảm thấy ấm áp của gia đình.

Túi xách của nàng đâu? Đạm Dung tìm lần khắp phòng khách, nhà ăn, vẫn không phát hiện. Chẳng lẽ nàng không mang vào? Mới nghĩ đến đi ra bên ngoài, lúc này Trương Tuệ Nghi từ cửa tiến vào.

“Di? Tiểu Dung, người tỉnh?”

Đạm Dung không để ý đối phương xưng hô đã trở nên vô cùng thân thiết, nàng chào hỏi, sau đó hỏi: “Xin hỏi bác sĩ Vạn ở đâu ạ?”

“Ồ, A Tuế ở phòng khám cách vách.” Trương Tuệ Nghi chỉ chỉ ngoài cửa sổ, từ bên này có thể nhìn tình huống phòng khám cách đó không xa.

Đạm Dung gật gật đầu, nàng muốn đi ra xe bác sĩ Vạn cầm lại túi xách, sau đó đi về trước.

“Bá mẫu, cháu đi trước.”

“A, đi sớm như vậy? Ta trở về định làm cho cháu món cá cách thủy hầm Đông y, món này đối với chứng đau nửa đầu rất hữu ích đâu.”

“Cháu...” Đạm Dung vừa cất tiếng, lỗ mũi liền ngửi thấy hương vị rất thơm .

“Tiểu Dung đi qua kia tìm A Tuế đi, ta đi nhìn xem món canh như thế nào, ra khỏi sân, xuyên qua cánh cửa kia là tới.” Trương Tuệ Nghi vỗ vỗ bả vai của nàng, đi thẳng vào phòng bếp.

Đạm Dung cảm thấy vô lực, nàng không thói quen nhận ý tốt của người khác, nhất là — người nhà bác sĩ Vạn.

Sân nhà Vạn gia rất lớn, mấy cây lan trắng vươn cao che phủ cả bầu trời. Cửa bên kia có chút tiếng động lớn, Đạm Dung đi qua, rước lấy ánh mắt người khác ghé ra. Nàng không để ý tới ánh mắt tò mò này, trực tiếp đến đại sảnh chính giữa.

Phòng khám kiến trúc thực xưa, có chút giống nhà thờ nông thôn. Bức tường xanh cũ, nóc nhà màu đen, nước sơn trên cột gỗ chạm khắc hoa, còn có sàn lát hình vuông màu đỏ, không cần nói cũng nhìn rõ nơi này có lịch sử đã lâu.

Cạnh cửa bên ngoài đại sảnh có một khối bằng hiệu, viết ba chữ “Điều thủ đường”* cứng cáp hữu lực. Không gian bên trong rất rộng rãi, có khoảng mười người thừa thớt đang ngồi, Đạm Dung mắt đảo qua, liền thấy Vạn Tuế đang ngồi trong phòng.

Điều thủ:thần kỳ

Giờ phút này tay hắn cầm đèn pin, đang giúp một tiểu hài tử kiểm tra yết hầu. Đứa nhỏ kia miệng ngậm chặt, cho dù mẹ hắn có dụ dỗ như thế nào vẫn là không chịu mở ra.

Vạn Tuế từ trong ngăn kéo cầm cái gì đó, giơ lên trước mặt đứa nhỏ, đó là một viên kẹo đường nho nhỏ.

Nhìn thấy nó, đứa nhỏ kia lập tức cao hứng, tiếp nhận viên kẹo đường sau đó cười đến ngoác cả miệng, còn phi thường phối hợp cho hắn kiểm tra.

Sau đó, hắn chuyên tâm viết phương thuốc, ngẫu nhiên cùng người mẹ kia nói hai câu, sau đó bọn họ rời khỏi, sau đó nhanh chóng lại có một người khác đi vào.

Xem ra hắn bề bộn nhiều việc, Đạm Dung bất đắc dĩ tìm một chỗ ngồi xuống, nhìn đồng hồ hình tròn treo trên tường, năm giờ.

Ánh mắt của nàng tiếp tục di động, sau đó nhìn thấy Vạn bà nội cười hì hì, tay vẫy vẫy gọi nàng, cánh mũi bị cặp kính lão to dùng che đi, thoạt nhìn thật là buồn cười.

Đạm Dung chĩa chĩa chính mình, Xa Thục Mai gật gật đầu, nàng đứng dậy đi vào.

Xa Thục Mai bảo nàng ngồi xuống, lấy cặp kính xuống.”Có cảm thấy tốt hơn hay không ?”

“Ách? Đầu không còn đau nữa ạ.”

“Ừ, tiểu Dung nha, người thể chất hư, tốt nhất nên điều dưỡng thân mình, bằng không tương lai rất khó có cục cưng nga.”

Lời này đề rất mạnh mẽ, hơn nữa trực tiếp, Đạm Dung “Phốc” một tiếng đã bị sặc bởi nước miếng chính mình.

“Ôi, đừng ngượng ngùng. A Tuế, đứa nhỏ kia rất buồn đi? Không có biết nói lời ngon tiếng ngọt gì cả, tiểu Đạm người nên khoan dung một chút.”

Chắc hẳn, Vạn bà nội đã muốn đem nàng xem thành bạn gái của bác sĩ Vạn? Đạm Dung nuốt ngụm nước bọt, không thể không giải thích: “Cháu nghĩ bà hiểu lầm rồi, cháu với bác sĩ Vạn không là như loại quan hệ mà mọi người nghĩ đâu.”

“Cháu dâu nha, đừng khi dễ bà nội mất mớ, các người đều như vậy mất đi mây lại, còn muốn lừa bà nội?”

Đạm Dung cứng họng, tình huống thế nào đây a, từ bạn gái trực tiếp thăng lên tới cháu dâu Vạn gia.

“Về sau, thường xuyên cùng A Tuế trở về ăn cơm, bà nội thực thích người, nhìn xem, nữ hài tử thật đáng yêu, A Tuế thực sự có phúc.” Xa Thục Mai ý cười trong suốt vượt gương mặt Đạm Dung, còn có tóc. Đạm Dung vẽ mặt đau khổ, thật muốn cự tuyệt lại sợ nàng thương tâm.

“Bà nội người ở đây làm cái gì?” Vạn Tuế xuất hiện thành công cứu vớt nàng, nàng cơ hồ lập tức nhảy dựng lên, cuống quýt, lúng túng chạy đến bên cạnh hắn, vẽ mặt xấu hổ nhìn lão nhân gia nhiệt tình, ranh mãnh này.

“Ôi, ta chỉ là cùng tiểu Dung nói chuyện phiếm mà thôi, người khẩn trương cái gì? Sợ bà nội ăn nàng ?” Đối với tình cảnh cháu trai trừng mắt, Xa Thục Mai tập mãi thành thói quen, đứa nhỏ này một chút cũng không đáng yêu, cả ngày phụng phịu, mặt mặt chết đi.

Vạn Tuế muốn lên tiếng, Đạm Dung kéo kéo ống tay áo của hắn, nhỏ giọng nói: ” Bác sĩ Vạn, túi xách của tôi ở trên xe anh phải không? Tôi nghĩ đi về trước .”

Vạn Tuế ngăn ra: “Cô hiện tại đi?”

“Vâng.”

“A? Không được! Có thể nào hiện tại đi? Ba người đã đi mua đồ ăn, tính tối hôm nay làm tiệc nhỏ.” Xa Thục Mai mặt mày hớn hở, mà Vạn Tuế cùng Đạm Dung thái dương cùng lưu lại mấy cái hắc tuyến.

“Cô đi đi.” Vạn Tuế bất đắc dĩ nói, hẳn không nghĩ muốn người nhà lại tiếp tục làm bữa, đừng nói nàng không chịu được, hẳn cũng chịu không nổi.

Đạm Dung theo hẳn đi ra ngoài, phía sau lão nhân gia vẫn còn với theo: “Này này, thật sự đi rồi? A Tuế, mẹ ngươi còn đang hầm canh cá... Này!”

29. Chương 29

Cuối năm trước cũng có một công tác chạy vội như vậy, so ra lúc ấy thì hiện giờ Đạm Dung có vẻ nhàn nhả hơn rất nhiều. Tối khi đến bữa cơm tất niên, chủ thầu, khách hàng dù sao chiều nào cũng luôn luôn có người thông tri muốn đi về nhà ăn cơm. Một tuần sáu ngày trôi qua, mỗi ngày đều như thế.

Cuối năm cứ trôi qua như vậy, Vạn Tuế cũng đi ra ngoài dự tiệc xã giao về trễ. Vì thế, ý kiến của Vạn Quý Phi là lớn nhất, bởi vì Đạm Dung không ở nhà ăn cơm, thức ăn làm đơn giản, lão ca không có ở nhà, nàng chỉ còn có một mình. Cho nên tối chủ nhật khi Vạn Tuế đang xử lý bữa tối thì Vạn Quý Phi liền sống chết quần quít lấy Đạm Dung đòi cùng nàng đi ra ngoài thưởng thức một bữa cơm no đủ.

Vạn Quý Phi thích ăn cay, nàng đề nghị ăn lẩu cá, nói xong thêm thường chảy cả nước miếng ra. Đạm Dung đành phải nhắm mắt đưa chân xui, lúc nhỏ nàng sợ nhất món cay, thứ hai thịt nhiều xương, nàng muốn cự tuyệt, nhưng lại thấy cô nàng nhảy nhót hưng phấn như vậy đành phải đem đến bên miệng rồi cố nuốt xuống.

Người trong quán không nhiều lắm, phỏng chừng là mọi người đều vội vàng về nhà ăn bữa cơm cuối năm. Hai nữ nhân lui ở một cái góc, đối mặt với một đĩa thịt tươi sống với nồi nước sôi cay xé, một người cao hứng phấn chấn, một người nhú mi mặt đầy ghét bỏ.

“Ăn đi, thật sự ăn ngon lắm! Chỉ cần người chạm vào, khẳng định sẽ yêu đến chết. Nếu người thực sợ cay, có thể uống nước trước, như vậy sẽ phai đi ít nhiều.” Vạn Quý Phi vừa nói vừa gọi làm mẫu, lấy đến một chén nước sôi, còn gọi Côca, mỗi người một ly.

Đạm Dung thử một lát dưa chuột nho nhỏ, đã muốn cay đến nổi chảy cả nước mắt.

“Chắc chắc, thật kém cỏi, chỉ như vậy liền chịu không nổi.” Vạn Quý Phi không ngừng đem cá đưa vào miệng, còn chấm thêm cả muối ớt tiêu.

“Ngô, đã lâu chưa được ăn thoải mái như vậy.”

Đạm Dung nhìn nàng ăn lia lịa, lại nhìn không được thử mấy miếng. Ăn ăn, thế nhưng cũng có thể tiếp thụ được hương vị cay nồng kia.

“Thích đi, ta đã nói mùa đông ăn cái này là tuyệt nhất, cay có thể làm ấm bụng.” Vạn Quý Phi uống một hớp Côca sau đó thỏa mãn than nhẹ.

“Ai nha, mỗi ngày đều có thể tự do vui chơi giải trí như vậy thật tốt!”

“Người bị bạc đãi sao?”

“Phốc, mới không phải. Chính là... Ai, người còn không rõ.” Còn không phải là vì muốn giám thị người cùng lão ca? Nhớ tới thần mặt đen kia, Vạn Quý Phi cong cong cái trán.

“Đêm nay chúng ta đi ra ngoài ăn cái này, trăm ngàn đừng bị ta ca biết.”

Đạm Dung đang ở đối phó với một mảnh bong bóng cá, nghe được lời của nàng dừng lại.

“Vì sao?”

“Người có biết hần...” Vạn Quý Phi muốn nói xấu lão ca vài câu, kết quả lo lắng hai giây vẫn là từ bỏ.

“Ai nha, dù sao hần ghét nhất là loại đồ này, nói không vệ sinh.”

“Đúng à.” Nổi trên mặt nước kia có một lớp bọt đục ngầu, có làm sạch sẽ hay không thật sự rất khó biết.

“Tiểu Dung Dung nha, người như thế nào có thể nói hệt như giọng điệu của hần? Người trẻ tuổi, hần là không câu nệ tiểu tiết. Đòi người phải thường thử một chút mới gọi là thông khoái, đúng không? Người mỗi ngày công tác vất vả như vậy, còn không phải là vì muốn ăn những món ngon?”

Người xem trước đó, người đối với những món này cũng chướng mắt, hiện tại không phải cũng ăn rất vui vẻ sao? Cũng không phải cho người mỗi ngày đều đến đây ăn, chú ý nhiều như vậy làm gì.” Vạn Quý Phi lấy cây tăm rửa rửa răng, hơi khịt mũi khó chịu.

Đạm Dung miễn bình luận, có lẽ nàng nói đúng, trước thử qua rồi hãy nói sau. Cái gì vệ sinh hay không vệ sinh, trước kia mỗi lần đựng đồ ăn trong cặp lồng cơm còn không phải đều như vậy sao? Nàng đoán chính mình đại khái gần đây là bị bác sĩ Vạn dưỡng kỹ đến mức thay đổi khẩu vị, cho nên mới nói lời này.

Ăn xong nồi cá, Vạn Quý Phi vẫn thấy không đủ, lại kêu thêm một phần lẩu thịt bò. Thời điểm đồ ăn đưa lên bàn, di động của nàng để ở bên cạnh sáng lóe, vang lên tiếng chuông. Vạn Quý Phi mắt mở to, không ngờ là điện thoại của lão ca.

Nàng cuống quýt nắm lấy điện thoại, đối với Đạm Dung làm cái động tác ra hiệu chó có lên tiếng, thanh thanh yết hầu, nhu thuận cất giọng, uy [a lô] một tiếng.

“Các người đã chạy đi đâu? Không ở nhà?” Hôm nay tuy rằng là chủ nhật, nhưng bởi vì muốn bù cho ngày nghỉ tết âm lịch, cho nên xem như đi làm như bình thường.

Sau khi tan tầm, viện trưởng gọi hần cùng vài vị bác sĩ khác ăn cơm, vừa rồi rượu quá ba tuần [?], hần bởi vì nhớ trong nhà có hai nữ nhân lười, cho nên tranh thủ thời gian chạy ra ngoài hiên gọi điện thoại. Kết quả, điện thoại trong nhà không có người tiếp, gọi cho nữ nhân -nào -đó thì điện thoại lại tắt máy.

“Chúng ta đang ăn cơm ở bên ngoài nha.” Vạn Quý Phi bình tĩnh trả lời.

“Ăn cái gì?”

“Ách?” Vạn Quý Phi sững sốt một chút.

“Nói!” Vạn Tuế ngữ khí nghiêm túc mà cường ngạnh, nghĩ thầm đừng để hần đoán trúng.

Vạn Quý Phi run rẩy, thần thái quỵ sờ [?] trả lời: “lẩu cá.” Nói xong, không cẩn thận cắn phải đầu lưỡi mình, đau đến nỗi khiến cho nàng nhe răng nhếch mép.

Đạm Dung khi thấy nàng trả lời thế thì nghi hoặc ngẩng đầu lên, không phải vừa rồi bảo đừng nói cho hần sao? Vì sao, bây giờ lại tự mình khai ra?

Vạn Quý Phi về mặt đau khổ nghe lão ca giáo huấn một trận, sau đó đưa qua cho Đạm Dung, môi mấp máy nói: “Lão ca tìm người.”

Tìm nàng? Đạm Dung kỳ quái tiếp nhận điện thoại đặt bên tai.

“Cô sao đi cùng nàng?”

“Ách?”

“Tôi nói, sao lại đi ăn ngoài, mấy loại thức ăn này không được che đậy kín lại chứa nhiều bộ ngọt.”

Nghe ra trong giọng nói của hần không hờn giận, Đạm Dung tưởng tượng đến bộ dáng hần hiện tại đại khái gân xanh đang nổi. Nàng đảo mắt, thần nhiên nói: “Chính là ngẫu nhiên một chút.”

“Ngẫu nhiên cũng không được, bên ngoài đồ ăn cho nhiều phẩm màu lại không vệ sinh, đối với thân thể không tốt. Tôi rõ ràng buổi sáng chuẩn bị sẵn khoai tây cho hai người các người làm bữa tối, chỉ cần vo gạo, bắt nồi nước là xong, các người thể nhưng đều lười như vậy!”

Đạm Dung đem điện thoại ra xa tai một chút, bắt đầu nhìn Vạn Quý Phi đang ôm bụng cười đến híp cả hai mắt.

” Lão ca ta thực phiền đi?” Nàng lại mấp máy môi ngữ hỏi, Đạm Dung gật gật đầu, nàng “Phốc xì ” một tiếng cực suýt cười ra tiếng.

“Cô không ăn được cay, không sợ bị đau bụng?” Điện thoại bên kia, quả nhiên Vạn Tuế còn đang oán niệm, Đạm Dung có chút ngạc nhiên.

“Anh làm sao mà biết tôi không ăn được đồ cay?”

“Bình thường uống chén trà gừng cũng không ngừng run rẩy, có thể ăn linh tinh cái gì.”

Được rồi, là nàng sai. Đạm Dung không nói gì nhìn trần nhà.

Tựa hồ ý thức được lời nói của mình hơi quá khích, Vạn Tuế rốt cục thu lại cái kính, ngừng một lát rồi lại nói: “Ăn xong chưa?”

“Sắp xong rồi.”

“Kia trở về sớm một chút.”

“Ừm.”

Hai người trầm mặc một hồi, Vạn Tuế thanh âm trầm thấp vang lên: “Tôi đây ngắt máy.”

Trò chuyện gián đoạn, Đạm Dung cầm di động trả lại cho Vạn Quý Phi, chỉ thấy nàng cười hề hề giao hoát, liếc mắt nhìn mình.

“Làm sao vậy?”

Vạn Quý Phi đem ghế dịch sát bên người nàng, tiếp tục cười gian: “Người cảm thấy, ca ta đối với người có phải thực đặc biệt hay không?”

“Đặc biệt?” Đạm Dung nghiêng đầu, nàng không quá để ý lắm hân đối người khác như thế nào, về phần đối với nàng, hân xem như là rất tốt đi.

“Đúng thôi đúng thôi! Người không biết là” Vạn Quý Phi để mắt sát vào nàng, thần bí nói: ” Ca ta thích người.”

Một cỗ nhiệt khí thẳng hướng lên óc, khiến mặt nàng trong nháy mắt phồng hồng.

“Đừng nói bậy!” Nàng nghiêm mặt vội vàng phủ định.

Vạn Quý Phi nhún nhún vai, ngồi trở lại chỗ ngồi.”Người có thể không thừa nhận, nhưng người ngoài cuộc tỉnh táo, kẻ trong cuộc u mê. Người xem ca ta đâu có đối với nữ hài tử nào cẩn thận quá như vậy? Nấu cơm, hỏi han ân cần cái gì. Thiết! Ta lớn như vậy, hân cũng chưa từng nhỏ giọng nói với ta một câu!”

“Cho nên, kỳ thật người chính là ở ghen tỵ?” Đạm Dung ngẩng đầu lên liếc nàng, vẻ mặt trêu chọc.

“Ai nha, người đừng cố ý ngăn đề tài. Ca ta nha, bộ dạng suýt, lại là đại bác sĩ, tuy rằng bình thường có chút hung dữ, có chút chậm hiểu, nhưng hân tuyệt đối là nam nhân tốt. Đạm Dung, người có thể suy xét.”

Nếu bị lão ca biết nàng đang đẩy mạnh tiêu thụ hân, không biết có nổi bão hay không. Không có biện pháp, nếu nàng không chuẩn bệnh, hai người này thời điểm nào mới có thể giác ngộ?

Bất quá nghĩ đến chuyện lão ca đối với chính mình cùng với Đạm Dung đả ngộ thật sự chênh lệch, Vạn Quý Phi lại có chút khó chịu, cầm lấy chiếc thìa gấp miếng thịt bò nặng nề mà bỏ vào trong miệng, nhai nhai thêm mấy miếng nữa, lấy cái này để hả giận.

Thần nhiên nhìn biểu hiện trẻ con của nàng, chỉ có thể thần nhiên cười. Bác sĩ Vạn thích nàng sao? Đó là chuyện không có khả năng. Hân đại khái là gà mẹ một chút, hân là không đến mức thích đi.

Nhưng là vạn nhất là thật, kia nàng... trong lòng Đạm Dung đột nhiên nhảy dựng, mặt hồ bình tĩnh vô ba đột nhiên rơi xuống một chiếc cây, gợn lên từng đợt sóng.

Hai nữ nhân bụng ăn đều như muốn nứt vỡ mới trở về, đêm đó Đạm Dung mới tắm rửa xong chuẩn bị ngủ, bụng liền quặn đau. Chạy ra phòng, mới phát hiện phòng tắm đã bị Vạn Quý Phi chiếm lấy, nguyên lai nàng cũng tiêu chảy.

Vạn Tuế lúc trở về, liền nhìn thấy hai nữ nhân xanh mặt cuộn mình trên sô pha ở phòng khách .

” Các người làm cái gì quý gì?”

“Tiêu chảy! Ai ai nha!” Vạn Quý Phi dứt lời, lại chui đầu vào toilet.

Vạn Tuế nhìn vào trong phòng tắm, lại nhìn xem một kẻ khác. Đã muốn kéo ba lượt, Đạm Dung một số gần như hư thoát, căn bản vô lực đáp lại hắn, một trận nhợn nhụa theo yết hầu nẩy lên, trong hơi thở tất cả đều là hương vị món lẩu cá. Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, nàng vọt nhanh vào phòng bếp, đem tất cả vừa ăn toàn bộ phun ra.

“Cô làm sao vậy?” Theo đuôi vào, Vạn Tuế nhìn nàng ói lợi hại, cảm thấy căng thẳng, vội rót chén nước sôi cho nàng súc miệng.

Đạm Dung chống tay trên bồn thở ra, tiếp nhận ly nước, cừa muốn nhổ ra, bụng lại một trận run rẩy. Nàng lao ra phòng bếp, thấy Vạn Quý Phi còn trong phòng tắm, nàng gấp đến độ trên trán đổ mồ hôi lạnh. Thấy vậy, Vạn Tuế tức thời kéo tay nàng đi đến phòng mình.

“Vào trong toilet phòng tôi.”

Đạm Dung cố chống đỡ đi vào trong. Ngồi ở trên bồn cầu, nàng hoàn toàn cảm nhận được cái loại cảm giác đau đến muốn chết đi sống lại này. Hiện tại khẳng định trăm phần trăm, là do tác hại của món lẩu cá. Nàng cảm thấy dạ dày thật khó chịu, quả thật là chịu không nổi.

Ở trong toilet 5 phút, hầu hết mọi thứ trong bụng đều kéo không ra. Bụng mỗi khi đi một bước liền cảm thấy đau không thôi, nàng đành phải dừng lại.

Đứng trước cửa chờ này giờ, Vạn Tuế thấy nàng cước bộ lảo đảo đi ra, sắc mặt tái nhợt giống hệt quỷ , không khỏi phát cáu, ngữ khí nặng nề thêm: “Sớm nói không cần ăn đồ linh tinh, các người chính là không nghe? Tốt lắm, hiện tại gieo gió gặt bão !”

Đạm Dung vốn không thoải mái, bị hắn rống như vậy, cảm thấy càng tích tụ. Nàng nghĩ đến chính mình một thân một mình, khi có bệnh ốm đau không có người quan tâm, nhất thời cảm thấy thật tủi thân, khỏe mắt không cẩn thận liền hiện ra hơi nước, chân chạy nhanh ra khỏi phòng.

Vạn Tuế phát hiện chính mình nói hơi quá mức, thoáng nhìn ánh mắt nàng phấp hờng, tức thời bối rối kéo tay nàng. Nàng vung tay lao ra phòng ngủ, hắn đuổi theo phía sau đem nàng ôm lấy, miệng thì thảo nói xong: “Thực xin lỗi... Tôi... Thực xin lỗi.”

Đạm Dung cúi đầu, giọng nước mắt trong suốt lơi xuống chân. Thân thể không khỏe, cả người yếu ớt, nàng cắn chặt răng, kiệt lực không cho chính mình bùng nổ cảm xúc.

Cảm nhận được thân thể nàng căng thẳng, Vạn Tuế buông nàng ra, vội kéo bàn tay nhỏ bé lạnh lẽo đến ghềnh nằm làm cho nàng ngồi xuống, cúi đầu nhìn thấy khuôn mặt kia tái nhợt, răng cắn môi, không khỏi vừa tức lại đau xót: “Còn rất đau?”

Đạm Dung quay mặt qua một bên, không nghĩ để ý đến hắn, hắn lại càng nóng vội.

“Tôi đi lấy thuốc cho cô.” Nói xong vội vàng chạy vào trong phòng ngủ.

Trong phòng truyền ra âm thanh lục tung đồ đạc, Đạm Dung hít sâu hai lần, vuốt bụng đứng dậy, vừa mới đi vài bước hắn liền trở về.

“Cô như thế nào đi lên?” Hắn đem nàng ấn xuống, đem dược lại.

“Uống hai viên có hơi đắng, để tôi đi lấy nước.” Sau đó lại nhanh chóng biến mất trong nháy mắt.

Đạm Dung sâu kín nhìn phương hướng hắn ly khai, trong lòng trăm mối cảm xúc ngổn ngang.

Hắn, là thật thích nàng sao?

Vạn Tuế nhanh chóng rót nước đi ra, vừa ra phòng bếp liền nhìn đến tiểu muội nhà mình tập tễnh đi tới, cơn tức lại trào lên.

Vạn Quý Phi bắt gặp lão ca mặt đen, vội vàng xua tay: “Đừng mắng ta, ta đã bị trừng phạt rồi!” Nói xong cả người ngã trên sô pha, giống hệt xác chết.

Má ơi, trừng phạt này cũng quá tàn nhẫn. Vạn Quý Phi cầm gối ôm che đầu, hy vọng thân thể đồ nát này có thể khơi dậy đồng tình của lão ca, sau đó dùng giáo huấn nàng a.

“Không cho người một bài học sâu sắc, người sẽ không tỉnh ra !”

Vạn Quý Phi thân mình run lên, khóc không ra nước mắt, vì sao lão ca luôn đối xử độc ác với nàng như vậy?

Vạn Tuế nghĩ tới Đạm Dung còn ở trong phòng, cũng lười cùng nàng so đo. Trở về thấy Đạm Dung tựa vào trên ghế nằm, mày nhíu lại, hai mắt nhắm nghiền, lông mi nhẹ nhàng run run.

Hắn vỗ vỗ mặt của nàng, lời nói nhỏ nhẹ: “Nước đây, uống thuốc.”

Đạm Dung mở mắt ra, bị ánh mắt hắn tràn ngập thương tiếc cảm động, nghe lời đem viên thuốc nuốt vào.

“Bụng còn đau?”

Đạm Dung nhíu hàng mi gật đầu, Vạn Tuế xoa nhẹ thái dương của nàng, nhìn gương mặt nhỏ nhỏ này cảm thấy ngọt ngào trước nay chưa từng có. Muốn nói vài câu an ủi, phía sau đột nhiên truyền đến tiếng vang.

Hai người đồng loạt nhìn về hướng cửa, chỉ thấy một bàn tay xuất hiện ở cạnh cửa, dùng sức mở ra, ngay sau đó Vạn Quý Phi như quỷ mỵ bàn vươn đầu, khuôn mặt trắng bệch tựa như hấp hối, chiến vừa nói: “Lão ca, ta cũng cần vuốt ve!”

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Thất Thất chiến vừa nói: Vạn tuế gia, ta cũng cần vuốt ve.

Vạn tuế gia tức thời đem Thất Thất đá bay, Thất Thất đành phải cùng Vạn Quý Phi ôm đầu khóc rống!

30. Chương 30

Bởi vì cả một đêm không khỏe, ban đêm trần trọc không ngủ cho nên Đạm Dung đến giữa trưa mới tỉnh lại. May mắn hôm nay bắt đầu kỳ nghỉ dài hạn, bằng không liền bị muộn.

Bất quá cũng kỳ quái, buổi sáng thế nhưng không có người đến gõ cửa phòng của nàng, chẳng lẽ bọn họ biết nàng hôm nay không cần đi làm ? Tối hôm qua nửa đêm từng có người dừng chân ở trước cửa phòng nàng, vài lần đi qua đi lại, ngừng một hồi liền rời đi. Nàng đoán, đại khái là bác sĩ Vạn lo lắng nàng.

Nghĩ vậy, trên mặt nàng nóng lên. Tối hôm qua cái ôm ấm áp kia, cảm giác khác thường. Vòng tay mạnh mẽ, còn có ở bên tai nhẹ nhàng nỉ non thực xin lỗi, cho dù đã trôi qua nhưng vẫn in sâu trong trí nhớ, ngực vẫn thấy run lên.

Bác sĩ Vạn đối với nàng, là đặc biệt.

Đạm Dung vẫn cho rằng chính mình là người bạc bẽo, trước kia khi đi học từng có nam sinh hướng nàng bày tỏ, bởi vì không nghĩ sẽ phát sinh chuyện tình cảm yêu mến, nàng một lời dứt khoát cự tuyệt.

Tình yêu là cái gì? Tình yêu chính là ở hai người yêu nhau chết đi sống lại, sau khi tình cảm nồng nhiệt từ từ nhạt phai, sẽ nghi kỵ nhau, chỉ trích, tra tấn lẫn nhau.

Hôn nhân của cha mẹ nàng là minh chứng rõ nhất, suốt ngày tranh cãi ầm ĩ khắc sâu trong ấn tượng của nàng, nói chưa tới hai câu liền đánh cho đầu rơi máu chảy, càng khiến trái tim nàng trở nên ngày một băng giá.

Nếu cảm tình đi đến lúc cuối cùng sẽ phải chia lìa, lúc trước vì sao phải bắt đầu? Khiến cho tất cả mọi người thật mệt mỏi.

Cũng vì nguyên nhân này, nàng từ nhỏ cho rằng chính mình về sau nhất định rất khó thích người khác, nhất định cô độc sống quãng đời còn lại.

Nếu không phải Vạn Quý Phi nói lời kia, nàng sẽ đem bác sĩ Vạn đối chính mình chính là vì hấn thiện tâm, hấn gà mẹ. Nhưng hết thấy đã trở nên rõ ràng, ngay cả nàng đều phát giác, kia có phải chứng minh, hấn thích nàng là sự thật hay không?

Đạm Dung chạm vào hai gò má nóng bỏng, không nghĩ thừa nhận trái tim vì phát hiện ra điều này mà rung động. Theo như lời Vạn Quý Phi, bác sĩ Vạn thật là nam nhân tốt, nếu được một nam nhân tốt như vậy thích, hạnh phúc cỡ nào.

Cho dù nàng cố gắng thuyết phục chính mình đừng đi chạm vào tình yêu này, nhưng một góc nào đó trong đáy lòng lại chờ mong.

Đạm Dung bỗng chốc kéo mạnh chắn ra, quyết định không nên suy nghĩ miên man nữa, người ta cái gì cũng chưa làm rõ, người có suy nghĩ nhiều quá không?

Đã là giữa trưa 12 giờ, trong phòng vắng lặng, hiển nhiên ngay cả Vạn Quý Phi cũng không ở nhà. Trên bàn cơm có tờ giấy, viết mấy dòng: trong nồi có cháo, cô thức dậy cho dù không đói bụng cũng nhất định phải ăn một chút, giữa trưa tôi sẽ trở về. P/S: tiểu Phi về nhà rồi, cô không cần tìm nàng.

Nguyên lai là về nhà, trách không được lạnh lùng như vậy. Còn có, hấn trở lại làm gì? Đạm Dung ngơ ngác cầm tờ giấy, mới nghĩ, bên ngoài thang máy chuyên dụng liền truyền đến thanh âm khép mở, một hồi người kia liền xuất hiện ở cửa phòng khách.

“Cô...”

“Anh...”

Hai người đồng thời mở miệng, lại cùng lúc dừng lại. Vạn Tuế nhìn qua nàng, trong tay còn cầm tờ giấy buổi sáng mình lưu lại, thực rõ ràng vừa rời giường.

“Cô còn chưa có ăn cháo này?”

“Ừm.”

“Rửa mặt chưa?”

“Rồi.”

“Bụng không có đau đi?”

“Ừm.”

“Nhiều hơn hai chữ không được sao?”

“Ừm thế nào.”

Vạn Tuế tức giận mắt trắng dã liếc nàng một cái, tay cầm chìa khóa xe ném một bên, cầm theo hai túi đồ trực tiếp vào phòng bếp.

Đạm Dung thông thả bước tới cửa, thấy hấn xắn tay áo đang ở rửa thịt, vì thế tò mò hỏi: “Anh bình thường giữa trưa đều trở về?”

Vạn Tuế dừng tay, không trả lời vấn đề của nàng, cầm lấy dao rất nhanh chặt thịt. Đạm Dung cảm thấy mắt mặt, trở lại bàn ăn, nhắc lồng bàn thì chợt nghe Vạn Tuế trong phòng bếp hô lên: “Cháo kia đừng ăn, đều đã nửa ngày. Tôi ở làm mì nước, chờ một chút.”

Không phải làm thì nàng nhất định phải ăn? Đạm Dung nhìn xem nồi cháo, tuy rằng vẫn còn ấm, bắt quá trên mặt đã xuất hiện một mảng lênh bênh.

Vạn Tuế bận rộn xử lý thịt, rửa rau. Kêu nàng đừng ăn cháo là vì thứ này không cho bụng, nếu hiện tại ăn no phỏng chừng đến buổi chiều khoảng 4 giờ là nàng sẽ đói bụng. Mỗi ngày đều ngủ thẳng đến giữa trưa, thói quen này phải sửa.

Nhoáng lên một cái, đã đến ba mươi tết, Vạn Tuế sáng tinh mơ thức dậy liền đi gõ cửa phòng Đạm Dung, lý do là nàng phải phụ hẩn việc quét tước. Đạm Dung mơ mơ màng màng rời giường, đơn giản ăn bữa sáng liền bắt đầu làm việc. Hẩn quét trần, nàng lau bàn, vốn phối hợp rất ăn ý, chỉ là có người yêu cầu rất cao .

“A? Khăn lau không thể bị ẩm ướt, mau vắt khô.”

“Bình hoa cũng lau qua một lần... Cô cẩn thận, đừng đánh vỡ. Ai vẫn là chờ tôi xong sẽ làm, cô đi lau bàn trà.”

“Bàn trà, cô gọi cái này là lau? Cô không biết, thủy tinh trước hết phải dùng giấy báo chà qua một lần sao?”

Đạm Dung trên tay cầm khăn lau ẩm ướt, không nói gì nhìn trần nhà.

Vạn Tuế thấy thế, đành phải phần nộ giải thích: “Dùng khăn ẩm ướt lau sẽ lưu lại vết nước.”

Đạm Dung nhú mày, Vạn Tuế hiểu lầm nàng không tin, vì thế buông máy hút bụi trong tay ra, nhanh chóng cầm lấy tờ báo, lướt qua trên bàn trà mấy lần.

“Xem, trên báo mực in làm cho thủy tinh càng sáng bóng.”

“Ồ, thật sự vậy.” Đạm Dung khom người kiểm tra, giống như thực sự là thế a, sau đó chỉ chỉ bàn ăn: “Bàn ăn cũng muốn lau như vậy?”

“Đúng.”

“Vậy anh lại làm mẫu một lần tốt lắm.”

Vạn Tuế cho nàng một cái ánh mắt xem thường, từ từ bỏ lại hai chữ: ” Quý lười.”

Đạm Dung mân miệng cười cười, có điểm đắc ý vì gian kế được thực hiện. Đều không phải là nàng không nghĩ làm việc, thật sự là bác sĩ Vạn yêu cầu rất cao.

Nhớ tới kinh nghiệm lần trước, nàng chỉ biết làm trở ngại chứ không giúp được gì, kia vẫn là đừng nhúng tay tốt nhất. Nghĩ vậy, nàng đơn giản cầm lấy báo chí ngồi trên sô pha xem.

Ánh mặt trời theo rộng mở cửa sổ sát đất chiếu rọi tiến vào, lẳng lẽ hiện lên sô pha một góc, gió nhẹ thổi qua, mang đến vài phần thích ý. Nhiệt độ không khí tăng trở lại, đối với nàng mà nói là chuyện tốt nhất bởi vì rốt cục không cần phải ăn mặc nặng nề như vậy.

Một kiện áo lông rộng thùng thình bên ngoài đi với quần bò trắng, làm cho nàng thoát nhìn so với thực tế tuổi còn muốn nhỏ hơn nhiều.

Vạn Tuế lẳng lặng nhìn ở sô pha bên này, khó thấy nàng có được thời khắc nhàn nhã như lúc này, như vậy tùy nàng đi. Vốn chính là không nghĩ để nàng ngủ lười nên mới đánh thức nàng, cũng không trông cậy vào gia sự ngu ngốc này [người ko biết làm việc nhà] có thể làm cái gì. Cứ như vậy đi, lẳng lặng ngồi cũng tốt.

Sau khi ăn qua cơm trưa, Đạm Dung đem hai đèn lồng nhỏ ngày hôm qua đi siêu thị mua lấy ra, treo trên chậu cây cảnh trong phòng khách.

Hơn cái đèn màu đỏ, che đi khuyết điểm cây thiếu lá, khiến cho cảnh cây sinh động rất nhiều. Đạm Dung lui ra phía sau vài bước, tinh tế thưởng thức.

Vạn Tuế đang cầm hai chén nước sôi từ phòng bếp đi ra, thông thả bước đến bên người nàng, đưa một ly cho nàng. Đạm Dung tiếp nhận sau đó nói cảm ơn, xoay người đi tới sô pha.

Vạn Tuế theo sát sau nàng, có chuyện muốn nói, lại chần chờ ban ngày vẫn đang không biết muốn mở miệng như thế nào.

Hai ngày trước từ trong miệng người khác biết được nàng sẽ không về nhà đón năm mới, hẩn liền luôn luôn suy nghĩ, như thế nào mới có thể thật tự nhiên mà kêu nàng đến nhà hẩn ăn bữa cơm đoàn viên? Đêm giao thừa, hẩn tất nhiên muốn về nhà, nhưng nếu để nàng mình mình ở chỗ này, kia rất thê lương .

“Cô đêm nay...”

Vạn Tuế lời nói vừa mới đến bên miệng, nhạc chuông chúc mừng năm mới ở bên cạnh vang lên, Đạm Dung sờ sờ túi quần, lấy ra.

“Sư huynh?”

Này hai chữ thành công khiến cho Vạn Tuế cao độ chú ý, hắn xoay đầu thẳng tắp nhìn chăm chăm, chỉ thấy nàng một tay cầm điện thoại đang nghe, một tay lại vuốt đầu, ngón tay còn không ngừng cuốn lọn tóc ngắn, thanh âm nói chuyện không nhanh không chậm.

“Không được, thật sự, anh thay em hướng Xà lão nói tiếng cảm ơn đi.”

“Đừng lo lắng cho em, một người đón giao thừa cũng không có gì không tốt, dù sao đều đã quen .”

“Đã biết, em biết sư huynh anh có yêu ... Ừm... Lần khác, em sẽ trực tiếp đến nhà chào hỏi lão nhân gia.”

“Đúng rồi... bác sĩ Vạn?”

Trò chuyện đến này, Đạm Dung ngẩng đầu nhìn hắn một cái. Bị phát hiện chính mình nhìn chăm chăm vào nàng, Vạn Tuế tức thời chuyển tầm mắt.

“À... Em sẽ cẩn thận, tốt lắm, bye.” Đạm Dung cười cười, cất điện thoại vào túi. Vừa rồi nàng từ miệng sư huynh biết một sự kiện, nguyên lai buổi sáng hai ngày trước, bác sĩ Vạn từng gọi điện thoại cho sư huynh thay nàng xin phép. Trách không được hắn không có hỏi cũng biết nàng không cần đi làm, giữa trưa còn cố ý trở về làm đồ ăn cho nàng. Thật sự là kẻ ngốc, Đạm Dung cúi đầu cười khẽ.

Ngồi bên cạnh, Vạn Tuế thấy bộ dáng nàng này cao hứng liền nhanh chóng nổi điên, mới nhận một cuộc điện thoại, vì sao bỗng nhiên trở nên háo sắc như vậy?

“Khụ... Cái kia...” Hắn thanh thanh yết hầu, nghĩ không hỏi nhưng vẫn là nhịn không được mở miệng: “Vừa rồi, cô cùng Xà Thái Quân nói chuyện?”

Đạm Dung ngẩng đầu, tươi cười như trước.”Đúng.”

“Hắn... Hắn nói gì với cô sao?” Vạn Tuế đỏ mặt, làm bộ như lơ đãng hỏi, lại vẫn là bị chính mình nói lấp liếm để tiết lộ.

“Hắn nói buổi tối muốn tôi đến nhà hắn, ăn bữa cơm đoàn viên.”

Quả nhiên, hắn đoán đúng mà trách không được cao hứng như vậy. Hắn quay mặt nhìn cửa vào phòng khách, ngữ khí có chút lạnh lùng, cứng rắn.

“Vậy cô đáp ứng rồi sao?”

“Không.”

“A?” Hắn có chút ngạc nhiên.

“Vì sao?”

Đạm Dung vuốt vuốt tóc, nhỏ giọng nói: “Không thích hợp.”

Vạn Tuế phút chốc quay lại đầu, sắc mặt thật không tốt.

“Cô không phải thực thích hắn sao? Có cái gì không thích hợp?”

Đạm Dung yên lặng nhìn hắn, miệng gằn ra từng tiếng rõ ràng: “Tôi không có thích hắn!”

“Vậy cô... lúc trước không phải nói thích một cái gay.” Vạn Tuế nói xong lời cuối cùng, rõ ràng trung khí [?] không đủ.

Đạm Dung lên tiếng cười cười, nguyên lai hắn vẫn đều hiểu lầm. Ngẫm lại, chính mình lúc trước cũng không phải là nghĩ đến hắn thích nam nhân đi?

Ha.”Tôi đêm đó không phải đã giải thích, kia chính là thuận miệng nói cho có lệ với Xà mẹ.”

Vạn Tuế “Đặng” bưng tỉnh đại ngộ, nguyên lai là hắn vẫn hiểu lầm.

“Kia... Vậy cô đêm nay... Như thế nào?”

“Liền như vậy.” Đạm Dung không kiêng kỵ nhìn thẳng hấn, làm cho hấn có chút ngượng ngùng .

“Kỳ thật cô có thể...” Đến nhà của tôi đi ăn cơm. Nhưng là lời này, hấn vẫn là nói không nên lời.

“Tôi giúp cô chuẩn bị bữa tối.”

Đạm Dung ngẩn ra, không đoán trước là hấn nói câu này, nàng lắc đầu, “Không cần, tôi tối nay đi ra ngoài đi dạo, thuận tiện ăn một chút gì.”

“Lại ở bên ngoài ăn?” Vạn tuế nhíu chặt hàng mi.

Đạm Dung nâng ly trà nóng trên bàn lên, uống một ngụm mới phát hiện đã lạnh. Nàng không biết chính mình rốt cuộc chờ mong cái gì, dù sao tuyệt đối không phải là lời kia của hấn.

” Bác sĩ Vạn quá lo lắng rồi, kỳ thật vài năm qua, tôi đều là như vậy.”

31. Chương 31

Đạm Dung giữa trưa xuất môn đi dạo vài giờ, mua hai bộ quần áo cùng một đôi giày. Năm giờ, trên đường người đi lại trở nên vội vàng, tựa hồ đều vội vàng về nhà đoàn viên, nhiều quán ăn đều đóng cửa, chỉ còn lại mỗi tiệm rượu sinh ý thịnh vượng, ngay cả tiệm Fastfood cũng vắng vẻ yên tĩnh.

Sáng sớm, Vạn Quý Phi có gọi điện cho nàng, mời nàng đến Vạn gia ăn cơm, bất quá nàng khéo léo từ chối. Nếu đến nhà sư huynh thật không thích hợp, mà đến Vạn gia lại càng không thích hợp.

Người ta một nhà cùng nhau ăn cơm, nàng chen chân cái gì? Huống hồ, hấn cũng không mở miệng.

Sau khi tùy tiện ăn vài thứ, cảm giác đi dạo nửa cũng không có ý nghĩa gì, nàng quyết định dẹp đường hồi phủ. Bên trong tiểu khu, hoa viên giăng đèn kết hoa, đèn lồng màu đỏ treo đầy từng góc ngõ. Máy tòa nhà cao hơn mười tầng, mỗi nhà cửa sổ đều sáng đèn ấm áp. Bảy giờ tối, chắc nhà bọn họ đều đang ăn bữa cơm đoàn viên đi.

Nàng âm thầm đi vào thang máy, nhìn trên đỉnh nhảy số, cảm thấy một mảnh thê lương. Người đã quen cô đơn, vì sao còn có thể cảm thấy tịch mịch? Trên mặt kính thang máy bên tường, chiếu ra gương mặt nàng hiện giờ không chút biểu tình.

Mở cửa ra, trong phòng ánh đèn màu vàng sáng lấp lánh, khiến cho nàng giật mình vài giây. Giống như từ khi chuyển tới nơi này, mỗi lần về trễ đều có ánh đèn sáng. Nàng khép hàng mi mắt cười cười vì thói quen được bác sĩ Vạn săn sóc, cũng vì chính mình không ốm mà rên. Kỳ thật có người nào đối với người tốt như vậy sao, không sai .

Lúc tắm rửa, nàng đặc biệt hăng say, từ đầu đến chân dùng sức chà xát mấy lần, quyết định đem oán khí xui xẻo đều tẩy sạch sẽ đi.

Ở ban công thời điểm phơi quần áo, nàng nghe được ngoài phòng có tiếng người. Tò mò đi xem, mới đến cửa phòng khách thì Vạn Quý Phi bất ngờ không kịp phòng nhảy bổ vào người.

“Tiểu Đạm Dung, nhớ người muốn chết!” Cô cực kỳ nhiệt tình cho nàng một cái ôm mạnh mẽ, Đạm Dung chỉ có thể ngơ ngác, thân thể cứng ngắc.

Không phải mới hai ngày không gặp sao?

“A, người vừa tắm? Thơm quá a!” Vạn Quý Phi dùng mũi ở trên cổ của nàng hít hít ngửi ngửi vài cái, phô bày bộ dáng mê đắm. Còn cọ cọ vài cái, sau đó nhanh chóng bị người ta xách ném ra như con chó nhỏ.

“Đứng đắn đi!” Là thanh âm thần mặt đen.

Vạn Quý Phi ngẩng đầu bủi môi, khinh thường hành vi lão ca . Là ai cơm còn chưa có ăn xong liền thúc giục nàng tới đây? Hiện tại là hấn có việc muốn nhờ nha, còn không biết phân biệt như vậy.

Huynh muội hai người luôn thú vị như vậy, Đạm Dung hé miệng cười.

“Các người như thế nào sớm như vậy đã trở về?”

“Là nàng!” Vạn Tuế phụng phịu giành trước trả lời. [TNN: Tuế ca~ đổi chiều mới đi]

“Nàng ầm ỹ muốn đi dạo chợ hoa!”

“Ta...” Vạn Quý Phi giương miệng vô tội chỉ vào mặt mình, lời muốn nói lại bị ánh mắt lão ca hung hăng nhìn chăm chăm không thoát ra được.

Được rồi được rồi, đều nói là chủ ý của nàng tốt lắm!

Vạn Quý Phi nhận mệnh nắm lấy cánh tay Đạm Dung, lung lay vài cái, nũng nịu nói: “Tiểu Dung Dung, chúng ta đi dạo chợ hoa, nha?”

“Ta mới vừa trở về.” Đạm Dung lắc đầu, tỏ vẻ thiếu hứng thú.

“Kia khác nhau à nha, chợ hoa có thật nhiều thứ thật hay ho.”

“Ta ghét nhiều người chen chúc.”

“Chắc chắn, nhiều người mới tốt, náo nhiệt nha. Người trẻ tuổi, lại giao thừa đừng trạch ở nhà nữa.” Vạn Quý Phi ngữ khí nói y hệt bà cụ non, còn phối hợp dùng sức vỗ vỗ lưng Đạm Dung.

Đạm Dung không cẩn thận, bị vỗ một cái thì loạng choạng, thân thể nghiêng ngã phía trước, sợ tới mức Vạn Tuế vội vàng đem nàng đỡ lấy, quay đầu liền đối tiểu muội nhà mình to giọng trách cứ: “Đừng có náo loạn như con nít nữa!”[nvăn: đừng chíp bông táo táo!]

Vạn Quý Phi đảo mắt quyết định coi thường lão ca, tự nhiên đi đến sô pha ngồi xuống, lấy điều khiển mở tivi, lại nâng hộp quả trên bàn trà lên, một mình thưởng thức.

Vạn tuế xoay mình qua, chạm vào ánh mắt Đạm Dung, nàng vội vàng tránh đi. Trong không khí mùi hương thơm ngát từ trên người nàng phảng phất như có như không, quấy nhiễu lòng của hắn, ngứa ngáy, khó chịu.

Hắn khép mắt rồi lại mở ra, nuốt một ngụm nước bọt, ôn nhu hỏi: “Cô ăn gì chưa?”

“Ăn rồi.” Đạm Dung tránh khỏi vòng tay hắn.

Vạn Tuế đột nhiên thấy buồn bã nhưng vẫn không quên hỏi: “Ăn cái gì?”

“Có gì ăn nấy nha, ha ha.”

Vạn Tuế thần sắc ngưng trọng đứng lên: “Sao có thể lại tùy tiện như thế? Mẹ tôi gói bánh trôi, tôi đi lấy cho cô vài cái.”

“Không cần.”

“Cần! Đây là mẹ tôi đặc biệt gói cho tôi để mang về đưa cho cô, cô không nhận tâm ý này của nàng sao?” Thấy nàng vẫn ngây ngốc đứng đó, Vạn Tuế đẩy vai của nàng đi vào phòng khách.

“Đi thay quần áo, đi ra có thể ăn. Còn có, nhớ sấy tóc.”

Đạm Dung ngoan ngoãn thành thực đi thay quần áo, mà Vạn Tuế thì đang bận rộn trong phòng bếp, cũng chỉ thừa lại Vạn Quý Phi trong phòng khách lắc đầu thở dài. Lão ca nha, rõ ràng chính là người ầm ỹ nói phải làm, vì sao lại đem lão mẹ ra? Người có can đảm, liền trực tiếp tấn công người ta đi.

Dùng tốc độ nhanh nhất sấy khô tóc, thay quần áo, Đạm Dung nhìn trong gương khuôn mặt mỉm cười, ngoài ý muốn phát hiện buồn bực vừa rồi sớm đã trở thành hư không.

Ra đến phòng khách, Vạn Quý Phi ngồi biến thành nằm, mà bác sĩ Vạn còn trong phòng bếp. Nàng bước nhanh đi qua, thấy trên bàn cơm có một chén bánh sủi cảo lớn nóng hổi, đột nhiên liền cảm thấy thèm ăn. Lúc này Vạn Tuế đang cầm hai cái chén nhỏ đi ra, đem bánh sủi cảo chia làm hai chén, chén nhiều đưa cho nàng.

“Anh cũng muốn ăn?” Đạm Dung tò mò hỏi.

“Tôi đói bụng.”

“Ta cũng đói bụng!” Bên sô pha kia, Vạn Quý Phi không biết sống chết đô bò qua, Vạn Tuế nghiêm mặt, rét lạnh nói: “Người lại ăn nữa liền biến thành heo !”

Vạn Quý Phi nặng nề hừ một tiếng, tiếp tục tiến công cái hộp quả kia.

Hơi mất tự nhiên, Đạm Dung nhỏ giọng nói: “Kỳ thật, tôi có thể...”

“Mặc kệ nàng, cô mau ăn đi!” Hắn ngồi xuống đối diện nàng, đẩy cái chén trước mặt nàng.

Đạm Dung gấp một miếng, thổi thổi rồi cắn một ngụm. Tôm thịt tươi ngon, còn có rau hẹ, vỏ bọc bên ngoài mỏng mà mọng nước, nhai vào miệng quả thật rất thơm ngon, Đạm Dung cảm thấy chính mình ăn không phải là sủi cảo, mà là món ăn mang tên hạnh phúc.

“Ăn ngon sao?” Vạn Tuế hơi khấn trương hỏi, nàng nhìn sang hắn, cười mà không nói, nuốt vào một viên lại một viên.

Vạn Quý Phi xa xa nhìn hai người này anh một miếng tôi một ngụm, liếc mắt đưa tình, đột nhiên cảm thấy một trận run rẩy. Má ơi, nàng cảm thấy lão ca thật buồn nôn.

Đi một vòng lớn như vậy, chỉ vì muốn cùng người ta ăn bữa cơm đoàn viên. Rõ ràng tình chàng ý thiếp, cũng không nhìn ra, cứ ái muội hoài như vậy là vì sao? Nàng vỗ trán, trực tiếp hôn mê, quên đi. Nhìn hai người ân ái ái ái, mắt coi như không thấy!

Ăn xong bánh sủi cảo lại kì kèo một hồi, đi đến chợ hoa đã là chín giờ tối. Năm nay bởi vì thời tiết rét lạnh kéo dài, bởi vậy chủng loại hoa không nhiều lắm, phố hoa nhìn buồn hơn rất nhiều.

Bọn họ theo đầu đường dạo đến cho cuối phố, Vạn Quý Phi toàn bộ hành trình đều vòng cánh tay Đạm Dung, dính lấy nàng như cặp sinh đôi, đá Vạn Tuế ở phía sau. Thấy vẻ mặt lão ca khó chịu, Vạn Quý Phi đắc ý cười trộm.

Nhìn thấy chậu cây quýt đơm hoa kết trái, Đạm Dung bị thu hút. Nói thật, ở thành phố M vài năm, nàng chưa từng dạo qua chợ hoa.

Xưa nay chưa từng đi dạo chợ hoa này cho nên hiện tại mọi chỗ hết thấy đối với nàng mà nói có chút mới mẻ, loại bồn cảnh được cắt tỉa như thế này lại càng hiếm thấy.

Nàng vuốt bồn cây thưởng thức một lát, liền có chủ quán tiến lên dụ dỗ, Đạm Dung không rõ ràng lắm giá trị loại bồn cây này, chỉ biết là giá có thể chấp nhận được, vì thế hưng phấn quay đầu nhìn Vạn Tuế nói: “Bác sĩ Vạn, mua một chậu đặt trong phòng khách được không?”

Hơn hai trăm nguyên một gốc cây nho nhỏ chỉ kết vài quả, đối lại trước kia Vạn Tuế khẳng định sẽ xem thường. Không phải vấn đề giá cả, mà là có đáng giá hay không, tính tính trên cây ngay cả mười quả cam cũng không tới. Nhưng mà ý muốn trên gương mặt nàng mãnh liệt như thế, hắn thực không đành lòng làm cho nàng thất vọng, vì thế cân nhắc một chút liền gật đầu.

Lại đi dạo một hồi, Vạn Quý Phi quan sát một hồi rồi âm ỹ muốn mua máy xay gió, Vạn Tuế vốn định nói không cần, nhưng khi Đạm Dung cầm máy xay gió trái phải nhìn vài lần sau đó liền quyết định mua.

Đạm Dung lại phát hiện niềm vui mới, trước mặt có người múa bút viết câu đối xuân, nàng hưng phấn chen chân vào hàng người đông đúc xem xét. Vạn Tuế sợ nàng lạc đường, khấn trương theo đuôi, một chút cũng không phát hiện chính mình đang cầm chậu cây quýt, bộ dáng kia là cỡ nào quái dị.

Bị vút sang một bên, Vạn Quý Phi đột nhiên cảm thấy phiền muộn, người ta có đôi có cặp, nàng mới chính là bóng đèn đi!

Dạo chợ hoa đến hơn mười một giờ, hai người vui vẻ đi về, chỉ riêng Vạn Quý Phi buồn bã thất thểu, quyết định trở về nhà cũ cúng bái thần tiên, phù hộ nàng sang năm có thể tìm được nam nhân bồi nàng dạo chợ hoa.

Trở lại gia uyển, Vạn Tuế đi tắm rửa, Đạm Dung thay đổi quần áo rửa mặt sau đó trở lại phòng khách xem giao thừa. Sắp đến ngọ, năm nay nàng đột nhiên có hưng thú theo dõi một chút.

Tiết mục đón xuân có chút nhàm chán, hơn nữa hôm nay sáng sớm đã thức dậy nên ngồi một lát, mi mắt của nàng liền rủ xuống dưới. Trong lòng, TV truyền đến tiếng reo hò, sau đó hơi thở đều đều.

“Thế nhưng ngủ?” Tắm rửa đi ra, Vạn Tuế phát hiện nàng ngồi trên sofa ôm gối vẫn không nhúc nhích, liền đoán được nàng khẳng định mệt muốn chết rồi. Đi qua vừa thấy, quả nhiên ánh mắt đã khép lại.

Tivi đang đếm ngược, hần lo lắng vài giây vẫn là không đánh thức nàng. Thấy nàng ngủ say, hần ôm lấy nàng về phòng. Đi đến phòng khách mở đèn, chăn trên giường vẫn là cuộn thành đoàn như cũ, hần lắc đầu, đặt nàng nhẹ nhàng xuống, giúp nàng đắp chăn.

Vạn Tuế cũng không có lập tức rời đi, mà là ngồi xuống ở bên giường.

Đêm nay nàng thật cao hứng, khi dạo chợ hoa miệng vẫn không khép lại. Tươi cười này cuốn hút hần, làm cho hần cũng hiểu được chính mình cũng là khoái hoạt.

Rốt cuộc có cái ma lực gì, đủ để ảnh hưởng hần? Vạn Tuế thân thủ sờ sờ khuôn mặt nho nhỏ kia, thật muốn biết đáp án. Hàng mi khẽ khàng run rẩy, hần cả kinh lập tức rút tay về, đợi một hồi thấy nàng vẫn không nhúc nhích, hần thở phào nhẹ nhõm.

Lại nhìn qua, phát hiện miệng nàng khẽ nhếch, đôi môi đỏ tươi giống như ở mời gọi làm cho hần nhin không được, đem môi mình nhẹ nhàng in lên.

Thời gian giống như ngừng lại, xúc cảm mềm mại làm cho hần luyến tiếc rời đi. Hần ở trên cánh môi của nàng ma sát vài cái, nhẹ giọng nói: “Năm mới vui vẻ!”

Người nằm ở trên giường ngón tay giật giật, mặt nóng lên, mây rặng đỏ hiện lên.

Sau một lúc lâu, hần ngẩng đầu, giúp nàng phủ chăn, đứng dậy tắt đèn rồi đi ra ngoài.

Lúc này, Đạm Dung mới chậm rãi mở to mắt, nhìn chằm chằm cửa, không thể tin được, bác sĩ Vạn thế nhưng hôn trộm nàng.

32. Chương 32

háo bông nổ rộ, Đạm Dung cả đêm trần trọc. Nguyên nhân ngủ không được đương nhiên không chỉ vì cái này, nụ hôn của bác sĩ Vạn mới là đầu sỏ gây nên. Kỳ thật đơn giản chính là môi cùng môi trong lúc đó chạm nhẹ nhau, phớt qua tựa như vải bông, mềm nhẹ như vậy, vậy mà trong lòng của nàng xẹt qua dấu vết rõ ràng. Nàng giống như nghe được thanh âm hoa nổ, rất nhỏ, như vậy người ta gọi là tâm động.

Nếu đây là thích, nàng phát hiện chính mình không bài xích.

Không nghĩ tới có chú ý một người, tiếp theo là để ý, cảm giác kia tựa như mật ngọt.

Đạm Dung cười cười, ngẩng đầu nhìn cửa.

10 giờ sáng mờ mờ, ánh mặt trời chiếu rọi khắp nơi, gió nhẹ. Bác sĩ Vạn đang cầm tách trà đứng ở bên cửa sổ, thân hình cao gầy bị ánh sáng ngoài cửa sổ hắt ra một bóng thon dài, khuôn mặt anh tuấn ẩn hiện vàng sáng nhàn nhạt, mười ngón tay thon dài nắm cái tách, trong đó ngón trỏ tay phải không ngừng gõ nhẹ thân chén, tựa hồ đang tự hỏi.

Đạm Dung thừa nhận hiện giờ nhìn hần đã không có cách nào khác thờ ơ được. Trước kia, nàng đối với khuôn mặt tuấn tú kia chính là đơn thuần thương thức, hôm nay lại chứa đựng tình cảm khác. Cho dù cả hai không nói lời nào, cứ như vậy lặng lẽ đứng ở đó, cũng làm cho nàng tâm tình thật vui vẻ.

“Làm sao vậy?” Bị nhìn trộm vài lần, Vạn Tuế không phải không cảm giác được. Đặc biệt là một người mà khuôn mặt xưa nay không chút thay đổi, đột nhiên đối với người lộ ra vẻ mặt tiểu phi tiểu, càng làm cho người có cảm giác như bị tính kế, chẳng lẽ là tối hôm qua hôn trộm bị phát hiện? Nghĩ vậy hần rù trán, không được tự nhiên. [TNN: ^^” Bingo!]

Tối hôm qua vừa hôn xong, khi hần rời khỏi khách phòng liền cảm thấy hối hận, hần như thế nào có thể làm ra hành động như vậy đâu? Bọn họ cũng không phải người yêu.

Biết chính mình đối với nữ nhân này luôn chú ý, cứng rắn muốn nói đối với nàng không có cảm giác, đó là gạt người.

Nhưng, nữ nhân một khi xác nhận quan hệ, sẽ biến thành đại phiền toái. Đây là nguyên nhân hần chậm chạp không chịu tiến thêm một bước, hần sợ lại phải đối mặt với tình cảnh nữ nhân khóc lóc kể lể.

“Không có gì nha.” Đạm Dung thấy hần bỗng chốc không được tự nhiên, lúc trước ánh mắt luôn nhìn thẳng hần, hiện tại bởi vì yêu mến, cho nên vừa vặn bị bắt gặp khiến nàng ngượng ngùng. Nàng nhanh chóng thu hồi tầm mắt, đầu cúi xuống, nhưng là ý cười ở bên môi thủy chung không có biến mất.

“Cô...” Vạn Tuế kỳ thật đang do dự. Hôm nay mùng một, hần tất nhiên phải về nhà đón năm mới, lại không nghĩ để nàng một mình ở đây, trong lòng dần đơn nhưng khó mở miệng mời.

“Linh...” Điện thoại cố định trong nhà đột nhiên vang lên, hai người đồng thời nhìn về một phía, Đạm Dung lập tức ngoảnh mặt. Điện thoại này tuyệt đối không phải tìm nàng, nghĩ vậy nàng rõ ràng đứng dậy đi vào phòng bếp uống nước, lưu cho hần không gian riêng tư.

Người ta vừa ly khai tầm mắt, hần liền cảm thấy mất mát, Vạn Tuế lắc lắc đầu, thời điểm tiếng chuông sắp ngừng mới cầm lấy phone.

“A lô.”

“A Tuế!” Gọi đến chính là Vạn bà nội.

“Bà nội? Chuyện gì?”

“Ta tìm tiểu Dung .”

“Tìm nàng?” Vạn Tuế nhìn lại phòng bếp, Đạm Dung vừa vặn đi ra, hai mắt nhìn hần tràn ngập nghi hoặc.

Hần nhìn chăm chăm nàng, hỏi người bên kia: “Bà tìm nàng có chuyện gì?”

“Người bảo nàng nghe điện thoại!” Bên kia, Xa Thực Mai muốn đuổi hần đi.

Vạn Tuế cầm phone, không hề giận hờn héch đầu qua nhìn Đạm Dung.

“Tìm cô.”

“Tôi?” Đạm Dung chỉ chỉ mình, Vạn Tuế nặng nề nói: “Phải!”

Thế nhưng có người gọi điện thoại tới nơi này tìm nàng? Đạm Dung kỳ quái, nàng chưa từng đem số điện thoại nơi này nói cho bất luận người nào nha, huống hồ, có việc vì sao không gọi vào di động nàng? Nàng đến gần hần, tiếp nhận điện thoại xoay lưng qua, nhẹ giọng nói: “A lô?”

Phone vừa kết nối, Vạn Tuế mơ hồ nghe được giọng nói thoáng bên đầu kia, nhưng nghe không rõ đối phương nói cái gì, chỉ biết Đạm Dung luôn đơn giản đáp lại.

“Vâng.”

“Không cần, thật sự.”

“Cháu hàng năm đều như vậy, không cô đơn .”

“Các người muốn tới? A, cháu...”

Điện thoại trong tay mạnh mẽ bị người đoạt đi, Đạm Dung kinh ngạc nhìn về phía nam nhân bên cạnh, chỉ thấy mặt của hần bỗng nhiên trầm xuống, rõ ràng đối với người gọi tương đối bất mãn.

“Bà nội người lại làm cái gì?”

“Ta có thể làm cái gì? Ta chỉ là mời tiểu Dung hôm nay ghé qua đây làm khách thôi mà.”

“Các người đừng xằng bậy!” Lời nói nghiêng rằng nghiêng lợi. Rõ ràng biết mục đích các nàng, chỉ cần nghĩ đến hai người bị nhiệt tình dồn kéo trở thành một đôi, hần chỉ sợ Đạm Dung sẽ khó xử, đồng thời một cảm xúc nổi loạn đang sản sinh.

“Chúng ta xằng bậy cái gì? Bà nội chính là đau lòng cô gái kia năm mới tới một thân một mình đón tết, nên muốn mời nàng đến nhà chúng ta cảm nhận một chút ấm áp gia đình. Người khản trương cái gì? Hừ!”

“Ta...” Vạn Tuế bị lời nói đúng lý hợp tình của nàng không biết nói sao.

“Ta mặc kệ, trước giữa trưa người đem người mang về!” Xa Thục Mai tiên hạ thủ vi cường*, nói xong “Ba” một tiếng, gián đoạn cuộc gọi, khiến hắn không kịp trở tay.

tiên hạ thủ vi cường*: ra tay trước thì thắng

Vạn Tuế nghe thanh âm “Tíc tách tíc tách tíc tách” bên tai, mày nhíu lại tựa như thấy ruồi bọ chết trước mặt, mấy người này càng ngày càng nhàm chán.

” Bác sĩ Vạn.” Đạm Dung vẫn trầm mặc này giờ, từ từ mở miệng.

“Có phải hay không lão nhân gia nhà anh mời, khiến cho anh khó xử?” Trên người hắn nồng nặc mùi thuốc súng, nàng nhận thấy được chính mình kỳ thật không được hoan nghênh.

“Ách?” Vạn Tuế phục hồi tinh thần lại, sững sờ buông điện thoại trong tay xuống. Nàng vừa rồi hỏi cái gì? Hắn lại làm cái gì?

“Tôi...”

Đạm Dung khoe miệng run rẩy, cực lực khống chế một chút mắt mát đáy lòng.

“Tôi vừa rồi đã muốn cự tuyệt.”

Nàng bên môi hiện chút ý cười, nhưng là tươi cười kia nhìn rất là gượng ép. Trái tim Vạn Tuế thất lại, chưa kịp nghĩ ngợi liền thốt ra: “Không, tôi muốn cô đi!”

“A?” Tâm tình lại bay lên, nàng đột nhiên phát hiện chính mình hiện tại trở nên rất miễn cưỡng.

“A không không, là các nàng muốn cô đến đi.”

“À, vậy anh không muốn?”

Câu hỏi này miễn cưỡng đem cơn tức Vạn Tuế đều lừa đi, hắn cao giọng nói: “Không có! Cả nhà chúng tôi, mọi người vô cùng hy vọng cô có thể đến chúc tết, được không?” Nữ nhân này làm chi phiền như vậy, không nên hỏi cặn kẽ như thế được không.

Đạm Dung nhếch miệng, thì thào tự nói: “Có người mời mà hung dữ như vậy sao? Kỳ thật tôi cảm thấy ngày nghỉ tốt nhất ở nhà ngủ đi.”

“Ngủ ngủ ngủ, ngủ tiếp cô thật sự sẽ trở thành heo!”

Bọn họ ở đây lớn tiếng giận dữ một hồi rồi lại xuất phát, năm mới tết đến trên đường người qua lại rất ít, ước chừng khoảng 20 phút đã đến nơi. Sau khi xuống xe, Đạm Dung đến cửa hàng gần đó mua giỏ hoa quả, ngay cả khi bác sĩ Vạn nói không cần, nàng vẫn là kiên trì.

Năm mới, không khí Vạn gia rất náo nhiệt, bên trong sân nhà thoáng đãng trang trí đèn lồng, xung quanh có thể thấy được một chút sắc hồng. Một chậu cây đặt ở cửa chính giữa, trên cây rất nhiều quả cam, còn có treo rất nhiều hồng bao, bên cạnh có cây cúc hoa màu sắc bắt mắt. Bài trí như vậy thực truyền thống, thành phố M những gia đình khá giả đều trang trí như thế.

Đạm Dung tò mò nhìn xung quanh, Vạn Tuế tức giận nói: “Tầm thường như thế, có gì đẹp đâu mà nhìn?”

“Không, năm mới vốn như thế mà.” Trang trí xung quanh tốn không ít tâm tư đi, đủ thấy gia đình người ta hòa thuận đến nhường nào, bác sĩ Vạn kỳ thật thực hạnh phúc, bởi vì hắn có được nên khinh thường, nhưng đây lại là khát vọng của nàng.

Lại là biểu tình đi vào cõi thần tiên này, Vạn Tuế sắp phát điên, rõ ràng trước đó cười sáng lạn đến như vậy.

“Hồi hồn!”

“Ách?” Đạm Dung thoáng đem tâm tư kéo về.

“Đi vào, cái này rất nặng.” Vạn Tuế giương tay cầm cái giỏ trong tay nàng.

“Tôi tự mình cầm.”

“Đừng rồi, đi vào!” Vạn Tuế khẽ đẩy vai nàng, nàng mắt dừng ở bả vai, buông tay, khoe miệng gợi lên một độ cong nho nhỏ, đuổi kịp cước bộ của hắn.

Hai người mới vào phòng khách, trong phòng Xa Thục Mai nghe tiếng vội đi ra đón.

“Oa, tiểu Dung Dung, bà nội biết người nhất định sẽ đến.”

Xa Thục Mai cho nàng một cái ôm nhiệt tình, hai ba bước chen tới bên cạnh Vạn Tuế. Vạn Tuế đảo mắt xem thường, quay đầu nhìn thấy phụ thân ngồi ở sofa bên kia thò đầu ra nhìn, hắn quệt trán, buông cái giỏ quà tặng thẳng đi vào.

“Ba.”

“Ừ.” Vạn ba ba ngồi xuống, trên mặt biểu tình nghiêm túc, lại nói câu khiến cho người ta cười sặc sụa trong lời nói: “Sớm nên chính thức mang trở về gặp mặt, đừng có mà chưa lâm trận đã vội lùi bước.”

Vạn Tuế nắm chặt quyền, lông mày đẹp như kiếm giờ phút này vắn vẹo một đoàn, thế nhưng ngay cả lão ba cũng như vậy!

“Ba, không phải như người nghĩ.”

Vạn ba ba liếc mắt nhìn hắn, cầm lấy điều khiển tivi, bấm qua vài kênh, đều là phát lại tiết mục đón xuân.

“Nếu muốn người không biết, trừ phi mình đừng làm. Nếu để mọi người biết hết, sẽ không được tự nhiên.”

“Ba...”

Vạn Tuế cực kỳ bất đắc dĩ, bên kia Xa Thục Mai đã nắm tay Đạm Dung kéo lại đây, đem nàng đẩy cạnh bên Vạn Tuế.

“Tiểu Dung, mau ngồi đi.”

Đạm Dung nhìn vị nam nhân trung niên xa lạ kia hiện trường duy nhất lễ phép gật gật đầu.

“Đó là ba tôi.” Vạn Tuế vừa lúc giới thiệu.

Đạm Dung lại đối với vạn ba ba cười cười, gọi: “Bác trai.”

Vạn ba ba gật đầu cho nàng một ánh mắt hiền lành, “Ngồi đi.”

Sau khi Đạm Dung ngồi xuống, Xa Thục Mai nói với Vạn Tuế: “A Tuế, đi pha trà.”

Vạn Tuế vừa mới đứng lên, Đạm Dung vội vàng nói: “Không cần không cần.” Đối phương khách khí như vậy, ngược lại khiến cho nàng câu nệ [thận trọng] đứng lên.

“Phải rồi, vào cửa là khách.”

Vạn ba ba một câu bình thường, lại khiến cho đáy lòng Đạm Dung rơi xuống, nàng nhìn trộm hắn liếc mắt một cái, phát hiện khi đối phương nói chuyện ánh mắt còn xem tivi.

Vạn Tuế vào phòng bếp, Đạm Dung càng thêm không được tự nhiên, nàng xê dịch thân thể, hai tay âm thầm nhẹ chà sát.

“Đạm tiểu thư nhà ở nơi nào?” Lần này vạn ba ba đã tắt tivi đi, quay đầu đối mặt Đạm Dung.

“A?” Đạm Dung như người trong mộng chợt tỉnh, tay phải nàng nắm ngón trỏ tay trái, đem cảm giác mạc danh kỳ diệu khẩn trương kia cưỡng chế đi.

“Cháu là người ở thành phố T.”

“A? Thành phố T không sai, cũng không phải rất xa.” Xa Thục Mai chen thêm một câu.

“Vì sao lại đến thành phố M?” Vạn ba ba tiếp tục đặt câu hỏi, vẻ mặt hơi nghiêm túc.

“Cháu ở học đại học gần đây, sau đó liền công tác.” Đạm Dung tận lực làm cho ngữ khí chính mình bình thản, nghe qua giống nói chuyện nhà.

“Tết âm lịch cũng không quay về?”

“Vâng...” Đạm Dung nhất thời không biết phải đáp lại như thế nào, nàng không phải là người sẽ đem tình trạng gia đình mình nói bên miệng, hơn nữa đối phương cũng là mới lần đầu tiên gặp mặt.

“Phụ mẫu nàng ly hôn, lại đều tự tái hôn, nàng không biết nên đi đến bên nào, cho nên liền đơn giản không trở về!” Lời nói lạnh lùng Vạn Tuế từ phòng bếp truyền tới, hất một tay cầm bình trà, tay kia thì cầm theo hai cái cốc. Đi tới gần, cả người thản nhiên tản ra sát khí, tựa hồ trách cứ lão ba hỏi vấn đề không đâu, làm cho Đạm Dung khó xử.

Vạn ba ba nhíu mày, rốt cục kiên thức về mấy vị phụ nhân trong lời nói kia, con trai hiểu biết rõ ràng đối với tình huống một nữ hài tử, xem ra lần này là chạy không thoát.

“Đạm tiểu thư, thực thật có lỗi, ta hỏi ra khiến cho người khó mở miệng.”

Đạm Dung đối Vạn ba ba xin lỗi thật ngoài ý muốn, nàng kéo kéo khóe miệng, ánh mắt tà tà nhìn ai – đó bên cạnh, thản nhiên nói: “Cũng không phải, cha mẹ ly hôn không phải chuyện đáng xấu hổ, cũng không có gì ngại đâu ạ.”

Kỳ thật cháu không trở về nhà, là vì nếu bọn họ đều tự tổ chức tân gia đình, khả năng gia đình mới của ba mẹ cháu cũng không muốn cháu đi quấy rầy, cho nên cháu không đi. Dù sao cháu cũng trưởng thành, có thể tay làm hàm nhai, không cần dựa vào bất luận người nào.”

“A?” Vạn ba ba nghiêng nghiêng đầu, có chút suy nghĩ, lúc này Xa Thục Mai rốt cục nhịn không được đứng lên.

“Ai nha, đừng nói chuyện này nữa thật khiến cho người ta thương cảm, năm mới hân là muốn trong lòng vui vẻ. Tiểu Dung nha, về sau thường xuyên đến đây nha, bà nội thích người, để cho ta tới thương người!” Xa Thục Mai kéo tay Đạm Dung, cầm chặt.

Đứa nhỏ này một thân một mình, lại biết thông cảm cho cha mẹ, một mình bên ba bên ngoài, không kiêu ngạo cũng không siểm nịnh, cháu trai có thể yêu thích nàng thật sự thật quá tốt.

Đạm Dung thật sâu cảm nhận được yêu thích đến từ vị lão nhân gia này, nguyên lai được yêu thương là loại cảm giác này, không cần lý do, không cần gì điều kiện.

Nàng cái mũi phỉm hồng, có chút cảm động, quay mặt qua lại đón nhận đôi mắt Vạn Tuế kia ẩn chứa thâm trầm phức tạp, vẻ mặt của hắn tựa hồ chưa tiêu thất hết phần nộ vừa rồi, mặt căng ra, bạc môi mãn thành một đường.

Nàng thật muốn thay hắn vuốt lên trên trán nhăn kia, muốn hắn khoan thai một chút. Nhưng là nàng cái gì cũng không dám làm, chỉ cho hắn một cái tươi cười vô cùng sáng lạn, lại xấu hổ cho nhìn phản ứng hắn, vì thế dời tầm mắt, dễ dàng cầm tay Xa Thục Mai, sau đó buông ra.

“Ai nha, Tuệ Nghi đi mua đồ ăn như thế nào lâu như vậy còn không trở lại? Ta đi gọi điện thoại cho nàng. Còn có, a Niên người đi kêu tiểu Phi rời giường, đều trễ rồi, còn trên giường!”

Kết quả Xa Thục Mai ra lệnh một tiếng, ở đây hai lão nhanh chóng lui đi, phòng khách liền chỉ còn lại có hai người trẻ tuổi. Vạn Tuế đi đến bên người nàng ngồi xuống, đưa cho nàng một ly trà.

“Uống đi.”

“Cám ơn.” Đạm Dung tiếp nhận trà, vị trà thanh mát nồng đậm mùi thơm hoa cúc, nhất thời đem bất an vừa rồi trở thành hư không. Ngẩng đầu, thấy hắn vẫn gắt gao nhìn chăm chăm chính mình, nàng xem xét hắn rồi hỏi: “Làm sao vậy?”

“Cô vừa rồi khóc?” Con mắt của nàng hồng hồng, vừa rồi hắn rõ ràng ở nơi nào đó nhìn nàng bi thương, làm cho trái tim của hắn thắt chặt, đau nhức. Nghĩ vậy, hắn nhịn không được dùng ngón trở điểm nhẹ, lau đi khóe mắt của nàng, làm, mới hơi hơi nhẹ nhàng thở ra.

“Mới không có.” Đạm Dung nháy mắt mấy cái, nâng tay kéo tay nắm ra, kết quả bị hấn nhéo. Xúc cảm ấm áp khiến cả người nàng run lên, chợt nhớ lại nụ hôn tối hôm qua khiến ặt nàng cùng lỗ tai nháy mắt đỏ lên.

“Ai nha nha, rốt cục đã trở lại!”

Xa Thục Mai trước cửa gọi âm ỉ đem hai người bừng tỉnh, Đạm Dung nhanh chóng rút tay về, trái tim “Thình thịch thình thịch” kinh hoàng không thôi. Vạn Tuế một bàn tay còn để ở giữa không trung, hấn vội vàng dựng người lên, để tránh cảm giác xấu hổ vừa rồi.

Làm cái gì quý ? Vừa rồi nếu không phải lão mẹ cùng bà nội trở về, hấn lại muốn hôn lên phiến môi đỏ mọng kia.

Thiên! Hấn nhất định là điên rồi! [TNN: ^^~ ko điên, không điên đâu]

Vạn Tuế mang theo ảo não này mãi cho đến lúc ăn cơm, lúc này Vạn Quý Phi đã rời giường, lôi kéo Đạm Dung tra tấn bên tai nàng không ngừng. Trương Tuệ Nghi cùng Xa Thục Mai ra ra vào vào dọn đồ ăn, trên bàn cơm hình tròn một lát liền đầy đủ loại kiểu dáng đồ ăn, cực kỳ phong phú.

Đạm Dung muốn đi hỗ trợ, nhưng là bị Vạn Quý Phi lôi kéo ngồi xuống, còn càng không ngừng cùng nàng bình luận không khí khi mùa xuân về, cảm giác không thoải mái tối hôm qua cùng với bối rối lúc vừa rồi sớm tan thành mây khói.

Vạn Tuế dùng chiếc đũa đầu nhẹ nhàng gõ nhẹ lên mặt bàn, “Người có thể yên ổn ăn cơm được không, ăn cơm còn nói không ngừng.”

Vạn Quý Phi vươn thân ôm lấy Đạm Dung, đối với lão ca làm một cái mặt quỷ.

“Tiểu Dung Dung cũng không phải của người, ta liền thích cùng nàng nói chuyện, không được sao?” Nàng sẽ chiếm người âu yếm của hấn, ai kêu hấn chậm chạp, rõ ràng thích chết còn không tuyên bố. Nàng quyết làm cho hấn nhìn được mà không thể ăn, dù sao khi thấy lão ca kinh ngạc nàng liền thích.

Đạm Dung nhìn hai huynh muội kia, không biết nói gì thì tốt, nhưng thật ra bị lời nói Vạn ba ba làm cho nàng ngẩn người.

“Tốt lắm tốt lắm, tiểu Phi đừng nháo, người ôm tiểu Dung, người ta như thế nào ăn cơm?”

Ngay cả lão ba cũng lên tiếng, Vạn Quý Phi mới tâm không cam lòng tình không muốn ngồi trở lại ghế trên.

“Tiểu Dung, đừng theo chân bọn họ nháo, trước uống canh, ta hầm hai giờ, canh cà- ri khoai tây với cà rốt, thực đậm đà đâu.” Trương Tuệ Nghi nhiệt tình múc canh vào chén nàng, đem đến trước mặt Đạm Dung, Đạm Dung cười nói cảm ơn nàng.

“Cẩn thận nóng.”

“Ừm.” Đạm Dung vừa mới muốn nâng lên bát ăn canh, bác sĩ Vạn không ngại ngừng lia thìa qua, đem xương trong bát của nàng đặt ở trong bát mình.

“Mẹ, nàng không ăn xương cốt, người đừng gấp cho nàng.” Vạn Tuế cực kỳ tự nhiên, lại khiến cho những người khác nhìn trợn mắt há hốc mồm.

“Ồ, không ăn sẽ không ăn, A Tuế người giúp nàng ăn.” Xa Thục Mai phản ứng nhanh nhạy, mờ ám ra hiệu mọi người đừng ngạc nhiên, miễn cho dọa bảo bối. [TNN: ^^~ sắc, tưởng tượng là em bé trong bụng // bé cứng của Tuế ca]

“A, ta cũng không ăn, ca cũng giúp ta vớt hộ đi!” Vạn Quý Phi không để ý tới ám chỉ, reo lên.

Nghe ra được ý ngoài lời, Vạn Tuế trừng mắt tiểu muội nhà mình: “Vạn Quý Phi, người ngứa da?”

“Vạn tuế gia, ta rất sợ hãi!” Có mấy lão trong nhà làm chỗ dựa, Vạn Quý Phi khí thế ngẩng cao, cũng không sợ chết, chọc vào tử huyết lão ca, Vạn Tuế trong mắt nhất thời hiện lên vài tia hung ác.

“Tốt lắm tốt lắm, các người thật sự không cần nao loạn nữa, cũng không sợ tiểu Dung chê cười!” Xa Thục Mai thở dài, nàng chỉ sợ đem cháu dâu dọa chạy mất thì khổ.

Vạn Quý Phi mân miệng đáng thương hề hề đối với Xa Thục Mai làm nũng: “Là hần bối móc trước thôi, biết rõ người ta ghét nhất bị gọi như vậy!”

“Tên của người có cái gì không tốt? Như vậy quý khí!” Xa Thục Mai gõ nhẹ đầu nàng.

“Bà nội người còn nói, đều bị người ta cười chết còn quý khí gì nữa!” Vạn Quý Phi không thuận theo, miệng bĩu dài ra.

“Tiểu Phi, làm người chỉ cần ngay thẳng, sẽ được tôn kính, tên gì cũng chỉ là danh hiệu.” Vạn ba ba đau lòng nữ nhi, trấn an.

“Ba, bị người cười không phải người, người đương nhiên có thể nói nhẹ nhàng như vậy.”

“Khụ... Ba hiểu rõ, ta tuyệt đối là người từng trải.” Vạn ba ba che miệng ho nhẹ.

Vạn Quý Phi nghĩ nghĩ, nhin không được “Phốc xì” một tiếng.

“Đều là do bà nội, đặt tên đều như vậy.”

” Muốn làm cái gì? Ai mà không vừa nghe thấy tên các người đều lập tức nhớ kỹ!”

“Cũng sẽ lập tức cười ngất.” Ngay cả Vạn Tuế cũng thì thào.

Đạm Dung không khỏi tò mò, nàng lôi kéo Vạn Tuế, nhỏ giọng hỏi: “Cha anh tên là gì?”

Vạn Quý Phi nghe thế, nghiêng đầu qua, lớn tiếng trả lời: “Ba ta kêu Vạn — Niên — Lịch.”

33. Chương 33

Giữa trưa, bầu trời một khoảng không xanh lam trải rộng, ánh mặt trời chói chang rọi chiếu xuống bên dưới, rơi vào mái nhà kiểu dáng cổ xưa, lại rơi xuống ngõ nhỏ trên phố hẹp. Đường ẩm ướt, không gió, ngẫu nhiên bắt gặp tốp ba tốp năm tiểu hài tử dàn hàng đùa giỡn.

Vạn gia ngôi nhà cổ xưa kéo dài từ đầu đến cuối đường, phố xá sầm uất như cũ, xung quanh là cư dân lâu năm, người nơi đây vẫn giữ lại hơi thở độc đáo chất phác khi xưa. Vạn Tuế dẫn Đạm Dung chạy ra phố lớn ngõ nhỏ trong lúc đó, nghênh diện các lão nhân gia, còn có thể thân mật gọi hần một tiếng ” bác sĩ tiểu Vạn “, sau đó tự động móc túi tiền cấp hồng bao.

Đạm Dung năm nay thật sự là hưởng phúc từ hào quang của bác sĩ Vạn, vừa mới ở Vạn gia đã thu được ba cái hồng bao lớn, đi ra ngoài một chút cũng lấy được không ít, bộ dạng nam nhân tuần tú quả thực tốt, già trẻ không tha. [TNN:^^]

Vạn Tuế cùng một lão láng giềng nhiệt tình tán gẫu vài câu, thật vất vả đối phương rốt cục cũng thả người, hần mới xoay người, liền thấy nữ nhân này hé miệng cười gian xảo. Vừa rồi từ trong nhà đi ra, không đúng chính xác mà nói, là từ khi bắt đầu ăn cơm, trên mặt nàng mặt tươi cười này liền không biến mất.

“Cô rốt cuộc là cười cái gì?” Tuy rằng nàng như vậy thật dễ nhìn, nhưng bị người ta cười dài lại nhìn chăm chăm vào mình, trong lòng làm sao mà chịu cho được.

Đạm Dung ánh mắt thoáng nhìn trên người hần, độ cong khoe miệng lại mở rộng vài phần, hai cái răng khểnh lộ ra rõ ràng.

“Không có gì.” Nàng cảm thấy cao hứng cho nên liền cười nha.

Vạn Tuế trừng mắt nhìn nàng, muốn từ trên gương mặt này nhìn ra một chút dấu vết gì để lại, thế nhưng ánh mắt nàng vẫn nhìn phía trước, căn bản không để ý tới hần.

Hôm nay bởi vì nàng muốn xuất môn, có lẽ cũng vì đón lễ cho nên thay đổi một thân hồng. Áo lông màu đỏ sậm, váy dài tới đầu gối, bộ lễ phục trên người làm cho nàng thoát nhìn không đến mức quá gầy, váy áo màu trắng trên người tăng thêm vài phần hoạt bát.

Hiếm thấy bộ dáng nàng giống như tiểu cô nương, Vạn Tuế bình tĩnh nhìn nàng, màu đỏ khiến cho nàng tương đối có tinh thần, sắc mặt cũng hồng hào nhiều, hồng nhạt hai bên má đặc biệt làm cho người ta yêu thương.

“Tôi phát hiện cô có vẻ thay đổi.”

“Thay đổi như thế nào?”

“Khụ... Đẹp hơn nhiều.”

“Phốc! Có thể được vạn tuế gia khen ngợi, tôi thật vinh hạnh.”

“...”

Vậy nàng vừa rồi cười đến vui vẻ đến như vậy, liền là vì tên của hắn? Vạn Tuế dương dương tự đắc, cúi đầu giả bộ tức giận với nói nàng: “Cô cũng da ngựa sao?”

Đạm Dung nhún nhún vai, không nhìn thấy hắn đe dọa, nhẹ nhàng đi tới phía trước.

Ra đến đầu ngõ, đột nhiên hai tiếng nổ “bùm bùm” ở bên chân kêu to, sợ tới mức nàng nhảy dựng, đụng vào người theo sát ở phía sau.

Cái này gọi là không phải là vui quá hóa buồn chứ? Đạm Dung vỗ vỗ ngực, nhìn trước mắt bốc lên khói trắng, mũi ngửi được mùi thuốc nồng đậm, có thể nói hồn kinh sợ chưa trở lại.

“Làm sao vậy? Có bị thương hay không, như thế nào?” Vạn Tuế nhanh chóng chạy tới bên cạnh nàng, cao thấp kiểm tra một vòng, vẻ mặt cực kỳ khẩn trương.

Nàng cúi đầu nhìn nhìn, hôm qua mới mua giày da trên mặt bị đốt có điểm đen, vừa rồi pháo trúc kia liền phát ra ở bên chân của nàng.

“Không có việc gì.” Nàng lắc đầu, mặc dù không bị thương, bất quá thiếu chút nữa vì bất ngờ không kịp phòng mà bị tiếng vang dọa khiếp sợ, trái tim cơ hồ nhảy ra ngoài.

Nhìn nàng trên mặt còn mang theo hoảng sợ, Vạn Tuế thân thủ đem nàng ôm lại, lại ngẩng đầu nhóm tiểu thí hài phía trước đang đùa pháo, bình tĩnh trách cứ: “Các người như thế nào ở đây nghịch pháo, vạn nhất trúng người ta thì sao? Rất nguy hiểm!”

Đại bộ phận tiểu thí hài đều là đứa nhỏ của người dân gần đây, đối với bác sĩ nhà họ Vạn tương đối quen thuộc, hắn nổi danh nghiêm túc, bình thường xem bệnh nhìn mặt qua thôi cũng thấy sợ, bởi vậy bị giáo huấn chỉ nhìn mặt nhau vài lần, cũng không dám bác bỏ.

Đạm Dung không đành lòng thấy bọn họ thất vọng, giật nhẹ ống tay áo của hắn, nhỏ giọng nói: “Là tôi không thấy rõ liền chạy đến, đừng trách trách bọn chúng.”

“Có thể nào không nói? Tuy rằng nói năm mới đốt pháo mới có không khí, nhưng bọn hắn đùa như vậy, vạn nhất khiến cho hỏa hoạn hoặc ngộ thương người đi đường, hậu quả càng không thể tưởng tượng nổi.” Chỉ cần vừa nghĩ đến nàng vừa rồi thiếu chút nữa bị thương, cơn tức Vạn Tuế càng trào lên mãnh liệt.

Lúc này trong nhóm tiểu thí hài có một nam hài mặc áo ba lỗ không cam lòng, ngang bướng lớn tiếng phản bác: “Tỷ tỷ người ta đều nói không có việc gì, người còn hung như vậy làm chi!”

“Không biết hồi cải!” Vạn Tuế lạnh lùng phun ra một câu, khuôn mặt không chút biểu tình, làm cho người ta nhìn thấy mà sợ.

“Biểu ca, người đừng phá nữa, cẩn thận bác sĩ tiểu Vạn kê cho người uống trà đắng.” Một nam hài khác trong góc tuổi nhỏ hơn, mặc áo sơ mi ô vuông lôi kéo cánh tay nam hài áo ba lỗ, miệng hơi mân, một bộ dáng sắp khóc tới nơi.

“Hừ! Ta mới không sợ!” Nam hài dùng sức bỏ ra cánh tay của biểu đệ, ngẩng đầu lên nhìn Vạn Tuế, trong mắt hiện ra tia khiêu khích.

“Không phải là muốn anh hùng theo đuổi mỹ nhân sao, cho nên mới tìm chúng ta khai đao? Ta phi!”[TNN:^^~ nhóc con...]

“Người nói cái gì?” Ngọn lửa vô danh vừa lặng yên lại nổi lên, thế nhưng bị một cái tiểu thí hài kiêu ngạo vu tội như vậy, Vạn Tuế cả khuôn mặt đều đen.

“Tôi nói cái gì? Đã nói có nam sinh thích nữ sinh! Nam sinh thích nữ sinh, mặt xấu hổ ... xấu hổ, nam sinh thích nữ sinh a a...” Nam hài lập lại câu nói vài lần, ngón trở phải càng không ngừng thổi phồng hai má, vừa nói vừa thè lưỡi nhăn mặt, vừa lui lại phía sau.

Một đám tiểu thí hài phát hiện Vạn Tuế thần sắc không đúng, vội vàng chạy trốn trong chớp mắt ngã tư đường rộng rãi chỉ còn lại hai đại nhân.

Vạn Tuế nhắm mắt lại, chỉ cảm thấy hai lỗ tai “Ong ong ong” rung động. Hắn biết chính mình tức giận thực nhàm chán, vốn không nên cùng thí hài này chấp nhặt, nhưng là ở trước mặt nàng bị vạch trần tâm sự, mặt mũi hắn không chịu được.

Đạm Dung chuyển tròn mắt đen lúng liếng làm bộ như không có việc gì nhìn trái nhìn phải, muốn cười nhưng lại sợ hắn thẹn quá thành giận. Hắn một cái đại nhân, thế nhưng cùng tiểu hài tử bực bội, tính cách thật sự là trẻ con.

Ngẩng đầu thấy hắn vẫn là mặt không biểu tình, nàng thay đổi sắc mặt, nhin không được khuyên bảo: “Kỳ thật... tiểu hài tử nói hươu nói vượn.” Nói xong lại cảm thấy không ổn, hắn — quả thật là thích nàng nha, nàng có thể cảm nhận được.

Vạn Tuế trừng mắt nhìn nàng liếc một cái, không nói lời nào thẳng queo vào một ngõ nhỏ khác, tính đi tắt về nhà.

Đạm Dung nhìn không thấy bóng người ở góc đường, nhú mày. Người này thật sự vui buồn thất thường, tùy tiện bị nói vài câu liền đổi sắc mặt, thế nhưng bỏ lại nàng. Nàng cũng ngang ngược đứng đó, đứng bất động, để cho hắn đi một mình đi.

Vạn Tuế đã đi xa, phát hiện phía sau có người theo không kịp, đành phải quay lại. Trước ngõ nhỏ, tiểu nha đầu kia thế nhưng còn đứng tại chỗ, hắn mất hứng nói: “Cô như thế nào không đi?”

Nhìn mặt hắn thối như thế, Đạm Dung tâm tình tốt đẹp cũng biến mất hầu như không còn, ngữ khí nói chuyện cũng trở nên lãnh đạm.”Tôi ở trong này ngắm phong cảnh.”

“Nơi này có cái gì đẹp mắt? Mau trở về.” Hắn không kiên nhẫn thúc giục.

“Anh có thể đi trước.” Đạm Dung đơn giản quay người qua một bên, không thèm nhìn tới hắn. Mơ hồ đã biết hành vi này là nũng, tức giận, liền như tình lữ ngẫu nhiên tranh cãi ầm ĩ, nhưng là bọn họ cũng không phải là tình lữ a.

Rốt cục nhìn ra dị thường, Vạn Tuế đến gần nàng, hạ thấp lưng đối mặt cùng nàng.

“Đùa giỡn cái gì, tính tình hết như đứa nhỏ?” Hai má phồng lên, vừa rồi còn rất tốt, cười đến ánh mắt đều cong lên, như thế nào hiện tại đột nhiên liền trở mặt không thèm nhìn mình?

Hắn nhéo nhéo mặt của nàng, nàng nhăn mặt nhăn mũi tránh đi bàn tay to kia. Nàng không phải con chó nhỏ, không có khả năng hắn thích sờ sờ mặt, không thích liền tránh ra.

Từ khi bắt đầu phát hiện ra tâm ý của hắn, nàng phát hiện chính mình trở nên càng ngày càng không giống nàng khi trước bình tĩnh, lãnh đạm nữa. Chẳng lẽ thích một người, sẽ là nửa khổ nửa ngọt, cảm xúc biến ảo thất thường như vậy?

“Đừng náo loạn, chúng ta trở về đi.” Vạn Tuế ngữ khí có chút dịu đi, vỗ vỗ đầu nàng, thả nắm quyền ra, tay nắm lấy bàn tay nhỏ bé, một ngón lại một ngón lần lượt bung ra, hơi dùng lực, mạnh mẽ kéo nàng hướng trở lại nhà cũ.

Đạm Dung cúi đầu nhìn tay mình ở trong lòng bàn tay hắn, thu lại lơ lửng ở giữa không trung, thật không nữ.

Tay cũng đã nắm, ôm cũng ôm qua, đối phương hứa hẹn cái gì cũng chưa nói, chỉ làm chút hành vi ái muội không rõ, như vậy làm người ta không yên tâm.

Nàng chưa từng trải qua duyên ái [yêu đương], nhưng là hiểu được quy tắc trong đó, không xác định quan hệ mà có thể vừa kéo vừa ôm như vậy sao?

Không phải chỉ một câu thích? Có khó bao nhiêu? Chẳng lẽ thích thượng nàng, lại khó với mở miệng như vậy, không thể làm rõ chuyện? Hắn rốt cuộc đang lo lắng cái gì? Hoặc là hắn thầm nghĩ muốn chơi đùa mà thôi?

Nghĩ nghĩ, nàng yên lặng dùng sức thoát, rút tay về.

Trên tay đột nhiên trống không, Vạn Tuế sửng sốt, quay đầu đi chỉ nhìn đến đỉnh đầu của nàng.

“Cô rốt cuộc làm sao vậy?” Trong lời nói đã nghe ra phiền chán.

Đạm Dung vẫn như cũ trầm mặc, cũng chỉ một mặt cúi đầu, cắn chặt môi. Biết đã biết bộ dạng này chỉ chọc hắn tức giận, nhưng nàng cho tới bây giờ cũng không phải là người nhân nhượng vì lợi ích toàn cục.

Về phương diện nào đó, nàng là một người kiêu ngạo bởi vì cuộc đời của nàng trừ bỏ hai chữ kiêu ngạo, những cái khác đều không có. Khóe mắt hơi nóng, nàng trong nháy mắt cố tỏ ra cứng rắn, không nghĩ yếu thế vào lúc này.

Vạn Tuế xưa nay không có thói quen nói lời ngọt, trước kia khi kết giao bạn gái, bất luận là hắn nói gì thì nghe vậy.

Công tác bận rộn, hắn chỉ gặp mặt vài lần, tùy hắn định đoạt. Cứ thế sau đó, bạn gái hắn oán giận, hắn cũng chỉ trách đối phương không biết thông cảm, cảm thấy nữ nhân rất phiền toái, vì thế liền mặc kệ các nàng.

Cho nên lúc này Đạm Dung quật cường không nói lời nào, một cỗ cảm xúc phản kháng từ đáy lòng nảy sinh, hắn không thể bình tĩnh suy xét xem rốt cuộc là ai khiêu khích trước, chỉ nghĩ là nữ hài tử cố tình gây sự như vậy thực không đáng yêu.

Hơn nữa trong tiềm thức, hai người quan hệ gì cũng không phải, hắn càng không tất yếu dễ dàng nhường cao hứng.

“Cô thích đứng liền tiếp tục đứng đó đi.” Vạn Tuế lạnh lùng bỏ lại lời này, bước nhanh về phía trước.

Đạm Dung cắn cắn môi, thực không nghĩ lại cứ tiếp tục như thế, thích hay không thích cũng nên có đáp án rõ ràng. Nàng lớn tiếng kêu: ” Bác sĩ Vạn!”

Ngõ nhỏ ánh mặt trời chiếu không tới, bên trong ngôi nhà hai lầu mơ hồ truyền ra tiếng động lớn pha lẫn tạp âm, cơ hồ muốn đem lời của nàng che giấu. Nhưng Vạn Tuế lại nghe được, hắn dừng lại, đầu quay lại, đợi một lát, thanh âm của nàng hơi run run, gần từng tiếng truyền vào bên tai.

“Anh rốt cuộc, có phải thích tôi hay không?”

34. Chương 34

“Anh có phải thích tôi hay không?”

Sợ hắn nghe không rõ ràng lắm, nàng lặp lại một lần nữa, chính là ba chữ kia nhưng khí thế rõ ràng yếu đi rất nhiều.

Ngực nặng nề hốt hoảng. Tâm tình chờ đợi cực kỳ khẩn trương lại vô cùng khó chịu, nắm chặt quyền, đầu móng tay đâm thật sâu vào lòng bàn tay, nhưng nàng một chút cũng chưa phát giác ra, cũng không thấy đau.

Vì sao không nói lời nào? Vì sao? Chỉ cần đơn giản trả lời là có hoặc không, có tất yếu phải lắng lâu như vậy?

Mới trước đây ngày cha mẹ ly hôn, nàng cũng chờ tuyên bố sống muốn cùng với ai như vậy, nhưng hai người đẩy qua ném lại, không có người muốn nàng theo cùng.

Sau một lại hồi lâu giằng co, cuối cùng là chính nàng quyết định muốn cùng bà nội trụ. Năm ấy nàng mới mười hai tuổi, đã biết tình người ấm lạnh.

Vạn Tuế là bị lời thổ lộ trắng trợn của nàng sợ tới mức ngây người, thân mình trong nháy mắt cứng ngắt.

Thích nàng? Hắn thật sự hoang mang. Nhìn thấy nàng cười, hắn sẽ mặc danh kỳ diệu cảm thấy vui vẻ; lợi dụng lấy đủ cơ vì nàng chuẩn bị đồ ăn, làm cho nàng chắc bụng sau đó bắt gặp một bộ dáng thỏa mãn, cho dù kỳ thật hắn cũng không thích nấu cơm, cũng sẽ không nề hà phiền toái mỗi ngày lặp đi lặp lại công việc rườm rà này.

Sợ nàng lạnh, vừa lo nàng sẽ bị đói, lo lắng nàng thức đêm, sợ hãi nàng sinh bệnh.

Này sao mà không thích?

Đủ loại dấu hiệu hiển nhiên chứng minh, đương nhiên so với thích, thậm chí càng muốn hãm sâu hơn. Cho dù hắn không muốn thừa nhận, cũng từng cố gắng kháng cự, nhưng là khi rơi vào lưới tình, sao cũng không ngăn được.

Nhưng này hết thấy có thể duy trì bao lâu? Tình sẽ từ đậm sâu chuyển sang phai nhạt, trước đó ngọt ngào là do nhất thời, khi yêu nhau sẽ trách cứ.

Hắn sợ chính mình sẽ thay đổi, sẽ cảm thấy nàng phiền chán, đồng thời lại sợ chính mình trả giá thật nhiều, biến thành nô lệ của tình yêu.

“Vạn Tuế, người biết cái gì gọi là tình yêu sao? Người cho là tình yêu chính là miếng bánh? Đói thì cắn hai miếng, không đói bụng liền vứt sang một bên? Bánh không dùng cũng sẽ có một ngày bốc mùi.”

“Người nói ta quán quít lấy người, đó là bởi vì người chưa bao giờ chân chính quan tâm tới ta, hiểu biết điều ta cần. Một tuần gặp một lần, trong lúc đó cảm tình giữa hai người có thể gắn bó sao? Người như thế, đó là bởi vì người yêu không đủ!”

“Ta nguyện rửa người về sau sẽ gặp phải một nữ nhân mà người yêu chết đi sống lại, sau đó bị nàng hoàn toàn lãnh đạm, xem nhẹ, cho người ném thử tư vị tịch mịch!”

“Người đối tình yêu lạnh lùng như vậy, chung quy sẽ có một ngày ném quả đắng!”

Nếu yêu nhau đến cuối cùng, còn có thể biến thành nguyện rửa, như vậy kia lúc trước lời thề son sắt, ưng thuận hứa hẹn lại làm gì?

Trải qua vài lần như vậy, hắn nghĩ đến chính mình sẽ không yêu thích bất luận người nào, cho nên không tỏ ý.

Nhưng khi đối với nữ sinh này trong chớp mắt trả giá càng nhiều, hắn lại càng có ý thức nguy hiểm. Chậm chạp không nhắc tới, chỉ sợ chính mình lại hãm sâu vào trong bùn lầy. Vốn định cả đời như thế, nhưng tình huống càng ngày lại càng không xong.

Hắn do dự, không nghĩ trả lời vấn đề này, đồng thời lại cực chán ghét nữ nhân chủ động.

Vì sao phải bức hắn ngã bài?

Vì sao không thể hoãn chậm lại, trước cũng cố niềm tin cho hắn, đem tất thấy lo lắng vứt bỏ rồi hãy đề cập tới?

Trước mắt người kia thủy chung không có đáp lại, niềm tin của Đạm Dung chậm rãi biến mất.

Sợ hắn cự tuyệt, cũng sợ hắn không rõ tâm ý chính mình, nàng không biết dùng dùng khí cùng xúc động ở đâu ra, xông lên phía trước không để ý rụt rè ôm chầm lấy hắn.

”Bác sĩ Vạn, em thích anh.” Gần từng tiếng, nói năng có khí phách. Hành động cũng dứt khoát, thật vất vả động tâm, nàng không nghĩ lại tiếp tục ngại trang.

Nếu nói vừa rồi câu hỏi kia làm cho hắn khiếp sợ, kia lúc này nàng thổ lộ, lại đem hắn hoàn toàn hòng lia khỏi xác. Người phía sau người, thân thể mềm mại như vậy, cô ở bên hông vòng ôm mạnh mẽ mà có lực, mười ngón như khóa gắt gao giữ chặt, khớp xương vì dùng sức quá độ mà trở nên trắng bệch.

Không thể nói là phản cảm, nhưng hẳn quả thật không thích như vậy.

“Cô trước buông tay!” Hấn áp chế giọng nói, ý đồ muốn giọng khi nói chuyện nghe không quá mạnh mẽ cứng rắn. Trước hết, hẳn là nên để hẳn tỉnh táo lại rồi nói chuyện, yêu nhau dễ dàng gần nhau khó, hẳn không cần nhất thời xúc động.

Nhưng mà lời này của hẳn lại khiến cho Đạm Dung ít khi búng bình, nàng lắc lắc đầu, đem mặt chôn thật sâu ở tấm lưng của hẳn, hai tay nắm càng chặt. Hấn rõ ràng thích nàng, không phải sao? Bằng không vì sao che chở nàng như vậy?

Hành động này vô tình là lửa cháy đổ thêm dầu, Vạn Tuế tức giận, hẳn sắc mặt trầm xuống, cho dù là thích cũng phải do hẳn chủ động nói ra, thật sự chán ghét bị bắt buộc như thế.

Dùng sức đem mười ngón tay của nàng gỡ ra, thanh âm của hẳn như mũi tên nhọn bắn thẳng vào tim nàng: “Đừng bức tôi nói lời thương tổn cô!”

Cảm nhận được hẳn không chút nào lưu tình, tâm Đạm Dung cảm thấy từng trận rét buốt lạnh lẽo, rõ ràng trên đỉnh đầu là ánh dương ấm áp, mà nàng thế nhưng lại nổi lên một thân mồ hôi lạnh.

Hai tay tự động buông ra, lui lại phía sau mấy bước, từ từ ngẩng đầu, hẳn xoay người lại ánh mắt nhìn nàng tựa như đối với người xa lạ thật quá lạnh lùng. Nàng thế mới biết, nguyên lai bị nhìn chăm chú vô tình như thế, trái tim là sẽ đau đến như vậy.

“Tôi nghĩ đến... Tôi nghĩ đến... Nguyên lai... Tôi tự mình đa tình rồi.” Một câu thủy chung không thể nói hoàn chỉnh, nàng nghĩ hẳn thích nàng, là nàng rất miễn cảm, sai lầm đem thái độ của người ta đối với nàng dễ dàng suy luận thành luyện ái như thế, nguyên lai chính là hiểu lầm. Hổ lớn, nàng muốn cười lại lộ ra biểu tình so với khóc còn muốn khó coi.

“Cô...”

Kinh ngạc thấy ngữ khí của mình quá nặng, Vạn Tuế muốn nói câu an ủi, bất đắc dĩ nàng càng lùi càng sau, miệng vô ý thức thì thảo nói xong: “Thực xin lỗi... Tôi... hiểu lầm.”

Thân hình nho nhỏ vẫn lui dần về phía sau, Vạn Tuế thâm hô không ổn, cách rất xa kêu lên: “Đạm Dung!”

Thân ảnh hồng sắc kia sớm đã chạy đi, vụt thoát ra khỏi phạm vi tầm mắt của hẳn. Hấn cuống quýt đuổi theo, cuối góc đường sớm không có tung tích của nàng.

Đối với không khí vùng quyền, gõ trán Vạn Tuế căn bản còn chưa từ trong hỗn loạn vừa rồi tỉnh táo lại.

Chỉ biết là tâm tư tưởng pháp phòng, hẳn hình như bỏ lỡ cái gì, tương lai nhất định sẽ hối hận.

Đạm Dung kỳ thật cũng không chạy đũa, nàng chính là lắc mình vào một góc khác, chỉ cần hẳn đuổi theo thêm một đoạn ngắn phía trước thôi, khẳng định sẽ phát hiện ra sự tồn tại của nàng, đáng tiếc hẳn không có. Vô tri vô giác đi ra khu vực nội thành cũ, đối với chuyện vừa xảy ra, giống như vừa trải qua một giấc mộng dài.

Thổ lộ, bị cự tuyệt, ha, đầu năm mới thật là tàn bạo như vậy. Người quả nhiên là sẽ hướng tới nơi sáng mà đi tới, lòng nàng một hồi yên tĩnh như nước cũng sẽ vì tình yêu điên cuồng một hồi. Chính là, ánh sáng cùng ầm áp này nguyên lai cũng không dành cho nàng, là nàng đòi hỏi quá đáng, mới đọc sai tín hiệu truyền gửi của hẳn. Trước đó nàng còn đắc chí, thật sự thực ngốc thực khờ dại.

Đạm Dung sờ sờ ngực, nghĩ muốn xem nhẹ cái cảm giác đau đớn ẩn ẩn trong tim, lại như mạnh mẽ xuất hiện kia. Người sớm đã có thói quen cô độc, không nên mong ước chi xa vời. Nàng cười khổ, đèn xanh, tiếp tục đi phía trước không để ý người đi cùng với đường cái trong lúc đó chênh lệch một khoảng cao thấp, dưới chân đột nhiên đạp vào khoảng không, thiếu chút nữa té ngã. Trong lúc bối rối có người vịn tay giúp nàng đứng vững, Đạm Dung ngẩng đầu, một nam nhân xa lạ đối nàng lộ ra mỉm cười chân thành, sau đó buông tay ra.

Trên đời này thực không ít người tốt, Đạm Dung nói lời cảm ơn, sau đó nhanh chóng xuyên qua kẻ vạch đường dành cho người đi bộ, chạy đến đường cái đối diện.

Tết âm lịch, cửa hàng trên đường đều đóng cửa, ban ngày ngã tư đường cũng có vẻ thưa thớt. Đạm Dung thói quen tính sờ túi tiền dưới tà váy định cầm tiền lên trên tay, ngoài ý muốn phát hiện bên trong rỗng tuếch.

Nàng cả kinh, đem toàn thân sờ qua một lần, bị thương phát hiện ngay cả mấy phong hồng bao hôm nay vừa nhận được cũng không cánh mà bay. Bị trộm!

Đây là phản ứng đầu tiên. Là nam nhân vừa rồi mới đỡ nàng! Đạm Dung nhanh chóng quay đầu nhìn bên đường cái đối diện, làm sao còn thân ảnh kẻ trộm kia.

Nàng ảo não dậm chân một cái, ông trời thích trêu đùa người ta như vậy. Mỗi khi vào lúc người cảm nhận được mùa xuân ấm áp sau, lại thành linh ném người vào địa ngục hắc ám.

Không muốn lại trở lại Vạn gia cầm lại túi xách kia, trên người không điện thoại cũng không có tiền, duy nhất chỉ có thể dựa vào đôi chân chính mình mà thôi. Đi bộ đương nhiên có thể về nhà, nhưng sau khi trải qua sự kiện thổ lộ thất bại kia, nàng cảm thấy nơi đó cũng không phải là nhà của nàng. Hắn không xấu hổ, nàng cũng thấy mất mặt.

Đạm Dung, đời này chuyện mất mặt như thế chỉ làm một lần là đủ rồi, thật sự!

Nàng âm thầm hạ quyết định, Vạn Tuế cách đó không xa lúc này không hiểu sao bỗng dưng cảm thấy run rẩy. Tìm lần khắp các ngõ ngóc cũng tìm không ra nàng, trở lại nhà cũ, túi xách của nàng im lặng nằm ở một góc sofa, mới nhớ ra trên người nàng căn bản không có tiền. Nóng vội gọi điện thoại cho nàng, nghe được là giọng nữ lạnh lẽo, cứng rắn.

“A, như thế nào chỉ có người một người trở về? Tiểu Dung đâu?” Bất gặp cháu trai mặt thối đứng ở cửa phòng khách, Xa Thực Mai không khỏi tò mò nhìn xung quanh.

Ngồi ở trên sofa nhàm chán xem tiết mục đón xuân được phát lại Vạn Quý Phi nghe vậy nghiêng đầu ghé qua, không biết sống chết tiếp lời: “Sẽ không phải là cãi nhau đi.” [TNN:chậc ~ siêu thông minh]

Vạn Tuế một bụng hỏa, bị muội tử mở miệng chọc giận, sắc mặt càng thối có thể hun chết ruồi bọ, xem như cam chịu.

Vạn Quý Phi thế nào dự đoán được miệng của mình quạ đen như thế, áp lực thật lớn như núi đè, chính là thuận miệng nói ra, lại đưa tới lão ca hung tợn trợn mắt nhìn chăm chăm.

“Ta... Ta chỉ là tùy tiện nói mà thôi.”

“Như thế nào cãi nhau? A Tuế nha, nữ hài tử đều phải dỗ, người thân là nam nhân, hẳn là nên nhường nhịn, không cần chọc nàng tức giận nha.”

“Bà nội người có thể hay không đừng nữa nói nữa?” Vạn Tuế hiện tại không mong muốn nhất nghe là lời này, sau khi Đạm Dung chạy đi, tâm tình của hắn kém tới cực điểm, lo lắng nàng không biết như thế nào đi, vừa khổ sở tìm không ra người. Cho dù tìm được, lại sợ lúc đó không biết nói gì.

“A Tuế, người đừng trách bà nội nhiều lời, nữ hài tử giống tiểu Dung loại này, gia đình như thế, hơn nữa một người lang thang bên ngoài, trong lòng mỗi góc đều ẩn chứa yếu ớt hơn so với bình thường, người nếu thật tình trân trọng nàng, sẽ không nên cùng nàng bực bội.”

Xa Thực Mai vẫn đang tận tình khuyên bảo khuyên bảo, khi truyền vào trong tai Vạn Tuế lại càng không thể chịu nổi. Đây, hắn hiện tại đều biết rõ ràng, thế nào cần nàng nhắc nhở? Chính là thừa nhận sai lầm chính mình thực khó khăn, việc cấp bách bây giờ hẳn phải nghĩ phải trước tìm được nàng.

“Nói chuyện nha, người đứa nhỏ này, không cần đem lời của bà nội nói vào tai này lại đi ra tai kia, nếu đã thích như thế nên cùng nàng nói rõ. Nam nhân đại trượng phu, vòng vo hoài thì giống cái dạng gì? Cần thật bị người đoạt đi, đến lúc đó người thật sự khóc cũng vô dụng!” Nhìn thấy cháu trai ngang bướng như trâu, Xa Thực Mai hận không thể lấy búa bổ đầu của hắn, đem thức tỉnh hắn hoàn toàn.

“Bà nội...” Vạn Tuế điên cuồng vò tóc, chỉ cầu lão nhân gia nàng đừng nói thêm gì nữa. Vì không nghĩ lại bị oán niệm bên tai, hắn cầm lấy túi xách trên sofa, vội vàng chạy ra bên ngoài.

“Ta đi về trước!”

“Này! Này!” Xa Thực Mai theo đuôi ra, hướng cháu trai đã lao ra khỏi đình viện hô to: “Tìm được nàng nhớ rõ ăn nói khế nép nói lời xin lỗi, không cần lại giận dỗi biết không?”

Vạn Tuế làm sao còn để ý tới nàng, vội vàng lên xe phóng đi, vẫn là không cam lòng, lấy ra điện thoại bấm số, vẫn như cũ là cái kia máy móc thức tắt máy nêu lên. Hắn nhìn bãi cỏ xa xa phía trước nghĩ nghĩ, lại ấn bàn phím di động: Cô ở đâu? Chúng ta nói chuyện.

Nếu hết thấy đều rõ ràng, cũng minh xác tâm ý của nàng. Nàng nếu muốn của hắn hứa hẹn, vậy cứ làm vậy đi. Chỉ cần nghĩ đến nàng mới vừa rồi vì phản ứng vừa rồi của hắn mà tức giận, hoặc là thương tâm, vụng trộm trốn đi khóc, hắn liền cả người không thoải mái. Hắn đều không phải có ý định muốn nàng khổ sở, chẳng qua hắn cần thời gian để tiêu hóa quan hệ bọn họ.

Di động thật lâu không có hồi đáp, hắn nhin không được lại “Đát đát đát” nhấn mạnh vào bàn phím. Sau khi phát ra tin nhắn này, hắn nhẹ nhàng thở ra, toàn thân mệt mỏi ngồi trên ghế lái.

Rốt cục vẫn là thừa nhận, hắn thích nàng, thật sự thích thực thích, mong nàng đừng tức giận nữa.

35. Chương 35

Ước chừng mất khoảng 20 phút đi loanh quanh, thời gian trôi qua chậm chạp bao nhiêu? Trên đường, nàng suy nghĩ trần trọc rất nhiều, đáp án kia càng khó xác định. Đạm Dung không biết chính mình đi bao lâu rồi, dù sao khi trở lại gia uyển, sắc trời đã tối mịt mù.

Mặt trời đã sớm chào tạm biệt ngày dài, lặng yên lên vào đám mây, chỉ còn lại một chút ánh sáng lờ mờ. Cuối chân trời quyen điệu ai oán ca thán, phía xa xa ô tô gào thét, đêm đã về.

Đèn đường đã bật sáng trưng, một vầng sáng âm đạm có trật tự, kéo dài đến cuối đường vì thừa thớt người nên góc đường thêm vài phần tịch mịch.

Không có tiền, không điện thoại, không có chìa khóa, không có nơi nào để đi mà muốn đi vào tiểu khu cũng khó. Cả người mệt mỏi, lại đói bụng, Đạm Dung cứ như vậy ngồi một bên ở bể phun nước trong gia uyển, nhìn bầu trời đầy sao ngẩn người.

Còn nhớ rõ một tháng trước, sáng sớm vào đông khí trời rét lạnh nàng mang theo hành lý đến đây, cũng là ngồi ở vị trí hiện tại này. Lúc đó trong lòng nàng không mang tạp niệm, còn chưa biết tình ái là gì, như thế nào mới ngăn ngừa ba mươi ngày đã rơi vào cảnh ngộ này. Xem ra từ hôm nay trở đi, nàng phải làm quen trở lại sinh hoạt một người.

Bên ngực trái lại truyền đến từng trận đau nhói, nâng hai chân mệt mỏi vô lực lên. Nàng nắm tay thành quyền gõ nhẹ vài cái, hít sâu vào một hơi, nói cho chính mình, không có việc gì, hết thấy đều đã trở về nguyên trạng, ngày vẫn trôi qua như thế.

Sau khi nghỉ ngơi một lát, nàng khởi động thân mình đi đến cửa tiểu khu, muốn cùng bảo an ca ca giải thích túi xách của nàng đã bị đánh mất, ai ngờ mới đi gần đối phương lập tức mở cửa ra.

“Năm mới vui vẻ.” Bảo an ca ca gật gật đầu với nàng, nhiệt tình chào hỏi.

Nguyên lai hắn nhận biết được nàng, Đạm Dung nở nụ cười, bước nhanh đi vào.

Không có chìa khóa cũng không thể vào cửa được, bác sĩ Vạn hẳn là không ở nhà đi, cho dù ở nhà gặp mặt cũng cảm thấy khó khăn. Đạm Dung cúi đầu chậm rãi thông thả bước tới tòa nhà bọn họ lên tầng 10, ngẩng đầu lên người không nằm trong dự đoán đang đứng ở trước cửa ra vào. Hắn một tay giữ cánh cửa thủy tinh, vẻ mặt quý dị, đồng tử sâu xa thẳng tắp ngóng nhìn nàng.

“Cô đã đi đâu vậy? Cái gì cũng không mang, điện thoại lại tắt máy!” Mồm miệng ra lại chính là trách cứ, Vạn Tuế vốn dĩ không không chế được. Hắn lái xe dọc theo đường lớn đi tìm rất nhiều lần, mỗi lần gọi điện thoại cho nàng đều là trạng thái tắt máy.

Một nữ hài tử trên người không có một cắc bạc, trừ bỏ đi bộ trên đường hắn không thể tưởng được nàng có thể về nhà bằng cách khác. Sau lại nhớ trên người nàng hẳn là có hồng bao mới an tâm trở về, ai ngờ hỏi bảo an, nói chưa thấy qua nàng.

Chờ cứ chờ, trời đã tối rồi, cứ nghĩ lại lo lắng thêm suýt chút nữa làm hấn phát điên lên. Nàng có nhìn thấy tin nhắn của hấn không, sẽ có phản ứng gì? Vì sao không trở về? Đủ loại nghi vấn khiến cho hấn đứng ngồi bất an, nhận được điện thoại của bảo an gọi lên, lập tức liền lao xuống.

“Ừm, đi dạo ở gần đây một chút, điện thoại bị trộm.” Đạm Dung tránh đi ánh mắt nóng cháy kia, lướt qua hấn trực tiếp đi vào trong thang máy. Đáp lời thản nhiên như bình thường, không thấy ra một chút phạm phạm, cũng không muốn nói cho hấn chuyện xảy ra trên đường trở về, miễn cho bị chê cười.

Thấy hấn ở đây là ngoài ý muốn, nhưng mà đã không nghĩ lại đi tìm tòi nghiên cứu nguyên nhân hấn vì sao xuất hiện đúng lúc như vậy, chỉ sợ càng nghĩ càng sai kết quả là cũng chỉ là tự mình đa tình. Hấn ở nhà cũng tốt, ít nhất không đến mức nàng phải lưu lạc đầu đường.

“Bị trộm? Ở đâu? Không bị thương đi?” Vạn Tuế theo sát cước bộ của nàng, vấn đề liên tiếp biểu hiện ra hấn cực kỳ khẩn trương.

Khi Đạm Dung xoay người lại, Vạn Tuế dùng ánh mắt cao thấp xem kỹ qua một lượt, hoàn hảo vô khuyết, mới buông xuống tảng đá lo lắng đè nặng trong lòng.

“Mới đầu năm cũng có thể gặp gỡ kẻ trộm, cô thực xui xẻo. Tôi có gửi tin nhắn cho cô...” Nền sẽ không phải là không thấy đi?

Phát hiện hấn cách chính mình rất gần, thân hình cao lớn nhất thời khiến cho nàng cảm giác áp bách vô hình, nàng giữ khoảng cách với hấn hai bước, lựa chọn xem nhẹ lời nói của hấn, cố hết sức để giọng nói như bình thường: “Tin nhắn gì?”

“Chính là tôi...” Mặt đối mặt đột nhiên nói thích nàng lại không nói ra được.

“Quên đi, lên lầu đi.” Hấn quẹt thẻ thang máy chuyên dụng lập tức mở ra.

Thời điểm bên trong thang máy, Đạm Dung vẫn ngẩng đầu ánh mắt nhìn trên đỉnh con số không ngừng nhảy lên.

Bên trong không gian nhỏ nhỏ chỉ có nàng cùng hấn, Đạm Dung thậm chí cảm thấy quần bách mã cho đến con số nhảy lên lầu 11, nàng mới nhẹ nhàng thở ra.

Ra khỏi thang máy, vào trong phòng cạnh tủ giày có đặt túi xách mà nàng lưu lại ở nhà Vạn gia. Nàng đi đến cầm lấy, đang muốn vào phòng khách, thanh âm Vạn Tuế lại truyền tới.

“Ăn cơm không? Tôi đã làm tốt.”

Đạm Dung nắm thật chặt túi xách trong tay, thân thể mệt mỏi không nghĩ lại bị xúc động thêm, vẫn phải quay đầu kéo kéo khóe miệng nói với hấn hấn: “Tôi đã ăn qua, cảm ơn bác sĩ Vạn.”

Thái độ này xa lạ mà có lẽ, Vạn Tuế nhíu mi.

Như chạy nạn trở lại phòng, Đạm Dung tựa vào cửa phòng thầm than: Nơi này thật sự không thể sống nữa.

Đầu năm mỏng một tan rã trong không vui như vậy, đầu năm mỏng hai Vạn Tuế về nhà bồi lão mẹ cho nên sớm đã xuất môn. Không dám đi gọi nàng rời giường, chỉ sớm chuẩn bị một chút thức ăn đặt ở trên bàn cơm, nhưng là ban đêm trở về lại phát hiện nàng một chút không động vào, chỉ để lại tờ giấy nhỏ: Bác sĩ Vạn, tôi dậy trễ cho nên không cần lại giúp tôi chuẩn bị bữa sáng, miễn cho lãng phí.

Vạn Tuế nắm trong tay tờ giấy kia, trong lòng không khỏi một trận mất mát.

Mỏng ba, nhà cũ Vạn gia có khách, đều là đồng nghiệp ghé qua thăm viếng chúc tết, Vạn Tuế phải trở về xã giao.

Mỏng bốn, như thường lệ thường cùng vài đồng nghiệp đến nhà viện trưởng rồi đi tầng hai, dùng luôn cơm chiều ở bên ngoài, ngày nghỉ tết âm lịch liền như vậy trôi qua hơn phân nửa.

Đến mỏng năm, Vạn Tuế mới giật mình phát giác hấn đã ba ngày bốn đêm liền chưa thấy qua nàng.

Đạm Dung đương nhiên sẽ không tự nhiên mà biến mất, nàng chính là lợi dụng thời gian mấy ngày này không ngừng công tác, đem thiết kế nhà Hoắc Duẩn Đình không ngừng nghĩ hoàn thành xong.

Hôm mồng hai, giữa trưa nàng rời giường sau đó đến siêu thị gần nhà mua rất nhiều lương thực, sau đó bế quan chiến đấu.

Đến mồng năm, mất bốn buổi tối rốt cục cũng hoàn thành vội gọi điện thoại cho Hoắc Duẫn Đình, hẹn buổi tối mai đến bàn bạc.

Ngày hôm sau bởi vì ngủ thẳng đến giữa trưa, cho nên nàng lại bỏ lỡ bữa sáng.

Thời điểm thức dậy rửa mặt, ngoài ý muốn nghe được phòng khách có âm thanh phát ra từ tivi.

Mấy ngày nay, hần không phải về nhà rất trễ sao? Để tránh xấu hổ, có lẽ mọi người đều trốn tránh lẫn nhau đi. Ngày đó nhắn cho hần, nói không cần vì nàng chuẩn bị bữa sáng, ngày hôm sau hần vẫn kiên trì đem thức ăn đặt trên bàn. Đạm Dung đem chuyện này quy tội nàng không thể lãng phí thức ăn, kỳ thật hần thật sự không cần so đo rõ ràng như vậy.

Rửa mặt chải đầu xong trở về phòng, đem tất cả tài liệu, bản vẽ trên bàn chuẩn bị tốt. Buổi chiều phải trở về công ty đem văn kiện này đóng dấu, buổi tối cùng Hoắc Duẫn Đình hẹn gặp tại quán cơm Tây gần đó, thuận tiện ăn bữa tối luôn.

Mấy ngày nay cố gắng hoàn thành hết công việc làm cho nàng không rảnh bận tâm chuyện tình cảm, cảm giác mình khôi phục có vẻ mau, kỳ thật cảm tình cũng không dễ buông như vậy, chỉ cần không thèm nghĩ nữa, ngực liền sẽ không đau, nàng nghĩ thật sự đã phai nhạt.

Dù sao cũng không phải là cái gì to tát lắm, coi như là ở giai đoạn trưởng thành phải trải qua biến cố đi, tương lai ngày sau nhớ tới cũng coi như kỷ niệm thanh xuân.

Ra đến phòng khách, bác sĩ Vạn an vị ở trên sofa, Đạm Dung không thể chủ động như không có chuyện gì mà cùng hần chào hỏi.

“Cô muốn đi ra ngoài?” Thấy nàng một thân ra ngoài, Vạn Tuế đứng lên đi tới gần nàng. Hôm nay ở nhà, hần còn dự tính hai người hảo hảo nói chuyện.

“Ừm, có chút việc, tôi buổi tối sẽ không trở lại ăn cơm.”

“Đi đâu vậy?” Vạn Tuế hỏi xong, mới phát hiện chính mình hơi quá mức, giống như bạn trai tra hỏi.

Đạm Dung nhìn hần liếc mắt một cái, cũng không giấu diếm.

“Buổi tối hẹn Hoắc tổng bàn bạc thiết kế.”

Nghe được hai chữ Hoắc tổng, ý thức nguy hiểm tức thời cất giọng cao lên.

“Tôi đưa cô đi.”

“Không cần phiền toái.” Đạm Dung vội vàng lắc đầu, xem ra bác sĩ Vạn đối với lời thổ lộ của nàng không để lại di chứng gì, vẫn như cũ nhiệt tình.

“Chúng tôi hẹn quán cơm Tây gần đó.”

“Giữa trưa liền đi ra ngoài?” Bị cự tuyệt, Vạn Tuế chuyển đề tài thật cẩn thận, tiếp tục đặt câu hỏi.

Đạm Dung nhìn sang đồng hồ treo tường mặc dù có chút không kiên nhẫn, nhưng vẫn như cũ nhẫn nại trả lời: “Tôi muốn trước đến công ty đóng dấu bản vẽ, buổi chiều thuận tiện đi mua đi động.”

“Điện thoại còn không có mua?”

“Ừm.”

Một giây, hai giây, ít nhất năm giây trôi qua, không khí giăng co.

“Tôi đi trước.”

“Ăn cơm trưa rồi hãy ra ngoài!”

Hai người đồng thời đánh vỡ trầm mặc, lại cùng lúc lại trầm mặc.

“Không được.” Cùng hần một chỗ càng lâu, nàng càng khó chịu. Nguyên lai nói cái gì không cần để ý đều là gạt người, có ai có thể chân chính làm được không chứ?

“Tôi thuận tiện ở bên ngoài giải quyết là được.”

“Nhưng là tiểu Phi đang tới đây, nàng ăm ỹ muốn ăn lẩu bò, mọi thứ cũng đều chuẩn bị tốt. Dù sao cũng phải ăn, trước tiên ở nhà ăn xong rồi đi đi.” Lẩu kỳ thật là hần vì hai người chuẩn bị, cũng là vì nàng thích ăn. Không có biện pháp, lúc này không đem tiểu muội ra, nàng sẽ không lưu lại.

Đạm Dung do dự một chút, không nghĩ khiến mọi người mất vui, cố nhẫn nại gặt đầu.

“Được rồi.”

Nàng lấy cớ trở về phòng đợi, Vạn Tuế hấp tấp chạy ra ban công gọi điện thoại cho Vạn Quý Phi.

Đáng thương Vạn gia tiểu muội tối hôm qua cùng đồng học sơ trung tụ hội, đến gần hừng đông mới về nhà.

Sáng sớm mới đi vào giấc ngủ hiện tại vẫn trong mộng đẹp, bị lão ca vừa thông điện thoại oanh tạc, đe dọa lại thêm dụ dỗ, tựa như tình cảnh mộng bị thiêu trụi. Trong lúc ăn cơm, nàng còn ngáp liên tục, đôi chân bị lão ca đá đau điếng.

“Khụ khụ...” Thịt bò nghẹn trong cổ họng thiếu chút nữa làm nàng chết nghẹn. Nàng vỗ vỗ ngực, cố gắng đem chúng nuốt vào.

Tiếp thu ánh mắt như muốn giết người của lão ca ngồi đối diện, nàng quay đầu nhìn sang gương mặt Đạm Dung bên cạnh, thiếu chút nữa chảy giọt nước mắt hạnh phúc.

Đây là chênh lệch quá chênh lệch nha, cho nên cho dù lão ca không cần nàng hỗ trợ, vì suy nghĩ cho hạnh phúc ngày sau của mình, nàng cũng quyết định muốn giúp hần một phen.

“Không có việc gì đi?” Đạm Dung đưa qua nước trái cây cho nàng, Vạn Quý Phi cô lỗ cô lỗ xử lý hết gọn kẻ, rốt cục thoải mái không ít.

“Không có việc gì. Tiểu Dung, người buổi chiều có tiết mục gì?”

“Ta? Có chút việc.”

“Chuyện gì? Có phải xem di động hay không? Ta cùng người đi!”

Vạn Quý Phi nhiệt tình đề nghị, Vạn Tuế ho khan thật mạnh vài tiếng. Heo ngốc! Hỏi trực tiếp như vậy chẳng phải là làm cho nàng biết hần đem chuyện nàng muốn đi xem di động nói ra? Vì sao hần lại có muội tử ngốc như vậy! [TNN: ^^! ngốc mới lạ!]

Quả nhiên, Đạm Dung kỳ quái nhìn nhìn hần, miệng trả lời Vạn Quý Phi: “Không cần theo giúp ta, ta không biết lúc nào thì đi xem di động mà trước đó còn có chút việc.”

“Trở về công ty đóng dấu bản vẽ sao? Ta chờ người là được.”

Vạn Quý Phi căn bản không hiểu được trong lời nói chính mình làm cho người – nào – đó suýt phát điên. Ngốc! Nữ nhân này ngu ngốc đến chết! Làm sao đem toàn bộ hành trình của nàng phơi bày ra ánh sáng, chẳng lẽ nàng nghĩ mình có năng lực biết được trước mọi chuyện!

“Sẽ rất nhàm chán.” Lúc này Đạm Dung cũng không lưu ý chi tiết nhiều như vậy, bởi vì nàng không nghĩ muốn cho Vạn Quý Phi đi theo.

“Không có, dù sao ta có không có bạn, không quan hệ ! Huống hồ...” Nàng cố ý kéo dài giọng, “Có người đáp ứng cho ta một cái di động mới, cho nên ta liền thuận tiện đi xem. Ai nha, gần đây có mẫu mới rất được ưa chuộng không phải sao? Không biết có bán hay không!”

Thật sự là công phu sư tử ngoạm, Vạn Tuế hung hăng trừng mắt nhìn tiểu muội.

“Này thực đắt tiền đi? Hơn nữa nghe nói không dễ dàng mua được đâu” Đạm Dung tán thành.

Nàng đối với di động cũng không có yêu cầu gì, đơn giản có thể sử dụng là tốt rồi. Đã đánh mất điện thoại, còn tốn thêm một khoản tiền nữa cho nên nàng tâm tình không yên, cũng không vội mua, điện thoại cũng chỉ là dùng để gọi và nghe khi làm việc thôi.

Kỳ thật không có di động cũng tốt, ít nhất được thanh tĩnh dù sao bằng hữu của nàng cũng không nhiều lắm.

“Không sợ, ta có đại kim chủ, hần nói chỉ cần ta ngoan, sẽ giúp ta đạt thành nguyện vọng. Đúng không, ca ca thân ái!” Vạn Quý Phi tà tà quảng cho lão ca một cái mị nhãn.

Vạn Tuế nghiêng răng oán hận, giọng nói tàn ác: “Đừng quá mức!”

Vạn Quý phi chỉ vào tai này ra tai kia, ai kêu người chọc đại tẩu tương lai tức giận!

Đạm Dung không biết hai người huynh muội trong hồ lô bán được gì, cũng không biết chính mình bị lợi dụng, nếu nàng nói muốn cùng đi thì thôi cho nàng cùng đi đi.

“Người thích thì đi.”

“Vậy quyết định như vậy. Dù sao ca ca cũng rảnh, để cho hần đưa chúng ta đi đi.” Vạn Quý Phi không quên, xem như là báo đáp lại sự khổ tâm của lão ca .

Bất đắc dĩ Đạm Dung một ngụm từ chối: “Không cần phiền toái bác sĩ Vạn.”

Vạn Tuế khuôn mặt nguyên bản tràn ngập hy vọng, tức thời ảm đạm.

Vạn Quý Phi nhún vai, lấy ánh mắt quảng cho lão ca một câu: Người tự cầu nhiều phúc đi!

36. Chương 36

Sau bữa cơm trưa, Đạm Dung một mình trở về công ty. Bởi vì là làm tư kiếm thêm thu nhập, thủy chung không thể dằng hoàng, cho nên nàng cự tuyệt Vạn Quý Phi đi theo, chỉ nói chờ công tác hoàn thành sau đó sẽ gọi điện thoại cho nàng là được.

Một mình ở bên trong văn phòng không người, xung quanh là một mảnh hắc ám, bên tai chỉ có thanh âm máy móc “Lả tả” đánh máy, giống như toàn bộ thế giới liền chỉ lại có nàng một người, cái loại cảm giác này là cô độc, là bị người quên đi.

Mấy ngày nay thật sự yếu ớt, cho dù không thèm nghĩ nữa, tịch mịch thủy chung như hình bóng theo sát nàng. Không phải là người dễ dàng khóc, từng nghĩ đến nước mắt trước đây dù vào khoảnh khắc bất lực mất muốn trào ra nhưng không thể, cho nên về sau khi lớn lên , mỗi lần gặp phải khó khăn, nàng đều cắn chặt răng, cảm xúc rất nhanh đi qua. Nhưng là lần này, thương tổn hình như rất lớn .

Không thể trách người khác, là vấn đề của nàng, ai kêu người quản không được tâm chính mình. Đạm Dung gạt nhẹ khóe mắt, vỗ vỗ hai má, từ máy in thu thập tốt bản vẽ xong, lại dính thành một quyển.

Gọi điện thoại cho Vạn Quý Phi, chuông vang thật lâu nhưng không có người tiếp. Hủy bỏ cuộc hẹn sao? Kỳ thật nàng không nghĩ cùng người nhà họ Vạn lại tiếp xúc nhiều, có lẽ bọn họ cả nhà đều là người tốt, nhưng nàng không nhận nổi.

Chậm rãi đem phone buông xuống, thu thập hết giấy xong liền đóng cửa. Đang cầm tập bản vẽ, bước chậm ở trên đường dưới tia sáng ngọn đèn đường, hôm nay mới mùng năm tết, xung quanh các cửa hàng vẫn đóng chặt đại môn, đường cái vẫn thưa thớt như cũ.

Nàng dọc theo dòng người đi trên đường tiến về phía trước, ba bước nhập một, yên lặng đếm. Đếm tới chín mươi, rẽ vào một cái ngõ, chân trước đi quá nhanh, cuống quýt ngẩng đầu lên suýt chút nữa thì đụng vào một cây đèn điện.

Bình tĩnh hồi hồn, nhìn lên đầu sở chắn đường đi của nàng, mặt trên dán mảnh giấy hồng thu hút chú ý của nàng.

Vừa mới nhìn đến bốn chữ to “Phòng ốc cho thuê”, một trận còi ô tô bên tai nhiễu loạn thính giác của nàng, xoay người, xe Toyota bác sĩ Vạn dừng ở phía sau. Người điều khiển mở ra cửa xe, một đôi chân thon dài bước đến, ngay sau đó thân ảnh anh tuấn của hắn liền đập vào trước mắt.

“Tiểu Phi kia nha đầu đã đi vào trung tâm di động bên kia trước rồi, tôi tới đây đón cô, lên xe đi.” Hắn nghiêng đầu sang tòa nhà bên kia, bộ dạng hiển nhiên hơi mất tự nhiên. Đạm Dung buông mi mắt than nhẹ, hai cánh môi mấp mí càng nhanh.

Nếu không thích tôi, xin đừng lại đối với tôi ái muội như thế được không? Nhưng là những lời này nàng nói không nên lời, đành phải ngồi lên xe.

Vạn Tuế trước khi đi mắt nhìn cột điện vừa rồi làm cho nàng dừng chân, bốn chữ đen to rõ ràng có thể thấy được. Trong lòng hắn khó chịu, trở lại trên xe cũng không nói tiếng nào. Trên đường đi đến trung tâm di động, vài lần muốn mở miệng nói chuyện, nhưng nàng vẫn nhìn ngoài cửa sổ, sườn mặt tái nhợt hiện rõ nét cô đơn. Hắn nắm chặt tay lái, rất muốn liều lĩnh nói cho nàng, đối với quan hệ của hai người trong lúc đó, hắn đều không phải là thờ ơ đáng tiếc nàng thủy chung không có quay đầu.

Khi xe dừng lại ở trước trung tâm, Đạm Dung xuống xe. Căn cứ vào phép tắc nàng không có đi trước, chính là đứng rất xa chờ hắn đổ xe mới cùng nhau đi vào.

Tết âm lịch không ít người muốn mua điện thoại, quầy chuyên doanh to như vậy đều có rất nhiều người đứng nhiều, bên trong cũng nhộn nhịp hẳn lên, tăng thêm không khí ngày tết. Đạm Dung xoa xoa huyết thái dương, cực kỳ không thích tạp âm tranh cãi ồn ào này. Đi dạo quanh một vòng, không phát hiện thân ảnh Vạn Quý Phi đâu cả.

“Tiểu Phi có khả năng ở tầng hai, muốn đi lên sao?” Vạn Tuế nghiêng đầu đề nghị.

Đạm Dung mệt mỏi đáp lại: “Không được, tôi đến bên kia ngồi một lát, anh đi tìm nàng đi.” Chuyện mua di động thật sự cũng không vội, nàng chỉ chỉ dấy xô pha bên cạnh thang lầu, bên kia cách giọng nói ồn ào xa hơn một chút, không có người tương đối có vẻ im lặng.

“Mệt chết đi?” Nhìn ra được khí sắc của nàng không quá tốt, vài ngày chưa ăn cơm hẳn làm, hai má giống như đột nhiên bị hõm sâu, khiến người ta đau lòng.

“Ừm.” Đạm Dung không muốn nhiều lời, hai chân đã đi thẳng đến, Vạn Tuế đành phải đuổi theo sau.

Dĩ nhiên vừa ngồi xuống, Đạm Dung tinh thần cực độ héo úa, hai mắt vô thần, trước mặt như bao trùm bởi bóng đen. Đáp ứng đi cùng bọn họ quả thực là tự ngược, chính mình đau lòng muốn chết, còn bắn khoản lễ tiết cái gì ?

“Nếu không chúng ta đi về trước đi, di động lần khác lại xem.” Hắn khom người kéo nàng, muốn mang nàng đến địa phương yên tĩnh đi đem hết chuyện làm rõ ràng. Bất đắc dĩ tay còn không kịp chạm vào nàng, liền bị nàng linh hoạt tránh né.

” Bác sĩ Vạn” Đạm Dung ngẩng đầu, song hai mắt không thể che giấu hết cảm giác vô lực.

“Kỳ thật tôi đứng trước mặt anh cảm thấy rất xấu hổ.”

Nghe nói như thế, Vạn Tuế cứng đờ ngay tại chỗ.

“Tôi...”

“Không biết anh có ý gì với tôi.” Nàng yếu ớt nhìn xuống đất, trong mắt cũng không có tiêu cự.

“Để tránh lại gây ra hiểu lầm không cần thiết, xin anh đừng quá mức chú ý tới cuộc sống của tôi nữa.”

“Kỳ thật tôi không phải...”

“Oa oa, nguyên lai các người ở đây!”

Từ tầng hai đi xuống dưới, Vạn Quý Phi tay vịn thang lầu, nhìn xuống khu xô pha, nhìn thấy hai người hưng phấn kêu to.

Nàng “Đặng đặng đặng” chạy xuống, đem chân tình lão ca muốn thông báo tự nhiên cắt đứt, Vạn Tuế quả thật muốn bóp chết nàng!

Đáng tiếc nha đầu kia tựa hồ còn không có biết chính mình gây ra chuyện tốt gì, một phen giữ chặt cánh tay Đạm Dung liền đem nàng kéo đi.

“Tiểu Dung đến đến, chúng ta đến bên kia xem!”

Vừa vặn Đạm Dung cũng muốn đào thoát, vì thế thuận theo ý nguyện của nàng.

Vạn Tuế hé ra mặt thối vừa mới theo kịp, Vạn Quý Phi quay đầu nhìn hắn, cũng cùng hắn nháy mắt ra dấu: “Ca, người cứ ngồi đó đi, chúng ta xem xong sẽ gọi người.”

Vạn Tuế ngẩn người, đúng lúc vừa kịp thời dừng cước bộ. Nhìn thân ảnh hai nàng, hắn chán nản ngồi trên sô pha. Nàng muốn chuyển nhà, nếu vừa rồi không xem cũng sẽ không phát hiện.

Chỉ cần nghĩ đến nàng khả năng sẽ rời đi, hắn liền không thể bình tĩnh. Liền như vậy một câu, vì sao vẫn nói không nên lời? Hắn không khỏi nặng nề mà đấm ngực.

Bị rối loạn như thế, Đạm Dung cũng không có tâm tư xem di động, chỉ thuận ý cho Vạn Quý Phi túm đi. Đi qua vài cái quầy, ánh mắt của nàng không tập trung, rõ ràng có tâm sự. Vạn Quý Phi đảo mắt, hai người ngu ngốc này sao cứ giằng vò làm khổ lẫn nhau, không nên để nàng ra tay nha.

Dùng sức đem nàng kéo qua một góc, rồi xa cái nhìn chăm chú của lão ca, Vạn Quý Phi một tay chống bên tường, một tay nâng cằm của nàng lên, dáng vẻ lưu manh hỏi: “Người cùng ca ta làm cái quỷ gì?”

Vạn Quý Phi thân hình so với Đạm Dung cao hơn nhiều, loại tư thế này hình tượng thật là có vài phần lưu manh. Đạm Dung tiếp thu vài đạo ánh mắt tò mò, vẫy tay rời ra tay nàng, tức giận trả lời: “Ta không có!”

“Còn nói không có? Người không phải giận hắn sao?” Vạn Quý Phi truy hỏi tới cùng.

“Ta vì sao lại muốn giận hắn?” Đạm Dung nhìn mặt đất, mặt không chút biểu tình.

Vạn Quý Phi đứng thẳng, vuốt cằm có chút suy nghĩ nói: “Kỳ quái, người không phải tức giận, lão ca làm sao khẩn trương như vậy? Ôi chao, tiểu Dung nói thật đi người đối ca ta có cảm giác sao?”

Đạm Dung tự giấu cười cười, “Ta không nghĩ nói vấn đề này.” Nói xong quay đầu bước đi.

“Ôi chao ôi chao! Người nói như vậy, chính là có rồi!” Đây mặc dù không là cái gì kinh người, nhưng ít nhất đương sự gián tiếp thừa nhận, Vạn Quý Phi đâu dễ gì chịu buông tha nàng.

“Người nếu thích hắn, hắn cũng thích người, vì sao còn không được tự nhiên như vậy? Các người không vội, nhưng chúng ta những người đứng xem đều vội muốn chết! Này này !” Vạn Quý Phi liều chết đem nàng giữ chặt lại, miệng vẫn đồ đồ reo lên: “Ta nhìn không được, các người đều không có một chút thẳng thắn thành khẩn nào!”

Nghe được câu nói thứ hai của Vạn Quý Phi, Đạm Dung dừng lại xoay người nhìn nàng cười khổ: “Người đừng nói bậy, ca người căn bản không có thích ta, ta không muốn tự mình đa tình.”

“Nào có?” Nàng vì sao nghĩ như vậy?

“Hắn không thích người, sẽ nấu cơm cho người sao? Ta lớn như vậy cũng chưa từng thấy qua hắn cố ý chuẩn bị đồ ăn cho ta. Hắn không thích người, sẽ cho người vào ở trong nhà của hắn?”

Không thích người, sẽ ở hôm ba mươi cố ý mang cho người bánh trôi ? Không thích người, sẽ ở thời điểm người hôm nay mất hứng, hấp tấp gọi điện thoại bảo ta qua đây làm cho người vui vẻ? Còn không tin?” Vạn Quý Phi mạnh mẽ lôi kéo nàng ra bên ngoài.

“Mau nhìn! Ca ta hiện tại có phản ứng gì?”

Xa xa vẫn lưu ý động tĩnh bên này, Vạn Tuế đột nhiên thấy Đạm Dung bị tiểu muội lôi cổ đi ra, còn tưởng rằng phát sinh án mạng, kinh hoàng từ trên sô pha nhảy dựng lên.

Vạn Quý Phi phi thường có khí thế hướng hắn giơ lên một ngón trỏ quơ trái quơ phải, tỏ vẻ ngăn cản hắn lại đây. Vạn Tuế hồ nghi trừng mắt các nàng, càng không ngừng lấy ánh mắt hỏi Đạm Dung làm gì. Đạm

Dung vội vàng thoảng nhìn hấn, đem phản ứng của hấn thu hết vào đáy mắt sau đó lại bị Vạn Quý Phi không hẹn kéo trở về.

“Thấy được đi? Một người coi trọng người như vậy, người nói hấn không thích người, có giết ta cũng không tin!”

Đạm Dung trầm mặc từ tình huống vừa rồi, quả thật nàng cảm thấy rất hoang mang. Cho dù nàng là kẻ trì hoãn về chuyện cảm tình cũng có thể cảm nhận được, hấn đối với nàng thật đặc biệt, sao lại không có cảm giác sao? Nhưng là hấn đối với chuyện của nàng khấn trương như vậy, thật rõ ràng. Nói có cảm giác sao? Nàng phải tự hỏi lòng, hấn tại sao lại tàn nhẫn đối với nàng như vậy.

“Ai nha nha, hai người các người là đầu đất, rõ ràng thích đối phương vì sao không rõ nói? Cứ đứng đây đoán tới đoán lui!” Buồn chán! Nàng nghĩ đến hai kẻ buồn chán ngu ngốc này, muốn thét chói tai!

“Không có đoán...” Đạm Dung ngẩng đầu nhìn trần nhà, nàng đã không xác định chính mình ở trong lòng hấn thật sự không có chút vị trí nào hay không.

” Ca người... Hấn cự tuyệt ta.”

“Không thể nào?” Vạn Quý Phi kinh ngạc há hốc miệng.

“Không thể nào... Hấn nói không thích người?”

Đạm Dung lắc đầu, đã đi đến nước này cũng không ngại đem tình huống ngày đó nói ra.

“Ai nha, mẹ ta nha! Người không phải không rõ ràng lắm, tính cách ca ta, hấn... chậm hiểu như thế!” Vạn Quý Phi vỗ trán, thông thả quay trái sang phải, một lát sau tựa hồ nghĩ đến cái phương pháp gì đó.

“Tiểu Dung, ta có cái đề nghị này!”

” Đề nghị cái gì?”

Vạn Quý Phi ngoắc ngoắc ngón tay với nàng, Đạm Dung cau mày đưa lỗ tai qua.

Như thế như vậy nói một hồi, Đạm Dung mới nghiêng đầu, về mặt nghi hoặc nhìn nàng.

Vạn Quý Phi nặng nề chụp vai của nàng, hào sảng nói: “Yên tâm, ta gặp qua không ít người, kinh nghiệm phong phú. Người dựa theo phương pháp của ta, chắc chắn có thể làm cho ca ta bùng nổ!”

“Người nói trải qua rất nhiều lần luyện ái?”

“Gi? No No No, ta chỉ là đọc rất nhiều bí kíp luyện ái.”

” Bí kíp luyện ái?”

“Ai nha, chính là tiểu thuyết !” [TNN: chị này ...BT]

Hắc tuyến trong nháy mắt che kín thái dương, Đạm Dung cảm thấy đề nghị của nha đầu kia thực không sai đi, nàng hấn là nghe theo sao?

37. Chương 37

Vạn Quý Phi nói: Tìm một nam nhân vĩ đại làm cho lão ca ăn phải dấm chua, như vậy hấn chắc chắn sẽ bùng nổ.

Nam nhân vĩ đại? Là chỉ vị trước mắt này sao?

“Cô đêm nay đã muốn nhìn trộm tôi rất nhiều lần, làm sao vậy? Là trên mặt tôi có cái gì hay là do hôm nay tôi rất suất?” Hoắc Duẩn Đình chạm nhẹ lên mặt mình, khi nói chuyện vẫn thủy chung giữ nụ cười ôn nhu, cặp mắt sau thấu kính kia mang theo một chút trêu tức, ẩn ẩn lóe lên tia sáng.

Đạm Dung nhú mày, “Hoắc tổng quả thật rất tuần tú.” Nói xong ly bưng trà xanh trước mặt lên uống một ngụm nho nhỏ. Bản vẽ đã bàn bạc xong chỉ cần sửa chữa một chút, cơ bản có thể nói là ổn định rồi. Cơ

cũng ăn xong cũng nên tan cuộc, chợt nhớ tới lời nói của Vạn Quý Phi, nàng không khỏi nhìn hẩn thêm vài lần.

Bỏ qua ngũ quan xuất sắc một bên mà nói, riêng là phần ôn nhu kia lại không làm mất đi sự hài hước, Hoắc Duẫn Đình thật là một nam nhân thực hấp dẫn. Luận bề ngoài, luận gia thế, vị trước mắt này không thể nghi ngờ chính là nam nhân vĩ đại trong miệng Vạn Quý Phi. [TNN: nên chị ấy chạy trời không khỏi nắng]

Nguyên lai bên người nàng căn bản không thiếu nam nhân vĩ đại, chính là cho dù là thế thì nam nhân này cùng nàng có quan hệ gì đâu? Nàng muốn là cái nam nhân kia, thế nhưng miệng ngậm chặt như con trai, nếu không phải thế, dồn hẩn vào tình thế bất buộc mới chịu mở miệng, kia nàng có phải vất vả như thế không chứ?

Xuy! Người như thế nào thật sự nghiêm túc đối với chủ ý của nha đầu Vạn Quý Phi kia? Người thật sự là càng ngày càng ngốc.

“Cám ơn ca ngời của cô, tôi đây an tâm. Nhìn cô ăn ít như vậy, tôi còn tưởng rằng mị lực chính mình giảm mạnh, khiến cho cô ngán.” Hoắc Duẫn Đình lấy tay gõ nhẹ trên trán, đôi mắt lóe lên, con người sâu không thấy đáy, bên môi hiện lên một chút tươi cười như có như không giống như giễu cợt.

“Hoắc tổng người đối với chính mình cũng sẽ có lúc không tự tin như vậy sao?” Không biết vì sao, nàng luôn cho rằng người này không đơn giản.

Tiếp xúc qua với nhiều loại hình hộ khách khác nhau có người có vẻ đơn thuần, biểu tình vui giận trực tiếp bày ra ở trên khuôn mặt, như bác sĩ Vạn.

Có người sâu không lường được, người không dễ dàng nhìn thấu hẩn, như Hoắc Duẫn Đình. Mặt ngoài ôn nhu vô hại có lẽ chính là giả, cũng có thể coi là mặt nạ, tươi cười của hẩn, không giống như từ tâm ý đi ra. Nàng từ hẩn trên người ngửi được mùi cùng chính mình giống nhau — lạnh lùng, bất đồng là nàng là chỉ có lớp vỏ mỏng, mà hẩn lại dùng mặt nạ che giấu, thật sự kín đáo.

” Tự tin của tôi dùng trên người cô giống như không có tác dụng.” Hẩn cầm tách trà trong tay như có chút suy nghĩ, mắt dừng ở trên người nàng.

Đạm Dung hé miệng cười gượng, cúi đầu không nhìn hẩn.

Có phải hay không hiện tại nam nhân đều lưu hành trò chơi mập mờ? Nàng thực sợ chính mình lại phạm sai lầm, nghĩ đến hẩn đối với nàng có ý tứ. Tự động đem những lời này vứt ra sau đầu, nàng lấy mấy cây tăm trên bàn xé gói giấy, một cây bẻ gãy thành mấy đoạn ngắn.

Tình huống này nhàm chán như vậy, kỳ thật có thể nói lời tạm biệt rồi đi về nhà. Nhưng là nhớ tới lời dặn dò của Vạn Quý Phi trước đó, nếu muốn chọc người – nào – đó tức giận phải cùng nam nhân ra ngoài thì không thể trở về sớm.

Nếu Hoắc Duẫn Đình cũng chưa nói phải đi, vậy lại ngồi một lát đi dù sao nàng cũng không muốn trở về sớm như vậy, phải đối mặt với hẩn.

Thấy Đạm Dung không nói lời nào, Hoắc Duẫn Đình mắt nhìn chăm chăm đỉnh đầu của nàng. Nàng là nghe không ra ám chỉ của hẩn, hay là cố ý bỏ qua?

Người này không giống nữ sinh khác, như thế nào cũng không phản ứng. Là nàng tâm tĩnh như nước hay là hoa sớm có chủ?

Nữ sinh yên lặng không phải không tiếp xúc qua, nhưng giống nàng lạnh nhạt chẳng hề để ý như vậy, vẫn là lần đầu. Cũng không phải là đối với nàng có hảo cảm đặc biệt, chính là ở trước mặt nàng, hẩn giống như không cần lại giả vờ giả vịt, không cần lại lo lắng cái nhìn nàng đối chính mình, tựa như cho dù ở trước mặt nàng cõi sạch sẽ, nàng cũng sẽ bình tĩnh uống trà thưởng thức. Hẩn thế nhưng, cũng có vẻ hưởng thụ cuộc sống ở chung như vậy. [TNN: đời anh sẽ khổ...dài dài ^O^ Thất Thất là mẹ kế]

“Đúng rồi, như thế nào lần này không thấy vị bác sĩ hộ hoa sứ giả kia?” Lời nói ra, hẩn có vẻ rất thoải mái.

Đạm Dung dừng lại động tác trong tay, mới phát hiện hành vi nhàm chán của nàng đã muốn thăng cấp, đem bẻ gãy cây tăm rồi chính tề sắp thành một hàng. Tiện tay đem hàng tăm đánh tan, ngẩng đầu nhìn

lên, người ngồi đối diện còn đang nhìn nàng tựa hồ đang chờ đợi đáp án.

“Hắn không là hộ hoa sứ giả của tôi, chính là bằng hữu thôi.”

“A? Chính là bằng hữu sao? Rất có lòng nha, mỗi lần đều đưa cô đi bạn chuyện với hộ khách sao, hữu nghị như thế bây giờ rất ít.”

Đạm Dung không nghĩ đi đoán hắn nói lời này là có dụng ý gì, bọn họ còn chưa tới mức quen thân có thể chia sẻ tâm sự như vậy. Thói quen tính sơ túi lấy ra điện thoại nhìn xem, mới nhớ lại buổi chiều cùng Vạn Quý Phi trò chuyện một hồi sau đó căn bản không mua di động. Không biết hiện tại mấy giờ rồi, nàng trái phải nhìn xung quanh, không phát hiện quán cơm Tây này có treo đồng hồ.

“Nghĩ muốn cái gì?” Hoắc Duẩn Đình hiểu lầm nàng có yêu cầu, lập tức giơ tay lên muốn gọi phục vụ lại đây.

“Không, tôi muốn biết hiện tại là khi nào.” Đạm Dung vội vàng xua tay. Cơm ăn xong mất một khoảng thời gian, người bên trong quán cũng đã đi từ bao giờ hết rồi, nàng nghĩ hiện tại nên trở về.

“Nguyên lai trừ bỏ công tác, người thấy tôi thực buồn chán ngay cả nói chuyện phiếm cũng không chịu.” Hắn nhẹ nhàng thở dài, một bộ dáng thực thất vọng.

“A không phải, tôi là sợ đem Hoắc tổng người trở nên buồn đến chết mất bởi vì tôi không am hiểu cùng người trò chuyện.” Nàng cố ý làm bộ như thực kinh ngạc, Hoắc Duẩn Đình “Xích” một tiếng bật cười.

“Nói chuyện với cô rất thú vị, tôi càng ngày càng thưởng thức cô.” Hắn ôm ngực lưng dựa vào ghế, khoe mắt cười cong cong, làm như quả thật rất cao hứng.

“Cô thật sự cùng vị bác sĩ kia không quan hệ sao? Như vậy nếu tôi theo đuổi cô, cô sẽ đáp ứng không?”

Đạm Dung sửng sốt.”Hoắc tổng nói chuyện đều trực tiếp như vậy sao?”

“Trực tiếp sao? Tôi nghĩ nam nữ hiện đại đều nên như vậy. Vậy cô tưởng tôi như thế nào? Yên lặng bảo hộ cô, rõ ràng yêu đến chết cũng không nói ra, sau đó chờ ngày nào đó người bị nam nhân khác giành lấy, lại ảm đạm rơi lệ?”

Đạm Dung vì sao hắn nói rất giống với hình tượng của bác sĩ Vạn như vậy? Nam nhân này nói chuyện khí thế quá mạnh mẽ, phía trước còn tưởng rằng hắn là một người dịu dàng. [TNN: dịu dàng với người kia thôi ><]

“Cám ơn ưu ái của anh.”

“Đó là lời cự tuyệt sao?”

“Hoắc tổng người là vì thích ta, mới nói muốn theo đuổi ta? Người quả thật chính mình không là vì vui sao?”

Nàng cũng hỏi trực tiếp, Hoắc Duẩn Đình cảm thấy một tia buồn cười, bình tĩnh chậm rãi nói: “Bị nhìn ra rồi.”

Xem đi đây là nam nhân, nói cái gì làm cái gì cũng không sợ người ta bị oanh tạc, hành vi này không có trách nhiệm nha.

Hai người lặng lẽ ngồi một hồi, Hoắc Duẩn Đình lại chọn nói chuyện về đề tài thiết kế. Đạm Dung hiển nhiên phục hồi tinh thần rất nhiều, nói ra cho hắn nhiều đề nghị. Thời gian nhanh chóng trôi qua, trên bàn dần dần xuất hiện rất nhiều bình cà phê.

“Nói thật, tôi thấy tay cô lúc vẽ bản đồ cảm thấy thực thần kỳ, họa rất đẹp. Kỳ thật tôi mới trước đây thực thích hội họa, từng có giấc mộng sau khi lớn lên làm họa sĩ, đáng tiếc cuối cùng không thể không buông tha.” Miệng hắn tuy rằng nhẹ nhàng băng quơ, nhưng vẻ mặt có vài phần thốn thức.

“Vì sao phải buông tha?”

“Trong nhà việc buôn bán, hy vọng tôi theo.”

“À.” Nàng là vì cha mẹ ly hôn sau đó cảm xúc không được phát tiết, cho nên mới gửi gắm tình cảm cho hội họa. Khi đó căn bản không nghĩ đến quá xa, đến khi lên trung học mới phát hiện chính mình trừ có thể họa lung tung này nọ còn có năng khiếu, vì thế ghi danh vào học viện mỹ thuật.

“Tầng trưng bày đồ cổ là hứng thú duy nhất của tôi ngoài việc kinh doanh, bởi vì lúc trước, tôi rất thích những đồ vật xinh đẹp này.”

“Ừm?”

“Tôi trước đây học quốc họa.” (tranh Trung Quốc?)

“Ồ.” Rất hiếm, hiện tại người trẻ tuổi còn yêu nghệ thuật này.

Đạm Dung đang trầm tư, thanh âm của hắc hắc tai tiếp tục truyền đến.”Cha tôi không thích tôi theo hướng này, nói sẽ mê muội mất cả ý chí. Cho nên lần này khi trang hoàng tầng trưng bày, tôi cũng thừa dịp bọn họ không ở nhà mới bắt tay vào làm. Thực gốc đi?”

Nguyên lai mỗi người sau lưng đều có việc bất đắc dĩ. Điều kiện gia đình ưu việt như thế sẽ được an bài mọi chuyện tốt. Mà cuộc sống của nàng là đánh bậy đánh bạ. Đạm Dung nhợt nhạt cười, quyết định không phát biểu hay bình luận gì, làm tốt vai trò người nghe đi.

Hai người nói từ chuyện công tác chuyển tới hội họa, Hoắc Duẫn Đình rõ ràng so với lúc trước chân thành hơn rất nhiều, Đạm Dung từ trên mặt hắc hắc nhìn ra ánh sáng chói rọi không đồng dạng như trước, cà phê uống một tách rồi lại thêm một ly trà sữa.

Bất tri bất giác đêm dài trôi qua, khi Hoắc Duẫn Đình đưa Đạm Dung quay về gia uyển trên đường không còn bao nhiêu người đi. Hắc vòng đầu xe đi đến bên kia giúp nàng mở cửa xe, rất có phong độ thân sĩ.

“Cám ơn cô đêm nay cùng với tôi nói chuyện phiếm, cùng nói chuyện với cô thực nhẹ nhàng, không có áp lực.” Bất tri bất giác liền đem chuyện dưới đáy lòng không muốn người biết kia cũng nói hết cho nàng.

“Hoặc tổng quá khách khí, tôi tin tưởng sẽ có rất nhiều người nguyện ý nghe anh nói chuyện.”

“Bằng hữu có thể rất nhiều, nhưng tri kỷ khó cầu. Đương nhiên, có lẽ là do tôi tình nguyện nói ra? Kỳ thật cô đã không kiên nhẫn cả đêm? Vì hộ khách nói nhiều như vậy, có thể bỏ qua hay không?”

“Phốc!” Đạm Dung nhin không được cười ra tiếng, thật đúng là bị hắc hắc nói trúng tâm sự.”Kỳ thật, anh nghĩ về tôi tệ đến như vậy sao.”

“Thật cao hứng rốt cục có thể khiến cô cười. Có thể có được nụ cười của hồng nhan, tôi đêm nay cuối cùng không lãng phí nước miếng .”

“Hoặc tổng rất có tiềm năng nói đùa.” Đạm Dung lẳng lặng nhìn hắc hắc, vứt bỏ thân phận, địa vị, hắc kỳ thật cũng chỉ là người bình thường, cũng không phải như trong tưởng tượng cao không thể với.

“Tôi chân thành như vậy, lại bị cô nói thành...” Hắc hắc nhìn lên bầu trời đêm, bày ra vẻ đẹp đường cong của chiếc cằm, khóe miệng thần nhiên mỉm cười.

Hai người đứng ở trong không gian tối đen, bốn phía chỉ còn lại thanh âm động cơ ô tô chưa tắt, trên con đường ngọan đèn của đầu xe ngưng tụ phía trước, ai cũng không có ý rời đi trước.

Hơn nửa ngày, Hoắc Duẫn Đình mới giật mình thấy chính mình thế nhưng có điểm lưu luyến không rời, vì thế thanh thanh yết hầu nói: “Tốt lắm, toi đi đây, rảnh sẽ tìm cô nói chuyện phiếm, cô sẽ không cự tuyệt đi?”

“Có rảnh trong lời nói hắc hắc là sẽ không.”

“Điện thoại của cô khi nào thì có thể thông?”

“Tôi chuẩn bị tốt sẽ cho anh biết tin.” Dù sao bản vẽ sửa chữa xong còn phải đưa cho hắc hắc, tìm hắc hắc là tất nhiên .

“Ừ.” Hoắc Duẫn Đình cúi đầu chân đá đá tảng đá bên cạnh, vẫn có điểm lưu luyến. Đã rất lâu rất lâu, không cùng người nói chuyện thoải mái như vậy.

Thấy hần chậm chạp không đi, Đạm Dung đành phải chỉ chỉ phía sau.”Kia... Hoắc tổng, tôi đi về trước.”

“A, được.” Hoắc Duẩn Đình ngốc nghếch sững sờ trả lời, nhìn nàng cười vẫy tay, xoay người. Sau khi đi mấy thước xa, hần lại nhin không được kêu: “Đạm Dung.”

Nàng quay đầu: “Ừm?”

Hoắc Duẩn Đình nhìn nàng một lát, sau đó cười cười.

“Không có việc gì. Hy vọng lần sau gặp mặt, cô đừng lại xưng hô xa lạ Hoắc tổng như vậy, mà hãy kêu tên của tôi.”

Đạm Dung nghiêng đầu lo lắng vài giây, cũng nhe răng cười, gật gật đầu.”Tốt.”

Nói xong lại cùng hần vẫy tay nói lời tạm biệt, liền trực tiếp tiến vào tiểu khu, không lại quay đầu.

C

38. Chương 38

Buổi tối ánh trăng bị đám mây ngăn trở, như choàng một tầng lụa mỏng. Bóng đêm mờ lung, hoa viên tiểu khu yên tĩnh không tiếng động, phóng mắt nhìn xung quanh bể bơi tối thăm thẳm, chỉ có đường nhỏ bên cạnh lửa thừa vài tia sáng của đèn đường. Trong không khí mơ hồ không ngờ phảng phất một cổ hương hoa quế dễ ngủ, ngay trước cửa vào đối diện, có rừng cây hoa quế.

Đạm Dung dừng lại cước bộ, thật sâu hít một ngụm, mùi thơm quyến quanh cánh mũi, cho dù đáy lòng buồn phiền tích tụ, cũng trở thành hư không. Hần là đã khuya đi, đã không có di động, nàng ngay cả quan niệm thời gian cũng trở nên mơ hồ.

“Xem ra cô còn biết quay về chỗ cũ.”

Trong bóng đêm một đạo thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng bí mật mang theo trào phúng truyền tới, Đạm Dung nhanh chóng nhìn qua nơi phát ra thanh âm, một thân ảnh thon dài chậm rãi hiện thân dưới ánh đèn.

” Bác sĩ Vạn?” Đã trễ thế này, cư nhiên còn ở trong này tản bộ? [TNN: tản bộ? Bắt gian phu thì có!^^”]

“Hừ, cả đêm rồi nữ thần cũng đã trở lại!” Vạn Tuế cười lạnh một tiếng, vẻ mặt lộ vẻ khinh bỉ thản nhiên. Không nên ở đây chờ, nghĩ đến nàng trên đường một mình lo lắng không thôi, nên muốn ra đón nàng.

Đều ngọn đèn đầu xe kia rất mạnh, chiếu chói mắt như thế. Cho dù cách xa như vậy, trong cửa sắt tiểu khu, hần vẫn nhìn rõ ràng hai người. Nam ẩn ý đưa tình, nữ cười đến giống như hoa đào nở rộ, lưu luyến không muốn rời tựa như Lương Sơn Bá cùng Chúc Anh Đài mười tám lần đưa tiễn nhau, nhất thời trong lòng hần như bị dội đại bom liên tục.

Cơ hồ là từ khi nàng từ trung tâm rời đi v liền bắt đầu yên lặng chờ đợi. Muốn cùng nàng ăn cơm Tây ngẫu nhiên gặp mặt, lại thấy như vậy rất rõ ràng, tốt nhất là về nhà ăn. Ăn cơm xong sau tám giờ, nghĩ nàng hẳn là trở về không sai biệt lắm, vì thế làm nước mật hoa cúc. Ghé qua cửa hàng mua di động mới, tưởng tượng lát nữa nàng nhận được có thể thật cao hứng hay không? Bất quá với tính cách nàng, sợ là sẽ cự tuyệt.

Mang theo cảm giác bất an không yên này trải qua một giờ, trà đã sớm lạnh nhưng vẫn như cũ không thấy bóng người. Hần bắt đầu đứng ngồi không yên, chạng vạng sáu giờ đến hơn chín giờ, ba tiếng đồng hồ, bọn họ rốt cuộc bàn bạc cái gì? Biết rõ điện thoại của nàng không có, vẫn chưa từ bỏ ý định bấm vài lần dây số quen thuộc kia, nghe tới thanh âm giọng nữ lạnh lùng thì buông di động xuống.

Có một khắc xúc động khiến cho hần cầm lấy chìa khóa xe vọt vào thang máy, muốn trực tiếp lái xe đi đến chỗ quán cơm Tây kia. Nhưng là đến bãi đỗ xe hần lại hối hận, sợ nàng phiền chán vì thế đành phải trở lại hoa viên tiểu khu, tiếp tục chờ.

Thăng đến khi mọi người tản bộ một vòng đi về nhà, bên trong phòng đèn mở cạnh cửa sổ cũng tắt, khi bảo an tuần tra chiếu đèn pin vào hần vài lần, nguyên bản quyết tâm tích trữ muốn bộc bạch, rốt cục đang không ngừng đấu tranh trong lòng. Mà đối lấy lại là nàng tươi cười sáng lạn với kẻ kia.

Không phải thích hần sao? Vì sao quay đầu lại có thể đối với nam nhân khác cười vui vẻ đến như thế. Cũng khó trách, Hoắc tổng kia thật sự là nam nhân không sai, cao lớn, có tiền, tiêu chuẩn phú hào. Nữ nhân nguyên lai đều như vậy, tìm được kẻ tốt hơn thì lao đầu vào, ngay cả lúc trước nói qua cái gì cũng quên không còn một mảnh. [TNN: **chém chém, bổ bổ**kháo! Nói nè Tuế Tuế...ghét]

Hần hận, hận chính mình thế nhưng lo lắng nàng trẻ như vậy trở về có thể hay không xảy ra chuyện ngoài ý muốn, còn ngây ngốc nghĩ tới việc muốn đi đón nàng.

Nhìn đến ánh mắt không có thiện chí kia, Đạm Dung xác định hần là tự tìm chuyện. Không nghĩ đi để ý tới hần vì sao lại không hờn giận, trẻ như vậy không ngủ khiến mắt của nàng sắp sửa rơi xuống. Hai ba bước lướt qua hần, đi đến cửa vào. Mới đi được một nửa, cổ tay liền bị túm lại.

”Làm gì đi nhanh như vậy?” Khi nói chuyện mang theo một chút thờ dốt, ngữ khí hung ác, giận giữ, người không biết còn tưởng rằng là trượng phu bắt lão bà đi đêm về.

Đạm Dung nhú mày, cúi đầu nhìn cái tay bị xiết chặt kia. Hần nắm rất chặt, cho nên nàng đau đớn. Kéo kéo, hần càng tăng thêm lực. Ngắc đầu phát hiện, hần trừng mắt nhìn mình trong mắt hần ý thật sâu.

“Anh đây là làm sao?” Lần đầu tiên bị hần đối xử hung ác như vậy, tâm lý Đạm Dung lập tức phản kháng. Nàng có thể nhận cự tuyệt của hần, nhưng quyết sẽ không chịu được chuyện hần cố tình gây sự.

“Không phải nói là bàn bạc phương án? Có tất yếu đi đến khuya khoắt sao? Còn không nở chia tay?” Hần gắt gỏng, ngữ khí càng nói càng nặng, ngọn đèn ngoài cửa chiếu ra bộ dáng dữ tợn của hần, một vẻ mặt trước đây chưa từng gặp, giống như hần đã biến đổi vậy.

Nguyên lai là bởi vì của nàng đêm khuya mới về, hần là đang ghen sao? Nguyên lai lời nói của Vạn Quý Phi đều không phải là vô lý, tìm một nam nhân kích thích kích thích hần, như vậy sẽ bùng nổ. Nghĩ vậy, ngữ khí Đạm Dung hơi dịu đi.

“Cơm nước xong hàn huyên một hồi, nói chuyện liền quên thời gian.” [TNN: chị Dung...chị nghĩ là dịu đi à? ^^]

“Cô có biết hiện tại mấy giờ? Nhanh một chút!” Hần to giọng lên án, cũng không cần thận nghĩ xem chính mình lấy cái thân phận gì. Chỉ nói chính mình đợi cả đêm, còn thấy được nàng đối với nam nhân khác vui vẻ trò chuyện, mà nàng lại chưa từng cười với hần như vậy!

Đạm Dung bình tĩnh nhìn hần, đem toàn bộ biểu tình của hần thu vào đáy mắt. Tức giận liền chứng minh hần để ý, đáy lòng nàng nảy lên nhiều khoái ý, ngữ khí thoải mái có chút trên cợt.

“Nếu tôi biết bác sĩ Vạn anh đang đợi tôi, tôi sẽ sớm một chút trở về.”

Hần tức thời ngẩn người.”Toi... Tôi nào có chờ cô!”

“Không có chờ tôi vậy anh ở đây làm gì?” Bởi vì so với hần đứng cao hai cái cầu thang, nên nàng nhìn thẳng vào mắt hần. Nàng đang đợi, chờ hần thổ lộ.

Nhưng là Vạn Tuế chẳng những không tỏ vẻ, còn phản xạ bỏ tay nàng ra, tránh đi chất vấn của nàng, tiếp tục lấp bắp nói: “Tôi... Tôi ngủ không được, xuống dưới đi một chút mà thôi.”

“Thật sự?” Có điểm thất vọng.

“Là... Đương nhiên!”

Vẫn là không chịu thừa nhận, nam nhân này thật sự chậm chạp đến mức tận cùng. Nàng xoa xoa cổ tay phiểm hồng, quyết định hạ giọng mạnh, ngoài miệng càng thêm nghi hoặc: “Kia một khi đã như vậy, anh vì sao tức giận như vậy? Tôi đêm khuya về cùng anh có quan hệ gì đâu?”

“Cô... cô ở tại nhà của tôi, tôi không nên quan tâm khách trọ của mình sao?”

Liên tục phủ nhận, Đạm Dung cũng phát hỏa, ngữ khí liền cũng lạnh lẽo, cứng rắn lên.”Có quy định khách trọ không thể về nhà trễ sao? Bác sĩ Vạn, trừ bỏ thân phận chủ cho thuê nhà này, anh không là gì của tôi, hôm nay cho dù tôi không trở về nhà, anh cũng không nên xen vào. Xin thu hồi ngang ngược của anh đi, đừng nữa đối với tôi hô to gọi nhỏ.”

“Cô!” Hắn nhất thời rơi vào đường cùng, căn bản không thể tiếp tục nói gì hơn. Đúng vậy, hắn căn bản không phải là gì của nàng a! Bọn họ nhiều nhất cũng chỉ là quan hệ chủ cho thuê nhà cùng khách thuê, hắn làm gì quản nhiều như vậy!

Nhưng là từ dưới đáy lòng lửa giận che lấp lý trí của hắn, hắn nắm chặt quyền, mặt lộ ra vẻ hèn mọn, thanh âm leng keng hữu lực: “Tôi là không thể quản cô. Chính là tôi kỳ quái, vì sao mấy ngày hôm trước mới ôm tôi chết đi sống lại nói tôi là người trong lòng, đối với Hoắc tổng kia lại là một vẻ mặt háo sắc. Phía trước giả dạng thanh cao như vậy, nguyên lai đều là giống như thật.

May mắn tôi không có đáp ứng, nếu không hôm nay liền đội nón xanh. Nguyên lai cái cô gọi là thích, chính là ông lão đánh cá tung lưới. Gặp một cái, yêu một cái, cô không biết là chính mình thích thực rởm mặt sao?”

Nghe xong lời nói của hắn một phen, Đạm Dung chỉ gắt gao cắn môi, nửa câu cũng nói không nên lời. Không biết cô gái khác nghe được đối tượng trong lòng mình nói lời thương tổn như vậy, sẽ là cái phản ứng gì, sẽ điên cuồng khóc sao? Sẽ giải thích sao?

Thời tiết ở năm trước là tiết trời ẩm áp, nhưng là ban đêm vẫn có gió nhẹ thoáng qua. Giờ phút này gió thổi qua đây, còn mang theo đến hàn khí thấu xương. Nàng hai tay ôm chặt thân thể, thu hồi ánh mắt vốn dừng lại ở trên người hắn, ngơ ngẩn nhìn hắc ám bên ngoài.

Đêm tối không người, thanh âm của hắn như mũi tên xuyên sâu vào tim, mỗi từ mỗi câu khiến người ta thương tích đầy mình.

“Giống cô, nữ nhân như vậy đứng núi này trông núi nọ, thật đúng là không xứng nhận được sự quan tâm của tôi!”

Thân thể đã muốn chết lặng, nguyên lai nàng còn có thể bị phán tội là đứng núi này trông núi nọ. Nên khóc, nếu lúc này có thể rớt xuống vài giọt nước mắt, nói không chính xác có thể tranh thủ vài điểm đồng tình. Nhưng nàng khóc không được, nàng không phải cái người dễ dàng yếu đuối như vậy. Nhưng là cái loại thất vọng mãnh liệt này, xỏ xuyên qua thần kinh trên người.

Vì sao thích hắn, lại đem cảm tình đặt trên một người yếu đuối, chậm hiểu, không dám thừa nhận cảm tình chính mình như vậy? Thực ngốc, thật sự rất choáng váng! Nàng nghiêm mặt, cười khổ lắc đầu.

” Bác sĩ Vạn, tôi thực hối hận vì nói qua thích anh.”

Thần nhiên thốt lên một câu, giống như một đao trí mạng, đem Vạn Tuế hoàn toàn đánh tỉnh. Hắn cả người run lên, sững sờ ngẩng ngốc nhìn nàng, mới giật mình nhớ lại vừa rồi chính mình nói chớ má gì đó. Hắn ở làm gì? Vốn định đêm nay cùng nàng giải bày cõi lòng, nhưng là đến khi nhìn thấy nàng cùng Hoắc Duẩn Đình vui vẻ cười nói, hắn liền hận nghiêng rằng nghiêng lợi.

Là xuất phát từ tự ti cũng tốt, không đủ tin tưởng cũng tốt, cái nam nhân kia tùy tiện hai câu liền khiến nàng cười rộ lên, mà mỗi khi nàng nhìn hắn cũng chỉ có một mặt than. Hắn thật sự thực rất căm tức, bị chất vấn vài câu càng không thể quản cái miệng mà nói ra lời gây nên thương tổn cho nàng.

“Tôi...”

Hắn muốn nói câu thực xin lỗi, nói lời này căn bản không phải thật tình, hắn chính là ghen tị, ghen tị hai người bọn họ thoát nhìn hài hòa như vậy. Đáng tiếc nàng đã xoay người, run run nói: ” Bác sĩ Vạn, nếu tôi từng làm chuyện gì khiến cho anh không thoải mái, ô nhiễm ánh mắt tôn quý của anh, quấy rầy thanh tĩnh của anh, thực thật có lỗi, tôi cũng không phải cố ý. Cảm ơn anh chiếu cố tôi cho tới bây giờ, quấy rầy lâu như vậy...” Nàng cắn răng dừng một chút, nước mắt đã muốn kéo xuống.

“Ngày mai, tôi sẽ tìm chỗ chuyển đi.”

“Tôi không phải...”

“Thực xin lỗi, tôi mệt chết đi, xin cho tôi ở lại nhà anh quấy rầy một đêm.” Nàng cường ngạnh cắt đứt lời nói của hắn, sau đó kéo bước chân trầm trọng xuyên qua cửa thủy tinh phía sau, thật nhanh đi tới, cả người cơ hồ hồng mắt. Vì sao lại như vậy? Không phải muốn hắn nhanh chóng bộc bạch sao? Vì sao lại bị thương tổn như thế? Tình yêu thực không phải cái gì tốt, nhất là thích thương một người không cần mình, bị thương khổ sở giống như thế là tất nhiên. Đạm Dung, không cần thích thương bất luận kẻ nào, đừng nữa làm cho những người khác lại có cơ hội thương tổn người.

Vạn Tuế nhìn thân ảnh của nàng cho đến hoàn toàn biến mất, vẫn còn ngơ ngác không xác định được phương hướng. Giống như chỉ trong khoảnh khắc, liền làm nước đổ khó hốt lại. Thất bại ô mầu, rất muốn dùng sức hai bàn tay ôm lấy nàng lại. Đời này, hắn không hối hận quá như thế.

39. Chương 39

Cả đêm trần trọc không ngủ, trong đầu đều là một sự kiện — chuyển nhà, lúc trời còn chưa sáng, Đạm Dung liền xuất môn. Ngày hôm qua xem qua tờ quảng cáo cho thuê vẫn còn mới mẻ, nàng chạy tới phố kia, lại nhìn đến tờ giấy màu hồng bị mất đi một miếng, quan trọng nhất là điện thoại liên hệ thiếu số.

“Tiểu cô nương, muốn thuê phòng sao?”

Đang buồn bực hết sức, phía sau đột nhiên vang lên một giọng nữ, Đạm Dung phút chốc quay đầu lại, thấy một a di trung niên đối diện nói chuyện với nàng, vì thế trả lời: “Vâng, bất quá không có số điện thoại.”

“Là nha, ngày hôm qua buổi sáng mới mất, cũng không biết người nào thiếu đạo đức làm chuyện tốt. May mắn ta đi ra nhìn thấy, xem ra người gặp may.” [TNN: !^!]

Nguyên lai nàng là chủ cho thuê nhà.

“Nhà của ta năm trước phòng ở mới xây dựng lại, rộng rãi sáng sủa sạch sẽ, hoàn cảnh thuận tiện. Có siêu thị, chợ gần đó, giao thông lại phương tiện, bảo đảm người vừa lòng.”

Chủ cho thuê nhà nói đến mặt tươi như hoa, đem nhà nàng tán thưởng tận chín tầng mây xanh, Đạm Dung phản cảm nhất loại này, nhưng là đang vội vả muốn chuyển đi nên cuối cùng cũng đáp ứng đi xem.

Qua mấy cái phố lớn ngõ nhỏ, mới đến được phòng ở nghe nói tốt lắm. Kỳ thật cũng là cao ốc bốn tầng cao độc lập với nhà dân, vẻ ngoài vừa thấy là biết phòng cho thuê, cái loại này không lừa được người. Từ cửa đi vào, đi lên thang lầu âm u sau đó là một cái đường hẹp thật dài.

“Đền còn chưa có treo lên, bởi vì công nhân đều nghỉ năm mới, hai ngày sau sẽ trở lại làm .” A di vừa nói vừa mở ra cửa phòng tầng hai.

“Bên này là hướng phố, một phòng ngủ một phòng khách, phòng tắm độc lập với phòng bếp, còn có ban công nhỏ.”

Là một phòng ngủ một phòng khách không sai, nhưng là phòng không lớn, phóng chứa chiếc giường 1m5 cùng tủ quần áo nhỏ nhỏ liền không còn thừa bao nhiêu, nhưng thật ra phòng khách cũng rộng rãi chút. Bởi vì là xây mới, trong phòng thực sáng, buổi sáng ánh ban mai có thể tiến vào.

Ngoài phòng, ngã tư đường có cái quả cầu lông nho nhỏ, mấy cái cây cọ theo gió nhẹ lay động, tầm nhìn xem như trông trải, Đạm Dung cũng vừa lòng.

“Tiền thuê một tháng bao nhiêu ạ?”

“Sáu trăm, thực rẻ đi!”

Liền chỉ có một khung giường cùng tủ quần áo, nếu muốn chuyển vào, còn phải mua rất nhiều thứ khác. Đạm Dung nghĩ nghĩ, lắc đầu.”Rất đắt, bên trong cơ bản trống không, hơn nữa ta cũng không cần không gian lớn như vậy.”

“Ai nha không đắt, người có biết hiện tại phòng thuê cao tới cỡ nào? Ngày hôm qua tờ quảng cáo cho thuê, mới một ngày liền có mấy cái người trẻ tuổi đến xem qua, lầu 3 cách vách hai cái phòng đều đã được người

ta thuê . Hơn nữa nơi này được quản lý, có mật mã mới có thể đi ra vào, còn có trang bị cameras, đảm bảo an toàn khách trọ.”

“Nhưng là nơi này trống rỗng, bình nước nóng, điều hòa, tủ lạnh toàn bộ đều không có, nếu ta chuyển tiến vào, còn phải chi thêm một khoản lớn.” Nghĩ vậy liền đau đầu, ngày nào thì không cần phải lo lắng mấy thứ này nữa.

“Vậy người muốn như thế nào?” Chủ cho thuê nhà nhìn nàng.

Đạm Dung lo lắng, “Người trang bị thêm đồ gia dụng một chút đi.”

“Như vậy a...” A di ngẩng đầu lên, thông thả đi vài bước, “Kia tiền thuê nhà muốn thêm chút nga, còn có, ký hợp đồng thời gian ít nhất một năm, bằng không ta sẽ mệt .”

Kết quả Đạm Dung cuối cùng cũng đồng ý, còn thảo luận tốt muốn trang bị thứ gì thêm nữa. Ký tốt hợp đồng, thanh toán hai tháng tiền thuê, chuyện phòng ở liền quyết định như vậy.

A di nói đèn điện còn chưa có trang bị tốt, ít nhất ngày mười tháng giêng mới có thể xong, cho dù Đạm Dung hận không thể ngay lập tức chuyển vào, thế nhưng vẫn phải đợi một hồi.

Hết thấy chuẩn bị đều tốt đã đến giữa trưa, bởi vì nơi này gần công ty, Đạm Dung cũng quen thuộc với cảnh vật chung quanh, quán ăn gần đây vẫn còn nghỉ ngơi, nàng phải đi một đoạn rất xa mới tìm được chỗ giải quyết bữa trưa .

Sau giữa trưa mặt trời vẫn như cũ mãnh liệt, nàng chậm rãi trở về gia yến. Hôm nay tâm tình so với ngày hôm qua còn nặng nề hơn, nghĩ đến trong khoảng thời gian này đối mặt không tránh khỏi bị thương. Quen trôi nổi cũng từng muốn dừng lại, đáng tiếc không có nơi nào thể cho nàng cập bờ.

Trở lại nơi từng bị nàng xem như nhà, trong phòng thực yên tĩnh, hiển nhiên không có người. Đẩy ra cửa phòng, một mảnh giấy nằm chễm chệ trên mặt đất.

Thực xin lỗi!

Nhìn ba chữ này, nàng cười gượng ép. Ngay cả cảm giác áy náy mông lung ấy cũng mịt mờ như vậy, nàng xem như đã hiểu . Đã không có cảm giác, cho dù nói xin lỗi thì có ích gì?

Đã bị tổn thương, không phải tùy tiện nói xin lỗi liền có thể xóa đi. Có lẽ hẳn chính là vì bản thân nói năng lỗ mãng nên ảo não, cũng không có cái ý tứ gì khác, cho nên người vẫn là đừng nên nghĩ nhiều.

Tiện tay đem quần đến một góc, Đạm Dung bắt đầu đóng gói. Đồ đạc thật sự không nhiều lắm, đem quần áo trong tủ thu vào ba lô, kéo khóa xong, lại suy sụp ngồi trên giường.

Còn có sáu ngày nữa, nàng thu thập sớm như vậy làm gì? Cứ mỗi lần nghĩ đến việc phải đối mặt với hắn, nàng liền muốn chạy trốn. Rút chi phiếu ra đặt ở một bên sườn của ba lô. Được rồi, trong khoảng thời gian này chi phí, hay là dùng khoản thu nhập kiếm từ Hoắc tổng kia để tiêu tốt lắm.

Nghĩ vậy, nàng lập tức mở laptop ra, tra xét chút tư liệu. Tết âm lịch mùa thịnh vượng đã qua, vé máy bay giá cao như vậy. Mục tiêu là Hải Nam, nàng đặt hai vé, một lượt đi, một lượt về. Chuẩn bị tốt nhắc ba lô lên, xuất phát.

Rút ra chút tiền mặt, làm hộ chiếu, mất hơn hai giờ rốt cục cũng đặt chân tới sân bay thành phố G. Bởi vì một đêm trên máy bay, một giờ đi tìm đường, đi đến Hải Nam đã là đêm khuya.

Gọi điện thoại đặt chỗ trong khách sạn, mới biết được lúc này giao thông công cộng đã ngừng, một thân một mình lại không dám lúc này ngồi trên xe taxi, vì thế đành phải ở trong sân bay đợi tới bình minh rồi lại xuất phát.

Sanya thời tiết ẩm áp, Đạm Dung cởi áo khoác đặt một bên. Sân bay trong đại sảnh trống trải hơn nửa giờ trước còn có một nhóm người, hiện tại chỉ còn thừa thớt vài cái đầu.

Từ cửa thủy tinh nhìn ra bên ngoài cũng là một mảnh tối đen, u ám vẫn không khiến nàng sợ hãi. Thói quen một người du lịch, cũng là thói quen cô độc.

Kỳ thật chỉ cần thói quen, tịch mịch thật sự không tính cái gì. Ở nhà bác sĩ Vạn trụ một tháng, bị chiếu cố cẩn thận, thiếu chút nữa làm cho nàng đã quên loại cảm giác này. Quá mức tham lam sự ấm áp chỉ khiến cho con người ta trở nên yếu đuối, như chú chim nhỏ ở trong lồng, trở về thiên nhiên sau đó liền học phương thức tự lực cánh sinh.

Đạm Dung, thanh tỉnh đi!

Ánh mắt mơ hồ một hồi, lại mở ra nhìn bên ngoài cửa sổ, mặt trời đã bắt đầu thức giấc đi ra. Nàng nhìn đồng hồ điện tử, đã hơn sáu giờ sáng rồi, rốt cục cũng có thể đi rồi.

Du lịch có thể làm cho lòng người nhẹ nhàng, nhất là ở Hải Nam xinh đẹp này, thành phố của biển. Gió biển nhẹ mà mát rượi, mang theo hương vị biển, bước chậm dọc theo bờ cát, phơi nắng a phơi nắng, xem mặt trời mọc lại ngắm nhìn mặt trời lặn, đều làm cho lòng người ta say mê, xua tan phiền não. Tuy rằng chỉ lưu lại ba ngày ngắn ngủn, nhưng chữa thương như vậy là đủ rồi.

Mồng chín đầu năm, nàng đặt vé máy bay trở về lúc chạng vạng 6 giờ rưỡi. Bên đường đi bộ xe taxi đứng gần đó, trên đường nhộn nhịp chật ních người, có người đi ăn hải sản bằng xe ba bánh [? xích lô], Đạm Dung cự tuyệt sau đó có điều giác ngộ đem ba lô quay trước ngực.

Đến sân bay đã là năm giờ, nàng vội vàng đi đăng ký, ai ngờ mới kéo khóa ba lô ra, liền phát hiện ví tiền thể nhưng lại không cánh mà bay. Lại soát lại túi trên người, vừa rời từ phòng thanh toán về tiền lẻ hoàn hảo vô khuyết, nhưng ví tiền không còn bóng dáng.

Lại bị trộm? Vừa rồi khóa ba lô kéo vẫn chưa khép lại hoàn toàn! Trong ví tiền có chứng minh, chi phiếu, mấy trăm tiền mặt, còn có vé máy bay. Tiền không phải trọng điểm, không có chứng minh, nàng đăng ký như thế nào?

Nàng trợn mắt há hốc mồm đứng ở chỗ kiểm soát vé, nhất thời không biết làm như thế nào cho phải. Người xếp hàng phía sau chờ đợi đẩy nàng, nàng dời đi, đi đến chỗ ngồi cách đó không xa ngồi xuống.

Trấn định! Nhất định nhất định phải trấn định, đừng rối loạn! Ngẫm lại, ví tiền sử dụng cuối cùng ở đâu? Ngồi xe? Không không, nàng trực tiếp dùng tiền lẻ ở trong túi quần. Đó là ở phòng thanh toán? Lúc ấy nàng đem ví tiền để vào ba lô, sau đó rời đi khi đó bên người không có người. Kia... Khẳng định là khi ở chỗ đón xe taxi, lúc ấy người thật nhiều.

Nghĩ vậy, nàng cảm thấy toàn thân đóng băng, mồ hôi lạnh từ thái dương một giọt lại một giọt đi xuống. Bên người tiếng người ồn ào, mà nàng chỉ nghe đến thanh âm “Ông ông ông” ù tai. Như thế nào xui xẻo như vậy? Một cái tết âm lịch bị móc túi hai lần, một lần còn có thể đi trở về, nhưng còn bây giờ thì sao? Nàng ngẩng đầu, con đường phía trước thật quá mờ mịt.

Không được! Nàng lại gỡ ba lô ra, trừ bỏ ở một bên sườn trong gói to tìm được điện thoại, còn lại vẫn không thu hoạch được gì. Lập tức chạy vội đến quầy phục vụ, cùng tiếp viên thuyết minh tình huống chính mình, nhưng đối phương thực minh xác nói cho nàng, không có chứng minh căn bản không được giải quyết, cũng không được qua cửa kiểm tra an ninh.

Đạm Dung thân mình héo úa đi trở về khu chờ, bên tai radio liên tục lặp lại thanh âm thúc giục lũ khách đăng ký, cách đó không xa vài lá cờ của đoàn hướng dẫn du lịch lũ hành bay lên. Nàng ôm đầu, cố gắng nghĩ biện pháp, sau đó đứng dậy chạy về phía điện thoại công cộng.

Bấm dãy số xong, nàng càng không ngừng lấy tay chỉ gõ mặt bàn. Mau tiếp! Mau tiếp! Nhưng là điện thoại tự động ngắt đứt, chủ nhân dãy số vẫn là không có tiếp.

Sư huynh người lại chạy đi đâu? Đạm Dung cúi đầu, nắm chặt quyền, đầu run nhè nhẹ.

Vừa quay lại dãy số, vẫn như cũ không có người tiếp. Đạm Dung mắt nhấp nháy, thời điểm rắc rối nhất, nàng nhưng lại tìm không thấy người có thể hỗ trợ. Một lúc lâu, rốt cục cũng bấm dãy số kia.

“A lô ?”

“Tiểu Phi...”

“A! Tiểu Dung? Người mấy ngày nay đã chạy đi đâu? Ca ta phát điên tìm người khắp nơi! Các người tối hôm đó có phải lại âm ỹ hay không? Hắn ngày đó giống như quỷ ...” Vạn Quý Phi cảm xúc dị thường kích động, nói không ngừng.

“Tiểu Phi ngừng một chút, trước hãy nghe ta nói!” Đạm Dung không thể không đánh gãy nàng.

“Ừ, người nói đi nói đi!” Vạn Quý Phi rốt cục cũng cho nàng nói chuyện.

“Như vậy nè, ta hiện tại ở sân bay Hải Nam, nhưng là ví tiền bị trộm, tiền cùng chi phiếu chứng minh thư toàn bộ đều mất hết, người có thể gọi điện thoại giúp ta đặt vé xe lửa hay không?” Đây là biện pháp duy nhất nàng có thể nghĩ đến, tiền trên người hẳn là đủ đến nhà ga đi.

“Cái gì? Người thế nhưng đi Hải Nam? Khó trách chúng ta tìm không thấy người. Chậm đã, người nói người bị trộm ví tiền? Tiền cùng giấy chứng minh cũng mất, muốn ta giúp người đặt vé xe lửa?”

“Ừ.” Đạm Dung nhấn nài nghe nàng giống hết con vẹt lặp lại lời nói của mình. Mau trả lời đi, bằng không nàng thật sự không có cách nào a .

“Người trước giúp ta đặt vé đi, ta nửa giờ sau lại gọi điện thoại cho người.” Nàng nói xong liền cắt máy, bởi vì sợ điện thoại hết tiền.

“Chậm đã! Đặt vé là có thể, nhưng người không có giấy chứng minh, như thế nào lấy vé?”

Vạn Quý Phi một lời liền đem hi vọng cuối cùng của Đạm Dung dập nát, nàng thật ngốc, chỉ nhớ kỹ vé xe lửa không cần chứng minh thư, lại đã quên mất lấy vé làm sao.

“Kia... Làm sao bây giờ?” Thì thảo nói xong, thật sự tuyệt vọng.

“Tiểu Dung... Người đừng ngắt máy, chờ ta một chút!” Ngay sau đó đầu dây bên kia truyền đến “Đặng đặng đặng” âm thanh chạy bộ, sau đó nàng nghe được Vạn Quý Phi thở phò phò lớn tiếng kêu “Ca”, lại lầm bầm nói chuyện gì đó.

Điện thoại bỗng dưng bị đoạt đi, thanh âm kia quen thuộc mang theo khẩn trương, thật cẩn thận từ xa truyền đến: “Đạm Dung?”

Nàng nói không nên lời đó là loại cảm giác như thế nào. Kỳ thật khi Vạn Quý Phi kêu ra “Ca” kia, lòng của nàng liền hung hăng thất lại. Thời điểm bất lực nhất, người đầu tiên nàng nghĩ đến chính là hắn, nhưng là đêm đó hắn nói chuyện đã thương người vẫn quanh quẩn bên tai, không nghĩ lại nhờ cậy hắn, lại vẫn hy vọng nhận được quan tâm của hắn. Thật sự rất ngốc, Đạm Dung che nhanh miệng, cố gắng tránh cho hắn nghe được chính mình đang khóc thút thít.

Vạn Tuế nghe được âm thanh nức nở rất nhỏ kia, không thể tưởng tượng nàng hiện tại bằng hoàng cỡ nào, áp lực vừa mới bốc lên trong nháy mắt liền hạ xuống.

“Nói cho tôi biết, cô ở đâu?”

Đạm Dung ngẩng đầu lên, không tiếng động hít hít mũi, chỉ tiết trả lời: “Sân bay Phượng Hoàng, Hải Nam.” Lúc này, thật sự không thể thanh cao .

Sau một lúc lâu, hắn tiếp tục lấy trầm thấp hỏi lại: “Vị trí cụ thể ? Tỷ như mấy cửa đăng ký bao nhiêu?”

Đạm Dung quay đầu nhìn bên ngoài, nước mắt mơ hồ lờ mờ, nàng lau nhẹ hai mắt, nức nở trả lời: “13.”

Vạn Tuế thật sâu hít vào một hơi, ôn nhu nói: “Ngồi ở bên kia chờ tôi, chớ có đi đâu. Còn có, cô trên người có tiền không?”

“Chỉ có mười đồng.”

“Đi mua chút gì ăn đi, đừng để bị đói. Nếu lạnh, nhớ rõ mặc đủ quần áo. Ai tới đến gần đều không cần để ý, chờ tôi...”

Không đợi hắn nói xong nói, điện thoại đã vang lên một chuỗi cấp tốc “Đô đô” —hết tiền .

Nàng cầm phone, trong đầu càng không ngừng lặp lại : Hắn nói hắn đến, hắn nói hắn đến...

40. Chương 40

Ngồi ở khu nghỉ ngơi trước quầy đăng ký 13, hai mắt Đạm Dung mờ mịt nhìn phía trước. Bốn phía là những gương mặt xa lạ qua lại, tiếng người gọi nhau ầm ĩ không ngừng, mà nàng dường như không nghe thấy.

Đáy lòng có chút mờ mịt, một cái tết âm lịch bị trộm hai lần, có thể nói nàng rất rất xui xẻo, nhưng xét đến cùng là do chuyện tình cảm khiến cho nàng mất đi sự cảnh giác. Từ nhỏ đến lớn có thói quen độc lập đột nhiên gặp tình huống như thế này, thế nhưng lại giống hệt tiểu cô nương không nhà để về, cảm thấy bản thân mình bất lực chỉ biết khóc nức nở, khi nào thì bắt đầu hẳn đối với nàng lại có sức ảnh hưởng lớn như vậy?

Từ khi ví tiền bị trộm cho đến bây giờ, cứ mù mịt không kịp bình tĩnh suy xét rõ ràng mọi chuyện đã phát sinh. Trừ bỏ sư huynh, nàng kỳ thật còn có thể tìm Linh Lung, tìm Tam tiện bọn họ, bằng hữu của nàng mặc dù không nhiều lắm nhưng ít nhiều vẫn có.

Nhưng vì sao lại gọi cho Vạn Quý Phi? Có phải từ sâu đáy lòng vẫn luôn hy vọng hẳn biết được tình huống của nàng hay không? Hy vọng hẳn có thể khẩn trương, hẳn đau nàng?

Ha, nàng cười khổ. Đứng trước tình cảm con người ai cũng cúi đầu cả, Đạm Dung khi người đối mặt với hẳn kỳ thật người một chút cũng không bình tĩnh, người then với danh hiệu tiểu thư bình tĩnh này.

Nàng cong người, hạ thắt lưng đem mặt vùi giữa hai chân, tay gắt gao ôm tay, trong đầu không ngừng lặp lại vấn đề, nhiều lần tự giễu.

Ngay tại khi Đạm Dung rối rắm giây dựa đồng thời Vạn Tuế lúc này đã lái xe phóng thẳng đến sân bay thành phố G. Vượt qua đường hầm cao tốc mất khoảng một giờ, sau khi tới sân bay vội vàng mua vé máy bay đến Hải Nam. Khi hẳn ở trên trời cao ba vạn thước vẫn có chút không dám tin chính mình thế nhưng có ngày chơi loại tốc độ thần tốc này.

Nguyên lai chỉ cần mọi chuyện phát sinh mà đối tượng là nàng, hẳn liền điên cuồng như vậy. Bên tai ầm ầm có thể nghe thấy giọng nói nghẹn ngào, tuy rằng rất nhỏ nhưng vẫn là khiến tâm của hẳn vỡ vụn.

Đêm đó sau khi về nhà, hẳn ở bên ngoài phòng của nàng đứng cả đêm. Hẳn hận chính mình giống một đứa bé trai xốc nổi, rõ ràng muốn thổ lộ thế nhưng biến thành thương tổn. Tâm tình của nàng khẳng định triệt để tổn thương, nghĩ lại tình huống lúc đó, ngay cả hẳn đều cảm thấy lòng chua xót. Hẳn làm sao có thể dằn độn như vậy?

Biết nàng thức dậy trễ cho nên sáng hôm sau hẳn chỉ dám để mảnh giấy vụng trộm trước cửa phòng nàng viết ba từ "Thực xin lỗi" hy vọng nàng sau khi tỉnh lại trước tiên nhìn đến lời xin lỗi của mình.

Cơm trưa quả nhiên nàng bỏ lỡ, hẳn cũng không dám đi gõ cửa. Thừa dịp nàng chưa rời giường, hẳn vội vàng ra ngoài một chuyến. Cô nương cửa hàng bán hoa nói là nữ hài tử đều thích hoa chỉ cần chân thành xin lỗi, mọi lỗi lầm lớn nhỏ đối phương đều nhất định sẽ tha thứ.

Cho nên hẳn cầm bó hoa hồng thật bụi trên đường trở về cảm thấy thực không tự nhiên, nhưng vì khiến nàng vui vẻ trở lại, hẳn vẫn kiên trì chống đỡ. Kết quả sau khi về nhà đợi đến khi mặt trời lặn, mới giật mình cảm giác như trong phòng không có người.

Nàng chuyển đi rồi? Ý tưởng này khiến hẳn sợ tới mức không để ý có phù hợp với lễ nghĩa hay không, tông cửa đi vào trong phòng nàng. Trong phòng có bị dấu vết thu dọn quần áo, trên giường chăn không thấy, chỉ có hai cái túi du lịch nằm ở góc tường.

Đồ vật mọi thứ còn ở đây, nhưng chứng minh nhân dân không có a. Hẳn lòng như lửa đốt tìm khắp chung quanh, nhưng là mờ mịt giữa biển người, hẳn cũng không biết tới nơi nào mới có thể tìm được tung tích của nàng. Khi đó mới phát hiện, chính mình hiểu biết về nàng thật sự quá ít, nếu nàng rời khỏi đây là một sự kiện dễ dàng cỡ nào.

Nàng mất tích ba ngày, hẳn giống như mất hồn, đi làm cũng không có tinh thần. Nhiều lần nói cho chính mình, đây là chuyện không nằm trong trách nhiệm của hẳn, công tư phải rõ ràng, không thể đem cảm xúc riêng khi làm việc.

Nhưng là vô dụng! Mặt ngoài còn có thể làm bộ như bình tĩnh, nhưng chỉ có chính hấn mới biết, mất đi năng cuộc sống công tác của hấn căn bản không có cách nào như bình thường.

Đủ, nếu yêu thương một người sẽ biến thành như vậy, kia hấn cũng nhận thức, hấn không cần lại tạo cơ hội cho nàng biến mất.

Khi máy bay hạ cánh xuống sân bay Phượng Hoàng thì đêm đã khuya, Vạn Tuế nhớ Đạm Dung, sợ nàng đói, sợ nàng mệt, sợ nàng chờ lâu lắm sẽ sợ hãi, vì thế nửa khắc cũng không dám ngừng lại. Đến khi nhìn đến thân ảnh nho nhỏ kia cuộn mình ở trên ghế, hấn mới thật nhẹ nhàng thở ra.

Nàng tựa hồ đang ngủ, cái đầu xiêu vẹo gối lên trên hai cánh tay, cho dù nhìn không rõ bộ dáng cũng cảm thấy người kia thật đầm ấm đáng yêu. Khi hấn nhẹ nhàng đến gần, nàng như là cảm thấy được cái gì, nhanh chóng ngẩng đầu lên, trừng mắt nhìn hấn cảnh cáo. Khi nhìn người đang đi tới, ánh mắt nàng có điểm đại ra, lại mang theo một chút hoài nghi, sau đó nhắm mắt lại, lại nhanh chóng mở ra.

Hấn đi tới trước mặt nàng, ngồi xổm xuống, cùng nàng nhìn nhau, nhẹ nhàng nói: “Tôi đến đây.” [TNN:^^” anh đến đây! ~oa, siêu lãng mạn...]

Nhìn hấn xem ra có chút mệt mỏi cùng chập vập, cái mũi còn ỉn ỉn mồ hôi, nhưng là vẫn như cũ không tổn hao gì anh tuấn ngời ngời của hấn. Đạm Dung nhìn thấy hai mắt hấn đầy áp nhu tình, đầu bỗng chốc trống rỗng.

Từ chạng vạng đến khi đêm khuya khoảng sáu bảy giờ đi, nam nhân này thể nhưng dùng khoảng thời gian ngắn ngủi như thể bay qua đây, như thiên thần hạ cánh xuống trước mặt nàng. Cảm động nhất thời tràn đầy, cái mũi chua xót, khóe mắt nóng lên.

“Mệt sao? Có ăn cái gì chưa?” Hấn chạm nhẹ đỉnh đầu của nàng, thanh âm tràn đầy yêu thương. Có thể gần gũi chạm nàng như vậy, thật tốt!

Bởi vì lúc trước luôn luôn ngồi tại chỗ ngắn người cho nên căn bản không cảm thấy đói, nhưng Đạm Dung vẫn là gật gật đầu, rũ mắt xuống, cố gắng ức chế nội tâm, tình cảm kia bắt đầu như sóng lớn tuôn ra. Nàng muốn nói gì đó, thể nhưng vẫn lựa chọn trầm mặc.

Thấy nàng đối với sự xuất hiện của mình thủy chung bình tĩnh, Vạn Tuế có chút thất vọng. Đứng lên, nhìn chung quanh bốn phía, sân bay này không tính xa lạ, năm trước hấn vừa mới đến, hấn nhớ rõ gần đây có quán rượu.

“Đi thôi, tiểu Phi gửi tin nhắn nói từ Hải Nam về lại thành phố G đi xe lửa sớm nhất phải chờ tới bốn giờ chiều ngày mai, chúng ta trước tiên ở gần đây tìm khách sạn ở một đêm, ngày mai lại đi.”

Đạm Dung nghe lời đứng dậy cũng không dị nghị, nhưng là mới đi hai bước lại dừng lại.

“Làm sao vậy?”

Nàng thay đổi sắc mặt, có chút xấu hổ nói: “Tôi không có chứng minh thư.”

Vạn Tuế ngẩn ngơ, thở dài. Đạm Dung linh quang chợt lóe, mượn điện thoại của hấn gọi tới cho khách sạn Tuổi Xuân thuyết minh tình huống hiện giờ, lão bản hoan nghênh nàng lại đó trọ một hôm.

Xe taxi đường đến khách sạn, Đạm Dung mệt mỏi cả người, thần kinh căng thẳng bởi vì hấn đã đến rồi cực cũng được thả lỏng. Đi vào giấc ngủ, nửa ngủ nửa tỉnh, hấn nhẹ nhàng trái xe phải dịch, sau đó thân mình đi xuống dưới vài phần.

Nàng ý thức được đầu mình thực tự nhiên tựa vào một bờ vai dày rộng, cảm giác ổn định này, có người dựa vào làm cho nàng muốn khóc. Nàng âm thầm phóng túng chính mình trầm luân, chỉ một lát là được rồi.

Ở Hải Nam lưu lại hơn một ngày, chiều hôm sau bọn họ đúng giờ đi tới nhà ga. Từ Hải Nam về lại thành phố G, đi xe lửa không sai biệt lắm mất khoảng 16 giờ. Rồi đi nhà ga, sân bay từ thành G về nhà mất nửa giờ. Trần trọc bốn ba, đến khi Toyota tiến vào bãi đỗ xe gia uyển đã là ngày mười một tháng giêng — giữa trưa ngày chủ nhật.

Yên lặng đi theo phía sau hấn, bên đường nhìn đến cảnh vật quen thuộc, Đạm Dung có loại cảm giác giống như đã đi qua một đời. Bởi vì sơ suất của nàng, hại hấn dẫn vật một ngày hai đêm. Từ đây bay đến sân

bay Hải Nam gặp mặt, rồi lại trở lại nhà hắn, nàng cơ hồ không nói với hắn một câu đầy đủ. Không biết phải nói cái gì, nói lời cảm tạ ngược lại có vẻ làm như có lệ. Thiếu người ta nhân tình lớn như vậy, phải làm như thế nào?

Bước ra khỏi thang máy chuyên dụng, Vạn Tuế đi đổi giày, phát hiện người nọ bên người bình tĩnh đứng bất động, vì thế nhìn nàng nhỏ giọng nói: “Làm sao vậy? Mệt đi? Trước đi tắm rửa một chút? Tôi đi làm chút gì ăn.”

Ngày hôm qua đến bây giờ không thấy nàng ăn bao nhiêu, nàng thủy chung giống cái cục cưng ngoan khi ngồi trên bàn ăn thực im lặng, đối với đề nghị của hắn tiếp nhận trăm phần trăm, điều này làm cho người ta đoán không ra ý tứ của nàng. Có lẽ nàng đối với chuyện đêm đó vẫn còn khúc mắc trong lòng, cho nên hắn cũng không dám nhiều lời, nếu trước đó từng có cái gì không thoải mái, trải qua chuyện lần này hắn là có thể để bỏ qua đi? [TNN: ^^! Tuế ca đi học lớp tâm ý dành cho thiếu nữ khi yêu đi]

Đạm Dung khó xử lắc đầu.”Đừng phiền toái, tôi không đói bụng.” Không nghĩ lại nhận thêm hảo ý của hắn, đối với hiện tại hình thức ở chung này, nàng cảm thấy thực vô lực.

“Buổi chiều không ăn cái gì, bụng sẽ đói, tôi đi nấu mì sợi.” Vạn Tuế vừa nói vừa đi đến phòng bếp.

” Bác sĩ Vạn...” Đạm Dung đột nhiên đem hắn gọi lại. Thật sự đủ, hết thấy dừng ở đây đi.

“Về phí dụng lần này...”

Giống như cảm ứng được nội dung nàng muốn nói, Vạn Tuế làm bộ như không có nghe thấy, tiếp tục đi.

“Không biết trong tủ lạnh còn bánh sủi cảo hay không ...”

Đạm Dung đi lên vài bước, lớn tiếng kêu lên: ” Bác sĩ Vạn! Có thể trước hãy nghe tôi nói hết hay không!”

Vạn Tuế dừng lại, không quay đầu lại, trong lòng bàn tay hơi thấm ướt mồ hôi.

“Lần này cảm ơn anh, nếu không phải anh đúng lúc xuất hiện, tôi nghĩ tôi không trở về được.”

Nghe được nàng nói chuyện khách khí như vậy, tim Vạn Tuế lạnh đi hơn phân nửa. Hắn có dự cảm, nàng sắp sửa nói chính là lời hắn không muốn nghe.

“Không cần phải nói cảm ơn, tôi cam tâm tình nguyện.”

“Về phí dụng lần này ... Tôi sẽ trả lại cho anh.”

“Ai muốn cô trả!” Vạn Tuế phút chốc xoay người, mặt có vẻ giận.

“Tôi căn bản không nghĩ tới chuyện tính toán với cô!” Ngữ khí lộ ra một chút giận dữ. Hắn chính là thật tâm chân ý muốn vì nàng làm chút chuyện, ngay cả bốn ba vất vả như vậy cũng vui vẻ mà tiếp nhận. Nhưng mà nàng lại muốn tính toán chi li với hắn, chuyện này hoàn toàn đem hảo ý của hắn giẫm nát dưới chân.

Vẫn là dễ dàng nóng nảy như vậy, Đạm Dung nhợt nhạt cười. Thân thể xác thực thật mệt mỏi, ở trên xe lửa căn bản ngủ không tốt. Mất ngủ, suy nghĩ đặc biệt nhiều. Mấy ngày này trải qua, hoàn toàn đánh vỡ cuộc sống bình yên của nàng. Đột nhiên thực hoài niệm quãng thời gian tự do tự tại lúc trước, không vướng bận cái gì, cho dù không có người quan tâm, ít nhất khi ngủ cũng yên lòng.

Đến gần hắn, ngẩng đầu nhìn nam nhân này, nhìn hắn nhíu mày, nhìn hắn trừng hai mắt, lòng của nàng thể nhưng lại trước nay vẫn không bình tĩnh nổi. Không hỏi hận thích thương hắn, cho dù hắn không đáp lại tình yêu của nàng nhưng cũng giúp nàng biết qua tư vị thích thương một người.

” Bác sĩ Vạn, cảm tạ sự giúp đỡ của anh, thiếu ân tình của anh, tôi đã cảm thấy không ổn, cho nên không cần lại cùng tôi so đo chuyện lúc trước. Tuy rằng chuyện này đối với anh mà nói khả năng không có gì đáng kể, bất quá tôi lại rất để ý.”

“Tôi...”

“Anh đừng nói chuyện, trước hãy để cho tôi nói xong.” Nàng giơ tay lên ngăn cản hắn muốn mở ra miệng, nhẹ hít thở, tiếp tục nói: “Hai ngày nay tôi nghĩ rất nhiều, rất nhiều chuyện không thể miễn cưỡng. Có thể quen biết bác sĩ Vạn cùng người nhà của anh, là may mắn của tôi, mọi người cho tôi cảm nhận được ấm áp

chưa từng biết đến. Tin tưởng về sau vô luận như thế nào, tôi đều nhớ kỷ tình nghĩa này, tương lai nếu anh cần hỗ trợ gì, chỉ cần báo một tiếng, tôi nhất định sẽ không thoái thác.”

“Ai muốn cô hỗ trợ!” Vạn Tuế giọng nói như cổ gắng đè nén, ai kêu nàng nói chuyện khách khí như thế này, hẳn muốn căn bản không phải điều này.

“Ừm, thế à.” Nàng đảo mắt nhìn lên trời bĩu môi, cảm thấy tự làm mình mất mặt.

Vạn Tuế khế cắn môi, trừng mắt thô lỗ nói: “Cô đã nói thích tôi!”

Đạm Dung yên lặng nhìn lại: “Nhưng là anh không thích tôi nha.”

41. Chương 41

Đạm Dung bình tĩnh quay lại nhìn: “Nhưng là anh không thích tôi nha.”

“Cô làm sao mà biết?” Nàng liền chắc chắn như vậy?

“Tôi căn bản còn chưa có trả lời cô!” Vạn Tuế nắm quyền, hàng mi rậm rạp xuống, cặp mắt đen bóng bức người, thẳng tắp nhìn thẳng nữ nhân trước mắt này.

Cổ sống chết mà chống đỡ! Đạm Dung cười cười tự giễu bản thân, không nghĩ để ý tới lời giải thích của hắn, gãi gãi mái tóc ngắn, giả vờ thoải mái mà nói: “Kỳ thật đã không còn quan trọng nữa, đáp án của anh, tôi không muốn biết. Bác sĩ Vạn, tôi ngày mai chuyển đi.”

“Cô nói cái gì?” Lời này như một đòn đánh tỉnh hấn, hắn chỉ cảm thấy cả người đến ngay cả lỗ chân lông cũng đột nhiên thắt chặt nhanh, cả người kích động không thôi.

“Trước khi đi Hải Nam tôi đã tìm được chỗ, tiền đặt cọc cũng đã thanh toán, nếu không phải chuyện lần này phát sinh ngoài ý muốn, hôm nay tôi hẳn là đã chuyển qua.”

Nàng nói xong mọi chuyện cứ như là chuyện đương nhiên, hoàn toàn bỏ qua vấn đề của hắn. Vạn Tuế nghe được nàng hôm nay nói muốn chuyển nhà trong lòng loạn thành một đoàn, không kịp nghĩ gì liền tóm cổ tay nàng, đem nàng kéo gần, vội vã gầm lên: “Ai cho cô chuyển! Tôi chưa bao giờ có ý tứ đuổi cô đi!”

” Bác sĩ Vạn, chuyện tôi nói muốn chuyển đi đều không phải là nhất thời mới nghĩ tới, lúc trước cũng không nghĩ tới muốn qua đây ở trong thời gian dài, ước định của chúng ta là hai tháng, không phải sao?” Dùng sức muốn đem tay rút về, quay trái vịn phải vài cái, hắn dám không buông.

“Không được đi! Không được!” Hắn hai tay dùng toàn lực bắt lấy cánh tay của nàng, đem nàng hoàn toàn ép tới góc tường. Đầu thềm quan tâm lúc trước nói qua cái gì, trực giác nói cho hắn biết, lần này nếu để cho nàng rời khỏi, bọn họ về sau liền thật sự xong đời.

Hắn gian nan xác thực tâm ý chính mình như vậy, quyết định không thể dễ dàng thả nàng ra, nàng chính là sinh mệnh của hắn.

Đạm Dung nhắm mắt lại, lông mi dài xanh đen ở trước mắt rung động rất nhỏ. Rất nhiều chuyện, khi bỏ lỡ liền không thể quay đầu, nàng chậm rãi mở hai mắt, sắc mặt thoáng bi thương: ” Bác sĩ Vạn, anh luôn ngang ngược như vậy sao?”

Nghe nói như thế, Vạn Tuế nhất thời nghẹn lời. Đều không phải là hắn muốn nàng khổ sở, nhiều lần họa là từ trong miệng mà ra, hắn từng thề về sau ở trong lời nói và việc làm nhất định phải thận trọng lại đồng nhất.

Lo lắng dọa sợ nàng, hắn thân thủ chạm nhẹ hai má của nàng, giống như sợ làm vỡ vật phẩm quý giá, ngón cái mềm nhẹ vuốt ve qua lại. Khuôn mặt nhỏ nhỏ không kịp tiếp xúc với nửa bàn tay của hắn, cảm thấy nín chặt quá hơi đau, hắn giọng nói run rẩy, âm thanh yếu ớt nhẹ nhàng như van xin: “Chớ đi, tôi không muốn cô đi...”

Kiều ngạo như hắn, thế nhưng dùng ngữ khí ăn nói khép nép như vậy nói chuyện với nàng. Sau lưng là bức tường cứng rắn, hơi thở hắn dồn dập làm nhiễu loạn hô hấp của nàng, thân thể nam tính nóng như lửa đè nặng trên người, nàng cơ hồ hít thở không thông.

Thiếu chút nữa liền chịu khuất phục ở đợt tấn công tràn ngập trong nhu tình của hắn, nhưng là không được! Nàng nghiêng mặt né qua một bên, không biết kiên quyết từ nơi này mọc lan tràn đi ra, mạnh ra đẩy hắn ra, nhanh chân chạy trốn.

Nhưng là Vạn Tuế so với nàng động tác còn nhanh hơn, còn chưa có bước ra bước thứ hai, trên lưng chợt bị một cánh tay dài kéo lại. Thân thể nhất thời bị kéo mạnh ra sau, tấm lưng nhỏ nhắn của nàng như đụng phải bức tường rắn chắc. Nàng há mồm thét chói tai, thanh âm còn chưa kịp thoát ra, dĩ nhiên bị hắn nuốt vào miệng. [TNN: không phải first kiss! ^^~]

Nụ hôn này một chút cũng không ôn nhu, hắn tay trái chế trụ bả vai của nàng, đem nàng cố định ở trên tường, tay phải nắm lấy cái cằm khéo léo của nàng, lưỡi tiến quân thần tốc, hung hăng quấy đảo một vòng, hung hãn g cắn mút, tựa hồ như muốn đem nàng toàn bộ cắn nuốt vào bụng.

Đạm Dung quăng một quyền vào trong ngực của hắn, nhưng là thân thể bị ép tới mức không thể nào nhúc nhích, bộ ngực của nàng cùng hắn trong lúc đó đã không còn chút khe hở, tay cắn bản không có lực.

“Ồ...” Nàng vận vẹo thân thể, đập vào mắt là gương mặt điên cuồng của hắn, cảm thấy cả kinh, ghen ngào ra tiếng.

Phát giác thấy phản kháng của nàng, Vạn Tuế bất ngờ thay đổi thế tiến công chiếm đóng, thân thể vẫn như cũ khóa chặt lấy nàng, hai tay nhẹ nhàng nâng lên khuôn mặt của nàng, nụ hôn nhỏ vun rơi xuống nhiều điểm, dừng ở mi mắt của nàng, trên mặt nàng.

“Chớ đi... Thực xin lỗi... Đừng rời khỏi anh... Anh không được!” Hai mắt nhắm nghiền gương mặt làm như thống khổ vạn phần, nỉ non đứt quãng có vẻ hèn mọn mà bá đạo, bạc hôn mềm mại khê liếm, nàng dần dần trở nên mềm nhũn, ánh mắt khê khàng khép lại, cũng ngừng giãy dụa.

Người trong lòng thuận theo khiến cho hắn càng dùng sức ôm chặt, đem nàng nằm lên trên đệm lót, hơi thở nặng nề, không ngừng mút liếm cánh môi anh đào một hồi, dục vọng trong phút chốc trở nên căng cứng, dự đoán nhận được sự đáp lại của nàng, hắn khàn giọng nói nhỏ: “Ngoan, hé miệng.”

Hắn là muốn đẩy hắn ra nhưng là thân thể cũng không nghe theo sai bảo, nàng ngoan ngoãn khê nhếch môi, tùy ý mặc lưỡi hắn như con rắn linh hoạt tiến vào.

Ý thức giống như thoát ly khỏi thân thể, chưa bao giờ có kinh nghiệm trên phương diện này, nàng cảm thấy cả người như nhẹ nhàng bay bổng, chỉ có thể lấy tay liều mạng túm lấy áo sơ mi của hắn.

Thời gian không biết trải qua bao lâu, hôn say mê triền miên khiến cho hai người cơ hồ không thở nổi, mãi đến khi hai bạc môi rời ra mới thôi, hắn choàng qua hai vai của nàng, lấy cằm tựa trên đỉnh đầu của nàng điên cuồng thở dốc.

Cảm giác này chân thực mà tuyệt vời, hắn thỏa mãn hôn trên mái tóc nàng, nhu tình nói: “Chúng ta cùng một chỗ đi.”

Đạm Dung thân thể rõ ràng cứng đờ, hiển nhiên lời này không nằm trong dự kiến, nàng muốn nghe là câu khác.

“Cứ như vậy?”

“Ừm?” Hắn ở trở về chỗ cũ, căn bản không lý giải rõ ràng nghi vấn của nàng.

Đạm Dung dùng sức giãy kiềm chế của hắn, nghiêng người ngẩng đầu lên nhìn người trước mắt, hét to: “Hỗn đản!” (Vô lại / đốn mặt) Sau đó nhanh chóng tránh về phòng, “Cạch” một tiếng, đem đánh tỉnh hắn từ trong mộng, ném hắn bên ngoài cửa.

Đã xảy ra chuyện gì? Hắn nhìn chằm chằm cánh cửa phòng, mông lung không biết chuyện gì. Vừa rồi không khí không phải rất hài hòa, rất lãng mạn sao? Hắn đã tuyên bố hai người cùng một chỗ, nàng còn chạy như thế làm cái gì? Còn mắng hắn? Vạn Tuế ba bước đi đến khách phòng, “Thùng thùng thùng” đập cửa phòng.

“Đạm Dung... Dung, mở cửa!”

Bên trong phòng, Đạm Dung hiềm khi nào mà giận đến sùi bọt mép như thế, ngồi ở trên giường không ngừng lấy tay dùng sức lau miệng, liều mạng muốn đem ấn ký của hấn vừa rồi ở trên môi lau sạch đi.

Quá đáng! Đi đến bước này, hấn thể nhưng đến chết vẫn mạnh miệng không chịu mở cõi lòng. Rốt cuộc hấn tính toán cái gì?

Thân thể không biết sao trở nên đau nhức, khẳng định là vừa rồi mới bị túm, bị đè xuống quá mạnh nên để lại di chứng. Đừng tức giận, hít sâu, ngàn sai vạn sai cũng đừng lấy thân thể của chính mình chịu tội. Nàng lấy từ tủ quần áo, cầm một bộ thay xong đi ra cửa.

Ngoài phòng Vạn Tuế đang dùng lực đập vào ván cửa, đột nhiên cửa phòng mở ra thiếu chút nữa làm cho hấn không kịp thu lại lực đánh vào mặt nàng. Thấy nàng nghiêm mặt đi ra, tâm của hấn không biết vì sao đột nhiên run rẩy, kéo cánh tay của nàng lo lắng hỏi: “Cô vì sao lại tức giận?”

Đạm Dung liếc mắt trợn trắng sau đó ngang nhiên ngẩng đầu lên lạnh lùng trả lời: “Không có!”

“Vậy cô vì sao mắng tôi... Hổn đản...” Hai chữ cuối cùng, thanh âm ép tới mức thấp nhất, nhỏ đến cơ hồ nghe không thấy.

Nam nhân này không được tự nhiên, thời khắc mấu chốt lại rất ngốc, Đạm Dung lười giải thích, bỏ qua hấn đi vào phòng tắm. Vạn Tuế không chịu bỏ qua, lại đuổi tay qua tóm lấy tay nàng, kết quả không cẩn thận lại đem quần áo trên tay nàng rơi đầy đất.

Áo lót, quần nhỏ hiện ngang lộ ra trước mắt, trên mặt nàng nóng lên, nhanh chóng khom người nhặt lên. Cùng lúc đó, Vạn Tuế cũng cúi xuống, cứ như vậy hai người không chút nào báo trước đầu choảng vào nhau. Đạm Dung “Ai nha” một tiếng, thân thể lui về sau này hai bước, dựa lưng vào cạnh cửa phòng tắm mới có thể đứng vững, ngẩng đầu liền thấy một đám sao choáng váng.

Vạn Tuế cấp tốc thu thập quần áo dưới sàn, thẳng cho đến khi nâng thất lưng lên cất bước đến bên cạnh nàng, thấy nàng đỏ trán liền đau lòng hỏi: “Làm sao vậy?”

Đạm Dung không ngờ hai mắt vừa nghỉ ngơi vài giây như thế, đến khi cảm giác choáng váng biến mất mới mở to mắt. Trước mắt lại chứng kiến nội y chính mình chính là không kiêng kị gì, trắng trợn nằm trên cánh tay của hấn, tức giận lại bộc phát, nàng vội vàng đem quần áo đoạt lại, xoay người vào phòng tắm nhanh chóng đóng sầm cửa.

Vạn Tuế căn bản không biết phát sinh chuyện gì, trước kia hôn qua nữ sinh, người nào đều không tránh khỏi nhu tình như nước nằm ở hấn trong lòng thở dốc. Sao nàng, cơn tức lại mạnh như vậy! Bình thường không phải thực bình tĩnh sao? Lúc này quả thực hành vi cổ quái, mạo danh kỳ diệu!

Nghe được trong phòng tắm có tiếng nước, biết là nàng khẳng định đang tắm. Vạn Tuế ngửi ngửi, cảm nhận thấy hương vị trên người, mặt lộ vẻ chán ghét vì thế cũng xoay người trở về phòng.

Hơn nửa giờ đem miệng mình đánh qua sạch sẽ, trong lúc đó thỉnh thoảng nhớ tới nụ hôn sâu vừa rồi, trái tim vẫn còn rung động. Chưa từng điên cuồng hôn qua một người nữ sinh như thế, nguyên lai trong lúc đó quần quýt, có thể làm cho người ta hiểu được tư vị như thế, trước đó vì sao hấn lại cho rằng hôn môi bình thường như uống nước đâu?

Ra phòng khách, bên trong một mảnh yên tĩnh, nguyên bản túi du lịch của nàng đặt ở góc tường không thấy, hấn cả kinh, vội nhanh đến phòng khách, lại gõ cửa.

Trong phòng, Đạm Dung mới nằm xuống nhắm mắt lại, sau khi trở về nhiệt độ không khí lạnh rất nhiều, mưa phùn rơi liên miên. Thời tiết như thế là dạng nàng ghét nhất, hơn nữa hai ngày này căn bản không nghỉ ngơi tốt, nàng chỉ cảm thấy đầu óc hỗn loạn, muốn nhanh chút đi ngủ.

Lại bị thanh âm của hấn không hẹn này quấy nhiễu, vốn không tính đáp lại thế nhưng vẫn không nhịn được, yếu ớt vô lực hỏi: “Làm sao?”

Nghe được người bên trong đáp lại hấn nhẹ nhàng thở ra, hoàn hảo, không đi. Nói câu không có việc gì, liền rời đi phòng khách trực tiếp đi đến phòng bếp.

Trong nhà không có nguyên liệu gì để nấu ăn, mấy ngày nay như cái xác không hồn, ngay cả nồi cơm cũng chưa rửa. Nấu nước, sợ hương vị nhạt nên hẩn lấy tôm khô đặt ở ngăn đông lạnh ngâm trong nước ấm.

15 phút sau, hai chén mì nước trộn tôm thơm ngào ngạt ra lò. Hẩn dọn ra bàn ăn, lại gõ cửa phòng khách. Gõ vài cái, không phản ứng. Nhẹ nhàng vặn cửa thế nhưng chưa khóa. Trong phòng, thân thể nho nhỏ kia đã hoàn toàn bị che lấp trong chăn, chỉ lộ ra một nhúm tóc trên đỉnh đầu.

Hẩn lắc đầu đi đến bên giường, nhỏ giọng nói: “Dậy ăn một chút gì.”

Người kia vùi thân trong ổ chăn hoàn toàn không có một chút phản ứng, Vạn Tuế vỗ vỗ nàg, người đang nằm giật giật, sau đó phát ra thanh âm cô lỗ cô lỗ. Hẩn không có biện pháp, đành phải kéo chăn trên đỉnh đầu nàg.

Xóc lên một góc, mắt thấy hai mắt nàg khép kín, đầu thật sâu chôn ở trên gối, trên mặt đỏ ửng có chút không bình thường. Hẩn đưa tay chạm nhẹ cái trán, nhiệt độ cơ thể so với bình thường cao hơn một chút, lại không quá rõ ràng.

Khắc định là lúc trước khí trời nóng nên chưa kịp thích ứng với tiết lạnh nơi này, loại thể chất này thực làm cho người ta không thể không lo lắng.

Lấy nhiệt kế thử vào, chườm khăn mát, thay nước, hầm cháo xong đưa lên bởi vì nàg không chịu tỉnh lại đem về. Vạn Tuế đi ra ra vào vào hơn mười lần, người ngủ từ đó tới tận giờ thủy chung không có mở mắt.

Nàg biết chính mình có khả năng có chút sốt nhẹ, nhưng không nghiêm trọng, chỉ cần ngủ một giấc là được. Là hẩn quá khẩn trương, ngược lại quấy rầy nàg nghỉ ngơi.

Bất quá, quấy rầy như vậy nàg cũng không chán ghét, thậm chí có điểm vui sướng khi người gặp họa. Ai kêu người không hiểu ôn nhu? Khiến cho người khẩn trương đến chết tốt lắm!

42. Chương 42

Sau khi nghỉ đông ngày đầu tiên đi làm, thật khéo chính là ngày 14 tháng 2, lễ tình nhân phương tây. Vốn dĩ Đàm Dung cũng không để ý, ai ngờ buổi sáng sau khi nhận được tiền lì xì xong không bao lâu, Xà Thái Quân liền tuyên bố hôm nay giữa trưa ăn bữa cơm đoàn viên, đảm bảo không chậm trễ buổi tối lãng mạn của mọi người.

Là không chậm trễ thời gian lãng mạn của hẩn đi? Nàg nho nhỏ oán thầm một chút.

Sau khi tin tức vừa tuyên bố xong, Đàm Dung liền tìm tới Xà Thái Quân xin giúp đỡ.

“Cái gì? Đã đánh mất toàn bộ?” Xà Thái Quân nhìn nàg gặp phải chuyện ngày đó tỏ vẻ khiếp sợ không thôi.

“Em không phải lần đầu tiên đi xa đi? Thế nhưng lại không cẩn thận như vậy!”

Thản nhiên bịt lấy lỗ tai để mặc cho sư huynh bộc lộ cảm xúc ngạc nhiên, nàg quyết định không lên tiếng.

“A! Kia vài cuộc điện thoại là em gọi tới, đúng không? Trời ạ, anh lúc ấy ở Tây Tạng, sau đó mới nhìn thấy, nhìn thấy số điện thoại xa lạ như vậy liền không gọi lại. Sau đó thì sao? Không có tiền em trở về như thế nào?”

“Em tìm bằng hữu khác.” Nàg bĩu môi nhỏ giọng trả lời.

“Ai? Sẽ không phải là Vạn Tuế đi? Đúng rồi, thời điểm tết âm lịch, anh có nghe thái hậu nhà ta nói, em hiện tại ở tại nhà hẩn có chuyện này hay không? Các người... khi nào thì quan hệ tốt như thế?”

Vòng tròn quan hệ xã hội lảo đảo quá bé nhỏ, thật đúng là một truyền mười, mười truyền trăm. Đối mặt Xà Thái Quân một bộ dáng xem kịch vui miệng bắt quai, Đàm Dung đau đầu xoa xoa quanh thái dương, ngữ khí vô lực: “Đừng nói chuyện này được không? Anh đáp ứng yêu cầu của em là được.”

“Đáp ứng yêu cầu của em không thành vấn đề, anh đồng ý ! Đến đến.” Xà Thái Quân đáp cánh tay trên bả vai của nàg, cười hì hì nói: “Trước cùng sư huynh nói rõ chuyện này! Anh rất kinh ngạc, vạn tuế gia

ôi chao, em làm sao có thể cùng hần cùng nhau ở một chỗ đâu? Hần thực coi trọng em... Ách? Anh nói nè, các người thật sự cùng một chỗ?”

Cái chuyện kia thể nhưng phát sinh từ trên đầu một nam nhân chậm hiểu, mà lại bị sư muội thu phục, thật quá kỳ quái. Xà Thái Quân ngẫm nghĩ lại liền cảm thấy thú vị, đây là tổ hợp cỡ nào kỳ diệu nha.

Đạm Dung che mặt, không biết phải trả lời như thế nào. Liền ngay cả nàng cũng không xác định bọn họ cùng một chỗ hay không, là hần một người tình nguyện, nàng cũng không thừa nhận đâu.

Xà Thái Quân nhìn bộ dáng này sư muội hết như tiểu cô nương khó mà xuất hiện, đại khái đoán cũng được tám chín phần.”Chắc chắc, không thể tưởng tượng được nha, không thể tưởng được.Bất quá sư muội, sư huynh cho em lời khuyên nha: Muốn đối phó với vạn tuế loại nam nhân này, em nhất định không thể chủ động. Anh tặng em tám chữ: lạt mềm buộc chặt, lấy lùi để tiến. Nam nhân không thể sùng, em phải đối với hần như gần như xa, trăm ngàn đừng làm cho ý muốn của hần dễ dàng thực hiện được, biết không?”

Đề nghị này vì sao hần không nói sớm một chút? Nền chủ động đều đã chủ động, kết quả còn khiến cho thương tích đầy mình. Mà cái nam nhân chậm hiểu đến cực điểm kia, từ đầu đến cuối cũng chưa từng thừa nhận thích nàng, xem ra nàng thật sự cần buông tha cho phần cảm tình này.

Từ trong phòng quản lý đi ra, Đạm Dung đến phòng kế toán kia dự chi (nhận khoảng tiền chi trước) một tháng tiền lương. Trở lại bộ phận thiết kế, mấy nam nhân bên ngoài cùng nhau đánh bài, ồn ào muốn chết. Qua mỗi năm mới liền như thế này, ngày đầu tiên đi làm khẳng định là xả láng. Còn muốn hôm nay xin phép, may mắn buổi sáng tỉnh lại đã không đáng lo ngại, quả nhiên nàng là tiểu cường đánh không chết.(nhớ truyện “tiểu cường nữ chủ quá đi....)

Đây là do công sức chiếu cố cẩn thận của bác sĩ Vạn, tối hôm qua hần giống như cả đêm không ngủ, không rời đi phòng của nàng. Dù sao nửa mê nửa tỉnh, luôn luôn có người giúp nàng đứng dậy uống nước. Buổi sáng là bị lây tỉnh, thanh âm dịu dàng, êm tai của hần quả thật dễ nghe truyền vào lỗ tai.

“Trong nồi có nấu cháo trứng muối với thịt nạc còn nóng, nhất định phải ăn.”

“Tôi... Mua di động mới, nhớ rõ làm lại sim điện thoại.”

“Nếu cảm thấy vẫn không thoải mái cũng đừng đi làm .”

“Chuyển nhà... Chờ tôi buổi tối trở về nói sau.”

“Tôi đi làm ...”

Hần ở trên mặt nàng lưu lại nụ hôn ấm áp, mất một khoảng thời gian dài khi nàng từ từ thanh tỉnh, bên trong đã không còn lại tiếng động. Nếu không phải bên cạnh gối có một cái di động hoàn toàn mới nằm đó, nàng sẽ nghĩ chính mình vừa rồi là đang nằm mơ. Hần thể nhưng nhớ rõ nàng hôm nay phải đi làm, nam nhân này, người nói hần vô tâm lại không hần vậy, nhưng là có tâm sao? Lại không chịu nói rõ ràng.

Từ trong hộp lấy di động ra, ở trong tay nhìn qua vài lần, nhớ tới ôn nhu của hần, xác thực thật làm cho người ta quyến luyến. Nhưng là...

Nàng đem điện thoại mới kia cất lại trong hộp, một lần trái tim rĩ máu là đủ rồi, lập tức gọi di động cho chủ nhà trọ mới. Hàn huyền 2 phút, xác định giữa trưa muốn đi qua xem. Mới buông phone ra, ngồi một lát lại vang lên một hồi chuông.

“Buổi sáng có ăn cháo không?”

Dĩ nhiên là hần? Đạm Dung mắt nhìn qua góc đồng hồ hiển thị, giữa trưa 12 giờ trách không được hần có thời gian rảnh gọi điện thoại.

“Ăn rồi.”

“Còn đau đầu không?”

“Không.”

“Giữa trưa tính ăn cái gì?”

“Công ty tổ chức bữa cơm đoàn viên.”

“A, đêm đó ...”

“Chuyện chuyển nhà.” Nàng rất nhanh cắt đứt lời của hắn.

Bên kia quả nhiên người nọ tức thời nhú mi, “Không phải nói buổi tối trở về lại nói chuyện sao?”

“Tôi chuyển nhà, cần gì phải thảo luận với anh?”

“Không chuyển được không?”

“Đã đặt cọc hai tháng tiền thuê.”

“Tiền tôi bù lại cho cô!”

” Bác sĩ Vạn!” Đạm Dung nghe người kia nói những lời này, giọng nói hơi cao, “Tôi còn thiếu anh tiền đâu.”

“Tôi không phải nói không cần cô còn muốn trả?” Hắn có chút hỗn hển.

“Dựa vào cái gì?” Nàng hỏi lại.

“Bằng chuyện em là bạn gái anh!”

“Ai nói ?” Nàng xoa xoa mũi, khóe miệng thản nhiên gợi lên.

“Em... em thế nhưng không thừa nhận?”

Đạm Dung nghe ra giọng nói của hắn nồng đậm thuốc súng, nhưng vẫn là như đinh đóng cột nói: “Đúng!”

“Được! Được!” Hắn phát cáu ngay cả nói hai từ “được” sau đó bất ngờ không kịp phòng liên cắt đứt điện thoại.

Đạm Dung nhìn mất phone, thản nhiên buông tay. Ngoài cửa tiểu Chiêu thò đầu vào nói chuẩn bị xuất phát, Đạm Dung đáp lại, khom người cầm túi xách. Vừa đi tới cửa, điện thoại lại “Linh linh” vang lên, nàng đành phải trả lời.

Cầm lấy phone, thanh âm của hắn mang theo một chút tức giận truyền tới: “Cô mấy giờ thì chuyển?”

Hỏi thực xui! Đạm Dung một tay nắm phone, một tay nhẹ nhàng gõ máy tính trên mặt bàn không chút để ý trả lời: “Không biết, hắn là sớm một chút đi. Vẫn là chờ anh trở về, tôi trước đem tiền trả lại cho anh rồi đi?”

“Ai nói với cô chuyện tiền nong!” Hắn nghiêng răng nghiêng lợi phun ra những lời này sau lại cảm thấy buồn bực sắp nổi điên. Nữ nhân này thế nhưng đem hứa hẹn của hắn tối hôm qua hoàn toàn không chút để ý, nói nữ nhân dễ dàng thay đổi thật sự một chút cũng không sai mà.[TNN: nam nhân cũng thế thôi. Hừ!!!]

“Tôi đây đem tiền đặt ở cửa trong phòng khách đi.”

“Đạm Dung!” Hắn cơ hồ bùng nổ, nặng nề mà kêu tên của nàng.”Mấy giờ!”

Đạm Dung nhếch miệng, cố nén tươi cười.”Buổi chiều nếu không có việc gì, tôi trở về thu thập, hắn là ba bốn giờ gì đó đi.”

“Đạm tử... chuẩn bị xong chưa?” Tiểu Chiêu lại ở cửa thúc giục, Đạm Dung đành phải vội vàng nói với hắn hẹn gặp lại, liền treo tuyến.

Địa điểm dùng cơm trưa là một tiệm rượu hải sản, bọn đàn ông kia tựa hồ đều có ký kết ngầm trước đó, biết hôm nay nhất định không thể công tác bình thường, vì thế khui mấy bình rượu đế, người kính ta ta rót người, quyết chí không say không ý. Đạm Dung cùng tiểu Chiêu còn có kế toán tỷ tỷ này ba đứa hoa cũng không may mắn thoát khỏi, bị bắt uống lên hơn phân nửa.

Sau khi cơm nước no nê, đã là ba giờ chiều, nghiêng đông lệch tây thế nhưng các nam nhân còn la hét phải về công ty tiếp tục chơi bài, Đạm Dung mặc kệ bọn họ, không thể trễ thời gian chuyển nhà, nàng đành phải trực tiếp đón xe trở về gia uyển.

Bởi vì uống lên rượu, cho nên cả người nóng bừng. Tửu lượng của nàng không được tốt lắm cũng không tính là kém, bìa trong lời nói có thể uống bốn đến năm bình, chính là thay đổi bằng rượu đế, một chút đều làm ặt nàng hồng.

Tiếng ma sát chạm nhau mở khóa, đẩy cửa mà vào, trong phòng khách có âm thanh rất nhỏ, kia chứng minh hần ở nhà? Thay đổi dép lê, trực tiếp đi vào nhà, ngôi nhà to như vậy bên trong lại không có người, rèm cửa sổ che lại, ánh sáng tự nhiên phát ra sẽ hoàn toàn bị chắn lại, ngọn đèn trần nhà không quá sáng rõ. Âm thanh du dương phát ra từ ca khúc tiếng Anh, là bài hát trong laptop mà nàng thích nhất, tên gọi love to be loved by you.

Đây là ca khúc Đạm Dung thích nhất, mỗi lần khi về nàng nghe bên tai vô số lần, hần cũng thích bài hát này? Xuất phát từ tò mò, nàng dời bước đi qua, ánh mắt nháy mắt bị cảnh tượng ở khu sofa trên bàn trà dọa ngốc.

Đây là một cái lăng hoa, chính xác mà nói, là trong đó từ màu trắng hoa hồng tạo thành vòng xoáy rất khác biệt hình trái tim, bên ngoài vòng hoa hồng màu đỏ lại cũng hình trái tim. Hồng cùng trắng phối hợp, rất thu hút cũng rất xinh đẹp, thứ này, cho dù bình thường đối với chúng cũng không có nhiệt tình yêu thương gì, nhưng hiện đang nhìn cũng sẽ cảm vui vẻ, hạnh phúc.

Làm cái gì vậy? Đạm Dung phút chốc xoay người, chỉ thấy người kia làm cho người ta hận nghiêng rằng nghiêng lợi đang đứng ở phía sau. Đầu của hần có chút hỗn loạn, trên người chỉ mặc áo sơ mi màu trắng cùng áo khoác len, cổ tay áo vắn lên cao.

Nhưng này không tổn hao gì gương mặt khô khô của hần, vẻ mặt hần hơi khấn trương, hai mắt gắt gao nhìn chăm chăm nàng, mà trọng yếu hơn là, trên tay hần còn đang cầm cái bánh ngọt nho nhỏ có hình. Bánh ngọt kia màu đỏ của hoa quả, trên mặt bánh ngọt còn có trang trí một đôi oa nhi tình lữ đáng yêu.

“Anh... anh đây là làm sao?” Một lát nàng lại bình tĩnh, nhìn đến loại tư thế này, cũng biết sắp sửa phát sinh chuyện gì.

Vạn Tuế đi về phía trước vài bước, đem bánh ngọt giơ lên trước mặt nàng. Trên đó còn có cặp tình lữ nho nhỏ bên cạnh có viết chữ, thấy thật rõ ràng: Dung, lễ tình nhân vui vẻ. Hần ánh mắt nhìn đến bên cạnh, đặc biệt cố chấp trả lời: “Cô có biết!”

Đạm Dung chỉ nhìn bánh ngọt, sau đó nhìn hần hỏi lại: “Tôi nào có biết đâu?”

“Cô... cô sẽ không phải là không biết tiếng Trung chứ?” Thái độ của nàng làm hần kinh ngạc đều rõ ràng như vậy, nàng còn không biết? Đời này vẫn là lần đầu tiên hần làm chuyện lăng mạn như thế, ngay cả hần đều hoài nghi chính mình có phải choáng váng hay không, nhưng nàng thể nhưng không tiếp nhận. Hần khẽ cắn môi, trên trán gân xanh mờ mờ có thể thấy được.

“Hôm nay là lễ tình nhân!”

“Kia lại như thế nào?” Nàng vẫn như cũ vẻ mặt không cần.

“Em — là — bạn — gái — của — tôi!” Hần một chữ một chữ tăng thêm ngữ khí, thần thái cực kì nghiêm túc còn thật sự trịnh trọng, Đạm Dung bị khí thế khiếp người của hần sợ tới mức lui về phía sau hai bước, hần từng bước tiếp cận.

Chân đụng vào mép sofa, nàng bị vướng chân vào tấm thảm trải sàn, ngã ngồi ở trên sofa. Ngẩng đầu nhìn người này, hần một đôi mắt đen bóng phá lệ hiện lên tia kiên định, thân hình cao lớn có cảm giác như áp bách thân kinh của nàng, làm cho cả người nàng thấm mồ hôi lạnh.

Trong lòng cảm thấy giống như bị ủy khuất, nàng cắn cắn môi dưới, đầu cúi xuống, cứng nhắc thấp giọng nói: “Cũng không phải do anh quyết định!”

Vạn Tuế bại ngay tại trận. Suy sụp buông bánh ngọt trong tay xuống, hần ngồi xổm xuống, đem trán dựa vào đầu gối của nàng, cúi đầu: “Tôi lại làm hỏng có đúng hay không?” Hần chính là hy vọng nàng sẽ cao hứng, nhưng là nàng căn bản không cảm kích, điều này làm cho hần thất vọng. Lại ngẩng đầu lên, trên mặt hần mang theo một chút đau thương: “Tôi lại làm cho cô tức giận sao?” Khuôn mặt anh tuần có vẻ đáng thương vô cùng, hai mắt mang theo u buồn.

Đạm Dung thần kinh “Bứt” một tiếng bị kéo đứt, nàng bị bộ dáng này của hắn triệt để mê hoặc . Khi thì bá đạo, khi thì yếu ớt, rốt cuộc mặt nào mới là con người thật sự của hắn? Giống như lạc vào chốn mộng lung, tay hắn hiện đang làm loạn trên mặt của nàng, vuốt ve kia nhẹ nhàng dịu dàng. Bỗng nhiên hoảng hốt, hơi thở nóng rực đang cận kề, ngay tại giây đầu tiên tiếp xúc, môi của nàng bị nhẹ nhàng chặn đường.

Bên trong não trống rỗng, không biết có phải là do còn làm hại hay không, nàng cả người vô lực, giống như chỉ cần chạm vào nụ hôn của hắn, thân thể liền không có cách nào phản kháng.

“Dung...” Hắn nỉ non gọi tên của nàng, tiến thêm một bước kéo nàng vào lòng, đem thân hình nho nhỏ này vây trụ, lưng hắn đặt trên sofa. Thiên hạ trước mắt sắc mặt phiếm hồng, miệng có hương rượu nhẹ nhàng, hắn kiềm nén dục niệm đang gào thét trong lòng, nhẹ nhàng cắn mút, hôn lên cánh môi của nàng. Nàng dễ gì chịu nổi này cổ nhu tình này, miệng giống bị mê hoặc vì hắn hé mở ra.

Tất cả tình cảm đều được hóa trong nụ hôn này, hắn gián tiếp hôn qua môi của nàng, tay xẹt qua bên tai của nàng đến phía sau cổ, đem nàng kéo gần sát lại mình. Tay nàng dần dần nâng lên, nắm ở gáy của hắn.

Này không thể nghi ngờ là cái tín hiệu cổ vũ trong im lặng, nụ hôn ẩm ướt mang theo sợi chỉ bạc hạ xuống hai má của nàng, vành tai, lại chậm rãi trượt tới xương quai xanh, hương thơm nhẹ nhàng lướt qua cánh mũi, hắn vùi sâu trên vai nàng run run, hô hấp thoáng trở nên hỗn loạn giọng trầm thấp: “Dung... Dung... Đừng tức giận anh, được không?”

Đạm Dung cả người run lên, không vì cái gì khác , hắn kia nói mê bần tiếng thở dài, cũng có thể dễ dàng đem nàng đá bại. Huống chi, đây là nàng thích nam nhân, ngay cả hắn bốn không hiểu nói yêu, lại lấy hành động đến chứng minh hắn đối của nàng cảm tình, này giáo nhân như thế nào cự tuyệt? Nàng nhắm chặt hai mắt, không tiếng động thở dài.

Thời gian trôi qua đã lâu, hết thảy mọi thứ đã trở nên yên tĩnh, hô hấp của hắn cũng có xu hướng vững vàng. Đem người dưới thân nhẹ đẩy đẩy một chút, Vạn Tuế dán mặt sát vào mặt nàng, giọng nói yếu ớt pha lẫn cầu xin lại vang lên: “Dung, làm bạn gái của anh đi.”

Đạm Dung buông mi mắt xuống, mân nhãn môi lại bị hắn cắn hai ngụm. Bị thân qua, bị ôm qua, kỳ thật cũng chỉ kém xác nhận ngoài miệng. Nhưng hắn cũng chưa nói, vì thế nàng dỗi đem mặt nghiêng sang một bên, bĩu môi nói: “Em nói không thể anh sẽ bỏ qua sao?”

Nghe nói như thế, hắn tức thời buông tảng đá trong lòng, gợi lên khóe miệng để sát vào bên tai nàng, hơi đắc ý trả lời: “Sẽ không!”

43. Chương 43

Đem bộ quần áo cuối cùng bỏ vào trong túi hành lý, mọi thứ rốt cục cũng thu thập xong. Đạm Dung xoay người, chỉ thấy nam nhân kia không được tự nhiên mặt thối đỏ vào cạnh cửa. Theo như kế hoạch vừa rồi nàng mới tuyên bố giữ nguyên chuyện chuyển nhà từ đó trở đi, sắc mặt của hắn không quá dễ chịu. Trầm mặc, mặt lạnh, thờ ơ.

“Vì sao không thể không chuyển đi?” Lời nói lạnh như băng thẳng tắp hướng nàng. Hắn nghĩ đến hai người sau khi xác định quan hệ, nàng sẽ thay đổi chủ ý, ai ngờ nàng vẫn như cũ cố chấp kiên trì.

Rất nhiều thời điểm, hắn hoàn toàn đoán không ra nữ nhân này trong não chứa cái ý tưởng gì, tựa như nàng không nên đem tiền hắn đi Hải Nam trả lại cho hắn, hắn cự tuyệt nhận, nàng rõ ràng đem tiền trực tiếp để trên bàn. Nhất cử nhất động của nàng (mỗi một hành động) dễ dàng đem hắn chọc giận.

Đạm Dung mọi điều muốn nói đều đã nói qua, chưa từng nghĩ tới muốn ở đây ở trong thời gian dài, đặc biệt hiện tại thấy thái độ mọi người mà vẫn lại ở tại này, nàng sợ về sau sau mỗi lần cãi nhau sẽ không có đường trốn.

Xách ba lô, còn có túi hành lý, cũng nặng. Lần này rời đi so với khi nàng đến chỉ nhiều hơn một xấp sách cùng hai bộ quần áo, tốt lắm.

Nhìn nàng gian nan đem mọi thứ nhấc ra cửa, Vạn Tuế cuối cùng cũng nhịn không được, đi qua hai bước, một phen đoạt lấy hành lý trong tay nàng.

“Ba lô tự mình cầm lấy!” Hấn nhẹ buông một câu, mặt lạnh lẽo đi ra ngoài.

Đạm Dung dẫu dẫu miệng, chậm rãi mang ba lô sau lưng đi ra, qua phòng khách, thấy món quà hấn hôm nay đưa, lại nhin không được mang đi theo.

Trước khi đến nhà mới, hấn trước đó tranh thủ qua bệnh viện. Khi xe đứng ở cửa, hấn thậm chí cũng không tức giận, chính là không buồn nói lời nào. Đạm Dung bữu môi, đi thẳng xuống xe. Sau hi làm lại sim điện thoại xong, hấn chỉ hỏi cụ thể dãy số sau đó một tiếng cũng không nói.

Cũng đã trưởng thành lại giống cái đứa nhỏ hay cáu kỉnh. Đạm Dung âm thầm thở dài, cầm lấy di động gọi cho chủ cho thuê nhà, giao hẹn thời gian nhận chìa khóa.

Nhà mới ở trong ngõ nhỏ, xe miễn cưỡng cũng có thể đi vào được. A di cho thuê nhà từ lúc đứng ở cửa chờ, nhìn đến nàng đang cầm lẵng hoa lại đây, phía sau còn một soái ca đi theo có chút ngạc nhiên, bất quá nàng cũng không hỏi nhiều, đem cái chìa khóa giao cho Đạm Dung, cũng nói nàng bởi vì buổi tối phải đi uống rượu mừng cho nên đi trước.

Có việc nên còn chưa đi vào xem qua, cũng không biết đối phương có theo yêu cầu nàng chuẩn bị thêm đồ gia dụng điện đều thêm chưa, bất quá căn cứ vào chữ tín, Đạm Dung vẫn là gặt gặt đầu.

Mở địa phòng, trực tiếp lên bậc cầu thang lầu, đèn ở đó trong ba giây tự động mở ra. Riêng điểm ấy liên so với địa phương trước kia đều tốt hơn, đối với điều này nàng có chút vừa lòng.

Người phía sau đi theo thủy chung bảo trì trầm mặc, chỉ mang theo hành lý nhắm mắt theo đuôi.

Lên đến tầng hai, nàng quay đầu nhìn, hấn nhìn nàng liếc mắt một cái sau lại nghiêng mặt tránh qua, vẻ mặt vẫn như cũ tối tăm.

“Nếu không anh đi về trước đi.” Nàng thực không nghĩ lại đối mặt với khuôn mặt này của hấn.

Nghe thấy lời của nàng, Vạn Tuế khuôn mặt nhất thời biến thành gan heo, hấn đang tức giận, nàng không nhẹ nhàng nhỏ nhẹ cầu hấn tha thứ cũng coi như thôi đi, đằng này còn đuổi hấn đi? Hôm nay là ngày mấy? Hấn còn chương trình buổi tối hai người bữa tối lãng mạn nha.

Vạn Tuế không nói được lời nào, tận lực nhin xuống lửa giận, hai ba bước xông lên, ngữ khí đông cứng nói: “Phòng ở đâu?”

Đạm Dung ánh mắt ở trên người hấn hơi hơi xẹt qua, biết hấn tức giận không nhẹ, cũng không để ý tới, dẫn đầu quẹo phải, sau khi hết bậc cầu thang gần nhất thì dừng lại, lấy ra cái chìa khóa mở cửa.

Trong phòng tràn ngập một cỗ dung dịch nước sơn kết tủa, trong phòng dụng cụ so với lần trước nàng đến nhiều hơn chút, hé ra bộ ghế sofa pha gỗ mới, còn có bàn trà nhỏ nhỏ gỗ làm thủ công.

Đạm Dung từ phòng đến phòng tắm, lại dời bước tới phòng bếp, trên cơ bản yêu cầu của nàng, chủ cho thuê nhà đều giải quyết, tuy rằng nhìn ra được là second-hand, bất quá coi như có thể chấp nhận được.

Từ phòng bếp đi ra, thấy hấn đứng ở cửa chưa đi, Đạm Dung không khỏi tò mò.

“Anh đứng ở đây làm chi?” Đến gần mới phát hấn ở chuyên chú nghiên cứu khóa cửa.

Tầm mắt của hấn từ trên người nàng đảo qua sau lại quay lại nhìn khóa cửa.

“Toàn bộ phòng ở này liền một phen khóa như vậy? Có phải hay không rất giống chuyện đùa?” Cửa trong phòng chính là một tấm sắt giá rẻ, ổ khóa lại càng đơn sơ, hấn hoài nghi nơi này có thể phòng trộm hay không.

Đạm Dung đảo mắt, này chính là phòng cho thuê nha, đương nhiên không thể so với nhà hấn a.

“Dù sao nơi này cũng không có gì đáng giá.”

Ai nói không có? Chẳng lẽ nàng cho rằng chính mình không đáng giá tiền? Nhưng là hấn cũng không nói ra, sau khi đóng cửa lại ở bên trong đi một vòng, càng xem càng ghét bỏ.

Địa phương nhỏ này không cần phải nói, đồ dụng là cũ, đồ điện vừa thấy liền biết cũng không phải mới mua. Người nói làm sao có thể có người như vậy, làm ra vẻ phòng tiện nghi thì không ở, lại muốn đến nơi phòng thuê giá rẻ này? Trong phòng giường thậm chí ngay cả nệm cũng không có, nàng thật có thể sống?

Đạm Dung mở cửa sổ sát đất phòng khách ra, gió nhẹ nhẹ thổi đến, thoải mái cực kỳ. Cửa sổ này hẳn là hướng đông nam đi, phương hướng xác thực không sai.

Hôm nay thời tiết so với ngày hôm qua tốt hơn rất nhiều, tuy rằng không có mặt trời, bắt quá nhiệt độ không khí ẩm áp rất nhiều. Ngoài phòng dưới lầu, sân cầu lông có vài đứa nhỏ đang chơi đùa, ngẫu nhiên truyền đến tiếng kêu hài đồng ồn ào, càng nổi bật yên tĩnh nơi này. Nhà mới so với nàng đoán trước cũng lý tưởng.

Phòng trong nam nhân đi tới bàn trà dừng một hồi, bởi vì lưng dựa vào ban công, Đạm Dung không biết hẳn ở làm cái gì. Một lát, hẳn đứng thẳng dậy ngay nói cũng không nói không rằng, trực tiếp mở cửa.

“Bình” một tiếng, cửa đóng lại. Đại khái đến giây thứ mười, liền thấy thân ảnh hẳn xuất hiện ở trên đường. Chỉ trong chớp mắt, xe của hẳn rẽ đi ra ngoài, sau đó biến mất.

Đạm Dung tay vịn vào ban công, đáy lòng nổi lên phiền muộn nhẹ nhàng. Cả hai người ai cũng không muốn là người dễ dàng khuất phục người khác, cho nên khi có ý kiến không hợp sẽ ngoan cố, có lẽ bọn họ căn bản không thích hợp.

Trở lại phòng khách, mấy túi hành lý cô đơn bị ném ở góc tường, nàng hít sâu vào một hơi, nói cho chính mình thói quen sinh hoạt một mình nhiều năm như vậy, nhất định có thể ứng phó với khó khăn.

Đem mọi thứ chuyển đến phòng sau đó ở phòng tắm tìm được hai khăn lau cùng một cây chổi, đại khái là a di chủ cho thuê lưu lại. Có lẽ nơi này lúc trước từng thu dọn qua, bắt quá nàng vẫn là nhúng ướt khăn lau, đem phòng lau qua một lần.

Khoảng một giờ trôi qua, bên ngoài sắc trời dần tối, Đạm Dung vừa dọn xong, nước bẩn mang ra ban công đổ, đang định đi ra ngoài kiểm đồ ăn, ngoài phòng đột nhiên vang lên âm thanh mở khóa. Nàng nhìn lại phía phòng khách, chỉ thấy hẳn đẩy cửa tiến vào, trong tay còn mang theo mấy túi lớn.

Nguyên lai hẳn vừa rồi cầm đi cái chìa khóa phòng ở của nàng. Đạm Dung nhú mi trở lại phòng khách, mới muốn mở miệng, điện thoại liền vang. Hẳn cầm lấy điện thoại nói câu “A lô”, không quá vài giây liền lại xoay người đi ra ngoài. Đạm Dung mở ra túi to nhìn xem, thế nhưng đều là một số vật dụng hàng ngày, ngay cả cái chảo cũng đều có.

Nàng lại không nấu cơm, hẳn mua làm gì? Đang ở suy đoán, hẳn lại trở lại phía sau còn cái nam nhân xa lạ đi theo.

“Chính là nơi này.” Hẳn chỉ chỉ cửa sắt.

Nam nhân xa lạ không nói hai lời, khởi động công cụ trong tay, liền cắm vào ổ phích cắm ở trong phòng.

“Làm gì vậy?” Đạm Dung lời kéo cánh tay hẳn hỏi.

“Đổi khóa!” Hẳn nói xong đem nàng kéo sang một bên.

Đạm Dung, nguyên lai hẳn vừa rồi đi ra ngoài chính là mua những thứ này rồi tìm người đổi khóa.

Trong phòng âm thanh máy móc chói tai vang liên tục, bên ngoài ngẫu nhiên có người đi qua, ánh mắt tò mò nhìn xung quanh. Ổ khóa mới là cái loại hình phòng trộm quan trọng, Đạm Dung cảm thấy chính mình thành cái ngoại tộc, phỏng chừng người ở trong này không ai lãng phí như vậy d639 mà đổi khóa.

Thời điểm thợ đang làm việc, hẳn đem mấy thứ vừa rồi mua bày ra, đặt tới địa phương thích hợp. Đạm Dung ở bên cạnh có chút suy nghĩ nhìn, hẳn cũng không quan tâm nàng, cực kỳ tự nhiên đi tới đi lui, giống như nơi này là nhà của hẳn vậy.

Thời điểm khóa đổi tốt, ngoài cửa sổ sắc trời đã tối đen như mực, hẳn thanh toán tiền cho thợ máy, sau khi đóng cửa lại lại lo lắng lấy cái chìa khóa thử hai lần, xác định không vấn đề gì, mới lấy ra cái chìa khóa mới một cái đưa cho nàng.

“Nơi này... Là nhà tôi đúng không?”

“Đương nhiên!” Thấy nàng không nhận, hắn đương nhiên giúp nàng đem cái chìa khóa vào chuỗi.

“Anh như thế nào có thể hỏi cũng không hỏi, lấy cái chìa khóa đi?” Đây mới là chỗ nàng cảm thấy bất khả tư nghị. (khó tin)

Hắn thần nhiên lia mắt quét nàng một vòng, lại từ trong túi quần lấy ra một chuỗi chìa khóa, đặt ở trên bàn trà.

“Nhà của tôi, cô cũng dọn tốt, kia coi như huê nhau.”

Đây là nàng vừa rồi trả lại cho hắn, hắn còn nói đến, còn lấy này làm điều kiện trao đổi chìa khóa?

“Tôi cảm thấy...”

“Không cần cảm thấy , mau tới đây đem chỗ này quét tước một chút, bằng không tối hôm nay cô đừng nghĩ có chỗ ngủ.” Hắn nói rõ ràng mục bản thân rồi lại đi vào phòng tắm, đem lời nàng muốn nói thành công chặn đứng.

“Tôi vừa mới rồi mới vệ sinh một lần.” Nàng nói theo vào.

“Lấy cái gì vệ sinh?” Hắn cầm khăn mặt mới đi ra.

“Trong phòng tắm vốn có hai cái khăn lau.”

“Người ta dùng quá cô còn dùng lại? Cũng không biết có sạch sẽ hay không!”

Đạm Dung im thin thít, nam nhân này khiết phích. Không nghĩ tranh cãi nữa, kết quả nàng đi theo hắn, đem phòng đều lau khô sạch sẽ. Là toàn bộ ngõ ngách, ngay cả khe hở cũng không tha.

” phòng này ở tuy rằng nhìn là trang hoàng mới, nhưng rất nhiều địa phương còn lưu lại dấu vết khi sửa chữa, cô không lau khô sạch sẽ, suốt ngày sẽ ngửi mùi hôi.” Hắn vừa làm vừa ca thán, một chỗ nữa vừa lau xong, Đạm Dung kiên trì giúp hắn đổi khăn lau một lần lại một lần.

Mọi thứ làm xong xuôi, nàng cơ hồ hờ thoát, nằm ở trên sofa gỗ trong phòng khách cơ hồ không nhúc nhích. Sớm biết rằng thế chính mình đã trong im ắng chuyển đi rồi, thôi quên đi, nàng chỉ cầm khăn lau thôi hai tay cũng bủn rủn.

“Thôi dừng lại, đi ra ngoài ăn cơm.” Buổi tối hơn mười giờ, còn không biết quán ăn này còn đồ ăn có hay, hôm nay lễ tình nhân, nên người ta nghỉ sớm rồi đi, vừa rồi mua mấy thứ kia này hắn là nên mua nguyên liệu nấu ăn về, xem ra ngày mai còn phải đi mua đồ thêm một lần.

Vạn Tuế tính toán, Đạm Dung lắc đầu.”Mệt.”

“Mệt cũng phải ăn cái gì.” Hắn đi đến bên người nàng ngồi xuống, vuốt mái tóc hỗn độn nàng. Nàng tựa hồ thật sự cực lực, ánh mắt nhắm lại, mi tâm (lông mày) đóng chặt. Hắn cảm thấy không đành lòng, xoa nhẹ trán của nàng.

“Nếu không kêu đồ ăn bên ngoài đi, nhất định phải ăn một chút.”

Đạm Dung bỗng chớp mở to hai mắt, đập vào mi mắt là ánh mắt hơi lo lắng của hắn. Nam nhân này, miệng tuy rằng không biết nói ngọt, bất quá là đối nàng thật tốt.

“Vây đi ra ngoài ăn đi.” Nàng vừa mới muốn đứng dậy, ánh mắt lia đến cửa hàng cách đó không xa, đột nhiên nhớ tới.

“Nếu không ăn bánh ngọt!”

Bởi vì không có dao nĩa thìa linh tinh gì đó, bọn họ chỉ có thể dùng tay.

“Bẩn chết.” Nhìn ngón tay kề cận lớp hoa quả, Vạn Tuế thực chịu không nổi, tay này hắn vừa rồi còn lau quá mặt.

“Sẽ không nha, rất thơm, ăn ngon lắm!” Bánh ngọt dâu tây vị thực ngon miệng, tuy rằng nàng bình thường không yêu đồ ngọt, bất quá bánh ngọt này xốp mà không ngấy, phi thường hợp với hương vị của nàng.

“Anh như thế nào không mua vị sôcôla?” Lễ tình nhân không phải đều dùng sôcôla sao?

“Cô không phải đã nói không thích ăn sôcôla.” Hấn thì thảo nói.

Đạm Dung cắn ngón trỏ, cố gắng hồi tưởng khi nào thì nói qua chuyện đó? Lần đó nàng cùng hấn đi mua tài liệu, hấn đưa nàng sôcôla, nàng cự tuyệt. Không thể tưởng được hấn còn nhớ rõ, nàng khẽ mỉm cười, ngẩng đầu lên thấy hấn vẽ mặt khó xử, đôi mắt bánh ngọt không biết xuống tay như thế nào.

Nàng trong não chợt lóe, đột nhiên nổi dậy ý niệm trò đùa dai trong đầu, dích một khối hoa bôi trên mặt hấn.

“Cô làm gì?” Hấn kinh hãi, quay đầu đã thấy nàng ý cười dạt dào, thần sắc lộ vẻ đắc ý vênh váo, khóe mắt cong cong, đuôi lông mày thản nhiên đỏ ửng. Hấn tâm thần nhộn nhạo, cúi đầu xuống đem môi đỏ mọng của nàng hôn trụ. Hương thơm vị dâu tây quanh quần cánh mũi, hấn thường thức tư vị ngọt ngào.

Lễ tình nhân này, tuy rằng vừa tức lại mệt, nhưng kỳ thật cũng rất lãng mạn làm say lòng người.

44. Chương 44

Tân gia trừ bỏ thiếu vật dụng trong phòng ngủ, ván giường cứng một chút, còn lại hết thảy đều hoàn hảo. Tối hôm qua trước khi hấn trở về, ngàn dặn vạn dặn nhắc nhở nàng khóa chặt cửa, giống như lặp đi lặp lại một câu vừa dài mà dai, thực tình đem nàng trở thành tiểu cô nương trưởng thành ở trong tháp cô lập không thấy ánh mặt trời. Bất quá, có người quản thúc tư vị cũng không chán ghét, tuy rằng hấn là nói không chừng nghỉ.

Mang theo tâm tình như vậy một đêm yên giấc, giữa trưa gọi điện thoại cho Hoắc Duẫn Đình, hẹn buổi tối cho hấn xem qua bản vẽ mới nhất, thuận tiện nói chuyện, vì thế thiếu không tránh khỏi chuyện cùng nhau ăn cơm chiều.

Thời điểm nghỉ trưa nhanh qua đi, Vạn Tuế gửi tin nhắn tối, hỏi nàng đêm nay muốn ăn cái gì. Đạm Dung nghĩ nghĩ, vẫn là thành thật nói cho chính hấn mình hẹn Hoắc Duẫn Đình, không thể cùng hấn ăn bữa tối.

Đoán trước hấn sẽ tức giận, ai ngờ hấn thế nhưng biểu hiện phi thường cao đẹp, chỉ hỏi nàng địa điểm ăn cơm sau đó nói câu “Cẩn thận một chút, đừng về nhà quá trễ ” liền không nói gì thêm. [TNN: sự im lặng trước mưu mô ^^]

Nhà của Hoắc Duẫn Đình tính toán là hai ngày sau nguyên tiêu (trăng rằm) sẽ khởi công, đêm nay ngay cả chủ thầu cũng đến đây, ba người nói chuyện hơn hai giờ. Sau khi ăn xong xong, chủ thầu kia rời đi trước, Hoắc Duẫn Đình lại gọi thêm một tách cà phê, tựa hồ còn không chưa có ý muốn đi.

Đạm Dung vụng trộm lấy điện thoại ra nhìn nhìn, tám giờ mười phút. Nàng kỳ thật muốn đi cửa hàng bách hóa, bởi vì nhà mới ngay cả giường chiếu cũng không có, tối hôm qua chỉ tùy tiện lót nệm dưới sàn, rất không thoải mái.

“Cô bận sao?” Hoắc Duẫn Đình nghiêng thân nhìn vào nửa chén cà phê của nàng, hương vị thơm ngon, đậm đà lan tỏa xung quanh.

Cẩn cứ vào lễ phép, nàng vẫn là lắc đầu.

“Sắc mặt của cô xem ra so với lần trước tốt hơn nhiều, có phải có chuyện gì vui vẻ hay không? Hay là có chuyện gì dễ chịu?”

“Ách?” Hấn có đôi mắt biết xuyên thấu sao? Đạm Dung nhẹ lắc đầu, cảm giác không nên nói với hấn chuyện riêng tư của mình, nhưng là nhất thời lại không biết phải trả lời vấn đề của hấn như thế nào.

“Nếu cảm thấy khó xử có thể không nói.” Hấn hiểu ý cười cười, ngón tay nhẹ gõ vào mép đĩa gốm sứ đặt tách cà phê.

“Tôi đã cho là nhóm chúng ta là bằng hữu có thể tùy tiện tâm sự, nguyên lai là tôi tự mình suy nghĩ.” Ngữ khí kia rất giống chịu nhiều ủy khuất.

“Hoắc tổng...”

“Ôi chào!” Hấn khoát tay, trên mặt tươi cười vẫn như cũ, bất quá lạnh nhạt.

“Lần gặp mặt trước khi đó có nói qua cái gì?”

“A?” Nàng ngẩn ngơ, cố gắng hồi tưởng, hơn nữa ngày mới nhớ lại.

“Tôi nên xưng hô anh là, Duẩn Đình?”

“Tôi không ngại cô trực tiếp gọi tôi là Đình.” [TNN: chém, trắng hoa -.-]

Một cơn gió lạnh phất nhẹ quá, Đạm Dung tóc gáy dựng thẳng lên. Nam nhân này luôn lơ đãng lộ ra hành vi cùng bề ngoài của hấn không tương xứng chút nào, tựa như lần trước nói muốn theo đuổi nàng, thật sự làm cho người ta khó hiểu.

Khi thì còn thật sự, khi thì bất cần đời, rốt cuộc người nào mới là hấn chân chính? Bất quá nàng cũng không hứng thú tìm tòi nghiên cứu nhiều lắm, làm bằng hữu bình thường, khi gặp mặt chỉ cần gật đầu mỉm cười là đủ rồi.

Đại khái là thấy nàng quá bình tĩnh, Hoắc Duẩn Đình nhất thời không thể tiếp tục nói gì thêm. Hôm nay tâm tình của hấn kỳ thật xấu đến cực điểm, ban ngày cùng nhóm bạn hợp tác ý kiến không hợp nhau, xuất hiện tranh chấp nhỏ nhỏ, nhưng là bất hạnh cái nguyên nhân kia, hấn không thể cùng đối phương bóc trần ra, cho nên một ngụm oán khí thủy chung không tan đi được.

Nguyên bản vốn nghĩ rằng có thể tìm người tâm sự, đáng tiếc nàng rất không yên lòng. Bằng hữu rất nhiều, nhưng mà có thể thổ lộ tình cảm không có vài người, khi mất hứng ngay cả tìm cái thùng rác cũng đều không có. [TNN: ôi~ ^^! Ta muốn a này bị ngược!!! Chị Phi ơi ~]

Hấn tự giễu, từ khi xưa chỉ cần tâm tình càng kém, hấn liền cười đến lợi hại.

“Hoắc tổng hôm nay tựa hồ cảm xúc không tốt.” Từ tươi cười của hấn giả dối đến trình độ rõ ràng như thế, Đạm Dung cũng hơi đoán được.

Bị lời nói toạc ra, Hoắc Duẩn Đình có chút kinh ngạc, hấn nghĩ đến chính mình che giấu rất khá.

“Ha, bị cô phát hiện.” Hấn cười khổ, từ trong túi tiền lấy ra hộp thuốc lá, rút ra một cây châm lên. Tia lửa lóe lóe sau đó vụt tắt, hấn thật sâu hút một ngụm, lại chậm rãi phun ra vài làn khói trắng.

“Có lẽ anh có thể nói nói...”

“Oa! Tiểu Dung Dung, người đã ở nơi này ăn cơm?” [TNN: cuối cùng cũng tới -.-]

Đạm Dung lời nói còn chưa xong, thanh âm quen thuộc xa xa truyền đến, ngay sau đó một thân ảnh như lốc xoáy quét đến bên người, dĩ nhiên là con nhóc Vạn Quý Phi này.

Nàng không khách khí sấp lại bên cạnh Đạm Dung ghé dựa gối xuống, miệng tiếp tục xèo xèo thì thầm: “Ta còn tưởng rằng nhận sai người, quả thật là người ôi chào!”

Nhân sinh quả thực thật quá trùng hợp, ngay cả ăn một bữa cơm cũng có thể gặp người quen? Đạm Dung đối với Vạn Quý Phi cười cười.

“Người cũng tới nơi này ăn cơm?”

“Ừ đâu, hẹn với đồng học ngồi ở bên kia, vừa mới ăn xong.” Có thể gặp Đạm Dung, Vạn Quý Phi có vẻ thực hưng phấn.

Lần trước sau chuyện điện thoại cầu cứu giải quyết xong, tình tiết cụ thể phát triển như thế nào còn chưa biết rõ ràng. Hồi lão ca khẳng định là không có khả năng hấn nói ra, cố tình điện thoại của nàng không thông.

Vừa rồi ăn cơm khi liền nhìn thấy nàng, bất quá người ta tựa hồ đang nói chính sự, cho nên vẫn không dám lại đây quấy rầy. Thật vất vả cơm nước xong, vì bọn họ muốn tan, kết quả chỉ đi một người còn một.

Còn lại người kia tựa hồ thực tuổi trẻ, bởi vì cách quá xa nên không thấy rõ, bất quá từ cách ăn mặc đến cử chỉ, đó có thể thấy được là kẻ cực phẩm.

Nhìn thấy phục vụ lại đưa lên cà phê, trong não âm thanh cảnh báo lập tức vang lên, má ơi, đang êm đẹp uống cà phê cái gì? Sẽ không phải là tình địch lão ca đi?

Vấn đề này không phải là nhỏ, nàng quyết không thể ngồi yên không để ý tới được, vì thế cũng không quản lễ nghi gì, lập tức chạy lại đây.

“Ta có phải hay không quấy rầy các người?” Vạn Quý Phi quay đầu cười, tầm mắt thẳng tắp đánh giá nam tử xa lạ. Nàng mân mê miệng nhìn quét hần một vòng, bộ dạng không sai, chính là tóc mái quá dài, ngay cả ánh mắt đều thấy không rõ, nàng có xúc động muốn giúp hần đem tóc mái cắt bỏ.

Đối phương nhìn nàng hơi nhẹ vuốt cằm, vẻ mặt tựa tiểu phi tiểu, trong mắt mang tia sáng chột lóe.

Tiểu lưu manh! Vạn Quý Phi giả vờ cười hai tiếng, khuôn mặt xinh đẹp quá mức cứng ngắc, nhìn không ra có chút nào thành ý.

“Hi, không ngại nhiều người đi?”

Hoắc Duẫn Đình mở ra một thủ thế khác làm cái tư thế mời, “Không ngại.” Tiếp theo lại hút một ngụm, sương khói lượn lờ khuếch tán.

” Bằng hữu tiểu Dung cũng chính là bằng hữu của ta, giới thiệu một chút đi.”

Lời này có thể quá mức thân mật hay không? Đạm Dung lúng ta lúng túng nhìn hần một cái.

“Đây là muội muội bác sĩ Vạn.”

Vạn? Hoắc Duẫn Đình nhú mày, thổi một làn khói trắng ra, cảm giác được một đạo nhìn chăm chú mãnh liệt bắn thẳng tới, ngẩng đầu lên quả nhiên gặp Vạn gia tiểu muội nhú mày mắt trừng tay hần, vẻ mặt kia tuyệt đối là giận mà không dám nói gì, bộ dáng vô cùng buồn cười. Miệng hần bất giác cong lên, càng dùng sức hút một ngụm, sương khói phun ra khi đó còn có ý hướng tới nàng mà thổi.

Đạm Dung mắt lạnh nhìn hết thấy, chỉ cảm thấy động tác Hoắc Duẫn Đình có chút ngây thơ, muốn nói cái gì lại nhịn xuống, chỉ có thể tiếp tục giới thiệu: “Tiểu Phi, đây là Hoắc tổng, là hộ khách của ta.”

“Khụ khụ... Nguyên lai là Hoắc tổng, ngưỡng mộ đại danh từ lâu!” Vạn Quý Phi ghét nhất người ta hút thuốc, lại cố tình không ý bị hút vào mấy hơi, che miệng khụ hai ba cái, cuối cùng nói một câu nghiêng răng nghiêng lợi.

“Đại danh?” Hoắc Duẫn Đình nhẹ cười ra tiếng, hai mắt giấu ở sau thấu kính lóe tia sáng kỳ lạ.

“Nguyên lai ta nổi danh như vậy.”

“Ách? Kia chính là cách nói lễ phép, người không cần cho rằng là thật sự.” Nàng tùy ý vẩy vẩy tay, đối với nam nhân này càng thêm chán ghét. Đem ghế dựa kéo gần Đạm Dung vài phần, nhỏ giọng nói: “Người chừng nào thì bàn bạc xong? Ta có chút nói chuyện muốn hỏi người đâu.”

“Chuyện gì?”

“Chính là... Ai nha nha, có người xa lạ ở, ta ngưng ngưng mở miệng.” Nàng cố ý đem âm lượng đề cao, ánh mắt không dấu vết liếc về phía Hoắc Duẫn Đình.

Này không phải trực tiếp khiêu khích sao? Hoắc Duẫn Đình hé miệng lại cười cười, vẫn chưa đem lời của nàng để bụng, cầm lấy tách cà phê thần nhiên uống một ngụm.

Nam nhân này là rất ngốc hay vẫn là da mặt quá dày? Thế nhưng đối với lời nói của nàng thờ ơ. Lão ca nha, tình địch của người thật là lợi hại! Vạn Quý Phi âm thầm nắm tay.

“Có chuyện cứ nói thẳng đi.” Đạm Dung nhú mày, đêm nay nha đầu kia có chút cổ quái, bình thường nàng nói chuyện cũng không phải là không đúng mực như vậy.

“Chính là... ừm...” Vạn Quý Phi nỗ lực bĩu môi, cân nhắc một chút, đột nhiên đem mọi chuyện suy xét một hồi, sau đó trực tiếp sáng khoái hỏi: “Người cùng ca ta có phải cùng một chỗ hay không?”

“Này...” Nếu chỉ có hai người, Đạm Dung có lẽ sẽ không có lo lắng mà trả lời, nhưng là hiện tại bên người có Hoắc Duẫn Đình, nàng không chấp nhận bản thân mình có thể rộng rãi đem việc tư công khai.

“Đúng thôi đúng thôi, ta đã nói người sẽ không ở người xa lạ trước mặt thừa nhận, xem ra ta còn rõ ràng hơn người.” Vạn Quý Phi nhún nhún vai, một bộ dáng không có gì mới mẻ.

“Xem ra tiểu Dung cùng bác sĩ Vạn quả thực có quan hệ không tầm thường?” Hoắc Duẫn Đình dừng lại động tác hút thuốc, trên mặt biểu tình nhìn không ra vui giận.

“Đều đã phát triển thành gian | tình , đương nhiên không tầm thường!”

“Tiểu Phi!” Đạm Dung thình lình quát bảo nàng ngưng lại. Nói như thế nào, Hoắc Duẫn Đình vẫn là hộ khách của nàng, nàng có thể nào ở trước mặt hắn nói hươu nói vượn (nói vớ vẩn) đâu?

“Được rồi, kỳ thật ta còn muốn hỏi người ngày đó ở Hải Nam là trở về như thế nào, hẳn là cùng lão ca gặp mặt đi? Bởi vì người sau khi trở về đều không có gọi điện thoại cho ta, nhà chúng ta bao gồm bà nội ta, mẹ ta, đều phi thường lo lắng cho người.” Nói lung tung mà chọc Đạm Dung tức giận , Vạn Quý Phi buồn bực cúi đầu vò khăn bàn.

Phiền toái người ta, thế nhưng không có nói một tiếng cảm tạ, đó là nàng không đúng. Đạm Dung có chút áy náy, ngữ khí nhẹ nhàng: ” Hai ngày nay vội vàng chuyển nhà, cho nên quên mất.”

“A? Người chuyển nhà ?” Tin tức này rất kinh ngạc, nàng khiếp sợ ngẩng đầu.

“Chuyện khi nào? Các người lại cãi nhau ?”

“Không có cãi nhau, là ta chính mình muốn chuyển .”

“Lão ca hẳn... Đồng ý ?”

“Ta...” Tiếng di động vang lên đánh gãy lời nói Đạm Dung, lấy điện thoại ra nhìn xem, gọi điện đến dĩ nhiên là chủ cho thuê nhà. Nhẹ ấn nút nhận, thanh âm a di chủ cho thuê nhà như sấm truyền đến, trong nhà ăn có chút ầm ỹ, Đạm Dung chỉ nghe thanh âm “Ong ong”.

Bất đắc dĩ nàng đành phải đứng lên nói câu “Ta đi nghe điện thoại.” Sau đó tránh ra.

Vạn Quý Phi nhìn nàng ra cửa, mới đem tầm mắt kéo về. Quay đầu, vẫn thấy nam nhân kia đang cố ý hay vô tình đánh giá chính mình, nàng vội vàng trừng lớn hai mắt nói: “Nhìn cái gì vậy? Chưa thấy qua mỹ nữ?”

Hoắc Duẫn Đình trong nháy mắt bị nàng chọc cười, cô gái này rất thú vị. Hắn hơi nghiêng người, vô lại hỏi: “Người đối với ta tựa hồ có ý kiến? Nghiêm khắc mà nói, chúng ta mới gặp mặt lần đầu tiên, đúng không?”

“Không phải có ý kiến, mà là...” Vạn Quý Phi vuốt cằm, tròn mắt đen như mực vòng vo chuyển.

Chán ghét nam nhân này xác thực không lý do, bọn họ căn bản không biết.

“Ai nha, ai kêu người truy tẩu tử của ta?”

“Tẩu tử? Đạm Dung là lão bà ca người?” Hoắc Duẫn Đình chọn nhún mày, ý cười đầy mắt càng sâu.

“Không sai biệt lắm, cho nên... Người nên chết tâm đi!” Tuy rằng không biết nam nhân này cùng Đạm Dung quan hệ thân mật đến trình độ nào, bất quá chỉ cần có nam nhân tiếp cận Đạm Dung trong phạm vi hai thước, đều hẳn nên đề cao giác.

Ai kêu lão ca thật vất vả thích thượng một cô gái, nàng nên phải đề phòng thêm.

Hoắc Duẫn Đình thưởng thức cái bật lửa trong tay, đột nhiên toát ra một câu: “Người là bác sĩ thế gia nổi danh thành phố M — con cháu Vạn gia?”

Ách? Hắn còn biết Vạn gia thành phố M? Vạn Quý Phi ngượng ngùng trả lời: “Là như thế thì sao nào?”

Hoắc Duẫn Đình vẫn chưa nói tiếp, chính là tùy ý mở ra bật lửa, ấn xuống, ngọn lửa nho nhỏ đi lên. Một hồi lại đột nhiên lại che lại, lửa tắt. Cứ như thế, lặp lại.

Thật sự là quái nhân! Vạn Quý Phi lại nhìn phía Đạm Dung vừa rời đi, còn chưa thấy nàng trở về, phỏng chừng nhất thời canh ba cũng đi không được, vì thế gọi phục vụ đưa tới nước trong. Bởi vì rất khát, nàng cầm cái chén liền cô lỗ cô lỗ một ngụm uống xong.

“Ta nghĩ đến, bác sĩ thế gia thành M nổi tiếng, người nào cũng đều cũng có giáo dưỡng.”

Thanh thanh lạnh lùng một câu, làm cho Vạn Quý Phi một ngụm nước nhất thời nghe thấy phương hướng thanh âm ấy mà cứ phun ra một đường.

Vấn đề giáo dưỡng này, nói lớn cũng lớn nói nhỏ thì nhỏ, nàng sẽ không làm chuyện nhục gia môn đi? Vạn Quý Phi cũng sờ nhìn bên cạnh, chỉ thấy giọt nước dọc theo khuôn mặt dễ nhìn hẳn chậm rãi đi xuống.

“Thực xin lỗi thực xin lỗi, ta không phải cố ý!” Tự biết đuối lý, nàng cuống quýt cầm khăn trên bàn giúp hẳn lau.

Hoắc Duẫn Đình một tay rút ra, từ trong túi tiền lấy khăn tay ra, tao nhã lau đi giọt nước trên mặt. Một lát sau, mới nheo mắt lại trầm thấp nói: “Người là cố ý.”

“Không có không có! Ta thề, tuyệt đối không có!” Vạn Quý Phi giơ lên hai ngón tay, là bộ dáng chân thành trước nay chưa có.

Lúc này Đạm Dung vội vàng chạy vào, “Ngượng ngùng, Hoắc tổng, tôi có chút việc gấp đi trước, có việc gì lần sau lại tán gẫu đi.”

Hoắc Duẫn Đình gật gật đầu, đối với chuyện nàng đi hay lưu lại tựa hồ không quá để bụng.

“Tiểu Phi người cùng đi với ta sao?”

“Ta...”

“Ta nghĩ, Vạn tiểu thư theo ta trò chuyện với nhau thật vui, cho nên không vội cho rời đi, đúng không?” Hoắc Duẫn Đình ánh mắt tùy ý quét về phía cái người giữa đường xông ra gây họa kia, Vạn Quý Phi đành phải ngượng ngùng cười.

Đạm Dung mặc dù thấy kỳ quái, cũng không đếm xỉa tới, tay cầm túi xách vội vàng rời đi.

45. Chương 45

“Đạm tiểu thư, muốn làm như thế nào? Trong phòng người mọi thứ đều là đồ dùng ta mới mua về, tuy rằng là secon – hand, nhưng điều là tiền bạc.

Nếu người không hài lòng có thể nói với ta, như bây giờ không nói một tiếng liền ném hết mọi thứ xuống là có ý tứ gì? Tuy rằng ta không có quyền lợi ngăn cản người mua dụng cụ mới, bất quá những thứ này trước đó người có phải hay không hẳn là nên nói cho ta biết trước một tiếng. Nếu không phải ta vừa ăn cơm nước xong sau đó đi ra ngoài tản bộ, cũng không biết phát sinh chuyện như thế này.

Hiện tại trời tối rồi, ta làm sao có thể tìm người đến đem mọi thứ chuyển đi? Thời tiết dạo này không ổn định nha, vạn nhất cả đêm trời mưa thì mọi thứ sẽ xối rửa, cũng không biết chừng ngày mai đã bị người ta trộm hết sạch sẽ. Gây ra tổn thất như vậy, ai phụ trách? Còn có...”

A di cho thuê nhà ở trong điện thoại niệm ít nhất 5 phút, Đạm Dung chỉ tiếp thu một cái tin tức, chính là nhà nàng vì nguyên nhân nào đó đồ vật bị rớt. Tình huống cụ thể, nàng còn chưa có biết rõ ràng, nói lời tạm biệt với Vạn Quý Phi cùng Hoắc Duẫn Đình rồi nhanh chóng đi về nhà, ở dưới lầu đối diện sân cầu lông liền bắt gặp những đồ gia dụng nguyên bản bị ném một bên một góc, nhìn lên lầu hai, ban công có đánh ghen.

Có người ở, nàng vội vàng chạy đi lên, vừa mở ra cửa ra liền bị cảnh tượng trước mắt dọa ngốc.

Hoàn toàn mới, sofa mới tinh, bàn trà nhỏ màu sắc rực rỡ. Cạnh tường đối diện sofa có cái tivi đặt ở trên một cái kệ hoàn toàn mới.

Tới gần góc phòng bếp, thêm cái kệ nhỏ bằng gỗ để chứa chén bát, hai ghế dựa màu sắc rực rỡ để ngồi ăn cơm, cùng bàn trà hẳn là một bộ, màu sắc rất tươi sáng, nhìn qua rất thú vị.

Trời ạ, có phải đi nhầm địa phương hay không? Thế nhưng ngay cả rèm cửa sổ cũng thay đổi!

”Bác— sĩ— Vạn!” Nàng hất cổ họng kêu to, trong phòng trừ bỏ có một người khác có chìa khóa ngoài hẳn ra, phỏng chừng không có người khác.

Trong phòng truyền đến một trận kêu thanh rên, một lát sau thân ảnh cao lớn liền xuất hiện ở cửa.

“Em đã về?” Hấn trên người mặc bình thường như ở nhà, trên chân là dép lê đi trong nhà. Nhìn hấn như vậy tựa như ở nhà mình, quả thật rất nhàn nhã.

Đạm Dung vuốt vuốt mái tóc, có chút kích động: ” Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?”

Hấn cúi đầu, yên lặng dùng mũi chân đá khung cửa, bình tĩnh trả lời: “Anh xem nơi này đồ dùng gia đình thật cũ, liền thay đổi một chút.”

Đạm Dung nắm quyền, nàng đương nhiên biết toàn bộ đã đổi mới, vấn đề là hấn có quyền gì?

“Anh trước khi đổi như thế nào không hỏi qua ý của em?”

Vốn dĩ không gian đơn giản, bởi vì thêm vài món mà có vẻ chật chội. Luôn luôn đối với yêu cầu nơi ở không cao, bởi vì thời gian nàng ở trong này đại khái căn bản không nhiều lắm.

Điều này cũng không phải là trọng điểm, vấn đề ở chỗ phòng này là cho thuê, là phòng cho thuê có được không! Trang bị nhiều như vậy khi dọn đi, về sau chuyển đi rồi làm sao bây giờ? Ý nghĩ này làm cho nàng cơ hồ hoàn toàn phát điên.

“Anh chỉ là muốn cho em một chút thoải mái.” Hấn rầu rĩ nói xong lui về phòng, đem nàng đá ở phía sau.

Ít có ai nghe thấy lời nói của nàng mà không tức giận, Đạm Dung đen trán, nhắm mắt lại một hồi, sau đó lại mở ra, bình tĩnh vỗ vỗ khuôn mặt, đi theo vào.

Trong phòng vốn có giường cùng tủ quần áo lúc này không thấy, giường mới nhìn qua mềm nhũn làm cho người ta rất muốn leo lên trên nằm, giường trang bị màu xanh táo nhạt rất dịu nhẹ, mọi thứ rất có phong cách. Khăn trải giường là bộ ở trong nhà hấn dùng cho phòng khách kia.

“Em không phải trách anh, nhưng là mấy thứ này về sau muốn chuyển đi thực phiền toái!”

“Em nếu lúc trước không chuyển nhà liền không có loại chuyện này phát sinh.”

“Kia còn nhờ em...” Đạm Dung tà tà nhìn hấn, chuyện này khó chịu là ở chỗ nam nhân cứ tự ý sắp xếp mà không nói với nàng một tiếng, xem ra vừa rồi mới sửa lại.

Có người rất dễ dàng đem lời yêu đặt ngay bên miệng, lại không phải là thật. Mà nam nhân này không chịu nói lời yêu nhưng lại thích yên lặng quan tâm chuyện của nàng.

Tuy rất muốn nổi giận nhưng mà nàng đều hiểu được, hấn làm hết thấy mọi điều cũng chỉ vì nàng. Nhưng là mua nhiều như vậy, khăng định lãng phí không ít tiền, nàng đau lòng muốn chết.

“Bao nhiêu tiền?”

Hấn liếc nàng liếc mắt một cái, nhỏ giọng nói: “Anh có bằng hữu mở cửa hàng bán đồ dùng gia đình, để cho giá rẻ.”

Nàng ôm ngực, chưa từ bỏ ý định tiếp tục: “Đó là bao nhiêu?”

“Em nhanh như vậy đã nghĩ muốn quản lý tiền lương của anh?”

“Vạn — tuế — gia!” Ngữ khí không phải nặng bình thường.

“Em gọi thêm một lần nữa xem!” Vạn Tuế mắt trừng nàng, đáy mắt ẩn ẩn bùng lên ngọn lửa hùng hực.

Đạm Dung hơi hơi rung mình, khiếp sợ lửa giận của hấn, bất quá hai mắt vẫn như cũ không chút nào sợ hãi, cùng hấn bình tĩnh giằng co.

Sau một lúc lâu, vẫn là Vạn Tuế bại trước. Hấn thở dài, hai bước đến gần nàng, nhẹ nhàng nói: “Em biết rõ anh ghét nhất bị gọi tên này.”

Đạm Dung nhếch miệng, nhẹ nhàng thở ra một hơi, từ từ nói: “Quý hạp hồi.”

“Còn nói!” Hấn tay nắm quyền đầu, làm bộ muốn đánh nàng, đến trước mặt nàng liền hạ xuống dưới, chỉ nhẹ nhàng nhéo nhéo.

Đạm Dung né cánh tay của hắn hỏi: “Anh còn không có trả lời vấn đề của em.”

“Vấn đề gì?” Hắn buông nàng ra, đi ra khỏi phòng, để tránh đi của nàng vấn đề. Quan tâm người ta còn bị ức hiếp, hắn cảm thấy chính mình thật sự rất uất ức .

“Chính là mất bao nhiêu tiền?” Nàng đi theo hắn vào phòng bếp, nhìn hắn từ trong phích nước ấm rót ra một chén nước. Dụng cụ dùng trong phòng bếp hầu như đều đã đủ, trên bàn còn có nồi cơm điện cùng lò vi sóng, ngay cả nước tẩy chén bát cùng tủ lạnh cũng không thiếu, chính là kích thước khéo léo hơn nhiều.

Đạm Dung giật nhẹ mái tóc ngắn trên đầu, vô lực ai thán: “Anh rốt cuộc còn mua bao nhiêu thứ?” Mấy thứ này nàng căn bản không dùng được.

Hắn nhún nhún vai, bộ dáng không sao cả nói: “Tất cả mọi thứ trước mắt mà em đã thấy.” Sau đó từ trong lò vi sóng lấy ra một phần đồ ăn đã chuẩn bị sẵn trước đó, đi khỏi phòng bếp đến phòng khách ngồi xuống, lại dùng điều khiển mở TV. Một hồi mấy giờ, rốt cục có thể nghỉ ngơi một chút.

Thế nhưng ngay cả đầu DVD cũng trang bị tốt lắm, đây là tốc độ gì nha? Đạm Dung đứng ở mép sofa, vẻ mặt bất đắc dĩ.

“Kỳ thật em bình thường không xem tivi .”

“Anh muốn xem tin tức phát thanh.”

“Anh muốn chuyển qua đây ở?”

“Làm sao có thể?” Hắn vẻ mặt giật mình. Thấy nàng nhìn mình không nói, vì thế tự mình mở cái hộp mà bản thân đóng gói. Bên trong là mì ý thịt vụn, lúc đun nóng đến giờ đã hơn nửa giờ, đã hơi lạnh .

Chín giờ đêm thế nhưng hiện tại mới ăn bữa tối, vẫn là đồ ăn bên ngoài. Đạm Dung thông thả bước đến bên người hắn ngồi xuống, lời muốn nói đều bị nghẹn ở bên miệng, nói không nên lời.

Nhà mới bố trí kỳ thật thực hợp hương vị của nàng, tin tưởng rất nhiều người khi sống một mình hy vọng có thể có một không gian thoải mái vui vẻ. Đêm yên tĩnh, có chỗ ở chính mình trú chân, có một nam nhân bầu bạn bên cạnh, kỳ thật đã không còn mong ước gì thêm.

Tự tôn có lẽ sẽ khiến người không chịu nhượng bước, khi bắt đầu lại không tránh khỏi tranh cãi . Không nghĩ nợ hắn, lại sợ hắn mất hứng, nàng cắn môi dưới, nội tâm giãy dụa không thôi.

“Suy nghĩ cái gì? Có muốn ăn hay không?” Hắn kéo lấy khuỷu tay nàng, Đạm Dung nghiêng đầu, cái hộp mở ra trước mặt. Thấy nàng không dị nghị, hắn cầm sợi mì đưa đến miệng nàng.

Nàng vẻ mặt đau khổ nhai nhai, lại chậm rãi nhắm nuốt.

“Đã lạnh ngắt.”

“Cho nên...” Hắn trên tay nhắc cái hộp, ý tứ thực rõ ràng . Đạm Dung bĩu miệng cũng lười nói đành đứng dậy, cầm cái hộp kia đi vào phòng bếp. Hắn nhìn lại phòng bếp, từ cửa có thể thấy được thắt lưng nàng hơi khom, cái mông ở phía sau vểnh lên, đại khái đang ở đó nghiên cứu hoạt động của lò vi sóng.[TNN: Sắc lang]

“Đun nóng 1 phút là có thể.” Hắn cất giọng, sau đó chậm rãi rót chén trà, thời điểm uống nước khoe miệng đắc ý tươi cười.

Vài phút sau, Đạm Dung tay đang cầm cái hộp đi ra.

” Lâu như vậy.” Hắn nho nhỏ thăm oán, ngay cả lò vi sóng đều không biết dùng, thử hỏi hắn như thế nào yên tâm để cho nàng sống một mình?

“Em sợ không đủ nóng.”

Nàng đi đến bên người hắn đang muốn ngồi xuống, Vạn Tuế chỉ chỉ đuôi của mình. Đạm Dung thần sắc cứng đờ, thật không có thói quen thân thiết vô cùng này. Đang do dự hết sức, bàn tay to của hắn chụp tới, đem nàng vững vàng ngồi ở hai bên đùi.

Nàng hơi từ chối, bị hắn đè lại.

“Đừng nhúc nhích!” Vạn Tuế nắm thắt lưng của nàng, bả đầu vùi sâu gáy của nàng, hít mùi hương trên người của nàng.

“Mệt chết.”

Đạm Dung vốn tay đang cầm cái hộp giơ lên cao, nghe được giọng nói của hắn mang theo mệt mỏi, cảm thấy tràn đầy thương tiếc. Nàng một bàn tay nhẹ vỗ lên đùi hắn, ôn nhu nói: “Trước ăn cái gì đi, đừng để bị đói.”

Vạn Tuế chậm rãi nâng đầu lên, kéo nàng xuống cắn nhẹ lên đôi môi đỏ mọng vẫn luôn dụ dỗ hắn kia, “Em dứt cho anh?”

Nàng tức giận cúi xuống, nghiêng người cầm lấy chiếc đĩa trên bàn trà, một ngụm một ngụm gắp cho hắn.

Nếu trước kia có người nói cho nàng, duyên ái sẽ làm người ta trở nên buồn nôn như vậy, đánh chết nàng đều không tin. Nhưng là sự thật xảy ra trước mắt, khóc khóc vạn tuế gia đều biết làm nũng, nàng có phải cũng nên tạo thói quen tốt một chút hay không?

“Buổi tối bàn bạc chuyện như thế nào rồi?” Sau khi ăn no bụng, Vạn Tuế ôm nàng không khỏi thắc mắc hỏi.

“Ừm, vài ngày nữa sẽ khởi công. Đúng rồi, buổi tối em có thấy tiểu Phi.” Không biết nàng cùng Hoắc Duẩn Đình hàn huyên cái gì, Đạm Dung mới nhớ lại gọi điện thoại cho nàng. Trực giác cảm thấy Hoắc Duẩn Đình tên kia quá sâu trầm, tiểu Phi vẫn là đừng cùng hắn thân cận quá.

” Nha đầu kia còn không có khai giảng?”

“Ách? Không biết.” Ngay cả hắn, người làm ca ca này cũng không biết, nàng như thế nào biết được?

“Mười lăm theo anh về nhà một chuyến đi.”

“Đi làm gì?” Nàng sững sốt.

Hắn nâng mắt lên thẳng tắp dừng ở trên người nàng.”Đi báo danh.”

“Ừm?” Nàng hơi ngẩng đầu lên.

“Lấy thân phận bạn gái.” Nam âm trầm thấp có một chút lười nhác, lại gần từng tiếng vô cùng rõ ràng.

“Ồ.” Nàng gật gật đầu, thần sắc như thường.

“Em có vẻ không có ý kiến?” Hắn bắt lấy bàn tay nhỏ bé yếu ớt không xương của nàng, nhìn gắt gao vào chủ nhân của nó.

“Anh nghĩ em có ý kiến?”

“Không có!” Chính là quá mức bình tĩnh, không có biểu hiện ra đặc biệt hưng phấn, cũng không có đặc biệt khấn trương, điều này là ngoài hắn dự kiến. Nữ hài tử gặp người lớn không nên là phản ứng như vậy đi? Hay đây là việc nàng cho rằng căn bản không đáng lo?

Như thế nào đột nhiên lại tức giận? Nàng một tay sờ lên trán của hắn, muốn vuốt lên vài vết nhăn kia.”Em làm sai cái gì khiến cho anh mất hứng?”

Bị vặn hỏi như vậy, Vạn Tuế càng phiền chán, có đôi khi hắn thực không hy vọng nàng bình tĩnh như thế, điều này làm cho hắn cảm thấy chính mình thực không thành thực, hắn rõ ràng so với nàng lớn hơn vài tuổi. Nỗi buồn phiền ở trong lòng không thể nói ra lời, hắn đành phải hung hăng cắn tay nàng một ngụm để giải hận.

“Ai nha.” Trên mu bàn tay dấu răng rõ ràng hơn, Đạm Dung kêu một tiếng, thật sự đoán không ra nguyên nhân khiến hắn tức giận, chỉ cảm thấy hắn là vì chính mình lạnh nhạt khiến cho hắn không hơn giận.

Đi về nhà hắn ăn cơm không thành vấn đề, lúc trước cũng từng đi qua; lấy thân phận bạn gái tham dự cũng không thành vấn đề, chỉ cần hắn thích. Bình tĩnh nhận yêu cầu hắn đưa ra, nàng không cảm thấy chính mình có chỗ nào không đúng nha.

Người kia lại hạ xuống những nụ hôn nhỏ vun, những dấu răng rả khắp trên người nàng, Đạm Dung ngửa đầu, thật sự rất khó lý giải vì sao mọi người khi luyện ái thần kinh đều trở nên yếu ớt như thế, chẳng lẽ cũng chỉ có nàng là thanh tỉnh? Nàng lắc đầu, ngay sau đó bị người nào – đó kéo xuống, không quá vài giây liền bị hôn đến nỗi không còn ý thức được gì.

46. Chương 46

Tiết nguyên tiêu là tết âm lịch là ngày lễ quan trọng, nhà nhà hết sức xem trọng. Vạn gia hôm nay rất bận bịu, nguyên nhân là ngày hôm qua Vạn Tuế gọi điện thoại về, nói hôm nay sẽ mang Đạm Dung đến ăn cơm.

Từ đầu năm trong bữa cơm kia đã hơn nửa tháng, ngày đó tan rã trong không vui, khiến ấy lão trong nhà bất an một thời gian dài. Cho nên lần này, Đạm Dung lần nữa lại xuất hiện, nhưng lại là bị cháu trai nắm tay vào nhà, không thể nghi ngờ gì khiến cho bọn họ thở phào nhẹ nhõm.

Dắt tay nha, tổ tông phù hộ, nhìn đến hai người trong lúc đó thật quá thân mật, không cần nói rõ, mọi sự phỏng đoán đều được chứng thực, Vạn bà nội Xa Thục Mai vùng trộm leo lên lầu hai thấp ba cây nhang cho lão công, cảm ơn hần hiển linh phù hộ.

Cơm chiều, Xa Thục Mai không ngừng gấp thức ăn cho Đạm Dung.

“Tiểu Dung ăn cái chân gà này đi nha, đây là gà nuôi trong nhà, thịt rất chắc. Nhìn người gầy như vậy, phải ăn nhiều một chút.”

“Uống chút canh, lần này nấu với thịt nạc, không ngấy, hơn nữa không có xương nha.”

“Hôm nay đồ ăn thực mới mẻ, là nhà chúng ta làm rất cẩn thận, cam đoan không có chất gây hại, ăn nhiều vào!”

Bị thúc giục liên tục như vậy, miệng còn chưa có ăn xong, trong bát lại nhiều hơn một chút, Đạm Dung quả thật rất bận rộn.

“Bà nội, người để cho nàng im lặng ăn bữa cơm được không?” Cuối cùng vẫn là Vạn Tuế nhìn không được nữa, sắc mặt trầm xuống, Xa Thục Mai mới dừng tay.

“Ta này không phải là muốn đem nàng dưỡng béo một chút sao? Người xem, cầm thật gầy.” Bận nói chuyện, nàng còn nâng cằm Đạm Dung lên.

Đạm Dung một ngụm canh cơ hồ từ khóe miệng chảy đi ra. Rốt cục cũng biết, tính cách Vạn Quý Phi là di truyền từ ai.

“Ai nha, mẹ đừng nữa ép buộc tiểu Dung, để cho A Tuế chiều cổ nàng là được rồi.” Vạn mẹ Trương Huệ Nghi rút ra một khăn giấy đưa cho Đạm Dung, tiếp nhận lau khóe miệng.

“Bà nội rất bất công, ta cũng muốn chân gà!” Vạn Quý Phi bĩu môi kháng nghị, Xa Thục Mai lập tức đem một cái chân gà khác chuyển đến trong bát nàng.

“Tiểu Phi yên tâm, một khối khác khẳng định là đưa cho người.”

Vạn Quý Phi thế này mới vui vẻ rạo rức tiếp tục ăn cơm, Vạn Tuế cười nhạt, nhỏ giọng nói: “Làm hư tiểu hài tử.”

“Người thì ngoan lắm.” Vạn gia ba ba đột nhiên thả một câu cho hần, Vạn Tuế tức thời đảo mắt. Vì sao trưởng bối nhà hần cũng không có uy nghiêm của trưởng, ngay cả lão ba luôn luôn nghiêm túc cũng như thế này? Về sau nếu hần có đứa nhỏ, tuyệt không giống như bọn họ!

“Anh có ý kiến?” Bên cạnh Đạm Dung nhìn hần vẻ mặt khinh thường, vì thế có chút hưng thú hỏi.

Vạn Tuế tức giận nhìn nàng liếc mắt một cái, nha đầu kia sao cứ thích đối đầu với hần.” Cô ăn cho hết là được!”

Đạm Dung dẹt mếu máo, một ngụm một ngụm cắn thịt. Như vậy rất giống đứa nhỏ bị ủy khuất, Xa Thục Mai huých tay bắt mồm.

“A Tuế, người có thể nào đối với tiểu Dung hung như vậy? Bà nội đau nằng, cho nằng ăn ngon có cái gì không đúng? Làm người không thể keo kiệt như thế, bạn gái đau lòng có biết không?”

Những người còn lại đối lời nói của Xa Thực Mai cũng không ý kiến, Đạm Dung một dáng giống như không liên quan mình tiếp tục yên lặng ăn cơm, Vạn Tuế khóc không ra nước mắt. Có đau hay không nữ nhân này, hẳn không cần người khác tới bình luận.

“Tiểu Dung nha, người đừng trách A Tuế không hiểu phong tình, đứa nhỏ này từ nhỏ đến lớn liền như vậy, rõ ràng thích đến như vậy, lại cái gì đều ghen ở trong lòng không chịu nói ra.”

Lời nói của Xa Thực Mai khiến cho Đạm Dung đang vui đầu đau khổ nuốt thức ăn hơi hơi ngắc đầu, không dấu vết nhìn sang nam nhân bên cạnh. Hẳn hai mắt tròn trắng, bộ dáng bất đắc dĩ làm cho nằng rất muốn cười.

“Đứa nhỏ, về sau chịu ủy khuất hãy tìm bà nội, có ta giúp người làm chủ, không cần sợ hẳn! Ôi, ta nghe nói người chuyển nhà, có phải hay không cùng hẳn cãi nhau? Nhất định là hẳn làm cái gì cho người tức giận đúng không? Nói cho bà nội nghe một chút!”

“Bà nội!” Vạn Tuế nhìn không được thở dài, “Nói lâu như vậy người cũng không mệt sao? Cũng không ăn cơm?” Nữ nhân, vì sao có thể nói không ngừng như vậy?

Xa Thực Mai dùng đầu chiếc đĩa gỗ nhẹ lên trên mặt bàn ăn, nghiêm khắc trách cứ: “Làm sao vậy? Có phải bị bà nội nói trúng hay không, còn không cho tiểu Dung vạch trần tội của người đi?”

“Người thích liền tiếp tục đi.” Vạn Tuế đơn giản ngoan ngoãn khép lại miệng. Chưa thấy qua lão nhân gia nào có trí tưởng tượng phong phú như vậy, cho nên hẳn không thích trở về, không thích ở đây. Lúc trước khi không chịu tha, ngồi nghe các nằng niệm, hiện tại có bạn gái vẫn là bị niệm, hẳn rốt cuộc khi nào thì mới có thể giải phóng?

Nhìn ra không kiên nhẫn của hẳn, Đạm Dung buông chiếc đĩa, nhẹ giọng nói: “Vâng, bà nội, cháu là vì muốn tìm chỗ ở nên mới chuyển đi, cùng bác sĩ Vạn không quan hệ. Bác sĩ Vạn... Hẳn đối ta tốt lắm.”

“Thật sự?” Xa Thực Mai vẫn là không tin.

Đạm Dung nặng nề mà gật đầu.”Lần trước cháu gặp rắc rối ở Hải Nam, cũng là hẳn đi đón cháu về.”

“Ách? Người cùng hẳn quen nhau, không phải vì báo ân đi?” Tuy rằng như vậy cũng không sao, bất quá tôn tử nhà nằng có chút đáng thương.

“Mẹ...”

“Mẹ...”

Một vị khác đồng thời mở miệng, trong giọng nói cũng có một chút khẩn trương. Liền ngay cả Vạn Tuế cũng định không nói lời nào, nguyên nhân này hẳn như thế nào không nghĩ tới đâu? Tuy rằng lúc trước nằng từng thổ lộ qua nói thích hẳn, nhưng xem ra nằng đối với quan hệ hai người không hề không giận, ngay cả hẳn cũng có chút hoài nghi.

Đạm Dung nhìn qua mọi người, lại nhìn về phía Vạn Tuế, đáy mắt ánh sáng lấp lánh, trên mặt trong suốt hiện lên nụ cười yếu ớt.” Bác sĩ Vạn, nếu tôi là báo ân, người sẽ như thế nào?”

Vạn Tuế trong đầu “Oanh” một tiếng nổ tung, nằng lời này là có ý tứ gì?

“Cô... cô...” Hẳn khẩn trương nói không nên lời.

Đạm Dung gục đầu xuống, ngọn đèn ở trên đỉnh đầu của nằng hắt lên vàng sáng nhẹ nhàng, chiếu ra độ cong trên khóe miệng nằng, độ cong càng ngày càng to.”Tôi nói đùa, anh sao như vậy.”

Có người trong nhà rốt cục cũng thở ra một hơi thật dài, mới phát hiện vừa rồi mọi người đều ngừng hô hấp.

“A a, ăn cơm ăn cơm, đừng thảo luận vấn đề này nữa, chuyện này một lát nữa để cho bọn họ tự mình quan tâm đi. Tiểu Dung đừng ăn quá no, sau khi ăn xong còn có bánh trôi đâu.” Trương Huệ Nghi một phen nói đánh tan bầu không khí, mọi người mới hơi chút thoải mái.

Sau khi ăn xong Đạm Dung bị vây quanh, đi đến sô pha ngồi xuống, Vạn Quý Phi ngồi ở bên người nàng nháy mắt ra hiệu.

“Người quả nhiên cùng ca ta thông đồng, buổi tối hôm kia hỏi người còn không nói, lại ngọt ngào như vậy .”

“Không có, ngày đó không tiện nói mà thôi.”

“Còn nói, Hoắc Duẩn Đình kia ...” Nhận thấy được khi mình nói tên này khiến cho lão ca chú ý, Vạn Quý Phi đem âm lượng giảm thấp xuống.

” Hoắc Duẩn Đình kia có phải muốn đuổi theo người hay không?”

“Người đừng đoán mò, không có chuyện này.”

“Thật vậy chăng? Cũng là người rất ngốc mới không thấy mà thôi? Cái nam nhân kia thật gian trá, tiểu Dung người đừng cùng hắn thân cận quá.” Nghĩ đến số điện thoại di động của mình bị lừa đi, còn có ngữ điệu hắn dùng thực ác liệt kêu ra tên của nàng, nàng liền tức giận đến điên mất.

Biết Hoắc Duẩn Đình là gian trá tiểu nhân, kia chứng minh nàng cùng hắn không có chuyện gì? Đạm Dung thoáng buông tảng đá khổng lồ trong lòng. [TNN: muộn rồi chị ơi]

Bên kia cùng phụ thân ngồi ở một bên, Vạn Tuế thật sự không yên lòng ẩn điều khiển, vừa rồi khi ăn cơm nàng nói câu nói kia, hắn còn chưa có tiêu hóa xong.

Nàng nói hắn tốt lắm, kia có phải hay không thuyết minh nàng vẫn là thực thích hắn? Nhưng là vì sao nàng lại rất bình tĩnh, hoàn toàn không giống như nữ nhân khi vướng vào tình yêu cuồng nhiệt?

“Con, người có thể cố định tốt một kênh muốn xem hay không?” Vạn ba ba theo dõi điều khiển tivi trong tay hắn, cho dù tivi tiết mục không có gì hay để xem, nhưng đối tới đối lui cũng sẽ làm cho người ta hoa mắt choáng mặt .

Vạn Tuế ngẩn ngơ, tùy tiện xoa nhẹ bàn phím, màn hình rốt cục không xoay loạn nữa.

“Nếu tỏ ý tứ rõ ràng, sẽ không phải hối hận. Thích người ta, thì nên biểu hiện cho tốt, đừng cà lơ phát phơ (ba lạng nhăng)nữa .”

Bị phụ thân nói như vậy, Vạn Tuế thật sự hết chỗ nói rồi. Hắn khi nào thì cà lơ phát phơ? Nữ nhân này rốt cuộc dùng pháp thuật gì thế nhưng khiến cho cả nhà mọi người ai cũng giúp nàng nói chuyện?

Tiếp thu một cái ánh mắt hung ác, Đạm Dung có chút không hiểu, chỉ có thể ngóc ngóc nhìn lại. Vạn Tuế nghiêng mặt, sắc mặt mang chút lo lắng. [TNN: con nít]

Một lúc sau, Xa Thục Mai cùng Trương Huệ Nghi cầm khay từ phòng bếp đi ra, đánh vỡ bầu không khí khó hiểu này.

“Đến đến, ném thử bánh trôi chúng ta vừa làm, có rất nhiều loại khẩu vị nha.” Xa Thục Mai cầm một chén lên đưa cho Đạm Dung, “Ha ha xem, độ ẩm vừa vặn, không nóng .”

Đạm Dung tiếp nhận, kéo kéo khóe miệng. Người ngồi đối diện một bên lại mặc danh kỳ diệu không thoải mái, nàng thật sự buồn bực.

“Hắc, tối hôm nay có bánh trôi, có chuyện đặc biệt vui nha, xem ai có thể trúng thưởng.” Vạn Quý Phi vẽ mặt cười gian, Trương Huệ Nghi nghe chỉ lắc đầu cười cười.

“Cũng chỉ có người, tính tình trẻ con nặng như vậy.”

“Cái gì chứ, nếu ta trúng, kia là vận khí đi.” Vạn Quý Phi đắc ý cầm một chén bánh trôi, sau đó kêu to: “Quay đi, xem ai có vận khí tốt.”

Đạm Dung có chút trầm tư, vẫn chưa lưu ý lời của nàng. Múc một viên bánh trôi tròn vo, màu trắng nõn tròn tròn ngụ ý trọn vẹn, nhưng là không biết vì sao, bị hắn đột nhiên đối xử lạnh nhạt, làm cho hứng thú nàng rã rồi.

Không yên lòng ăn luôn một viên, bánh trôi thật sự không quá ngọt, còn rất ngon miệng, nhưng vẫn không khiến cho nàng đặc biệt mãnh liệt thèm ăn. Khi ăn tới viên thứ hai, bởi vì Vạn Tuế thủy chung không có

nhìn thẳng vào nàng, cho nên nàng thật sự ra sức cắn. Sau đó bị kịch phát sinh, rõ ràng là vật thể mềm nhũn, thế nhưng nàng cảm thấy đang cắn vật gì cứng rắn, răng đau nhức không ngừng, còn hung hăng cắn trúng môi dưới.

Nàng thở nhẹ một tiếng, che miệng gương mặt thống khổ. Phun ra vật cứng trong miệng, dĩ nhiên là một đồng tiền nhỏ, trên mặt có dính chút xiu nhân bánh, còn có vết máu loang lổ.

“Làm cái gì quý! Bánh trôi làm sao có thể có đồng xu?” Vạn Tuế cất tiếng rồi dậm bước tới ngồi xổm trước người nàng, khi nhìn đến đồng tiền xu trong lòng bàn tay nàng, ngay tại chỗ nổi bão .

“Ta... Ta chỉ là muốn cấp mọi người một kinh hỉ thôi, thế nào nghĩ đến...” Vạn Quý Phi cực kỳ uể oải cúi vai. Đồng xu này là do hôm nay thấy lão mẹ làm bánh, nàng nhìn rất vui vì thể tính trẻ con quá, bánh trôi sau khi khô liền nhét vào. Chính là bảo này nọ, nếu ai may mắn ăn đến, một năm này khẳng định đại vận.

“Người làm việc cũng không dùng đầu sao? Cái này bản không nói, người xem hiện tại, người làm nên chuyện tốt gì!” Vạn Tuế quay đầu hướng tiểu muội rống lớn vài câu, quay người lại sau đó rút tờ khăn giấy, giúp Đạm Dung lau máu bên khóe miệng, còn đau lòng thối thối: “Đau không?” [TNN: ghét...^~!]

Mọi người ai cũng khẩn trương vạn phần, Đạm Dung che miệng khoát tay, “Không có việc gì, người đừng la tiểu Phi, là ta không cẩn thận .”

“Ta...” Vạn Quý Phi hé miệng, đều sắp khóc rồi .

Xa Thực Mai nhìn không đành lòng, vỗ vỗ bả vai Vạn Tuế , “Đừng mắng tiểu muội nữa, nàng chính là ham chơi, trước hãy mang tiểu Dung đi vào phòng bếp rửa chén lạnh nấu nước sôi súc miệng đi.” Quay đầu lại đối Vạn Quý Phi nói: “Không có việc gì, yên tâm, không có ai trách người.”

Trương Huệ Nghi cũng an ủi nói: “Ngoan, người không phải cố ý, tiểu Dung cũng không trách người.” Bởi vì hành vi của nàng đều được mọi người ngầm đồng ý. Vạn Tuế mắng nàng, cũng giống như đem cả nhà mọi người mắng.

Vạn Tuế đen mặt, nắm vai Đạm Dung trực tiếp đi vào phòng bếp.

Vạn Quý Phi trong lòng khó chịu cực kỳ, trên bàn còn khăn tay Đạm Dung vừa rồi chà lau miệng, trên mặt dính nhiều máu, thật là có bao nhiêu đau, nàng thật hối hận chính mình mưu ma chước quỷ.”Ta còn là đi xem.” Nói xong đứng lên đi đến phòng bếp.

“Ta cũng đi.” Xa Thực Mai đứng dậy đi theo.

“Mẹ.” Trương Huệ Nghi muốn gọi hai người, kết quả cũng theo đi.

Còn lại vạn ba ba bất đắc dĩ lắc đầu, con thực không bình tĩnh, vẫn là tiểu cô nương kia hiểu đạo lý.

Trong phòng bếp, Đạm Dung súc miệng, lấy tay dè dưới môi, có chút đau nhưng không tính rất lợi hại. Ăn cái bánh trôi còn có thể cắn nát môi, tỷ lệ ít như vậy đều làm cho nàng trúng thưởng, xem ra ngày mai nên đi mua xổ số.

“Còn đau không?” Vạn Tuế đỡ thất lưng của nàng, lấy tay mở ra môi dưới của nàng. Bên trong mềm nhũn bên cạnh có một chỗ to đỏ như máu phi thường chói mắt, hiển nhiên cắn không nhẹ.

Đạm Dung lắc đầu: “Không đau, anh đừng quá khẩn trương.”

“Còn nói không đau, xem hồng ...” Hấn hướng vị kia trí kia nhẹ nhàng thổi lại thổi, giống như đối với bảo bối trân quý, miệng thì thảo nói: “Không đau, không đau .” Nói xong nói xong, cúi đầu xuống hôn thân chỗ đau kia.

“Anh đáng ghét...” Đạm Dung vỗ nhẹ vai hấn, giây tiếp theo bị hấn kéo vào trong lòng.

Hai người một cao nhất thấp, bởi vì hành vi này thân mật mà có vẻ phá lệ hài hòa. Ngoài phòng có ba người đứng đó ánh mắt rình trộm, Xa Thực Mai hai tay đặt ở ngực nắm thành quyền đầu, khóe mắt phiếm lệ quang, an ủi: “Con dâu nha, A Tuế thông suốt rồi, nhìn hấn bộ dáng khẩn trương kia, là yêu thâm tiểu khuê nữ này , chúng ta sắp có tôn tử ôm .”

Trương Huệ Nghi phụ họa gật đầu mạnh.

Vạn Quý Phi ỉu xiu xoay người đi, tâm tình trở nên thật tệ. Nhìn đến lão ca bởi vì luyến ái mà giống như thay đổi thành một người khác, đối với Đạm Dung che chở khăng khăng như vậy, nàng bỗng nhiên cũng muốn tìm cái nam nhân tốt đến nói chuyện yêu đương. Ai, mùa xuân của nàng ở nơi nào?

47. Chương 47

Sau nguyên tiêu kia cuối tuần, nhà Hoắc Duẫn Đình rốt cục cũng bắt đầu khởi công. Đạm Dung lợi dụng một buổi chiều đi qua công trường cùng đốc công giao tiếp mấy giờ. Sau khi rời đi thì trời đã nhá nhem tối, cự tuyệt ý tốt Hoắc Duẫn Đình muốn đưa nàng về, vòng vo hai ba lượt xe bus mới trở lại ký túc xá.

Trong lúc đó, Vạn Tuế có gọi điện vài lần, hỏi vì sao trễ như vậy còn không thấy, vì thế nàng mới nói chính mình đi công trường.

Có thể nghĩ, sau khi trở về không tránh khỏi bị mắng một chút.

Về vấn đề Đạm Dung bắt đầu làm việc, Vạn Tuế có của hấn ẩn ưu. Một nữ hài tử ra vào địa phương chướng khí mù mịt này, hẳn là vạn lần lo lắng.

Bình thường công ty công trình hoàn hảo, bởi vì phổ biến nhận thức công nhân, hơn nữa ở nhiều nơi gần đó, xa công ty sẽ an trí sắp xếp đưa đón. Nhưng lần này nhà Hoắc Duẫn Đình cách rất xa, trừ bỏ quan tâm vấn đề an toàn của nàng, hẳn còn đau lòng chuyện nàng chuyển vài lượt xe mới tới nơi.

Giữa chuyện tiêu phí thời gian, với sự an toàn của nàng thì hẳn biết nên ưu tiên cái nào hơn. Cho nên hẳn hy vọng có thể đưa nàng đi, nhưng là mới đưa ra yêu cầu này, liền bị kiên quyết cự tuyệt.

“Nếu em mỗi lần qua lại đều phải khiến cho anh đưa đi, công tác phí em đây sẽ cao rất nhiều, chuyện này hoàn toàn không phù hợp hiệu quả và lợi ích kinh tế. Hơn nữa thời gian em đi không chuẩn xác, có khi đi làm chuẩn em đi ra ngoài cũng không biết chừng, anh cũng phải đi làm, làm sao có thể rảnh? Cho nên ý tưởng này, anh vẫn là nên bỏ đi.”

Đối với bản khoản của hấn, Đạm Dung cũng từng nghĩ tới. Từ bắt đầu thực hiện liền biết sẽ có tình huống phát sinh này, công trường bản cùng loạn, người phức tạp, quả thật sự tồn tại này nhất định có tính nguy hiểm.

Nếu lộ trình xa, giống nàng loại này vô xe bộ tộc lại gia tăng rồi truy tung khó khăn. Mượn hôm nay mà nói, riêng là ngồi xe, trước sau hay dừng mau tam mấy giờ. Nhưng này cũng không có thể trở thành lùi bước lấy cớ, sợ trước lo sau như thế nào sẽ thành đại sự?

Chỉ cần ai quá hai ba năm, ban đầu rất vất vả. Đề nghị của bác sĩ Vạn xuất phát từ quan tâm đơn giản nhìn cũng hiểu, bất quá khó tránh khỏi quá đáng chuyện bé xé ra to. Ai ngay từ đầu không là như thế này chống đỡ? Ăn khổ mới biết khổ, mới có thể từ từ lên cao, nàng không sợ khổ luyện.

Lúc này đây hai người ý kiến không đồng quan điểm, nàng có kiên trì của nàng. Bởi vì sợ hấn lo lắng, sau khi nàng tan tầm cũng không nói cho hấn. Chính là không nói hấn vẫn sẽ biết, nam nhân này cứ nhiên lợi hại đến mức đơn thuần từ đôi giấy bản của nàng liền có thể kết luận nàng thường lui tới nơi nào, hấn trong lòng có nghi vấn, nàng vẫn là ăn ngay nói thật.

Chuyên quyền độc đoán của nàng chọc hấn nổi giận, nói qua nói lại không có kết quả, nàng vẫn như cũ giữ lấy cái tôi ngày xưa, Vạn Tuế dưới cơn thịnh nộ mấy ngày nay cũng không cùng nàng nói chuyện.

Tức giận thì tức giận, hấn lại một ngày như mỗi ngày đúng giờ tan tầm đến nhà nàng chuẩn bị bữa tối, chính là cơm nước xong sẽ rời đi. Vì thế Đạm Dung cảm thấy rất thất vọng, nàng là người độc lập, có ý nghĩ của chính mình có gì không đúng? Kỳ thật nàng mỗi đến công trường hai lần, hấn thật sự là quá lo.

Nếu không phải gặp gỡ hấn, nàng còn không phải làm theo cá nhân quá? Luyến ái này, nhìn tốt đẹp, chân chính gặp qua, thật đúng là niềm qua mọi tư vị trong lòng.

Năm tháng như thoi đưa, hai tháng lặng yên trôi qua. Ba tháng đầu, Đạm Dung trở về quê làm lại chứng minh thư.

Bởi vì là ngày hôm đó đi đi lại lại, hơn nữa hấn vẫn đang giận nàng cho nên Đạm Dung về nhà cũng không cùng hấn nói qua.

Ngồi trên ô tô trở lại thành M đã tám giờ tối, vì làm chứng minh thư bốn ba một ngày, nàng mệt chết đi. Bởi vì di động không liên lạc, lại nhớ thương cái nam nhân chậm hiểu kia, sợ hấn tìm không thấy chính mình lại phát giận, vì thế vội vàng về nhà. Mở cửa ra, ngênh đón của nàng là căn phòng lạnh lùng.

Hắn hôm nay không có tới.

Chuyện này làm cho nàng thực thất vọng. Từ tiếng chuông báo, sau đó màn hình lóe ra vài cái. Rung thêm vài cái, lập tức có tin tức đến.

“Cô có phải thật sự cho rằng đi đâu cũng không cần phải nói trước một chút hay không?”

Xem ra lửa thật lớn. Nàng lập tức gọi lại dãy số quen thuộc kia, ai ngờ chưa kịp đưa ra câu trả lời thuyết phục người kia liền bị tắt máy.

Mang theo cảm giác vô cùng mất mát đi vào rồi phòng tắm, sau khi dội thẳng vòi nước từ đầu xuống, nàng mới nghĩ lại, chính mình có phải thực sự làm sai rồi hay không? Quen cuộc sống một mình, nàng không biết nguyên lai trước khi làm việc còn phải nghĩ đến cảm thụ của người khác.

Nàng sẽ không phải là khi cùng người ta ở chung, không có khiếu khôi hài vui vẻ, từ đầu đến cuối nàng là kẻ ngốc buồn chán đi. Cho nên hấn khả năng rất nhanh sẽ chán ghét nàng, cảm thấy nàng không thú vị?

Đạm Dung dùng sức chà xát mặt, kịp thời ngăn chặn suy nghĩ loạn thất bát tao (lung tung) trong đầu. Từ phòng tắm đi ra sau khi sấy tóc xong, ăn vài thứ cho đỡ đói, nằm ở trên giường chưa đến mười giờ. Trần trọc lác qua lộn lại không dưới mười lần, thủy chung không thể xua tan bất an trong lòng.

Lúc trước, hấn mỗi buổi tối mười một giờ mới rời đi, nàng trên giường liền có thể ngủ tới bình minh, cho nên cũng không thấy đêm dài gian nan. Từ sau khi hấn tức giận, mỗi khi đêm dài nhân tĩnh, nàng tổng lần cảm cô tịch.

Không được! Không được!

Phút chốc đứng dậy, nhìn sang ngoài cửa sổ, bóng đêm mê người. Ý niệm muốn gặp hấn trong đầu mãnh liệt như thế, nàng lặn lòng lóc nhảy xuống giường, nhanh chóng cầm lấy cái chìa khóa cùng ví tiền, mở cửa liền xông ra ngoài.

Xe taxi ở trên đường đi đến gia uyển, xuyên thấu qua kính chắn thủy tinh nhìn phía trước, Đạm Dung chỉ nhìn đến mông xe khác.

“Có thể lái nhanh một chút sao?” Nàng nhịn không được thúc giục. Lúc này đi qua, hấn sẽ ở nhà sao? Nếu nàng hơi cúi đầu, hấn có phải hay không sẽ hết giận?

Nhịn không được, tâm tình vẫn là không yên đi xuống xe, tiểu khu ngay tại trước mắt, do dự một lát, xúc động vừa rồi chậm rãi phục hồi. Nàng sợ, sợ bị sập cửa vào mặt. Nhìn sâu thẳm hoa viên tiểu khu, mới giật mình nhận thấy từ chuyển đi rồi nàng thậm chí không trở lại nhà hấn. Nguyên lai hấn đối nàng vẫn thực khoan dung, cho dù nàng chuyển nhà, hấn cũng tận tình đến giúpnàng. Điều này làm cho nàng áy náy, xem ra người ích kỷ vẫn là nàng.

Bảo an tiểu khu cư nhiên còn nhận ra được nàng, còn không có đưa ra thẻ ra vào liền cho nàng đi vào, còn cùng nàng gật đầu chào hỏi. Thời điểm vào thang máy, nàng không hiểu sao thật sự rất khẩn trương, thẳng đến khi đứng ở trước cửa nhà hấn, nàng vẫn còn lo lắng, vạn nhất hấn không muốn thấy nàng, nàng phải làm sao bây giờ?

Nếu đã muốn đi vào, vẫn là đừng nghĩ nhiều quá, hít sâu một hơi, ấn chuông cửa.

Mau tới mở cửa đi! Trong lòng mặc niệm câu này, trên tay động tác bấm chuông càng nặng.

Về mặt đau khổ đợi một hồi, động tĩnh gì cũng không có.

Hấn không ở nhà? Trễ như vậy, còn đi đâu vậy? Cấn cấn môi, lo lắng vài giây, nàng lập tức lấy ra chìa khóa mở cửa.

Trong phòng tối như mực, lạnh lẽo yên tĩnh, ánh sáng duy nhất là từ ánh trăng rơi vào bên trong ban công hoa viên thật nhẹ. Bật đèn, đổi giày, tiến vào phòng khách, mới hơn nửa tháng không có tới, nơi này hết thấy đều như trước. Nhưng đối với nàng mà nói lại xa lạ rất nhiều.

Nàng mở ra tivi, bên trong nhất thời bởi vì có thanh âm nhỏ nhỏ mà không hề im lặng. Hắt vào trong rèm cửa cửa sổ phòng khách sát đất, ánh trăng trút vào. Lại gọi điện thoại cho hắn, vẫn là tắt máy. Đại khái là hết pin đi? Nàng âm thầm phỏng đoán.

Lấy bạn gái thân phận tự tiện đi lên, tâm tình có chút kì lạ, giống như không được cho phép chủ nhân mà xông vào nhà, hắn có thể cho rằng chính mình rất tùy tiện hay không? Cuộn mình ở trên sofa, ánh mắt một chút cũng không tập trung vào màn hình tivi, trong đầu suy nghĩ rất nhiều về tình huống có thể xảy ra.

Thời gian chậm rãi trôi qua, mí mắt của nàng càng cúi càng rơi xuống. Trong mơ hồ, có người đẩy nàng vài cái, nàng chậm rãi mở mắt ra, người kia đi cả đêm cũng đứng trước mặt.

“Em như thế nào ở đây?” Khẩu khí là nhất quán nội liễm, làm cho người ta nhìn không ra cảm xúc.

Đạm Dung chỉ cảm thấy trong lòng lộp bộp một tiếng, ẩn ẩn có chút bất an.

“Điện thoại của anh tắt, em tìm không thấy anh.”

“Hết pin.” Hắn đứng lên đem áo khoác cởi ra, tùy tay ném tới trên sofa, lại đi vào phòng bếp, chỉ chừa nàng một không gian lạnh lùng.

Trong phòng bếp truyền ra thanh âm chén thủy tinh va chạm, hắn hẳn là đang rót nước. Trong không khí có vẻ cổ quái, không bình thường có vị rượu, hắn uống rượu sao?

Nhẹ nhàng bối tung mái tóc ngắn, Đạm Dung co quắp đứng dậy, tìm được chiếc dép lê nằm ở một nơi khác mang vào.

“Anh đi đâu vậy?”

Bên trong thanh âm dừng dừng, sau đó giọng nam lạnh như băng từ từ vang lên: “Anh đi nơi nào còn phải cùng em xin phép sao?”

Xem tình huống, hắn thật sự còn đang tức giận, đêm nay sợ là đến nhầm. Đạm Dung nhếch miệng, đáy lòng vẫn buộc chặt, kia giống như tùy thời có thể bị chặt đứt. Đụng tới loại tình huống này, cảm giác vô lực của nàng lại nảy lên.

“Anh đã trở lại, em đây đi trước.”

“Em đi lên chính là muốn nhìn anh có ở nhà không?”

Đương nhiên không phải! Nhưng là ngữ khí của hắn như vậy không ai so bì nổi, lời của nàng chỉ có thể hết lên ở trong lòng.

Không khí giằng co, Đạm Dung căn bản không biết hắn là muốn làm như thế nào, giống nhau làm cái gì đều phạm sai lầm, không làm cũng là sai. Nàng thở dài, cầm ví tiền cùng cái chìa khóa đặt ở trên bàn trà, đi đến cửa.

Vốn đang ở bên trong uống nước Vạn Tuế nghe được động tĩnh, lập tức từ phòng bếp lao tới.

“Em làm người vẫn đều như vậy? Có phải hay không mỗi người đối với em mà nói, đều có cũng được mà không có cũng không sao, em không cần để ý tới quan tâm cảm thụ gì của người ta? Vẫn sống ở trong thế giới của mình?”

Lời nói này hắn nghe thật lâu, vì sao nữ nhân này cũng không giống khác cô gái như vậy, bộ dáng nhu nhược, không có việc gì thì cùng bạn trai làm nũng, yêu cầu đối phương vì chính mình làm nhiều chuyện?

Cũng không chủ động gọi điện thoại hẹn hắn, mỗi ngày đều là hắn chủ động xuất hiện ở trước mặt nàng. Nếu hắn không xuất hiện, nàng cũng sẽ không gọi điện thoại an ủi thăm hỏi một chút.

Trước kia kết giao với nữ sinh, người nào không phải chết sống muốn kề cận của hần? Độc lập của nàng, làm cho hần cảm thấy như ảo giác rất mơ hồ, nàng căn bản không cần hần. Không có hần, nàng vẫn giống như trước sống thực tiêu sái.(tự nhiên)

Vốn nghĩ đến làm đến cùng thì sẽ làm nàng tỉnh lại, kết quả buổi chiều gọi điện thoại cho nàng còn khóa máy, gọi qua công ty nàng, mới biết được nữ nhân này một tiếng không nói trở về quê rồi.

Này tính cái gì? Hần là bạn trai đối với hành tung của bạn gái chính mình thế nhưng hoàn toàn không biết gì cả, quả thực quá mức! Bởi vậy hần đáp ứng lời mời của đồng sự , buổi tối đoàn người đi ra ngoài ăn cơm uống rượu, còn cố ý tắt di động, xem như trừng phạt nho nhỏ đối với nàng.

Trên thực tế, nữ nhân này tuy rằng chủ động tìm tới cửa, cũng không phải là vì lo lắng cho hần, còn tính lùi bước, cho dù là thánh nhân cũng phải phát hỏa.

Đối với sự lên án của hần, Đạm Dung cũng không phải là không có cảm giác, nàng đối tình cảm lãnh đạm cũng không có nghĩa là nàng ngốc. Nghe ra hần để bụng cũng rất tức giận, nàng chậm rãi quay đầu lại.

Nam nhân kia vẻ mặt lạnh lùng mà sâu thẳm, con ngươi đen lóe ra hàn quang lạnh thấu xương, nhưng là đáy mắt kia ẩn chứa hờn giận mang theo nỗi đau kịch liệt, rõ ràng là hần bị thương tổn. Nàng đáy lòng thất chặt, yên lặng đi tới trước người hần, bỗng chốc ôm chặt lấy hần.

“Thực xin lỗi... Thực xin lỗi.”

48. Chương 48

Nghe được lời xin lỗi kia cho dù có buồn bực đến đâu thì lửa giận cũng hết hơn phân nửa. Kỳ thật hần cũng không muốn cùng nàng cãi nhau, phải biết rằng mỗi khi tức giận hần đều ăn không ngon ngủ không yên, luôn ảnh hưởng trực tiếp đến công tác.

“Em hôm nay đi đâu ?” Lại mở miệng nhưng ngữ khí đã nhẹ dịu hơn nhiều.

“Về quê, đi làm chứng minh thư.”

“Em không có nói cho anh biết!” Giọng nói hơi lên án.

“Cho nên em nói xin lỗi đấy thôi.” Ngữ điệu trả lời cũng ngọt đến mức làm cho người ta run lên .

“Về sau cũng không như vậy nữa!” Ngữ khí nói chuyện có chút hung ác, bất quá Đạm Dung thời khắc này lại vô ý thức gật gật đầu, miệng ngậm nga phát ra một tiếng “ừm” rất nhỏ.

Vạn Tuế hai tay đem nàng ôm chặt, oán khí trong người hóa thành thở dài bất đắc dĩ. Chiến tranh lạnh cũng xong, rốt cục lại hòa hảo. Hần hôn hôn đỉnh đầu của nàng, một mùi hương thân nhiên lướt nhẹ qua cánh mũi.

Hít một hơi thật sâu xác định người kia thật sự đang ở bên cạnh, mà không phải nằm mộng. Vài ngày xa cách nhiệt huyết hừng hực bùng nổ, hần nhận không được nhẹ đẩy nàng ra, tay nâng chiếc cằm khéo léo lên, thần tốc xâm nhập đôi môi của nàng.

Vị cồn nhẹ tiến vào khứu giác, đầu lưỡi mềm mại mang theo một chút cuồng dã, ở khoang miệng của nàng bừa bãi quấy nhiễu. Nàng chỉ có thể nhón gót chân, tận lực nâng thân thể lên chào đón hần khiến dự vọng trong người hần càng dâng cao.

“Tối hôm nay đừng đi...”

Thanh âm trầm thấp mang theo áp lực thì thảo, Đạm Dung không khỏi chấn động. Nàng cũng không phải là kẻ khờ dại, thiếu nữ không hiểu biết loại sự tình này, đương nhiên biết điều này có ý nghĩa gì, thân thể mềm mại bị một vật cứng đang ngăn đầu cọ sát, nàng chỉ cảm thấy cả người như mềm nhũn ra, chỉ biết choàng hai tay gắt gao ôm lấy cổ của hần mới có thể chống đỡ thân thể.

Áo khoác bị rút ra, một cánh tay ấm áp theo vật áo lông chậm rãi đến lưng, trong lòng bàn tay ma sát làn da nhất thời làm cho tóc gáy của nàng dựng thẳng lên. Nàng từ từ nhắm hai mắt lại, tay chân run rẩy kịch

liệt. Không phải sợ hãi, đó là một loại cảm giác khẩn trương không hiểu, nàng không biết phải làm sao đáp lại.

“Dung... Sợ sao?” Hơi thở gấp gáp, giọng nói khàn khàn nồng đượm tình dục quanh quẩn ở bên tai nàng, tựa hồ đang cố kiềm nén, Đạm Dung chỉ có thể thật sâu chôn bả đầu ở trong lòng của hắn, không cho hắn nhìn đến bộ dáng ngưng ngưng của nàng.

Thân thể bỗng đơngờ lững, cánh tay vững vàng kia cho nàng một cái ôm công chúa, sau đó đi đến phòng trong. Đạm Dung suốt quãng đường đi không có mở mắt ra, bên tai nghe rõ ràng nhịp tim đập cấp tốc “Thình thịch thình thịch” của hắn.

Hắn đem nàng đặt ngồi ở trên giường, buông hai tay trên cổ ra, âu yếm hôn nhẹ trên mi mắt của nàng.

“Ngồi đây.” Nói xong rồi đi ra ngoài, Đạm Dung mở mắt ra, chỉ nhìn thấy bóng dáng biến mất ở cửa.

2 phút sau, hắn cầm áo ngủ tiến vào.

“Em tắm qua sao?”

Đạm Dung gật gật đầu, hắn đem một bộ trong đó đưa cho nàng.

” Thay đi.”

Đều phải cởi sạch, vì sao còn muốn thay quần áo? Nàng ngốc ngốc tiếp nhận, mắt thấy hắn lại đi rồi, sau đó cửa phòng tắm bị đóng lại, một hồi liền nghe được tiếng nước chảy “rào rào”.

Không làm sao? Hay là do nàng rất ngây ngô, hắn ghét bỏ? Đạm Dung nghĩ người một hồi, nghĩ mãi đoán không ra tâm tư của hắn, vẫn là ngoan ngoãn cầm lấy áo ngủ đi đến phòng tắm bên ngoài rửa mặt, thay quần áo.

Áo ngủ rất lớn, phỏng chừng là bộ hắn bình thường vẫn mặc, bên trong rộng thùng thình, có vẻ nhìn qua như cơ thể trống trơn. Nàng cởi quần lót ra, xếp lại, lại đem tay áo cùng ống quần kéo lên cao, mới không còn quá dài.

Sau khi trở lại, nhìn thấy hắn mái tóc đen ẩm ướt từ trong phòng tắm đi ra, trên tay còn mang theo máy sấy tóc. Hắn đi đến bên giường ngồi xuống, lại vỗ vỗ giường.

” Lại đây.”

Đạm Dung lúng ta lúng túng đi đến bên người hắn, eo bị bàn tay to phủ lên, máy sấy tóc được đưa đến trước mặt.

” Giúp anh sấy khô tóc.”

Thực buồn bực, biểu hiện của hắn hoàn toàn không giống nam nhân bình thường. Như thế nào đột nhiên lại ngừng? Nam nhân đối với nữ nhân mình thích, không phải đều giống như lang sói? Chẳng lẽ là nàng mệnh không đủ?

Không yên lòng khỏi động máy sấy tóc, “Ồ ô” âm thanh vang lên. Hắn dùng đầu gối đầu có mùi hương rất dễ chịu. Nàng quỳ gối giữa hai chân của hắn, tay không ngừng xoa mái tóc của hắn. Dưới hơi nóng, mái tóc dần khô, sợi tóc tinh tế mềm mại, sờ thực thoải mái, rất ít nam sinh có được.

Hắn có ưu điểm hơn so với rất nhiều nam nhân khác, nhưng có thể hay không trên phương diện nào đó có bệnh không tiện nói ra? Nhưng là hắn vừa rồi rõ ràng có phản ứng.

“Suy nghĩ cái gì?”

“Ách?” Trong tiếng vang của máy sấy nghe không rõ lời hắn nói, nàng hơi xoay người.

“Anh hỏi em suy nghĩ cái gì?” Hắn đem nàng ôm ở trên đùi, rút đi dây điện vướng víu của máy sấy.

“A, không có.” Nàng lắc đầu.

Nghĩ hoặc trừng mắt nhìn nàng, rõ ràng chính là một bộ muốn nói lại thôi, còn nói là không có? Nhưng là vài giây sau thấy nàng vẫn như cũ mặt không đổi sắc, hắn quyết định không truy vấn nữa, vỗ vỗ hai bên

má của nàng nhẹ giọng nói: “Ngủ. Anh hôm nay mệt chết đi được, bởi vì uống rượu không thể lái xe đưa em về, cho nên mới bảo em đừng đi.”

“À.” Nguyên lai là bởi vì nguyên nhân này.

“Em ngủ phòng khách, không quấy rầy anh nữa.”

“Anh nghĩ muốn ôm em.” Tuy rằng đây là hành động ngọt ngào mà phi thường tra tấn, vừa rồi suýt chút nữa không khống chế được. Vài ngày không ôm nàng, hắn nghĩ muốn đem nàng hung hăng áp đảo dưới người. Nhưng là nàng khẩn trương như vậy, khẳng định còn không có chuẩn bị tốt, hắn không thể chỉ lo cho dục vọng của bản thân.

“Để cho anh ôm em ngủ, được không?” Thanh âm mang theo khẩn cầu hèn mọn, Đạm Dung gật gật đầu.

Hắn tắt đèn, đắp chăn ôm nàng nằm xuống, đem hai người phủ. Giường rất rộng, bọn họ chỉ chiếm một vị trí rất nhỏ. Trong bóng đêm ai cũng không nói chuyện, chỉ có tiếng thở dốc hô hấp của cả hai phát ra rất nhỏ.

Mặt đối mặt cực kỳ không thoải mái, với tư thế này ngủ được mới là lạ, nàng lặng lẽ hoạt động tay chân xoay người, dời đi một chút, đưa lưng về phía hắn. Đáng tiếc giây tiếp theo liền bị hắn kéo trở lại, một bàn tay còn choàng qua cổ nàng, thân thể kề sát vào nàng.

“Đừng lộn xộn.” Trong lòng ôn hương nhuyễn ngọc, thân thể của nàng như vì hắn độ thân dính làm bàn hoàn toàn rơi vào của hắn vây quanh dưới, trong không khí tràn ngập thuộc loại của nàng mùi thơm của cơ thể, hắn cảm thấy thân thể của chính mình lại rục rịch.

Xem ra hắn là thật sự chỉ muốn đi ngủ, Đạm Dung trầm tĩnh lại, đồng thời sợ hãi than cho chính mình đáy lòng không thuần khiết, vì thế thoải mái mà nói: “Anh có biết không? Em khi mới đầu quen biết anh thì nghĩ anh là Gay.”

“Ách?” Lần này đổi lại là hắn ngây người.

Nàng nắm tay cố định ở bên hông, đầu hơi ngưỡng về phía sau, hơi thở như lan.

“Bởi vì em lần đầu tiên gọi điện thoại cho anh, lúc đó anh nói anh không cần nữ sinh?”

“Có sao?” Hắn dùng ngón tay vuốt ve lưng nàng, chân ôm lấy chân nhỏ của nàng, đem nàng hoàn toàn cố định.

“Đương nhiên!” Bởi vì bị kiềm chế, nàng hơi giật mình.

“Anh như thế nào giống Gay?” Hắn tà ác cầm lấy dục vọng nhẹ nhàng đụng vào cái mông của nàng, vật thể cứng rắn làm cho nàng cứng đờ tại chỗ.

“Anh... Không phải không nghĩ muốn sao?” Nàng lại bắt đầu khẩn trương.

“Em nói đâu?” Hắn dùng đầu lưỡi liếm hôn vành tai của nàng, thanh âm âm nhẹ nhàng mà ái muội.

“Em vừa rồi rất sợ, cho nên anh mới dừng lại, xem ra em không hài lòng.”

“Em nghĩ đến... Em nghĩ đến...” Hô hấp của nàng bắt đầu hỗn loạn, hơn nữa bàn tay to bên hông đột nhiên tiến vào áo ngủ rộng thùng thình, hoàn toàn không kịp làm cho nàng thích ứng liền trực tiếp vươn ma trảo tiến công.

“Em lại cho rằng như thế! Em thế nhưng lại nghĩ rằng anh là Gay!” Hắn hơi dụng lực, chọc nàng thấp giọng thét chói tai.

Áo ngủ hai ba phát đã bị giải khai, cái lạnh khe lướt qua, Đạm Dung kinh hô: “Lạnh...” Nhưng là ngay sau đó, hắn bao phủ lên người nàng, mang theo tròng phạt đánh chiếm gáy của nàng. Nội y dưới bàn tay của ai- kia lạnh yên chảy xuống, nụ hôn nhẹ nhàng ẩm ướt hạ trước ngực.

Thật nói không nên lời đây là một loại cảm giác gì, không chán ghét, lại không quá thoải mái. Nàng nhúu mi, duy nhất cảm giác chính là chính mình giống kem, hắn lại không ngừng liếm, biến thành nàng toàn thân đều ngứa. Nàng có thể nào ăn ngon sao?

Hắn cắn một ngụm thất lưng của nàng, tay ở ngực nàng thì triển ma pháp ép buộc người, khiến cho trong cơ thể nàng một trận khô nóng. Cảm giác này rất quái dị, nàng kêu rên hai tiếng, kéo kéo đầu của hắn kháng nghị.

Hắn nhanh chóng rời đi một lát, trong chớp mắt lại trở về, lúc này hai người đã không che đậy chút nào. Dán người ở trên làn da ẩm ướt trơn bóng, hắn khởi động thân, nương theo tia sáng mỏng manh nhìn chăm chăm nàng.

Dưới thân là nữ nhân hắn thích nhất, bao nhiêu lần hắn hận không thể đem nàng sát nhập hòa làm một trong thân thể mình. Nhưng là thời điểm này, hắn lại sợ nàng sẽ bị thương tổn.

“Em chuẩn bị tốt sao?” Hắn thấp giọng nói nhỏ, bàn tay xẹt qua mặt đạo, dĩ nhiên ướt át nhưng là động tác này khiến cho nàng kẹp chặt hai chân lại.

“Thả lỏng...” Hắn hôn hôn mặt của nàng, dùng đầu gối đem chân của nàng chậm rãi tách ra, mười ngón tay của nàng bấu chặt trên lưng hắn.

“Đừng sợ... Tin tưởng anh...”

Đạm Dung khi nghe hắn nhẹ nỉ non đã thanh tỉnh lại, tay vịn thất lưng của hắn ý muốn thăm dò, nhưng là lúc hắn đi vào bất giác xuất hiện một trận đau đớn xuyên tim.

Nàng cắn môi, đem móng tay đâm sâu vào da thịt của hắn, dần dần chậm rãi quen dần với sự xâm nhập của hắn. Vạn Tuế biết nàng khẩn trương, chỉ có thể càng không ngừng hôn mặt của nàng, hôn mí mắt của nàng, vành tai, miệng thì thảo an ủi dỗ dành, thẳng đến khi thân thể của nàng không còn cứng ngắc nữa, mới chậm rãi tiến nhập.

Một đêm dài, ánh trăng sáng tỏ xuyên thấu qua rèm cửa sổ khe hở vụng trộm lên vào bên trong, xem xét tình nhân gian riêng tư.

Người trên giường rốt cục cũng dừng lại, thanh âm thô suyễn cũng dần dần bình phục. Vạn Tuế vươn cánh tay mở ngọn đèn đầu giường, vào phòng tắm vắt khăn ẩm, giúp nàng vệ sinh sạch sẽ.

Đạm Dung khi đèn sáng lên nhanh chóng dùng hai tay che mặt, tùy ý tay hắn vuốt nhẹ qua thân thể của nàng. Một lát sau, hắn lại tắt đèn, chui trở lại ổ chăn, ôm lấy nàng một lần nữa.

“Còn đau?”

Đạm Dung gật gật đầu, lại lắc đầu. Vạn Tuế buồn cười, xoa xoa đầu nàng: “Đứa ngốc.” Trừ bỏ đau ra, phỏng chừng nàng không có cảm giác gì khác. Nữ hài tử lần đầu tiên đều như vậy, hắn có thể hiểu, chính là cố gắng tận lực giảm bớt đau đớn của nàng.

“Cảm ơn em...”

Ừm...” Tuy rằng không thể nói rõ có cái cảm giác hưởng thụ đặc biệt gì, bất quá hắn thực ôn nhu. Từ tiểu cô nương lột xác thành nữ nhân chân chính chỉ là chuyện trong phút chốc, nàng không phải là xử nữ tình kết giả [?], đối với quan niệm về trinh tiết kia cũng không có bao nhiêu chấp nhất nhưng cũng không phải là người tùy tiện.

Lần đầu nàng thích nam nhân, nàng không hối hận, bởi vì từ vừa rồi hành vi của hắn, nàng cảm nhận được hắn đối với của nàng thật quý trọng, có điều này là đủ rồi.

“Cũng cảm ơn anh...”

49. Chương 49

Quan hệ tiến thêm một bước, hai người cảm tình trong lúc đó đột nhiên phát triển vùn vụt. Đạm Dung bắt đầu học cách quan tâm tới người khác, tỷ như ngẫu nhiên nhắn cho hắn cái tin nhắn, hỏi hắn đang làm cái gì? Hay là lúc nghỉ trưa gọi cho hắn một cuộc điện thoại, hỏi hắn cơm trưa ăn cái gì. Chủ đề nói đến quả thật là nhàm chán, bất quá đôi tình nhân đang chìm đắm trong tình yêu cuồng nhiệt vẫn như cũ vui vẻ,

ngọt ngào. Hơn nữa nam nhân tính tình kỳ cục kia gần đây công việc thuận lợi, không lại động một chút liên tức giận, càng khiến nàng tích cực môn học quan tâm.

Cuối tuần lúc tan tầm, Xà Thái Quân gọi nàng vào phòng quản lí.

” Anh nghe nói em gần đây làm riêng thêm ở bên ngoài.”

Bị đột nhiên hỏi như vậy, Đạm Dung có chút ngốc, bất quá rất nhanh liền phản ứng lại.

“Đúng vậy.” Đối với chuyện này không cần phải giấu diếm.

Xà Thái Quân ngón tay khẽ gõ nhẹ trên mặt bàn, suy nghĩ sâu xa một lúc cũng đi thẳng vào vấn đề: “Kỳ thật nhân viên làm riêng bên ngoài không được cho phép! Bất quá với quan hệ chúng ta, anh tuy rằng không đề cập tới, cũng sẽ không cường ngạnh phản đối, chỉ cần em đừng để ảnh hưởng thời gian công tác bình thường là được rồi.”

Chỉ là do nàng gần đây lợi dụng thời gian đi làm chuồn êm tan tầm đi. Đạm Dung âm thầm phỏng đoán.

Lúc này Xà Thái Quân từ bên người cầm một phần bản vẽ ném cho nàng, ” Tòa biệt thự này ở Hồ Nam không sai biệt lắm, em ngày mai sắp xếp thời gian đi thương lượng một chút đi, thuận tiện tìm phương án. Chuyện nào quang trọng, em trong lòng hẳn là đều biết.”

Khi hắn nói lời này mặt không chút thay đổi, Đạm Dung đoán đại khái hắn đối việc chính mình làm tư có vẻ để ý. Nhà tư bản đều như vậy, cho dù bình thường quen biết, thủy chung là quan hệ lão bản cùng nhân viên, huống hồ là nàng đuổi lý trước. Gật gật đầu, nàng tiếp nhận bản vẽ không nói cái gì liền rời khỏi phòng.

Thu thập mọi thứ tốt xong, điện thoại Vạn Tuế liền đến, nói hắn đang ở cửa chờ. Bình thường nàng cũng không chịu để cho hắn tới đón, dù sao nam nhân kia rất đáng hoàng, nàng cũng không muốn bị đồng sự trong công ty đàm tiếu. Bất quá đêm nay hẹn trước về nhà Vạn gia ăn cơm, cho nên mới ngoại lệ.

Ra đến bên ngoài công ty liền nhìn thấy xe của hắn ở cách đó không xa, nàng rất nhanh chạy tới, mới đi chưa được mấy bước, Xà Thái Quân liền ở phía sau kêu to: “Tiểu Dung!”

Đạm Dung dừng lại xoay người, chỉ thấy Xà Thái Quân đuổi theo.

“Tiểu Dung...” Hắn thở phì phò, thần thái có chút ảo não.

“Vừa rồi, ngữ khí của anh có hơi nặng. Ừm, bởi vì vài ngày nay ngủ không tốt lắm, cho nên...”

“Không có việc gì.” Nàng cười cười, tỏ vẻ hiểu được.

” Em biết phân nặng nhẹ, về sau sẽ chú ý .”

” Em không tức giận ?”

“Sư huynh, anh nên biết em không thích nói dối.”

“Vậy là tốt rồi.” Hắn lau trán, nặng nề thở ra. Đạm Dung mới phát hiện, sư huynh luôn luôn coi trọng vẻ đẹp hôm nay nhìn thật không thích hợp, áo sơ mi mặc bên trong vài khuy áo bị cài lệch, quần thì nhàu, sắc mặt tiêu tụy, bộ dáng thập phần uể oải.

” Anh tinh thần... không tốt lắm.”

” Ừm.”

“Sẽ không là thất tình đi?”

Xà Thái Quân im lặng.

Đạm Dung thở dài. Thật là nói trúng sao. Sư huynh cái gì cũng tốt, cao lớn suât khí khô hài, hài hước khi làm việc có quyết đoán, chính là rất dễ dàng bị tình cảm gây thương tích.

“Muốn tâm sự sao?”

Xà Thái Quân mắt nhắm phía sau nàng, khoát tay.” Quên đi.”

“Nhưng là trên mặt của anh viết rõ cần người an ủi.”

“...” Bị nàng nói cho đỡ khóc đỡ cười, hấn nhin không được giơ tay lên gõ nhẹ đỉnh đầu của nàng.

” Em không làm tổn thương anh một ngày sẽ chết à!”

Đạm Dung cười nhún nhún vai, Xà Thái Quân không kiên nhẫn vẫy tay. ” Đi mau đi mau, nếu không lát nữa thì anh sẽ bị ánh mắt nghiêm khắc của người nào đó bắn chết bỏ mình.”

Nàng nhìn sang phía sau, mới phát hiện Vạn Tuế đã xuống xe, dựa vào cửa xe trừng mắt sang bên này. Xà Thái Quân giơ tay lên chào, hấn khuôn mặt lạnh lẽo, nghiêm túc vuốt cằm, cũng không có có ý tứ muốn đi tới.

Xà Thái Quân ôm ngực kỳ quái kêu to: “Lão đồng học gặp mặt đều lạnh lùng như thế, ta rất đau lòng.”

Đạm Dung nhắm mắt, đối với động tác khoa trương của hấn càng thêm lo lắng.”Thật sự không cần?” Lúc trước cũng từng không ít lần làm thùng rác.

“Đi đi , đừng đem anh trở thành tiểu nam hài yếu ớt, sư huynh biết em quan tâm anh là tốt rồi.” Hấn xoa xoa đỉnh đầu của nàng, cảm thấy hơi an ủi.

Đạm Dung vén lên mấy sợi tóc bị làm loạn, đi hai bước lại nhìn lại, Xà Thái Quân ghét bỏ vẫy tay muốn nàng đi mau. Đi đến xe Toyota kia, Vạn Tuế một phen giữ chặt cánh tay của nàng liền đi đến cửa ghế phụ. Mở cửa, đẩy nàng lên xe, gọn gàng lưu loát.

Trên đường đi đến nhà Vạn, Đạm Dung nhìn ngoài cửa sổ dòng xe đông nghịt như nước, trong đầu nghĩ về sau sắp xếp thời gian nào đi tới nhà Hoắc Duẫn Đình thì thích hợp, còn có phải điều chỉnh thời gian công tác với làm ngoài như thế nào, cho nên vẫn chưa mở miệng.

Vạn Tuế chăm chú nhìn nàng vài lần, trong đầu lại hiện ra vừa rồi tình cảnh khi Xà Thái Quân cùng nàng một chỗ, sắc mặt trầm xuống.

Bởi vì trong đầu luôn suy nghĩ về chuyện công tác, Đạm Dung sau khi đi đến Vạn gia mới phát hiện sự trầm mặc của hấn. Hấn bạc môi hơi hơi mân, ánh mắt bình tĩnh vô ba, nhìn không giống tức giận, bất quá cứ như vậy không cười không nói vẫn là làm cho người ta lo lắng.

” Anh như thế nào không nói lời nào?” Khi đồ ăn dọn trên bàn xong xuôi, nàng mới lôi kéo hấn nhỏ giọng hỏi.

Hấn khề hừ một tiếng, đem chiếc đũa phóng tới trước mặt nàng, vẫn như trước không mở miệng.

Bởi vì Vạn Quý Phi đã khai giảng nên không ở nhà, cho nên trong phòng lạnh hơn rất nhiều, chỉ ngẫu nhiên vang lên thanh âm của Xa Thục Mai cùng Trương Huệ Nghi bảo nàng ăn nhiều vào.

“Tiểu Dung cùng A Tuế là như thế nào nhận thức ?” Vạn gia ba ba đột nhiên hỏi.

“Ôi, không phải đã nói rồi sao, thời điểm nhà A Tuế trang hoàng, là tiểu Dung hỗ trợ làm thiết kế . A, đối, tiểu Dung công tác ở công ty thiết kế của tiểu tử Xà gia kia.” Đạm Dung còn chưa kịp mở miệng, Xa Thục Mai liền giành trước giúp nàng trả lời .

” À.” Vạn ba ba gật gật đầu, “Kia lúc trước như thế nào lại đột nhiên vào ở nhà A Tuế?”

“Cái kia...”

“Đó là bởi vì nàng bị chủ cho thuê nhà đuổi đi, nhất thời không chỗ ở, ta trước lưu nàng lại.” Lúc này, Vạn Tuế mới mở lời vàng.

Đạm Dung hơi bĩu môi, cảm thấy chính mình muốn nói bao nhiêu câu.” Đúng vậy, nhờ có bác sĩ Vạn, bằng không ta qua năm mới đều phải ở cầu vượt để ngủ.”

“Ha ha, A Tuế ít có khi lương tâm tràn ra, sợ là khi đó đã muốn đối với người nổi lên dị tâm!” Xa Thục Mai cười to trêu ghẹo.

“Mẹ ngườii lần này nói đúng.” Vạn ba ba meo meo mở miệng tiếp lời mẫu thân đại nhân.

Vạn Tuế chỉ cảm thấy khóe mắt giật giật, hơn nữa tâm tình cực kỳ khó chịu, rõ ràng dùng đồ ăn ngăn chặn miệng mình. Có phải hẳn bình thường làm người quá thất bại, cho nên một khi có cơ hội bọn họ liền dùng sức tấn công mình hay không.

Trương Huệ Nghi thấy con sắc mặt không tốt lắm, sợ bọn họ nói gì thêm nữa khiến hẳn muốn nổi bão, vội vàng hoà giải: “Các người đừng nói hẳn như vậy, mới trước đây hẳn không phải rất có tình thương? Ngay cả con chuột nhỏ trong ngõ, hẳn cũng lấy đồ ăn đi uy chúng nó.”

“Hẳn là vì muốn dùng thuốc thí nghiệm.”

Kết quả Vạn ba ba thản nhiên một câu, rước lấy những người khác “Phốc xích” tiếng cười. Đạm Dung hơi ngẩng đầu lên nén cười đối người bên cạnh kia vẫn đang vui đùa ăn cơm nói: “Lấy con chuột dùng thuốc thí nghiệm, bác sĩ Vạn anh thật giỏi.”

Vạn Tuế quét nàng liếc mắt một cái, không rõ cái này có gì buồn cười. Ngay cả học viện y đều lấy chuột bạch làm thí nghiệm, hẳn mười tuổi liền biết, không phải hẳn là nên tự hào sao?

“Ôi chào ôi chào! Tiểu Dung, ta phát hiện một vấn đề. Người như thế nào bây giờ còn kêu A Tuế làm bác sĩ Vạn?” Mọi người đang cười, Xa Thực Mai đột nhiên ngăn lại đề tài.

Đạm Dung dừng lại động tác bới cơm, từ khi quen biết liền gọi như vậy, có vấn đề sao?” Thói quen.”

“Nhưng là người yêu còn xưng hô như vậy rất kỳ quái.”

“Không kỳ quái, đều là một cái xưng hô, biết kêu ai là được.”

“Kia đổi thành bác sĩ tiểu Vạn mới được, bằng không người cứ xưng hô lạ lắm như vậy, tình nhân gọi như vậy thực không thân mật a, nếu không...”

Xa Thực Mai mẩu tử hai người, người một lời ta một câu, trong lúc đó Vạn Tuế nghĩ bà nội thật là cư như chuyện lớn quá, sau đó dường như không có việc gì tiếp tục ăn cơm.

Sau khi ăn xong Trương Huệ Nghi ở phòng bếp rửa chén, Xa Thực Mai lôi kéo Đạm Dung ngồi ở trên sofa trò chuyện, Vạn Tuế cảm thấy chán đến chết bởi lão ba nói chút chuyện bệnh viện, nhưng là lòng căn bản không ở bên này. Mãi đến khi ăn xong hoa quả cũng sạch, hẳn rốt cục nhẫn nhịn không nổi, phút chốc đứng dậy đi qua kéo Đạm Dung, muốn nói đi về.

“Nhanh như vậy? Ta còn chưa nói xong đâu!” Khó có được người nào im lặng nghe nàng nói chuyện, Xa Thực Mai tất nhiên là không thể tha cho Đạm Dung đi.

“Người nói ta đều đã biết, có cái gì để cho ta nhắc nhở nàng thì tốt rồi.” Vạn Tuế đem Đạm Dung đẩy ra phía sau, tránh đi móng vuốt của bà nội. MTD hẳn đều đã nhẫn một đêm, bọn họ có không chịu để yên?

“Ai nha, người tiểu tử này...”

“Bà nội, ta lại cùng người nói chuyện phiếm đi.” Đạm Dung vừa nói vừa muốn vươn đầu đi ra, lại bị hẳn ấn trở về.

“Mẹ, trễ rồi, để cho bọn họ đi thôi.” Trương Huệ Nghi lôi kéo bà bà, hướng Vạn Tuế nháy mắt.

Vạn Tuế mạnh mẽ kéo Đạm Dung đi ra, cũng không quay đầu lại.

Xe ở trong bóng đêm trên đường, ngoài cửa sổ cảnh đêm lấy không ngừng lui. Đạm Dung nghiêng đầu nhìn hẳn, lúc tới giống nhau, mặt không chút thay đổi. Theo đạo lý nàng hôm nay thực ngoan, thời điểm giữa trưa tán gẫu điện thoại, hẳn còn cùng nàng nói giỡn, vừa rồi ăn cơm cũng giúp nàng chọn thức ăn, kia hẳn buồn bực, hẳn là cùng nàng không quan hệ đi?

“Công tác gặp vấn đề sao?” Nàng nhẹ nhàng hỏi.

Buồn bực không đáp lời. Đạm Dung lại uyển chuyển nói: “Ừm, gặp chuyện phiền lòng?”

Vẫn như cũ trầm mặc, chính là tốc độ xe đột nhiên tăng lên. Nguyên lai thật sự có tâm sự, Đạm Dung hiểu rõ.

Trở lại nhà trọ, Đạm Dung tự mình xuống xe. Nghĩ đến hấn không hơn lên, ai ngờ hấn cũng theo vào. Lên lầu mở cửa, vốn còn muốn hỏi hấn muốn uống nước hay không, kết quả mới xoay người, trước mặt bóng đen chợt lóe, bàn tay to trên không chụp xuống, đem nàng đặt tại trên tường. Nàng căn bản không kịp tự hỏi, liền bị thế tới rào rạt hôn triền miên.

Hấn hôn thật sự bá đạo, dùng sức mút vào lưỡi của nàng, hoàn toàn không cho nàng lùi bước. Tay xuyên qua thất lưng của nàng, nghiêng ngả lão đảo đi đến sô pha, lúc ngã xuống đã đem áo khoác của nàng cởi ra.

“Làm gì...” Một câu còn không có hỏi xong, hấn đã muốn đem nàng đặt ở trên đệm dựa mềm nhũn, dùng răng khê cắn cánh môi của nàng, nàng đau hừ giọng kêu “Anh anh”.

Lại là nàng làm sai gì sao? Nếu là nàng sai vì sao vừa rồi không nói ra? Nghĩ vậy Đạm Dung cũng giận, cắn ngược lại hấn một ngụm. Hấn hoàn toàn không chịu ảnh hưởng, tay trượt đến thất lưng, cởi bỏ khuy đem quần bò cởi bỏ, lại mở ra dây lưng chính mình, vài cái động tác nhanh gọn.

Dưới ngọn đèn, hấn hai mắt đỏ đậm, Đạm Dung cong chân lui về phía sau sô pha, hấn phủ phục xuống, nương theo đầu gối của nàng, dùng sức đi xuống phần eo, mới đến ở chỗ sâu bên trong.

50. Chương 50

Nàng căn bản còn chưa có chuẩn bị tốt, xen kẽ kịch liệt chống đỡ khiến nàng rất đau. Hai chân bị tách mở ra thành hình chữ M, thân thể mỗi lần hấn ra vào trở nên run rẩy. Cho dù bình thường thân thể có khỏe mạnh bao nhiêu thì giờ phút này nàng cũng phải ủy khuất rơi lệ, âm thanh nức nở nho nhỏ không nghĩ đến thể nhưng lại bật lên.

Thanh âm này nhanh chóng đem lý trí Vạn Tuế kéo trở lại, người dưới thân hai tay ôm mặt, nước mắt trong suốt giống con sông nhỏ từ trong khe hở chảy xuống. Hấn thật cẩn thận kéo tay nàng ra, kết quả nàng nắm quyền đầu đánh vào trong ngực hấn.

” Tôi không nên nhìn đến anh! Không cần!” Lúc trước thân mật, hấn đều thực ôn nhu, trừ bỏ lần đầu không hề dễ chịu, vài lần tiếp đó nàng dần dần có thể trải nghiệm loại cảm giác như cá tung tăng trong biển lớn này. Nhưng là đêm nay, hấn ra vào điên cuồng, thật sự làm nàng sợ hãi không thôi.

Vạn Tuế thấy nàng khóc thì cuống quýt hỗn loạn, giương mắt nhìn bốn phía, thấy trên sô pha chỗ tay vịn có cái áo choàng lúc trước hấn mua, liền kéo lên, đem phần trên hai người che lại.

“Thực xin lỗi, đừng khóc... không nhìn sẽ không nhìn.” Hấn ở bên tai nàng liên tục nói xin lỗi, tay vuốt ve trên khuôn mặt của nàng, mềm nhẹ đem nước mắt lau đi.

” Anh tránh ra...” Nàng lại dùng chủy đánh lên bờ vai của hấn, nhưng là độ mạnh so với lúc trước nhẹ đi rất nhiều.

Nụ hôn nóng bỏng bồi hồi rơi xuống ở bên tai của nàng, dọc theo gáy trở lại bên môi, mỗi một lần hạ một điểm, miệng luôn thì thào “Thực xin lỗi”.

Áo choàng nho nhỏ che đi tầm nhìn của nàng, chỉ thấy trước mắt tối đen, môi của hấn, lưỡi của hấn, cho đến hơi thở hấn thở ra, hoàn toàn đánh động vào trong thế giới của nàng.

Không khí dịu lại, ý thức trở nên mờ lung, nàng chỉ có thể yếu đuối đem hai tay vô lực đặt tại hai bên sườn.

Đạm Dung dao động khiến cho hấn nhẹ nhàng thở ra, vật cứng rắn chôn ở trong cơ thể nàng lại thức tỉnh, hấn đem nàng ôm chặt, thân thể lại rất nhanh theo luật động đứng lên.

Khoái cảm mãnh liệt ăn mòn linh hồn hai người, dụng vọng của hấn mỗi một lần bùng nổ va chạm, khiến nàng nghĩ đến chính mình đang dạo chơi ở trên vũ trụ, mũi chân thủy chung không chạm đến mặt đất. Thần trí thoát ly, trong khoảnh khắc nàng nghe được âm thanh gầm nhẹ của hấn.

Khi hết thấy mọi thứ trở nên yên bình, Đạm Dung toàn thân hư thoát. Nàng cảm giác chính mình giống như vừa mới vượt qua sinh tử, linh hồn lìa khỏi thân xác, cái loại khoái cảm này khó có thể miêu tả bằng

lời. Nếu nói vừa rồi ngay từ đầu là bị áp bách, kia đến lúc sau nàng phân không rõ là gì nữa. Dù sao lần này, nàng thật sự không thể nói chính mình không có hưởng thụ.

Người trên người nằm úp sấp không nhúc nhích, làn da cùng làn da trong lúc đó dính chặt lấy nhau, thật không thoải mái. Trọng yếu nhất là, cái đầu bị che ở trên lớp áo choàng kia làm cho nàng sắp hít thở không thông. Nàng một tay kéo ra, lộ cái đầu ra, trách mắng: “Tránh ra .”

Vạn Tuế gương mặt chôn ở gáy nàng cọ cọ, nhẹ giọng nói: “Lại ôm một lát đi.”

Đạm Dung nhìn trần nhà, đèn huỳnh quang màu trắng bạc trên đỉnh đầu, ánh sáng rất chói mắt. Nàng khép hai mắt lại, nhận thấy được tay hắn đang lướt nhẹ qua thân nàng.

Đạm Dung thân thủ ôm lấy thắt lưng của hắn, nhẹ nhàng thở dài.”Nói đi, anh làm sao như vậy ?”

“ ... ”

” Ừm?” Nàng chỉ cảm thấy môi của hắn mấp máy, nhưng là lời nói ra lại nghe không rõ ràng lắm.

Hắn ngẩng đầu lên, vẻ mặt hơi hờn giận.” Anh nói, em đối hắn cười!”

“Đối với ai cười?” Nàng kỳ quái.

“Xà — Thái — Quân!” Cái tên kia giống cùng hắn có thâm cừu đại hận, nghiêng răng nghiêng lợi gọi.

“... Chuyện khi nào?” Đạm Dung giật mình.

” Thời điểm tan tầm!”

“ ... ”

“Còn lưu luyến không rời, từng bước một lại quay lại nhìn lưu luyến không rời!”

“ ... ”

” Anh đang nhìn, em cũng dám làm càn như vậy!”

“ ... ”

“Về nhà còn hợp lại cùng bà nội bọn họ giấu cọt anh!”

” Chuyện này cũng liên quan đến em?” Nàng hảo oan uống!

“Đương nhiên! Em cười thật sự vui vẻ!”

“Vậy là anh... Ghen tị sao?”

“Đúng!” Trả lời thực đúng lý hợp tình! Hắn đưa bả đầu vùi đến gáy của nàng, buồn bực nói: “Bọn họ làm sao tất cả đều muốn chiếm lấy em?” Còn gọi tiểu Dung kêu thân mật như vậy, khiến cho hắn nghe được cả người không thoải mái. Suốt cả một buổi tối, đã buồn đến một bụng hỏa, còn bị bọn họ giấu cọt, này không thể nghi ngờ là đổ dầu vào lửa.

Đạm Dung nghiêng đầu, cố gắng tự hỏi một hồi, lại vỗ vỗ lưng của hắn.”Sư huynh... ừm, là Xà Thái Quân khi ở thành M quen biết trước khi gặp anh, hắn là nam sinh đối với em tốt nhất, cũng là người đưa em vào bộ phận thiết kế này. Hắn đối với em, là huynh trưởng, cũng là sư phụ.

Vừa rồi trước khi tan tầm, hắn theo em nói chuyện làm bên ngoài, nói hơi nặng một chút, sau đó lại đuổi theo ra theo em nói xin lỗi. Anh nói một người có thể thừa nhận sai lầm chính mình là chuyện không dễ dàng cỡ nào, hơn nữa hắn vẫn là lão bản của em. Trò chuyện với nhau, em mới biết được hắn gần đây thất tình, tâm tình không được tốt lắm, cho nên an ủi vài câu.”

Dứt lời, thấy hắn vẫn không nhúc nhích không phản ứng, vì thế tiếp tục nói: “Nhà anh, ừm... Chính là từ nhỏ em cũng rất khát vọng có được một gia đình như thế. Có bà nội hiền lành, ba mẹ ôn nhu , còn có huynh đệ tỷ muội tương thân tương ái (thân thiết). Em thích người nhà của anh, bởi vì bọn họ đối với em tốt lắm, cho nên cho dù bà nội có khi nói không ngừng, em cũng sẽ không cảm thấy phiền chán.”

“Cũng chỉ là thích người nhà của anh?”

“Phốc.” Nàng cảm thấy bác sĩ Vạn càng ngày càng trẻ con, nhưng là đại nam nhân tính trẻ con như vậy, làm cho nàng thật uất ức.

“Đương nhiên không phải.”

“Kia còn có ai?” Hấn ngẩng đầu, ánh mắt nhìn nàng chăm chăm.

Đạm Dung cùng hấn nhìn nhau vài giây sau đó mân nhanh miệng nghiêng mặt.

Hấn nhanh chóng đem mặt của nàng xoay lại đối diện với mình.” Ừm?”

Đạm Dung nháy nháy hai mắt, tròn mắt nhìn lên trần nhà, lại vòng vo chuyển trái đảo phải, cuối cùng dừng ở trên người hấn.” Em thích anh, bác sĩ Vạn, em thực thích anh.”

Vạn Tuế vừa lòng hé miệng vuốt ve chóp mũi của nàng. Đạm Dung lấy tay chọc chọc vào trong ngực của hấn hỏi: ” Anh đâu?”

Hấn tóm lấy bàn tay nàng giả vờ giả vịt hỏi lại: ” Anh cái gì?”

” Anh biết rồi!” Nàng thấp giọng kêu.

Hấn đem những ngón tay non mịn đưa đến bên miệng nhẹ nhàng cắn một ngụm, sau đó đứng dậy, tìm về cái quần vừa rồi rơi tán loạn trên mặt đất mặc vào. Đạm Dung lẫn một vòng rồi đứng lên, dùng áo choàng phủ lên người chính mình, tròn mắt nhìn cái tên vô lại kia.

“Vạn tuế gia!”

Vạn Tuế giống như không có nghe thấy, huyết sáo vào phòng tắm đóng cửa lại, một hồi sau bên trong truyền đến thanh âm ‘róc rách’ của vòi hoa sen.

Người này cư nhiên đang tắm! Đạm Dung khẽ cắn môi, tròn mắt nhìn cánh cửa phòng tắm, thẳng đến khi nghe được tiếng nước ngừng, mới đứng lên dùng áo choàng tới eo lưng buộc lại, một bước xa vọt vào phòng, dùng sức đóng sầm cửa phòng.

Trong phòng tắm, Vạn Tuế hô lên: “Dung, giúp anh đem áo choàng trong tủ quần áo lấy ra nữa.” Đợi một hồi, không có phản ứng. Hấn mở cửa, vẫn chưa từ bỏ ý định lại kêu: “Dung?” Vẫn là không có gì động tĩnh.

Thế nhưng không để ý tới hấn? Vạn Tuế xả bắt lấy khăn da lông ngắn trên móc treo che đi bộ vị trọng yếu, từ trong phòng tắm đi ra, trực tiếp đến gõ cửa.”Dung?”

Đạm Dung đang tức giận, đương nhiên sẽ không để ý tới hấn. Vạn Tuế lại gõ cửa vài cái: “Em đang ngủ? Còn không có tắm rửa, không cần leo lên | giường, bằng không sẽ dơ khăn trải giường.”

Ngồi ở trên giường, Đạm Dung ninh mi nhìn phía cửa, người này đến bây giờ thế nhưng chỉ lo lắng đến việc nàng làm khăn trải giường, hơi quá đáng!

Ngoài cửa lại truyền đến tiếng đập cửa, lần này ngữ khí của hấn ảm ảm vài phần đáng thương: “Dung, tốt xấu cho anh một bộ quần áo, lạnh chết anh .”

Nghĩ đến hấn khả năng ở bên ngoài lỏa thân, Đạm Dung vẫn là nhịn không được đi mở cửa. Vừa mới mở khóa, người bên ngoài liền thuận thế vịn vịn đẩy cửa mà vào, cũng ôm nàng lao thẳng tới trên giường.

“Nha, tránh ra!” Nửa người trên bị ngăn chặn, hai chân lơ lửng giữa không trung, Đạm Dung không thuận theo hấn.

” Anh như vậy đè nặng em, sẽ không sợ làm dơ drap sao?”

Vạn Tuế quệt quệt cái mũi của nàng, hô hấp ấm áp thẳng tắp phun đến trên mặt của nàng.

” Tức giận? Thực ngạc nhiên.” Có thể đem nàng chọc giận hấn đột nhiên có cảm giác rất thành tựu.

Đạm Dung mắt trắng dã không nói lời nào.

Vạn Tuế buông nàng ra nằm trên giường, kéo chăn qua đắp lên mình, lại dùng chân đá đá nàng.

“Nhanh đi tắm rửa.”

Đại gia này thế nhưng làm tu hú rúc trong tổ. Đạm Dung ngồi xuống, lại trừng hấn nhưn chửi có thể nhìn đến cái gáy của hấn, tên kia xoay người lại. Nàng bắt đắ dĩ đứng dậy, mở tủ quần áo ra cầm quần áo đi tới cửa thanh âm lại truyền tiến trong tai: “Nhớ rõ giúp anh đem quần áo trong phòng tắm giặt sạch nha.”

Đạm Dung lại đi trên giường trừng đi, hấn vẫn là công cửa, tiếp tục diện bích. Nếu không phải bình thường hấn làm việc nhà nhiều, nàng thực không nghĩ tranh luận cùng hấn. Gắt gao tắm rửa xả giận xong, lại đem quần áo của hấn chà xát sạch sẽ đi đến ban công hong khô, trở lại trên giường đã là chuyện của nửa giờ sau.

Vừa rồi vận động kịch liệt thực khiến người mệt mỏi, nàng xoa thắt lưng đau nhức cùng đùi, ngồi ở bên giường nghỉ ngơi. Đêm dài, ngoài phòng tạp âm cũng giảm, đột nhiên cảm thấy chính mình cùng hấn tựa như đôi vợ chồng trẻ, ăn cơm ngủ, làm chuyện | yêu. Nhìn như bình thản, kỳ thật cũng không sai biệt.

Nệm giặt giặt, phía sau nhiệt khí sát lại đây, một đôi bàn tay to ôm lấy nàng.

“Như thế nào còn không ngủ?”

Nàng hơi ngửa đầu ra sau, quyết miệng làm nũng nói: “Xương sống thắt lưng chân đều đau.”

Hấn đem nàng kéo đến trên giường, ngồi chồm hổm ở một bên giúp nàng mát xa.

” Em bình thường thiếu rèn luyện, nếu không buổi sáng theo anh đi chạy bộ?”

Không ngờ như thế mất đang ở hưởng thụ nhân gian lên một bàn tay xiêm áo bãi, chạy bộ, mới không cần. Vạn Tuế lắc đầu, trừ bỏ công tác, nữ nhân này thật sự rất lười, có biện pháp nào làm cho nàng chịu khó một chút?

Một lát sau, hô hấp của nàng dần dần có xu hướng vững vàng. Hấn vươn người tắt đèn, sau đó liền trở lại trên giường nằm xuống. Ngoài cửa sổ ánh trăng hắt vào ánh sáng ảm đạm, bất quá cũng đủ thấy rõ nàng. Gương mặt bình tĩnh, còn có đôi môi nhỏ khẽ nhếch hé ra hình ảnh khiến người ta an tâm.

Vạn Tuế khởi động thân hôn hôn nó, ngón tay dọc từ thái dương xuống hai má không tính no đủ. Thực bình thường, không tính là xuất sắc lại làm cho hấn trăm lần xem không nể, chỉ cần thấy nàng cao hứng, hấn liền cảm thấy mọi chuyện mình càng đáng giá hơn. Nguyên lai trước kia đối những người khác lãnh đạm, là vì không gặp gỡ đúng người

“Liền nghĩ như vậy nghe sao? Có thích hay không, anh nghĩ đến em có thể cảm thụ được!” Hấn làm theo của nàng phát, nhẹ nhàng đem nàng ôm lấy, lại điều chỉnh tư thế, khép lại hai mắt.

Nghĩ đến người kia đã ngủ, khi nghe đến lời của hấn nói sau đó liền mở hai mắt, nghiêng cái đầu nghĩ nghĩ, bả đầu chui vào lồng ngực hấn càng sâu.

Có lẽ hấn đúng .

51. Chương 51

Sáng chủ nhật tĩnh lại, Đạm Dung phát hiện chính mình giống như vừa chạy hơn tám trăm mét, cả người vô lực, hai chân đau nhức ngay cả khi đi lên lầu đều cơ hồ nhắc lên không nổi. Đầu sỏ gây nên mọi chuyện còn đứng ở một bên mát lạnh nói nàng thân thể yếu đuối, về sau nên vận động nhiều, nhằm tăng cường thể chất, làm cho nàng hận đến nổi nghiêng rằng nghiêng lợi.

Ngày hôm sau giữa trưa, nàng bất hạnh phát hiện dì cả mẹ kéo đến, khó trách xương sống thắt lưng đều đau nhức, nguyên lai cũng không thể toàn trách hấn đêm đó thô bạo. Thời gian hành kinh của nàng cơ bản đều là ba tháng một lần , bình thường cũng không chú ý. Hoàn hảo dì cũng đến đây, lúc trước còn lo lắng mình mang thai.

Buổi tối trở lại phòng trọ ăn cơm, sau đó bởi vì có chút mệt, nàng sớm liền tắm rửa sạch sẽ lên giường nghỉ ngơi.

Vạn Tuế sau khi rửa chén bát xong liền cầm laptop của nàng vùi đầu tra tư liệu, không biết đang tìm cái gì, vừa nhìn vừa ghi lại, còn thật sự nghiêm túc. Đạm Dung nghĩ là hấn làm nghiên cứu, cũng không hỏi nhiều. Qua một giờ, hấn còn không có tra xong, thân hình cao lớn gập ở trước giường, cầm bút trầm tư.

” Anh không quay về sao?” Đã hai đêm ở tại đây, nàng nghĩ rằng hẳn đêm nay sẽ đi.

Vạn Tuế không trả lời vấn đề của nàng, tiếp tục nhìn máy tính. Đạm Dung mặc kệ hẳn, bụng ản ản trướng đau, thân thể lẫn trái lật phải vài lần vẫn là không thoải mái, nhìn sang hẳn, vẫn là không tính đi, không tắt đèn nàng ngủ không được, vì thế đơn giản đứng lên lấy một quyển sách ở đầu giường nhìn xem.

Sau một lúc lâu, hẳn khép lại laptop, cầm mảnh giấy đi đến giường, đưa tới trước mặt nàng.

” Nhìn xem.”

Đạm Dung mắt ngăm ngăm, nhìn hẳn hỏi: “Đây là cái gì?”

Vẻ mặt của hẳn hơi nghiêm túc, mặt nghiêm trang, nhưng mà bên tai lại phấp phấp hồng không bình thường. Ho nhẹ, hẳn không được tự nhiên nói: ” Nhìn xem.”

Đạm Dung tiếp nhận giấy nhìn kỹ, Tuế, A Tuế, thân ái ... trên mặt thực rõ ràng là cách xưng hô, thậm chí còn xuất hiện “Trư trư, tiểu trư”.. Trên trán nhất thời xuất hiện ba đường hắc tuyến, tay nàng nho nhỏ điểm nhẹ một chút: ” Này... Là đang làm gì?”

” Tên.”

Khóe miệng giật giật, Đạm Dung giờ tờ giấy trắng giật mình nói: ” Anh muốn... em gọi anh như vậy?” Lúc trước còn bình thường, sao sau liền...

“...” Hẳn phút chốc giật phất đi giấy trắng, đối với phản ứng của nàng có chút phê bình kín đáo.

Hôm nay khi nghỉ trưa, hẳn trong lúc vô ý nghe được hai tiểu y tá đang nói chuyện phấp, nói rằng giữa tình nhân nếu có cách xưng hô đặc biệt có thể gia tăng cảm tình giữa hai người. Ngẫm lại nàng còn gọi chính mình bác sĩ Vạn, Vạn Tuế cũng rất buồn phiền. Người nói có người nữ nhân nào sẽ gọi bạn trai chính mình là bác sĩ Vạn.

“Kỳ thật... Em cảm thấy xưng hô hiện tại không sai.”

Vạn Tuế liếc nàng liếc mắt một cái, có chút bất mãn: ” Em là bệnh nhân của anh sao? Cả ngày bác sĩ Vạn bác sĩ Vạn, không biết là không ổn sao?”

“Chẳng lẽ... Anh muốn em gọi anh — vạn tuế gia?”

Vạn Tuế nhanh chóng đem nàng áp đảo.” Em có thể thử xem xem!”

Cú đê này chạm vào nơi yếu hại, Đạm Dung đẩy hẳn ra oa oa kêu to: “Đau!”

Hẳn nhanh chóng quỳ đứng dậy đỡ lấy nàng.”Làm sao đau?”

Đạm Dung vuốt bụng.”Nơi này, anh ép tới đâu.”

“Vì sao bụng đau? Khi nào thì bắt đầu? Còn có cái bệnh trạng khác không?” Hẳn khẩn trương sờ cổ tay nàng muốn bắt mạch.

“Đừng... em chỉ là... Cái kia đến đây.”

“Dì cả ?”

Đạm Dung mân miệng gật gật đầu, có một chút ngượng ngùng, lại cảm thấy đối hẳn nói cũng không sao.

Thì ra là thế.

Vạn Tuế thân thủ sờ bụng của nàng, nhẹ nhàng xoa xoa.”Đau rất lợi hại? Đáng thương đứa nhỏ, hàng tháng đều phải chịu tội.”

“Cũng không phải, em ba tháng mới đến một lần.”

“Ừm?” Vạn Tuế dừng lại động tác, ngẩng đầu.”Ba tháng một lần?”

” Ừm.”

“Vì sao?”

Đạm Dung hơi bĩu môi.” Em cũng không biết nha.”

“Khi nào thì bắt đầu?”

“Quên rồi.” Lượng kinh lần đầu của nàng cực kỳ nhiều, khi đó bởi vì mẹ không có bên người, bà nội sợ nàng mất máu quá nhiều, cho nàng ăn lung tung chút được gì đó, sau lại lượng đi ra xác thực ít hơn, chính là về sau đứt quãng, lại sau đó liền ba tháng mới đến một lần.

Đạm Dung đem mọi chuyện nói với hấn xong, sau đó Vạn Tuế cau mày tự hỏi một lần.

“Có rảnh đi bệnh viện kiểm tra một chút đi.”

“Có vấn đề?” Nàng thân thể khỏe mạnh, trước kia tốt nghiệp khi kiểm tra sức khỏe quá hết thấy bình thường, còn muốn kiểm tra cái gì?

“Cũng không phải nói có vấn đề gì, chính là xét nghiệm máu mà thôi.”

Nghe hấn nói như vậy, Đạm Dung bất an.”Nếu có vấn đề, sẽ như thế nào?”

” Em đừng lo lắng, phỏng chừng là nội tiết (hoóc- môn)không điều khiển cho da lông mắc bệnh, đến lúc đó dùng chút thuốc Đông y là tốt rồi.” Thấy nàng vẫn là nửa tin nửa nghi, Vạn Tuế vỗ vỗ đầu nàng, nói giỡn : ” Tên này như thế nào? Nếu không, đến lượt anh gọi em cũng biết.”

“Cho nên, anh muốn gọi em — tiểu trư?” Đạm Dung không khỏi đánh một cái rùng mình.

“Không được sao?” Hấn sắp tới gần nàng, âm nhu nói.

Đạm Dung đột nhiên có loại cảm giác sờn tóc gáy. Bác sĩ Vạn, anh ăn sai được sao? Tính tình thay đổi lớn như vậy?

“Tiểu Dung bị bọn họ kêu hoài rồi, hay gọi tiểu Đạm? Thân ái?”

“Phốc! Dẫn — dẫn?” Hít sâu mấy hơi rồi thở ra, mới không cười ra tiếng .” Anh xác định... Muốn kêu như vậy?”

Vạn Tuế tà tà nhìn nàng: “Trong óc em có chút nào trong sáng không?”

” Em nào có? Rõ ràng là anh muốn kêu như vậy!” Nàng che miệng nằm úp sấp, đem mặt vùi sâu vào trong gối, đầu vai cười đến run run .

Vạn Tuế vỗ vỗ đầu nàng, thay đổi tư thế cho thoải mái, vẻ mặt trong nháy mắt có chút suy nghĩ.

Hai ngày sau, Vạn Tuế hẹn trước một vị bác sĩ.

” Anh đem tình huống của em cùng nàng nói qua, để cho nàng chặn trước giúp em xem. Bác sĩ này có điểm cao ngạo, bất quá là bác sĩ phụ khoa tốt nhất trong viện chúng ta. Nàng hấn là sẽ hỏi em một ít vấn đề, em chi tiết trả lời là được rồi.”

” Ừm.” Đạm Dung chưa từng đi qua phụ khoa, đối với những chuyện này cũng không biết, dù sao nghe theo hấn là tốt rồi.

Bác sĩ này họ Thôi, tuổi ước chừng ngoài năm mươi, đội kính mắt, trên mặt nửa điểm tươi cười cũng không có. Vạn Tuế giới thiệu sau đó liền lôi kéo Đạm Dung ngồi xuống, bác sĩ Thôi lạnh lùng nhìn hấn liếc mắt một cái, sau đó đẩy đẩy gọng kính xuống cánh mũi, mở ra sổ bệnh án mới.

“Năm nay bao nhiêu tuổi?”

“Hai mươi ba, ... Qua hai tháng sau sinh nhật liền hai mươi tư .”

“Vậy người nói hai mươi ba là có thể, vô nghĩa nhiều như vậy!”

Đạm Dung , quả thực rất cao ngạo, mà nàng lại là lão nhân bình tĩnh như vậy, đối mặt bác sĩ này cũng không thể nói gì hơn.

“Kinh nguyệt bao lâu đến một lần?” Bác sĩ Thôi trên giấy viết một hồi, cũng không ngẩng đầu lên tiếp tục hỏi.

“Phía trước cùng người đã nói qua, ba tháng.” Thấy bạn gái kinh ngạc, Vạn Tuế cuống quýt giúp đỡ trả lời. Vì hẹn trước thời gian, hẳn nhưng là nắm toàn bộ thông tin nha.

Bác sĩ Thôi liếc hẳn, ” Bác sĩ tiểu Vạn, là người xem chẩn hay vẫn là nàng xem chẩn?”

Vạn Tuế đảo mắt, bác sĩ Thôi này thật đúng là không nói tình cảm.

Đạm Dung nhếch miệng, nhỏ giọng nói: “Ba tháng đến một lần.”

“Khi nào thì bắt đầu như vậy?”

“Không biết.”

“Người thật là kỳ quái, kia rốt cuộc ngay từ đầu cứ như vậy, vẫn là một năm hai năm hoặc là ba năm sau mới như vậy?”

Đạm Dung trầm mặc, nàng là thật sự đã quên cho nên không biết.

“Nha đầu kia bình thường đối cuộc sống chính mình không quá chú ý, cho nên phương diện này không nhớ kỹ.” Nhận thấy được bác sĩ Thôi không hờn giận, Vạn Tuế lại đành phải giúp Đạm Dung giải vây.

Bác sĩ Thôi thở dài, tiếp tục hỏi: “Kinh nguyệt ra nhiều không?”

“Ách?” Đạm Dung mắt nhìn Vạn Tuế, cảm giác ở trước mặt hẳn trả lời mấy vấn đề này thật sự xấu hổ chết, hẳn vì sao không ra đi ngoài chờ nha?

“Như thế nào?” Bác sĩ Thôi bắt đầu không kiên nhẫn .

“Ừm... Không phải rất nhiều.”

Bác sĩ Thôi ngừng một chút, sau đó tiếp tục vùi đầu vào bệnh án, qua vài giây đột nhiên lại hỏi: “Kết hôn chưa? Gần nhất có quan hệ hay không?”

Đạm Dung mặt phút chốc hồng như trái cà chua, Vạn Tuế xoa xoa thái dương, vô lực nói: ” Bác sĩ Thôi, kỳ thật người chỉ cần khai đơn kích thích hoóc- môn sinh dục là được rồi .”

Lần này bác sĩ Thôi đơn giản buông bút, nghiêm mặt nói: ” Bác sĩ tiểu Vạn, rốt cuộc là người xem phụ khoa hay là nàng xem phụ khoa? Trước khi kê khai đơn thuốc cho bệnh nhân, ta không cần trước tìm hiểu bệnh tình sao? Nếu không người tới xem!”

Nhìn hẳn bị đá văng lên một phen, Đạm Dung tâm không đành lòng, giật nhẹ góc áo của hẳn, tỏ vẻ chính mình không quan hệ. Đề nặng thanh, thực ngưỡng ngưỡng nói: “Gần nhất... ừm... hai tuần này đều có.”

“Ừm, là cùng bác sĩ tiểu Vạn đi?” Bác sĩ Thôi nhếch miệng, khóe miệng mơ hồ có chút ý cười.

Vạn Tuế tức thời đen mặt, Đạm Dung xấu hổ vô cùng .

” Kinh tháng sau đi?”

Đạm Dung gật gật đầu.

“Ngày thứ mấy?”

“Ngày thứ ba.”

Bác sĩ Thôi này cầm bút viết ra”Xoát xoát xoát” sau khi xong liền đưa cho Vạn Tuế.” Người biết quy củ đi.”

Vạn Tuế tức giận tiếp nhận, liền nhìn xem kết quả, thế nhưng bị nàng đề ra nghi vấn một chút, rõ ràng lúc trước đã đề cập qua.

“Ta đây là nghiệm cái gì...”

“Tiểu Vạn biết.” Bác sĩ Thôi vẫy vẫy tay, Vạn Tuế kéo Đạm Dung bước đi.

Khi cửa phòng khép lại, bác sĩ Thôi từ trong ngăn kéo lấy điện thoại ra, ấn dãy số.” Alô ? Sư phó... ừm, tiểu Vạn nhà người thật sự đem người ta ăn, ha ha. Bất quá nữ oa kia có thể nội tiết có chút không điều... Ôi, yên tâm, uống chút thuốc Đông y sẽ không có chuyện gì, người chờ ôm cháu đi đi, ha ha!”

Vạn Tuế cũng không biết chuyện riêng tư bí mật của chính mình nhanh như vậy liền rơi vào trong tai người nhà, hần bồi Đạm Dung đi lấy máu đến khu nghỉ ngơi bên ngoài tìm địa phương ngồi xuống.

“Đợi lát nữa trước, ngồi khoảng 15 phút sau đó lại đi lấy máu. Lúc lấy máu sẽ có chút đau, không sợ, anh sẽ đi cùng em.” Vì bồi nàng kiểm tra, hần còn đặc biệt nghỉ nửa ngày.

” Em không phải tiểu hài tử, không sợ lấy máu.” Đối với nhiều lần bị đối đãi hài đồng, Đạm Dung thực bất đắc dĩ.

” Anh nói em thật sự không có việc gì sao?”

“Chờ kết quả đi ra nói sau, không cần quá mức lo lắng. Cuộc sống hiện đại khẩn trương, có đôi khi công tác áp lực rất lớn, hoặc là ba bữa không đúng, còn có ngủ trễ cũng sẽ tạo thành loại hiện tượng này. Cho nên, em về sau nhất định không được thức đêm, không thể lại ăn mỳ ăn liền, tốt nhất vận động chút, tận lực thả lỏng, khiến cho cuộc sống chính mình hoạt động bình thường.”

Vạn Tuế nói liên miên nói xong, Đạm Dung một chút cũng không nghe thấy.

Khi y tá gặp bác sĩ Vạn cùng một cái cô gái ngồi ở một bên chờ đợi, lộ ra ánh mắt kỳ dị .

Sau đó, Vạn Tuế không nói nữa, chỉ nắm tay nàng lặng lẽ ngồi một hồi. Thời điểm rút máu, tay hần thủy chung không buông ra, khi kim đâm hạ xuống cánh tay Đạm Dung, hần trừng mắt yên lặng nhìn cây kim kia, nắm chặt bàn tay kia của nàng giống như kim kia là đâm ở trên người hần.

Lấy máu xong, y tá kia che miệng cười trộm, một y tá khác không chút khách khí nói: ” Bác sĩ Vạn, rút xong rồi, thả lỏng!”

Vạn Tuế mới có thể ý nhìn lại đây, nghiêm mặt gật gật đầu, khi giúp đỡ Đạm Dung ra lấy máu để thử còn nghe được tiếng cười phía sau y tá.

“Ôi, bác sĩ suất nhất viện chúng ta đã có chủ, phỏng chừng đợi lát nữa hần dạo một vòng trở về sau đó liền có thể nhìn thấy trái tim nát như mảnh vỡ thủy tinh.”

“Có hay không nhìn đến, vừa rồi hần thật khẩn trương nha, quyền đầu nắm thật chặt.”

“Nguyên lai hần cũng thích nữ sinh ...”

52. Chương 52

Kết quả thử máu ba ngày sau mới có, Vạn Tuế nói đến khi đó hần sẽ đi lấy, bảo nàng không cần quan tâm. Đạm Dung ở trên phương diện này kỳ thật cũng không hiểu gì lắm, nàng căn bản ngay cả cái quá trình kiểm tra xét nghiệm kia chỉ dùng để làm gì cũng không biết, dù sao bác sĩ Vạn biết là được rồi, đúng không?

Buổi tối thứ sáu, hần nói kết quả kiểm nghiệm cho thấy nàng khí huyết hư, phải dùng thuốc Đông y điều trị. Sau khi ăn xong, nhìn cái bát chất lỏng màu đen trước mặt mà nằm trên tay hần kia, còn có mùi vị lạ nồng đậm bay vào mũi kia, Đạm Dung nhất thời che miệng.

“Có thể không uống cái này sao?”

” Em nói đâu?” Hần mắt lé xem xét nàng, thời điểm nói chuyện vẻ mặt hơi nghiêm túc, không để cho nàng lời nói không.

“Về sau mỗi ngày sáng trưa uống một lượt, anh sẽ chuẩn bị cho em. Ăn uống phải đúng giờ, vừa phải vận động. Anh có nghĩ qua, muốn em sáng sớm thức dậy vận động thì khó mà làm được, cho nên về sau buổi tối cơm nước xong, em cùng anh đi tản bộ một giờ.

Cơm trưa không thể lại ăn bên ngoài, anh sẽ làm cho em đem đến công ty. Còn có trừ bỏ công tác bên ngoài, không được tiếp xúc với máy tính, buổi tối không được thức quá mười giờ!”

Đạm Dung một bên nghe một bên chịu đựng nào là không ình đi ngoáy lỗ tai, thật nhiều quy định, thật nhiều cái không được, quá khó thực hiện đi.

“Thế nào?” Thấy nàng không nói lời nào, hấn xoa nắn gương mặt của nàng.

” Em... em cảm thấy... Rất khó!”

“Có gì khó?”

“Kỳ thật hiện tại cũng không vấn đề gì.” Thời gian hành kinh ba tháng một lần cũng không sai, hấn có cần khẩn trương như vậy?

“Làm sao không thành vấn đề? Có chút bệnh nhỏ ẩn núp ở trong thân thể nhìn cũng không thấy, không biểu hiện ra ngoài không có nghĩa là không có, đến khi phát hiện là quá trễ. Quên đi, chuyện này không nói nữa, tay chân em đều lạnh lẽo như băng, anh mỗi lần ôm em ngủ khoảng một lúc lâu mới có thể chà xát ấm lên, không phải sao?”

Nhìn nàng vẫn là vẻ mặt đau khổ, Vạn Tuế thở dài, đem nàng kéo đến bên người ôm chầm lấy, cảm tựa trên đầu vai, nỉ non nói: “Vì khỏe mạnh của chính mình, thật sự không thể chậm trễ nha. Ngoan, nghe lời.”

Một lát sau, nàng không nói gì, hấn cầm lấy thuốc Đông y trên bàn thổi thổi, đưa đến miệng nàng, nhẹ giọng dụ dỗ vài câu. Đạm Dung không có biện pháp, đành phải nhắm mắt bắt mũi uống một hơi.

Thứ bảy, Đạm Dung nhận được điện thoại Xa Thực Mai, nói Vạn Quý Phi hôm nay trở về nhà, bảo nàng thông tri cho Vạn Tuế buổi tối qua đây ăn cơm.

Gọi điện cho Vạn Tuế thông báo cho hấn biết việc này, hấn lẩm bầm một phen sau đó mới đáp ứng. Sau khi tắt máy, nàng nhìn điện thoại trong chốc lát hơi ngốc ra, cảm thấy có chút không đúng ấy. Vì sao về nhà hấn ăn cơm, sẽ là từ nàng nhấn lại? Nam nhân này cùng trong nhà quan hệ thực nên cải thiện.

Khi hai người nói chuyện, cùng hấn nhắc tới vấn đề này, hấn chỉ thối mặt nói sợ phiền. Đạm Dung không cho là đúng, có thể có người nhà để phiền là chuyện hạnh phúc biết bao nhau.

” Em thích thì về sau trở về thường xuyên là được.” Hấn không nói gì, nhún nhún vai, từ từ quẹo tay lái chậm rãi dừng lại.

Xuống xe, Đạm Dung nói một câu: “Nói giống như em áp bức anh.” Ngữ khí có chút khinh thường.

Người bên kia khi đẩy cửa dừng lại, xoay qua trừng nàng: ” Em thật khó hầu hạ?”

Đạm Dung đảo đảo mắt, hướng hấn làm cái mặt quỷ sau đó đẩy cửa đi ra ngoài. Vạn Tuế có chút đỏ khốc đỏ cười, nha đầu kia càng ngày càng bướng bỉnh .

Hơn nửa tháng không gặp, Vạn Quý Phi vẫn như cũ sức sống mười phần, còn không có vào cửa liền nghe được giọng nàng nói chuyện ở trong phòng.

” Này này ! Đừng được một tác lại muốn tiến một thước! Nói với người sau! Được rồi! Ngày mai giữa trưa có thể đi? Bộ lúc trước ta thiếu tiền của người sao! Hừ! Xú nam nhân!” Nàng nặng nề mà cắt ngang điện thoại.

“Ai khiến cho người tức giận như vậy?”

Thấy người tới, Vạn Quý Phi cao hứng chạy đi qua.”Tiểu Dung Dung, người đã đến rồi! Ai nha nha, nhớ ta không!”

Cơ hồ đồng thời, Vạn Tuế kéo tóc dài của nàng.” Chó ngoan không cản đường.”

“Đại hiệp tha mạng! Đại hiệp tha mạng!” Vạn Quý Phi kéo lấy mái tóc chính mình âu yếm oa oa kêu to.

“Đừng nháo! Sẽ đau .” Đạm Dung đánh cánh tay hấn một chút, Vạn Tuế tức thời buông tay, hừ một tiếng đi vào.

“Tiểu Dung, cũng là người rất tốt với ta. Xem, ai kia thích khi dễ ta!” Vạn Quý Phi xoa ót khốc không ra nước mắt.

“Còn có ai khi dễ người?”

“Còn không phải cái Hoắc Duẫn... Đình... kia” Vạn Quý Phi hơi méo mào, nhắc tới cái tên này liền thương tâm.

“Hoắc tổng? Người cùng hần còn liên hệ?” Nhà của Hoắc Duẫn Đình gia đã đi vào kết thúc giai đoạn, trong khoảng thời gian này nàng cũng chưa nhìn thấy hần. Đạm Dung nghĩ hần cùng Vạn Quý Phi sớm không còn liên hệ?

“Tiểu Phi như thế nào cùng người này nhận thức?” Xa xa khi Vạn Tuế nghe được cái tên này không hồn giận hỏi.

“Lần trước ở nhà ăn...”

“Ai nha nha, việc này đừng quan tâm. Tiểu Dung Dung, ta với người nói chuyện!”

“Đều đứng ở cửa làm chi, tiểu Dung mau vào, đêm nay uống canh thịt dê.” Vạn Quý Phi vẻ mặt hưng phấn, lại bị Xa Thục Mai ở phòng ăn đánh gãy.

Đạm Dung đi qua cùng Xa Thục Mai chào hỏi. Trong phòng bếp Trương Huệ Nghi cũng hô lên: “Tiểu Dung uống trước canh, đồ ăn tốt lắm.”

Đạm Dung ậm ừ, thỉnh thoảng bị người đẩy nhẹ.

” Trở lại đi.” Nguyên lai là Vạn Tuế.

Ngoan ngoãn cùng hần đi vào phòng tắm, trở lại hần liền tựa ở cạnh cửa nói: “Canh kia không thể uống.”

“Vì sao?” Nàng nghi hoặc nhìn lại hần.

Vạn Tuế nhìn nàng liếc mắt một cái, vòng ra phía sau nàng, tay vặn bình nước trong, đóng công tắt lại, sau đó mới nhẹ nhàng phun ra một câu: “Rất nhiều mỡ, không thích hợp.”

” À.” Nàng như là hiểu được, kỳ thật lại không quá rõ ràng. Hần nói không uống sẽ không uống đi.

Trở lại nhà ăn, Vạn Quý Phi chọc chọc khuỷu tay Đạm Dung, cười gian tà nói: “Trở lại đây cũng đều phải triển miên như vậy, hừm?”

Lúc đó mọi người đều cười có chút sâu xa, điều này làm cho Đạm Dung càng khó hiểu.

Vạn Tuế chỉ lấy một cái cớ, nói nàng có chút cảm mạo, liền đem đuối canh thịt dê của Xa Thục Mai đưa qua. Đêm nay Vạn ba ba không có ở nhà, bắt quá lại thêm một Vạn Quý Phi, không khí so với bình thường sinh động hơn nhiều.

Trong lúc ăn cơm, nha đầu kia tựa như một chú chim nhỏ sáng sớm, chỉ chít nói chuyện về trường học, dĩ nhiên không thể không cảm thán, trong nhà vẫn là có nữ nhi hoạt bát sẽ rất vui vẻ, nếu chỉ có Vạn Tuế người này, khẳng định đem mấy lão buồn chết mất thôi.

Đang nghĩ tới, người kia lại gấp vào chén của nàng mấy miếng rau xanh. Nhìn trong bát ngoại trừ đồ ăn vẫn là đồ ăn, đầy ắp, Đạm Dung chỉ có thể không ngừng ăn.

“Như thế nào ăn chay? Tiểu Dung không phải thích thịt bò? Tối hôm nay thịt bò cay rất non, A Tuế người gấp cho nàng nhiều vào.” Xa Thục Mai nói xong đem đĩa thịt bò kia chuyển đến trước mặt Đạm Dung.

Đạm Dung ngăn cản đã không kịp: “Không cần đâu ...”

“Khách tức cái gì? Đây là Huệ Nghi mới ném thử, tiểu Phi nha đầu kia ầm ỹ muốn nàng làm, người thử xem xem?”

“Đúng nha, ta hôm nay lần đầu tiên làm, còn sợ làm hư.”

Thình thịch không thể chối từ, hai lão nhân gia người một câu ta một câu, Đạm Dung đành phải ra tay. Nhưng là chiếc đĩa còn không có chạm đến thịt bò, Vạn Tuế liền ngăn động tác của nàng.

“Thịt bò không có thể ăn!”

“Ách?” Ngay cả thịt cũng không được? Đạm Dung khó hiểu.

“Đúng, vì sao không có thể ăn?” Xa Thục Mai cũng nghi hoặc.

Vạn Tuế đem tay nàng kéo trở về, nghiêm trang trả lời: “Nàng chịu không nổi cay.”

“Đúng nha, lần trước đi ăn lẩu cá, sau khi về nhà nàng đi rất lợi hại.” Miệng ăn thịt bò Vạn Quý Phi phụ họa.

“Vậy đừng ăn, ăn cái khác đi.” Trương Huệ Nghi nghe vậy vội vàng đem thịt bò cay chuyển đi, thay đổi thành thịt gà.

Ép buộc một vòng, rốt cục lại khôi phục lại bình tĩnh. Đạm Dung cảm thấy ở ăn cơm Vạn gia thật sự áp lực rất lớn, mọi người đối với nàng quá nhiệt tình, làm cho nàng cảm thấy không thể không nghĩ đến chuyện báo đáp.

“Đúng nha tiểu Dung, hôm nay có một đại sư xem tướng số cho người cùng ca, nói các người năm nay sẽ sinh cục cưng, ha ha!”

Lời vừa nói ra, trên bàn cơm mọi người đều im lặng. Xa Thục Mai dẫn đầu che miệng ho nhẹ vài cái, đè nặng giọng: “Tiểu Phi!”

“Làm sao vậy?” Vạn Quý Phi lời vừa nói ra đã nhanh nghĩ nói, bất quá lại bị đánh gãy, hiện tại nàng một lòng thầm nghĩ đem tình cảnh buổi chiều toàn bộ bày ra, hoàn toàn quên muốn thay người ta giữ bí mật.” Đại sư sau khi nói xong, bà nội vô cùng hưng phấn, còn nhất thời nghĩ đặt tên cho hân. Tiểu Dung người có biết bà nội đặt tên là gì không?”

Nhìn nha đầu đối diện kia bộ dáng muốn cười lại sống chết cố nhịn xuống, Đạm Dung liền đoán được khẳng định sẽ như sấm chớp đây trời, quả nhiên nàng còn chưa có mở miệng, Vạn Quý Phi đã cười đến ánh mắt đều híp lại, còn vừa cười vừa ôm mép bàn.

“Phốc ha ha, bà nội nói, nếu là nam hài tử lại gọi Vạn Nhân Mê, nữ hài tử thì gọi là Vạn Nhân Ái. A, ta buồn cười chết mất!” Bà nội thật sự rất hoa mỹ, Vạn Quý Phi nằm úp sấp ở trên bàn diện cuồng run rẩy, những người còn lại cũng buồn cười.

Xa Thục Mai trộm ngắm cháu trai liếc mắt một cái, thấy trên mặt hân không có biểu tình gì, vì thế nhẹ giọng trách cứ: “Người kia, cho người đừng nói ra cũng không sợ tiểu Dung xấu hổ.”

Bị điểm danh, Đạm Dung ngẩng đầu, mặt cũng là ý cười trong suốt: “Không có, tên này thực đáng yêu nha.”

“Thật sự? Kia về sau liền gọi tên này!” Được tán thành, Xa Thục Mai vô cùng vui vẻ.

“Vậy người cùng A Tuế phải cố gắng gấp bội, trăm ngàn đừng tránh thai cái gì nha!”

“Ách?” Bị nói như vậy, Đạm Dung mặt thoáng chốc đỏ bừng. Như thế nào nàng cảm thấy nhất cử nhất động chính mình cùng bác sĩ Vạn, đều bị nhìn rành mạch?

Lúc này thủy chung không nói lời nào, Vạn Tuế đột nhiên “Ba” một tiếng đặt mạnh chiếc đĩa ở trên bàn cơm, những người còn lại cả kinh, nhất loạt nhìn về phía hân.

“Các người có yên lặng hay không? Sửa tên là gì? Ai nói muốn sinh đứa nhỏ? Nói giỡn nói cũng có giới hạn!” Vạn Tuế đen mặt, lời nói ra cực kỳ lạnh lẽo.

“Chính là chỉ nói mà thôi. Huống hồ, người cùng tiểu Dung quan hệ đều đã ổn định, đây là chuyện tất nhiên.” Xa Thục Mai thích mọi chuyện tự nhiên. Chỉ biết đứa nhỏ này không thích thảo luận những lời này, hân sẽ cảm thấy chính mình bị quẫn thúc, huống hồ đây là hân để ý nhất.

“Ổn định sẽ sinh đứa nhỏ sao? Ta có nói muốn sao? Người có hỏi qua ý kiến của ta hay không?” Vạn Tuế giận dữ.

“Ôi chào ôi chào! Người là con trai duy nhất của Vạn gia, người không cần đứa nhỏ, giúp Vạn gia ươm mầm trồng cây được? Bất hiếu có ba cái, mà cái cuối cùng là tội lớn!” Bị hân nói như vậy, Xa Thục Mai thanh âm cũng cao lên.

“Tùy tiện người nói như thế nào, dù sao chuyện sinh đứa nhỏ, trong ngắn hạn chưa có kế hoạch!”

“Người... Người xú tiểu tử này!” Xa Thục Mai tức giận đến nói cũng không nói ra được.

Bữa tối không khí tan rã trong không vui. Trên đường về nhà, Đạm Dung suy nghĩ rất nhiều. Kỳ thật vừa rồi chính là nói giỡn, đúng không? Từ đầu đến cuối không nghĩ tới có thiên chức làm mẹ, từ nhỏ thiếu đi tình thương của mẹ, nàng thậm chí còn cảm thấy chính mình không thể nào làm tốt.

Chính là cùng hần cùng một chỗ, có đôi khi nàng sẽ ảo tưởng, về sau cùng hần sẽ như thế nào? Nàng phát hiện, nếu thực sự mang thai cũng không phải là chuyện xấu, chỉ cần ba ba đứa nhỏ là hần.

Nhưng mà vừa rồi nhìn phản ứng của hần, lại làm cho nàng thực thất vọng. Đột nhiên nhớ lại, trước kia lúc giúp hần thiết kế phòng ở, hần liền từng nói qua nhà hần sẽ không làm phòng tân hôn, cũng không có khả năng có phòng đứa nhỏ. Nguyên lai hết thấy sớm đã nói rõ, chính là nàng quên đi mà thôi.

“Suy nghĩ cái gì?” Trong bóng đêm hần đột nhiên hỏi.

Vẫn nhìn ngoài cửa sổ xe, Đạm Dung thu hồi tầm mắt, thản nhiên trả lời: “Không có gì.”

” Em rất muốn làm mẹ?”

“Ách? Cũng không phải.”

” Em còn nhỏ, hiện tại nói chuyện này còn quá sớm.”

Thật là, chuyện tương lai ai biết trước? Nói không chừng về sau bọn họ sẽ chia tay đâu. Đạm Dung cười gượng ép.

“Đừng miên man suy nghĩ, hãy để cho anh trước đem em tiểu hài tử này chiếu cố rồi nói sau.” Vạn Tuế xoa xoa đỉnh đầu của nàng, muốn nói cái gì thêm nữa, nàng đã nghiêng mặt qua một bên.

Một đêm này, Đạm Dung mất ngủ.

53. Chương 53

Tháng ba là mùa vạn vật sinh sôi, ước chừng ở nửa tháng trước, Đạm Dung ở ban công gieo ít hạt giống, hiện tại đã ươm mầm, lá cây xanh biếc non mềm, thân nhỏ bé mềm mại yếu ớt, lại dọc theo ban công nhẹ nhàng dậm bước đi vào phòng, khẽ vịn nắm cửa.

Nhẹ nhàng cúi xuống dưới nhỏ cây cỏ dại, lại vùi chút bùn đất mới phủ lên trên cây cỏ nhỏ, đợi qua một khoảng thời gian ngắn nữa thôi, những lá cây sẽ chuyển màu xanh đậm, nở rộ ra nhiều đóa hoa màu tím chúm chím nho nhỏ, nhất định sẽ rất xinh đẹp. Nàng vuốt nhẹ lá cây nho nhỏ, cảm thán sinh mệnh kỳ diệu.

Ngoài phòng mặt trời chiều ngã về tây, chiếu xuống sân cầu lông một vùng óng ánh sắc vàng. Có một tiểu hài tử đại khái vừa được một tuổi đang trên đường học đi, thân mình mập mạp ngắn ngủn lắc lắc di động, mỗi khi đi được hai bước liền dừng lại, khóc kêu mẹ. Bên cạnh ba ba muốn đi ôm hần, lại là bị người mẹ ngăn cản. Nữ cầm quả cầu nhiều màu, đứng ở phía trước tiểu hài tử không ngừng dụ dỗ, chọc hần nghiêng ngả lão đảo khóc hô đi lên, nhào vào trong lòng mẹ làm nũng.

Bức tranh này mặt tràn ngập yêu thương, có loại tình cảm thực kỳ diệu trong lòng ở Đạm Dung nảy sinh. Không biết khi trong lòng ôm một tiểu sinh mệnh như vậy, sẽ là cảm giác như thế nào?

Đêm đó ban đêm, nàng gặp mộng. Trong mộng, nàng là người mẹ kia, ôm lấy đứa nhỏ kia khoảng khắc ấy khiến nàng thật vui vẻ. Nhưng là khi nàng muốn nhìn bộ dáng đứa nhỏ, luôn có cái gì đó tới ngăn trở. Nàng cả kinh, tỉnh giấc.

Xoa xoa hai mắt, thần trí vẫn chưa hoàn toàn thanh tỉnh. Đêm nay hần không qua đêm ở đây, mấy ngày nay cũng không. Từ ngày đó về sau, hần tựa như xưa sẽ lưu lại cho đến hơn mười một giờ thì rời đi.

Kỳ thật hết thấy mọi thứ vẫn như bình thường, hần vẫn như cũ giống như quản gia chiếu cố cuộc sống của nàng, chính là không có lại cùng nàng.

Là trùng hợp hay là không có dực vọng? Nàng thực sự rất hoài nghi. Trong lòng có chút không thoải mái, tựa như một vật gì đó nghẹn ở trong cổ họng, ần ần đau nhưng không thể rút ra.

Thật sự sợ nàng mang thai như vậy? Kỳ thật là để ý, đúng không? Để ý lời nói của hắn ngày đó, để ý hắn nói không cần đứa nhỏ.

Có lẽ ở trong tiềm thức, nàng đối với tương lai phía trước đã không còn khát khao gì nhiều, nghĩ đến hai người sẽ trở thành vợ chồng, sẽ sinh ra tiểu hài tử. Kết quả, tuy rằng hắn đem chính mình chiếu cố cẩn thận, lại mãi không nghĩ đến chuyện cùng nàng đi đến cuối cùng, nhìn hắn thủy chung không chịu nói thích là biết.

Đạm Dung hai tay bịt mắt, thực cố gắng thuyết phục chính mình đừng miên man suy nghĩ, nhưng là thật sự rất khó. Trong phòng bốn phía mọi vật thật hết như ảo ảnh, giống muốn đem người ta cắn nuốt. Chưa từng cảm thấy đêm tối đáng sợ nhưng mà thời khắc này, nàng đáy lòng lại cảm thấy hoảng sợ. Không có người làm bạn đêm khuya rất trong đầu rất dễ dàng suy tưởng vẩn vơ, các loại ý nghĩ quỷ dị đập vào lòng bất ngờ, đặc biệt ảnh hưởng đến cảm xúc. Thói quen thật sự là chuyện thực đáng sợ! Xem ra nàng đối với hắn đã muốn sinh ra tính ý lại cực nghiêm trọng.

Ngồi dậy, nháy mắt mấy cái, lại lắc đầu, cảm xúc buồn bã vẫn là không thể tiêu trừ. Cầm lấy di động trên đầu giường, hơn 5 giờ sáng, còn sớm. Xuống giường, kéo rèm cửa sổ ra.

Ngày hôm qua vẫn là trời nắng, hiện tại ngoài phòng mưa phùn. Con người ta kỳ thật cũng giống như thời tiết, thay đổi bất thường. Nàng đem cái trán dán sát trên tấm thủy tinh, ngón tay vô ý thức chạm nhẹ.

Đừng nghĩ nhiều quá, người vốn liền không cầu gì nhiều, hiện tại có người vô điều kiện đối với người tốt như vậy, đã là phúc mấy kiếp tu được, người hắn là nên cảm ơn. Thở dài, thật sự không nghĩ lại tiếp tục chìm đắm trong suy tư buồn phiền, dù sao thời gian còn sớm, nàng quyết định quét tước nhà cửa. Đây là chuyện trước kia nàng cũng không làm nhưng từ cùng hắn một chỗ, nàng bắt đầu học tập dần.

Có việc làm nên thời gian đặc biệt trôi qua mau, nghe được thanh âm véo von của chim chóc, ngoài cửa sổ sắc trời cũng dần dần hé sáng. Quét tước xong sau đó tắm rửa, thay bộ quần áo đi ra chưa đến bảy giờ. Đến ban công phơi quần áo, nhìn qua ngã tư đường phía dưới vẫn là có chút ẩm ướt, có chút lạnh lùng. Đột nhiên, ngoài phòng truyền đến tiếng cái chìa khóa tra vào ổ, hắn hôm nay đến sớm như vậy?

“Đi lên?” Bình thường luôn nếu không phải ba lần bảy lượt thúc giục mới chịu dậy, hôm nay thế nhưng lại ngoài ý muốn đã ăn mặc chỉnh tề, Vạn Tuế có chút kinh ngạc.

“Đúng rồi.” Nhìn đến hắn đột nhiên tâm tình tốt, đi qua cho hắn một cái hôn chào buổi sáng.

“Đã xảy ra cái gì chuyện tốt?” Sáng tinh mơ liền có phúc lợi tốt như vậy ?

“Không có.” Nàng quyết định đem cảm xúc bất an ban đêm tiêu tan.

” Anh hôm nay cũng rất sớm, vừa rồi em cũng không thấy xe của anh.”

“Có một chiếc xe ở trước cửa, anh liền đem xe ngừng ở bên ngoài đi vào.” Vạn Tuế trên tay cầm theo gì đó để trên bàn cơm, bộ quần áo trên người có chút ẩm ướt.

“Như thế nào không bung dù?” Nàng lấy khăn tay giúp hắn lau giọt nước mưa trên mặt.

” Mưa không lớn.” Vạn Tuế chờ nàng chuẩn bị cho tốt xong sau đó liền cầm túi linh tinh. Bên trong có mấy thứ gì đó, một bình là thuốc Đông y, một cái phích nước nóng chứa sữa đậu nành hây còn nóng, còn có bánh bao, còn có một hộp cơm trưa.

“Ăn trước bữa sáng đi, thuốc Đông y đợi lát nữa hây uống. Anh hôm nay có việc phải đi trước, không thể cùng em.”

“A?” Còn muốn cùng hắn cùng nhau hưởng thụ sớm một chút, kết quả hắn lại nói có việc, Đạm Dung khó nén cảm giác cực kỳ thất vọng.

“Ngoan ngoan, thuốc Đông y nhất định phải uống, anh phải đi rồi!” Hắn vỗ vỗ mặt của nàng, vẫn chưa phát hiện bất an của nàng, vội vàng rời đi.

Tiếng cửa đóng lại, tiếng bước chân dần dần biến mất, vừa rồi không gian ám áp bỗng chốc trở nên dị thường yên lặng. Cầm lấy bình thuốc Đông y vừa nấu xong, một cổ hương vị ghê tởm xộc vào mũi. Nàng hít vào một hơi một dài, suy sụp buông ra. Bữa sáng không thêm ăn, bánh bao chỉ tùy tiện cắn mấy miếng.

Nghĩ đến hần trước khi đi dặn dò, vẫn là uống vào. Lưỡi cảm chén, nàng liền nhắc cái siêu nước hương đến bên miệng uống một ngụm lớn. Lúc trước đều là bịt mũi ngừng hô hấp sẽ không nghe thấy gì, nhưng là hôm nay mới uống đến một nửa liền thở ra, cổ mùi vị đặc biệt làm cho nàng buồn nôn, chất lỏng màu đen đã muốn vào trong bụng, không hề báo động trước hoàn toàn phun ra vào trong siêu, ngay cả trong lỗ mũi cũng chảy ra. Nàng che miệng chạy vào phòng bếp, mở vòi nước ra súc miệng. Thật vất vả đẩy đi vị chua sót, nàng thân thủ lau sạch khóe miệng, chán nản tựa vào bồn nước thở dài.

Dược thật sự rất khó uống, cực kỳ đắng, còn phải dùng một ngày hai lần, rốt cuộc là vì cái nguyên nhân gì cần uống được nặng như vậy. Cầm lên cái siêu nước đưa đến bên mũi ngửi ngửi, một cổ mùi vị cực kì hôi thối làm cho người ta ghê tởm. Nghĩ đến vị ngụm vừa rồi nàng vừa nhổ ra, nghĩ vậy liền không muốn uống tiếp. Thôi, hôm nay này coi như lãng phí. Nhìn chất lỏng màu đen trong chộp mắt trút xuống bồn, nàng cảm thấy có điểm thật có lỗi với bác sĩ Vạn. Rửa sạch ly xong xoay người lại, thành linh bị người đứng ở cửa phòng bếp làm cho hoảng sợ.

” Anh như thế nào...”

” Em đem dược đồ?” Hần gương mặt run rẩy cứng nhắc, ngữ khí nghe giống như bình thản, nhưng Đạm Dung biết, đây là sự bình yên trước bão táp.

“Thật sự chán ghét đến nước này? Chỉ cần anh không nhìn, sẽ đổ đi? Nếu anh không phải quay đầu lấy chìa khóa xe, cũng không biết em vẫn như vậy.”

” Em...” Miệng cố ý vô tình hé mở một chút, nàng muốn giải thích, mới phát hiện trăm cái miệng cũng khó nói. Dược đồ, bị bắt gặp tại chỗ còn có thể giải thích như thế nào?

Lại trầm mặc thật lâu vẫn chưa hạ lửa giận đối với Vạn Tuế, nàng chán ghét uống dược, hần vẫn biết, nhưng hần luôn làm chuyện bực bội này, vô luận như thế nào cũng đều khó có thể tha thứ.

” Em có biết hay không, mỗi ngày vì hầm dược này, anh phải tiêu tốn bao nhiêu thời gian? Buổi sáng trước 6 giờ anh phải rời giường làm bữa sáng cơm trưa thuốc Đông y, ba bốn chuyện một lúc. Anh vất vả như vậy vì cái gì? Còn không phải là vì em? Em cho dù không thương thân thể của chính mình, cũng nên quý trọng một chút thành quả lao động của anh! Người...” Nếu nói thêm gì nữa hần sẽ điên mất, Vạn Tuế quyết im lặng.

“Kỳ thật anh không cần vì em làm nhiều chuyện như vậy.”

Thanh âm rất nhỏ, nhưng Vạn Tuế vẫn nghe rõ. Hần thân thủ bắt lấy vai của nàng, ánh mắt trong nháy mắt trở nên dị thường lạnh lẽo cứng nhắc, giống như muốn ăn thịt người.

” Em nói cái gì?”

” Em nói nè, kỳ thật anh không cần vì em làm nhiều như vậy.” Đạm Dung ngẩng đầu, thẳng tắp nhìn lại hần.

“Bữa sáng, cơm trưa, em trước kia đều là tự mình giải quyết. Về phần thuốc Đông y, em có thể tự mình hầm. Như vậy anh sẽ không phải vất vả.”

“Cho nên, anh làm nhiều như vậy, đều là tự mình chuốc lấy cực khổ? Cho dù anh dồn hết tâm tư vào đó đối với em, kỳ thật một chút cũng không cảm kích?”

” Em không có ý tứ này! Em chỉ là cảm thấy, nếu anh thật sự lo lắng đến việc em ăn thức ăn bên ngoài không an toàn, em có thể tự học. Làm sạch thực phẩm cũng không khó đi? Anh không cần phải dồn tất cả mọi việc trên thân, đem em trở thành đứa nhỏ không hiểu chuyện mà che chở.” Tay hần nắm chặt khiến cho nàng đau nhức, nói lên bấy giờ hần thật sự tức giận. Muốn học nấu cơm cũng không phải lâm ý muốn nhất thời nảy lên, nàng cũng muốn vì hần làm một chút chuyện gì đó, chính là hiện tại tình huống này không phải thời điểm nói ra.

Vạn Tuế nhẹ nhàng buông tay nàng ra, gãi gãi đầu, nhìn trái nghiêng phải, có loại luống cuống cùng thất vọng nói không nên lời tràn ngập thần kinh của hắn. Chưa từng nghĩ tới muốn oán giận, cho tới nay, nàng luôn cho hắn là gánh nặng ngọt ngào, hắn vui vẻ với việc chiều cổ nàng, thích nhìn nàng ở chính mình cần thận được hắn chiều cổ trở nên mập mạp. Không cho nàng xuống bếp là vì lấy lúc trước quan sát, nàng hoàn toàn là kẻ đối với chuyện nhà rất ngốc. Chỉ sợ nếu nàng là đầu bếp, ngày nào đó phòng bếp bị thiếu cũng không kỳ quái. Hắn thật sự không yên lòng về nàng, nhưng là hiện tại nàng đem hắn mọi chuyện hắn làm đều quy về xen vào chuyện của người khác. Tốt lắm! Tốt lắm!

“Em rồi cuộc có tim hay không !” Những lời này nói rất chậm, rất nhẹ, mang theo vài phần đau thương. Sau khi nói xong, hắn dứt khoát xoay người.

Nhìn bóng dáng hắn biến mất cửa phòng bếp, một đạo nhiệt khí nháy mắt nảy lên khoe mắt. Nàng không biết chính mình làm sao vậy, rõ ràng vốn không có cái ý tứ kia, nhưng là sau khi nói lại khiến cho hắn hiểu lầm. Hôm nay tâm tình của nàng cực kỳ kém, cảm xúc lại tụt dốc, nàng rất hy vọng hắn có thể an ủi, nói vài câu với mình. Nhưng là... Nàng cảm thấy chính mình thực ngu ngốc, là kẻ ngốc trong tình yêu!

Thân thể chậm rãi ngồi xổm xuống, nàng dùng hai tay gắt gao ôm lấy đầu, muốn đứng lên. Giống nàng tính cách chất phác như vậy, không hiểu đồ người khác, sẽ không học làm nũng, căn bản là không thích hợp yêu đương. Cho nên hắn sẽ càng ngày càng ghét bỏ nàng, đúng không?

Tâm giống bị châm đâm vào đau nhức, nước mắt thiếu chút nữa như đê vỡ tràn ra. Nếu hắn bởi vì chuyện này mà đối với nàng tuyệt vọng, này sẽ như thế nào? Nghĩ vậy, nàng lập tức nhảy dựng lên, hướng đại môn lao ra.

Hắn đi rồi sao? Sẽ không phải chỉ là nhất thời tức giận, có lẽ đang đứng ở dưới lầu?

Dùng hết khí lực chạy đến cửa bên ngoài, chiếc xe Toyota quen thuộc màu trắng đã vô tung vô ảnh.

54. Chương 54

“A? A Tuế, người như thế nào đã trở lại?” Trương Huệ Nghi nhìn con như một trận gió lốc vào cửa, sau đó cũng không thèm chào hỏi gì vội vã đi lên lầu.

Nàng khẩn trương chạy đến cửa phòng kêu to: “Có chuyện gì? Người ăn bữa sáng chưa?”

“Ăn rồi!” Thanh âm vội vàng trả lời rồi đi vào thư phòng sau đó biến mất.

“Ai sáng sớm sao ầm ĩ như vậy?” Xa Thục Mai từ phòng tắm đi ra, thấy con dâu nhìn xung quanh trên lầu, vì thế tò mò hỏi.

“Là A Tuế, hắn vừa mới trở lại liền chạy lên lầu rồi.”

“Sớm như vậy trở về?” Buổi tối bảo về nhà ăn cơm đều không tình nguyện, là cái ngọn gió nào đem hắn sáng sớm thôi trở về?

“Ta lên xem thử.” Khi nói chuyện đã bước lên lầu. Trong thư phòng, Vạn Tuế đang ở tìm này nọ, nghe được bên ngoài có tiếng bước chân, đầu cũng không ngẩng liền hỏi: “Mẹ, biết gia gia trước kia viết sách thuốc ở đâu?”

“Người tìm sách này làm gì?” Xa Thục Mai ôm ngực xuất hiện ở cửa.

Vạn Tuế sửng sốt dừng lại một chút, nhỏ giọng nói câu “Không có việc gì”, liền buồn phiền, đầu tiếp tục sục sạo tìm kiếm. Xa Thục Mai đi thông thả đến, kéo ghế dựa thoải mái ngồi xuống. Nhìn hắn sút đầu mẻ trán đem toàn bộ giá sách đều lục soát một lần, vẫn là không thể tìm ra, cũng vẫn là nhàn nhã gác hai chân, mũi chân không ngừng va vào góc chân bàn.

“Nói đi, người tìm sách này làm gì? Nói ta liền nói chỉ cho người.” Vạn Tuế dựa vào tủ sách, tay nắm thành quyền. Vừa rồi cùng Đạm Dung tranh chấp lửa giận còn chưa có hạ xuống, trở về muốn tìm chút tư liệu, kết quả nửa đường lại gặp phải người thích xen vào chuyện của người khác.

Mắt thấy đã tám giờ, phải đi làm nhưng là thứ kia còn không có tìm được. Hấn đóng mắt lại, không thể không nhẹ nhàng: ” Đang phân vân một cái triệu chứng khác thường, muốn tìm tài liệu của gia gia để tham khảo.”

Mấy ngày nay mỗi đêm đều nghiên cứu tư liệu về phương diện kia, hấn đột nhiên hận chính mình không phải chuyên về phụ khoa, bằng không sẽ không thất bại như vậy.

Có vấn đề, tiểu tử này có vấn đề. Xa Thục Mai vuốt cằm, híp lại hai mắt hưng phấn nói: ” A? Gia gia đề cập đến nhi khoa không quá nhiều. Nói thật đi!”

Vạn Tuế lo lắng vài giây, không thể không nhỏ giọng cung khai: “Đó là về phụ khoa nữ tính.”

“Phốc!” Xa Thục Mai lập tức liền bật cười.

“Đừng cười! Ta nói thật!” Vạn Tuế then quá thành giận, mặt nhất thời đỏ bừng.

“Ta không cười! Không cười ! Ha ha ha!” Luôn miệng cam đoan không cười, lại đang gặp người cười đến mức giữa người ra sau, hoàn toàn không có một chút tư thái của trưởng nên có. Vạn Tuế hơi nhếch môi, thật sự có buồn cười như vậy? Thôi, hôm nay mọi việc không thuận lợi, tư liệu về sau trở về tìm tốt lắm. Nghĩ vậy, hấn thở dài, đi nhanh đến cửa .

“Chậm đã!” Xa Thục Mai gọi hấn lại.”Người trẻ tuổi một chút nhẫn nại đều không có. Nói đi, tiểu Dung sao lại thế này?”

Vạn Tuế dừng lại cước bộ.” Người... Làm sao mà biết?” “Người rõ ràng chính là bác sĩ khoa nhi , không có việc gì hỏi phụ khoa làm gì? Trừ bỏ tiểu Dung, còn có ai có thể làm cho người khẩn trương như vậy ?

” “...” Có rõ ràng như vậy sao?

“Làm ra vẻ, một người kinh nghiệm Trung y không hỏi, đi tìm tư liệu này làm chi? Ta cũng không tin ta sẽ so với gia gia người kiến thức ít hơn. Lại đây!” Xa Thục Mai đối hấn ngoắc ngón tay, lại chỉ chỉ bên cạnh ghế dựa một phen.

“Ngồi xuống nói cho ta biết, kết quả kiểm tra như thế nào?” Sự tình quan trọng, Vạn Tuế cũng không để ý tới nàng nói lý lẽ trong lời nói, đi qua đi ngồi xuống.

“Thời gian hành kinh không cho phép, trên cơ bản là ba tháng một lần, lượng ra không nhiều lắm, phỏng chừng thời kỳ trưởng thành bị thuốc lung tung. Tay chân lạnh lẽo, thèm ăn không tốt lắm, dễ dàng mệt mỏi. Xét nghiệm cho thấy hoóc- mon sinh dục kích thích đều rất thấp.”

“Tiểu Thôi nói như thế nào?” Vạn Tuế ánh mắt ở trên người nàng xẹt qua, có chút hiểu rõ, trách không được... Nhưng hiện tại không phải thời điểm so đo .

“Dưới loại tình huống này, rất khó chịu đựng.”

” A?” Xa Thục Mai ngạc nhiên.

“Không đựng?” Không thể nào? [TNN: ọc ọc...tí tách ***]

“Là khó đựng! Chỉ cần điều trị thích đáng, vẫn là có thể !” Vạn Tuế tăng thêm ngữ khí!

“Lớn tiếng như vậy làm chi? Ta cũng không điếc !” Xa Thục Mai che lỗ tai.

“Người là con trai duy nhất Vạn gia, ta quan tâm chuyện này thực bình thường.”

“Người lời này tốt nhất đừng cho nàng nghe được!” Vạn Tuế nghiêng răng nghiêng lợi nói, sợ nhất sẽ là loại phản ứng này, cho nên hấn căn bản là không nghĩ làm cho các nàng biết, vạn nhất nàng bị ghét bỏ làm sao bây giờ?

Xa Thục Mai nhìn hấn liếc mắt một cái, “Bà nội sống đến cái từng tuổi này, còn không biết phân biệt nặng nhẹ sao? Đứa nhỏ này huyết khí hư, lần đầu tiên gặp mặt khi ta thay nàng bắt mạch thời điểm cũng biết. Bà nội cũng thích nàng, không đơn giản là vì nàng là bạn gái người .”

Nghe được lời của nàng, gương mặt Vạn Tuế cuối cùng hoãn vài phần. Hấn nhẹ thở phào, vẻ mặt thừa thốt nói: “Người về sau không cần ở trước mặt nàng nhắc đến chuyện sinh đứa nhỏ.”

“A?” Xa Thục Mai hình như có chút hiểu được.

“Người tối hôm đó phản ứng lớn như vậy, liền vì chuyện này?” Vạn Tuế không nói, xem như cam chịu. Xa Thục Mai nếu có chút suy nghĩ nhìn hần, người trước mắt vẻ mặt mệt mỏi thật là cháu trai hăng hái của nàng sao?

Nguyên lai hần đều cũng phải là lãnh huyết như vậy. Từ hần sau khi trưởng, bà cùng hần khó mà có khi ngồi ngồi xuống lẳng lặng cùng nhau bàn chuyện. Mới trước đây, luôn đi theo lão nhân gia phía sau không rời, vậy mà khi lớn lên lại trở nên kiêu ngạo như vậy. Có lẽ là do bản thân điều kiện rất ưu việt, làm cho hần đối những người khác tự cao tự đại, hôm nay, thế nhưng vì một cái tiểu cô nương mà nhún nhường như thế, thật sự là vượt xa so với tưởng tượng của nàng.

“Bà nội đã biết, về sau không đề cập tới là được. Người mang nàng trở về để cho ta giúp nàng nhìn xem.”

Vạn Tuế xoa xoa thái dương, vô lực nói: “Ta chưa cùng nàng đề cập chuyện này, lần trước kiểm tra, ta cũng chỉ cùng nàng nói là bệnh ngoài da.”

“Không thể nào?”

“Ta sợ nàng sẽ lo lắng! Người không biết nàng, nàng thoát nhìn thực kiên cường, nhưng là... Ta không nghĩ gia tăng của nàng bất an cảm.”

“Người thật sự là...” Có thể nào không cho đương sự biết đâu? Xa Thục Mai quả muốn gõ đầu của hần. Chính mình cũng là bác sĩ, thế nhưng làm ra chuyện ngu xuẩn này. Hóa ra khi luyến ái thực làm ột người trở nên cực kỳ ngu ngốc, cho dù bình thường thông minh như hần, ôi.

“Tiểu tử, thiên hạ không có ngọn gió nào là không len lỏi vào tường được, người muốn cho nàng trị liệu, phải cùng nàng nói rõ ràng, nàng có quyền được biết.”

Hần làm sao thường không biết? Nghĩ đến vừa rồi nàng đổ liều thuốc Đông y, Vạn Tuế không khỏi nắm chặt cổ tay, có lẽ thật sự nên cùng nàng nói rõ.

“Còn có, người an ủi nàng nhiều một chút, dùng hết khả năng tiêu trừ nghi ngờ của nàng. Đêm đó trong lời nói người nói quá mức phân, cái gì kêu không nghĩ muốn tiểu hài tử? Lời của người nói ngay cả bà nội nghe xong đều cảm thấy trong lòng chua xót, nàng sẽ nghĩ như thế nào? Muốn hay không tiểu hài tử không phải người một người định đoạt, đây là hai người cùng nhau quyết định, có lẽ nàng rất muốn làm mẹ cũng nói không chừng.

Người là xuất phát từ hảo ý, sợ nàng có áp lực mới trong thời gian ngắn không có nói ra, nhưng nàng không phải con giun trong bụng người, sẽ không đoán được người nói những lời này sau lưng hàm ý gì. Nàng có khả năng sẽ cảm thấy người căn bản không có thành ý khi cùng nàng cùng một chỗ, sẽ thấp thỏm lo âu.”

Cho nên nàng hôm nay mới đặc biệt im lặng, ngay cả giải thích cũng không có? Vạn Tuế từ từ nhắm hai mắt, trong đầu hiện rõ biểu tình thương tâm nàng. Hần thực đáng chết, vừa rồi không nên liền như vậy rời khỏi. Nàng sẽ khóc sao?

Thấy cháu trai khó khi nào không phản bác, Xa Thục Mai vì thế tiếp tục toái toái niệm: “Nữ hài tử đều là rất miễn cưỡng, nói không chừng nàng chính bởi vì người trong lời nói mà cảm xúc tụt dốc, cơn nước không màng, ác mộng liên tục. Cũng mới có thể vừa đi chi, hoặc tìm một nam nhân khác tin cậy ... Bà nội là người từng trải, so với người còn hiểu nhiều hơn, cho nên... Ba ba ...”

Mở đầu vài câu còn pha có đạo lý, mặt sau liền càng nói càng không dựa vào phổ, Vạn Tuế nhất thời đứng thẳng lên, bỏ lại một câu “Ta đi làm ” ngay lập tức rời khỏi.

Xa Thục Mai đuổi theo ra đến lớn tiếng kêu: “Mau chóng cùng nàng nói rõ ràng tình huống, buổi tối mang nàng trở về, ta lại giúp nàng nhìn xem, sau đó thương lượng trị liệu như thế nào.”

“Đã biết!” Nói xong câu đó, Vạn Tuế trong chớp mắt đã không thấy tăm hơi bóng dáng.

Lúc này Trương Huệ Nghi cùng vạn gia ba ba từ phòng đi ra, bọn họ ở cùng ở trong bệnh viện gia đình công tác, thời gian đi làm cũng không sai biệt lắm.

Thấy bà bà thần sắc ưu thương lập cho lầu hai thê khẩu, Trương Huệ Nghi vội hỏi: “A Tuế vừa rồi làm cho người tức giận?”

Xa Thục Mai khoát tay, chậm rãi đi xuống dưới.

“Kia đã xảy ra chuyện gì?” Xa Thục Mai đi đến sô pha ngồi xuống, thở dài.

“Huệ Nghi, nếu tiểu Dung không sinh được tiểu hài tử, người sẽ như thế nào?” Vấn đề này, trước mặt tôn tử có thể không nói, nhưng không có nghĩa là không lo lắng gì như vậy.

“Này... Sao lại thế này?” Chợt nghe được tin tức này, Trương Huệ Nghi cũng ngây người.

“Ai, người kia đứa con ngốc nghếch còn gạt người ta bệnh tình, chỉ sợ nàng lo lắng. Người nói, người sao sinh đứa con si tình như vậy? Lúc trước còn lo lắng hán không thích nữ sinh a.”

“Mẹ...” Trương Huệ Nghi đi qua đi, ngồi xổm xuống, vỗ vỗ tay bà bà.

Đứng ở một bên thủy chung không nói tiếng nào, Vạn ba ba lúc này mở miệng: “Chuyện tiểu hài tử để cho chính tự bọn họ giải quyết đi, người đừng suy nghĩ nhiều.”

Xa Thục Mai liếc mắt một cái, vẫn là tâm sự thật mạnh, kia đại sư còn nói nàng năm nay có khả năng ôm chắt trai, tên gạt người.

“Mẹ, đừng nghĩ nhiều, tiểu Dung là cô gái tốt, càng chưa nói A Tuế lại thích nàng như vậy. Nàng còn trẻ, chuyện sinh đứa nhỏ có thể từ từ. Ta tin tưởng không có chuyện gì có thể làm khó bác sĩ thế gia chúng ta.”

“Thật sự?”

Xa Thục Mai xem xét con dâu, nghe nàng an ủi vội cười. “Được rồi được rồi, kỳ thật ta chỉ là tùy tiện nói mà thôi, ta cũng thích đứa nhỏ kia, cũng tin tưởng, bằng năng lực của chúng ta, nàng nhất định sẽ cho lão nhân ta ôm quả vào lòng. Ai nha các người cũng đi làm đi, ta cũng chuẩn bị ghé qua mở cửa phòng khám bên kia.”

Vạn gia hai lão nghe thấy Xa Thục Mai ra lệnh một tiếng liền tan, mưa dầm kéo dài suốt buổi sáng, tuy rằng quảng đại bom liên tiếp, bất quá tựa hồ không khiến cho gia đình nhà này bị ảnh hưởng gì lớn.

55. Chương 55

Mùa xuân là thời điểm bệnh cảm mạo kéo đến, bệnh nhân đi xem bệnh đặc biệt nhiều, Vạn Tuế thời gian đi làm bận rộn. Trong ngoài phòng cũng có tiểu hài tử khóc la, tuy rằng phiền lòng nhưng hán vẫn là nhẫn nại từng bước từng bước xem cho đến hết.

Giữa trưa ăn cơm xong giải quyết nhanh một chút, cuối cùng kiểm chế không được gọi điện thoại trước cho nàng, đáng tiếc vài lần cũng chưa có người tiếp. Người muốn tìm thủy chung không nghe điện thoại, phiền chán lại tăng lên, hán đành phải chạy đến bệnh viện một hồi lâu sau cả người mới bình tĩnh trở lại.

Buổi chiều mở cửa, lại chẩn bệnh không ngừng, thật vất vả chờ cho đến đến năm giờ, bệnh nhân cuối cùng cũng tan hết. Xem cho người cuối cùng, mới vừa lấy điện thoại ra, một đạo thanh âm nũng nịu từ cửa truyền đến.

” Bác sĩ Vạn.”

Vạn Tuế đỡ trán, đành phải đem điện thoại kéo lại trong ngăn kéo, ngẩng đầu nhìn người đến chào hỏi: “Bác sĩ Thôi.”

Thôi Mộ Hoa cười cười, ngón tay chơi đùa lọn tóc cuộn sóng mới nổi gần đây, phong tình vạn chủng đi vào, hai tay chống đỡ ở trên bàn, bả đầu để sát vào mặt hán.

“Đêm nay bác sĩ Tạ nói mời cơm, mọi người đều chọn được chỗ tốt rồi, bác sĩ Vạn anh sẽ không lại chối từ đi?”

Mùi nước hoa nồng xông vào mũi, Vạn Tuế không dấu vết xê dịch ghé dựa về phía sau, thuận thế đứng lên, xoay người đi đến một góc, uống một ngụm nước mới từ từ mở miệng: “Đêm nay không rảnh.”

Từ khi lần trước cùng bọn họ đi ăn qua cơm một lần lại đi uống rượu, sau đó chỉ cần bọn họ có tiết mục, vị bác sĩ Thôi này liền không nề hà phiền toái mỗi lần đều rủ hấn.

Hấn cũng đã muốn nhiều lần tỏ rõ ý tứ về sau cũng sẽ không tham dự nữa, nhưng là nàng vẫn như cũ không để ý tới. Biết nàng đối chính mình có ý đồ, nhưng xét thấy nàng là nữ nhi viện trưởng, hơn nữa đối phương cũng không nói rõ, hấn không trực tiếp cự tuyệt, chỉ có thể trực tiếp lảng tránh.

Thôi Mộ Hoa đứng thẳng dậy, cố nén trụ cảm giác không hờn giận ở đáy lòng dững mãnh tiến ra. Bị cự tuyệt nhiều lần, sớm đáng ra nên chết tâm nhưng là ai kêu nàng thích.

Trước kia cảm thấy hấn đối với người ta lãnh ngạo, OK, chỉ cần hấn không thích nữ sinh khác, nàng còn có thể vững vàng cùng hấn chậm rãi giằng co.

Nhưng là gần đây trong bệnh viện ồn ào huyên náo bàn tán truyền tai nhau, hấn từng mang tiểu bạn gái đi xét nghiệm máu nhưng lại thực thân mật, nàng lập tức liền nóng nảy.

Nam nhân này nàng quan sát đã lâu, không chiếm được hấn nàng thật không cam lòng. Truy nam nhân phải nhanh, độc, chuẩn, không có nam nhân nào lại cự tuyệt nữ nhân tự động đưa lên miệng.

Giày cao gót khoảng chừng 9cm, Thôi Mộ Hoa xoay bước đến bên người hấn, giọng trong trẻo nói: "Bác sĩ Vạn đừng luôn lạnh lùng như thế, mọi người cùng đi có thể tăng thêm cảm tình lẫn nhau."

Vạn Tuế mặt nhàn mày nhú, tắt đi vòi nước, cầm lấy khăn mặt bên cạnh lau khô tay. Xoay người, nàng ở ngay trước mắt.

"Bác sĩ Vạn, có phải người ta nói anh bộ dáng không cười thật sự rất lãnh đạm, thờ ơ hay không?" Thôi Mộ Hoa thân thủ sờ lên cúc áo blouse của hấn, khuôn mặt phấn hồng nhẹ nhàng kề sát lại. Vòng tay rộng lớn ôm ấp, không biết ôm vào sẽ là cái cảm giác gì.

Vạn Tuế thân thể phản xạ có điều kiện lui về sau nhưng là vừa mới bước một bước liền nghe được nàng nũng nịu hô nhỏ: "A, đau."

Cúi đầu vừa nhìn liền thấy, nguyên lai mái tóc của nàng vừa vặn bị nút thắt quần lấy.

Gặp quỷ! Hấn không nói hai lời, nhanh chóng cởi khuy áo.

"A, bác sĩ Vạn, đừng dùng sức, sẽ đau." [TNN: ***chém, mặt dày quá!]

Trong âm thanh rên rỉ phát ra từ miệng nàng, mang theo hơi thở gấp gấp vang lên. Thôi Mộ Hoa cúi đầu xuống, còn cố ý vô tình vùi đầu vào trong ngực của hấn. Bên ngoài phòng tuy không còn bệnh nhân đứng chờ, nhưng ngẫu nhiên vẫn là có một hai y tá đi qua.

Thủ đoạn này rất thấp, Vạn Tuế từ trong não thoát ra cái ý niệm như vậy, hơn nữa thực khiến cho người ta chán ghét. Hấn tức giận nắm lấy áo choàng bên ngoài âm thầm dùng lực kéo ra, vài khuy áo bị rơi ra, mà tóc của Thôi Mộ Hoa cũng đồng thời được giải phóng, bị nhổ ra mấy sợi.

Thôi Mộ Hoa "A" một tiếng, thân thể nhanh chóng bay ra, nhất thời loạng choạng một chút, thiếu chút nữa thì té ngã.

"Bác sĩ Thôi, tối đêm nay hẹn bạn gái ăn cơm, cho nên không thể cùng đi tham gia với các người. Còn có, bạn gái tôi không thích tôi cùng với nữ sinh khác quá mức thân mật, cho nên vừa rồi đắc tội." Nói chuyện lạnh lùng, cứng rắn biểu hiện hấn đã bị vây trong phần nợ, tới giới hạn bùng nổ. Không nghĩ lại cùng nàng giằng co, hấn nhanh chóng kéo ngăn kéo, lấy điện thoại cùng chìa khóa xe, nhanh chóng lao ra cửa.

Nữ nhân nhàm chán! Nghĩ đến nàng vừa rồi cơ hồ cả người tựa vào trên người chính mình, Vạn Tuế chỉ cảm thấy ghê tởm, chán ghét đem áo blouse ném vào thùng rác. Đi đến chỗ rửa, sắc mặt hơi kém nhìn thấy hai nữ y tá.

"Bác sĩ Vạn, tan tầm." Trong đó một y tá thân hình kiêu nhỏ cười meo meo cùng hấn chào hỏi.

Vạn Tuế nghiêm mặt gật gật đầu, hai ba bước đi ra thang lầu khuất.

"Ôi chào..." Tiểu y tá còn muốn gọi lại hấn, mới trong nháy mắt đã không thấy thân ảnh của hấn.

“Kêu la cái gì? Người ta đi xa. Người sẽ không là thích hẳn đi? Không thấy được người ta lần trước đối với tiểu bạn gái kia thật sốc.”

“Làm sao! Như thế nào hẳn hiện tại lại đi một mình đâu? Ta vừa rồi rõ ràng nhìn thấy tiểu nữ sinh kia ở bên ngoài phòng hẳn chờ, hơn nữa giống như đợi thật lâu.” Tiểu y tá nhẹ cúi đầu, nàng hẳn là không nhận sai người đi?

“Ai nha, quản chi chuyện người ta.”

“Kia cũng là...”

Vội vàng đến bãi đỗ xe, Vạn Tuế mở cửa lên xe, lấy di động ấn vào dãy số quen thuộc. Chuông vang thật lâu, khi hẳn nghĩ đến không người tiếp thì một câu nhỏ nhỏ ” Alo ” rốt cục cũng truyền tới.

” Em tan tầm sao? Anh đi tiếp em.” Hẳn vững vàng, làm cho chính mình trong lời nói tận lực thả lỏng. Buổi sáng phẩy tay áo bỏ đi như vậy, hiện tại trước phải cúi đầu kỳ thật trong lòng có điểm không nhận được, nhưng là thật sự không nghĩ lại cùng nàng bực bội.

” Em... em đã tan tầm .”

Vạn Tuế nhìn xem đồng hồ, đã qua 5 giờ rưỡi.

“Ở nơi nào? Đêm nay chúng ta đi hẹn hò, được không?” Mới phát hiện, từ sau khi luyện ái, bọn họ chưa bao giờ giống như những cặp tình nhân khác hẹn hò như vậy. Cơm đều là ăn ở nhà, rạp chiếu phim càng không đặt chân đến, hẳn còn giống như không đưa lễ vật cho nàng. Luyện ái hình thức như vậy, đối với tiểu cô nương nàng, có thể hay không cảm thấy buồn?

“Nghe nói bên kia mở quán cơm Tây thỉnh không sai biết lắm, chúng ta trước đi ăn cơm, sau đó xem phim? Nếu không đi dạo phố cũng tốt.”

” Em... Buổi tối cùng người ta có hẹn.”

“Với ai?” Những lời này thốt ra mà ra sau hẳn liền hối hận. Vì sao phải hỏi? Hẳn cho nàng tự do.

” Ừm... Hẹn Linh Lung.”

” A, thật lâu không gặp mặt đi.”

” Ừm.”

Giọng của nàng đáp lại thủy chung nhẹ nhàng lạnh lùng, Vạn Tuế nhất thời không biết muốn nói gì nữa. Rất muốn rất muốn nhìn thấy nàng, nhưng hẳn cũng không thể đi theo các nàng ăn cơm. Nhớ tới chuyện buổi sáng, hẳn cuối cùng lắp bắp nói: “Buổi sáng... Thực xin lỗi, anh phản ứng quá lớn.” Vạn Tuế một tay chống đầu, nói ra lời này trong lòng thoải mái không ít.

Đạm Dung dừng một chút, thật lâu mới thản nhiên đáp lại: “Không có việc gì, là em lần trước không đúng.”

Nghe được lời của nàng, tâm của hẳn rốt cục cũng ổn định lại rồi.

” Giữa trưa anh có gọi điện thoại vài lần cho em, em cũng không tiếp.”

“Di động để chế độ im lặng.”

” À.” Hẳn còn muốn hỏi nàng vì sao phải đem điện thoại để chế độ im lặng, cuối cùng nhận xuống không mở miệng, đành thay đổi đề tài: “Vậy em mấy điểm trở về? Anh có rất nhiều chuyện muốn nói với em.”

“Hẳn là... sẽ khuya. Nàng đến đây rồi, em không nói nữa.” Nói xong câu đó, nàng tức thời dừng máy.

Vạn Tuế nghe thấy thanh âm di động dội vào tai “tít tít”, trong lòng cảm thấy lạ lùng. Nàng giống như đang trốn tránh hẳn, là vì chuyện buổi sáng sao?

Mang theo tâm tình bất an trở về phòng trọ của nàng, buổi sáng lấy tới hai bình nước đã rửa sạch đặt ở trên bàn cơm. Hẳn gỡ gỡ tóc, vừa rồi ở trong xe cầm một bao thuốc Đông y đi lên, thật không biết có nên hầm hay không.

Nghĩ đến vấn đề của nàng, vẫn là đi vào phòng bếp đem thuốc Đông y rửa sạch bỏ dược vào trong nồi. Tùy tiện nấu mỳ sợi, vừa ăn vừa xem tin tức. Gần đây tin tức về động đất cơ hồ chiếm toàn bộ thời gian phát sóng, thế giới giống như tùy thời sẽ bị hủy diệt, hắn càng cảm thấy hắn là nên quý trọng mỗi phút mỗi giây hai người cùng một chỗ.

Tám giờ hơn, ăn cơm cũng không sai biệt lắm, hắn lại gọi điện thoại cho nàng. Lần đầu tiên không có nghe, cách vài phút lại gọi lại, nàng rút cục tiếp nhưng xung quanh tiếng ồn ào hỗn loạn.

“Cơm nước xong chưa?”

” Ừm.”

Sau khi nói xong, cả hai trầm mặc. Vạn Tuế luôn cảm thấy có cái bị nghẹn ở yết hầu, áp lực rất lớn. Thật lâu sau, nàng mới nhỏ giọng nói: “Anh về nhà trước đi, em đêm nay khuya mới trở về.”

“Không cần anh đi đón em sao?”

“Không cần.”

Mang theo mấy phần thất vọng, hắn mới nói liên miên dặn dò: “Vậy em phải cẩn thận, thời tiết không tốt, thời điểm đón xe bảo lái xe đừng chạy quá nhanh. Không cần về quá muộn, sau về nhà nhắn tin cho anh.”

“Đã biết.”

Theo sau, nàng cắt máy.

Vẫn luôn cảm thấy có chỗ nào đó không đúng, nhưng là lại nói không nói rõ được. Vạn Tuế từ từ nhắm hai mắt nằm ở trên sofa, trong óc hiện lên rất nhiều suy nghĩ loạn thất bát tao.

Hơn nửa ngày, hắn mới đứng dậy, đem bình thuốc Đông y vừa nấu trong phòng bếp đặt trên bàn, lại gửi tin nhắn cho nàng: Thuốc Đông y hầm tốt lắm đặt ở trên bàn cơm, anh biết rất khó uống, nhưng lần này không cần lại đồ được không?

Anh chuẩn bị hai viên đường, uống xong hãy ăn sẽ không đắng. Ngoan.

56. Chương 56

Xem xong tin tức, Đạm Dung tay cắt di động lại trong túi xách. Mông lung đi ở trên đường cả đêm, hai chân đã muốn chết lặng. Thời tiết vẫn là không tốt, tuy rằng mưa đã ngừng, nhưng bốn phía vẫn động nước.

Không có hẹn gì trước đó, nàng chính là đơn thuần nghĩ muốn gặp hắn. Trong đầu hỗn loạn đều là hình ảnh hắn cùng nữ bác sĩ kia, hắn thật sự thực rất được hoan nghênh, nữ nhân yêu thương nhưng nhớ hắn là không ít, cho nên cho dù không có nàng, hắn cũng rất dễ dàng có thể tìm được một người khác.

Nàng không có tức giận, là do nàng không chịu thua kém.

Xuyên qua công viên, đối diện là một cái phố quán bar. Đèn nê-ông nhiều màu không khỏi khiến cho người ta hoa mắt, nàng tỉnh tỉnh nghĩ qua đường, đột nhiên một đạo cường quang rất nhanh vang lên, tiếp theo là tiếng còi xe khẩn động khiến lỗ tai phát đau. Nàng nghiêng mặt, lui về phía sau hai bước. Đèn xe nhấp nháy, chủ xe kia bật đèn nhấp sau đó hạ cửa kính xe xuống dưới, nam âm mang theo trên tức.

“Trễ như vậy bác sĩ Vạn yên tâm để cô một người ở trên đường đâu?”

Đạm Dung nheo lại mắt nhìn qua, cửa kính xe vươn ra một nửa cái đầu, người kia rõ ràng là Hoắc Duẩn Đình. Nhà hắn công trình đang tiến hành, mỗi lần đi qua công trường nàng chỉ phụ trách bàn bạc với đốc công, hắn rất ít khi xuất hiện, hôm nay ở trên đường gặp mặt chỉ do trùng hợp.

Gặp Đạm Dung ngờ ngác không nói tiếng nào, phía sau có xe ẩn loa, đại khái là hắn cản trở đi, hắn đối với nàng vẫy tay.” Lên xe.”

Đạm Dung mờ mịt lắc đầu, nàng không có việc gì lên xe làm chi?

Người đi phía sau không kiên nhẫn hạ cửa kính xe xuống, lớn tiếng hét to nói: “Muốn tán gái về nhà phao, cản trở đường đi có bệnh à!”

Đường cái này vốn không rộng, một bên còn chứa không ít xe, cho nên xe của Hoắc Duẫn Đình cũng phải dừng lại. Hấn nhún nhún vai, cũng không vội, nhìn Đạm Dung rồi nói: “Bộ dáng của cô thoát nhìn thật tệ, nếu không đi vào ngồi một chút.”

Hấn hướng một quán bar bên cạnh dương dương tự đắc đầu, Đạm Dung đưa mắt nhìn lại, có lẽ cùng một người không thân thiết tán gẫu vài câu cũng không sai, vì thế gật gật đầu. Hoắc Duẫn Đình đánh xe vào.

Trong quán bar ngọn đèn nhẹ chiếu, bài hát nhẹ nhàng vang bên tai, người không nhiều lắm, tốp năm tốp ba ngồi ở mấy bàn. Nơi này hẳn là yên tĩnh đi, trước kia Xà Thái Quân cũng từng mang nàng đi qua, trên cơ bản đến loại địa phương này mọi người đều văn minh.

Hai người đi đến quầy bar ngồi xuống, Đạm Dung xoa nhẹ hai cái đùi đau nhức, từ khi đi ra bệnh viện khỏi, nàng vẫn dọc theo đường cái mà đi, trên đường dừng lại ăn chút gì đó, lại chậm rãi lang thang, bất tri bất giác lại đi đến đây.

“Muốn uống cái gì?” Một người nam tử tuổi còn trẻ đi tới hỏi, Đạm Dung ngẩng đầu, đầu óc trống rỗng. Với kiến thức của nàng đối với rượu mà nói thật là xa lạ, nàng nên uống cái gì?

“Có loại rượu nào mà uống vào có thể đem tất cả phiền não đều quên hết hay không?”

Hoắc Duẫn Đình bên cạnh nhìn nàng liếc mắt một cái, hướng điều chế sư đánh cái thủ thế, điều chế sư hiểu ý xoay người.

Một lát sau, một ly nước trái cây để tới trước mặt nàng, Hoắc Duẫn Đình trước mặt cũng thêm một ly Whisky lạnh.

“Tiểu cô nương vẫn là đừng uống rượu.”

“Ha.” Đạm Dung cười cười, “Anh lát nữa lái xe còn uống rượu?”

“Tôi có thể đưa cô về.” Hấn cầm lấy chén rượu, nhấp một ngụm nho nhỏ.

“Nhà của ta ở gần đây.” Đạm Dung sau khi nói xong, hướng điều chế sư vẫy tay.

“Cho tôi một ly giống hấn.”

Điều chế sư nhìn Hoắc Duẫn Đình, chần chờ vài giây.

“Cậu vẫn là làm cho nàng một ly đi.” Hoắc Duẫn Đình tay nâng ly buông ra, từ trong túi lấy ra hộp thuốc lá cùng cái bật lửa, châm một điếu.

“Xem ra các người quen biết nhau...” Đạm Dung hai tay nằm úp sấp trên đài quán bar, ngơ ngác nhìn pha chế sư cầm một cái ly rượu, dùng lát chanh mỏng khoanh vòng quanh miệng ly dạo một vòng, lại lộn ngược lắc nhẹ có một lớp bột phấn dạo qua một vòng. Sau đó hạ xuống đuôi ly, ột lượng rượu vào, thêm chút khối đá vụn, lắc trái phải vài lượt.

Sau một lúc lâu, hấn nâng cốc đổ vào ly thủy tinh, đặt bên miệng ly một miếng chanh, đưa tới trước mặt nàng.

“Margaret, thỉnh chậm dùng.” Hấn vươn chưởng làm cái động tác mời, sau đó đi.

Đạm Dung bưng ly rượu lên, đưa đến bên miệng uống một ngụm nhỏ. Cảm giác đầu tiên là có chút mặn, nguyên lai vừa rồi bột phấn màu trắng kia là muối ăn. Nàng nâng cốc, hương nồng rượu vị hỗn loạn thần nhiên vị giống nước mắt.

“Thất tình sao?”

Đạm Dung phút chốc quay đầu, chỉ thấy Hoắc Duẫn Đình tùy ý đem làn khói phun ra, lại đưa điếu thuốc đến bên miệng hút một ngụm, phun ra, vài làn khói nhẹ thần nhiên làm cho gương mặt của hấn thoát nhìn bí hiểm. Lắc lắc đầu, lại uống một hớp lớn, hương vị hơi cay xé lạnh lẽo kích thích thần kinh của nàng. Không biết thất tình... Là cái cảm giác gì.

“Đừng uống như vậy, sẽ say.” Lần này Hoắc Duẩn Đình dập điếu thuốc, nhìn phía trước tựa tiểu phi tiểu, thần sắc hơi nghiêm túc.

Say? Nếu có thể say cũng tốt.

” Anh có phải thích một người hay không?”

Nghe được lời của nàng, Hoắc Duẩn Đình ngẩn người. Thích một người sao? Trong đầu hiện lên một thân ảnh. Nàng cũng chỉ sẽ đối hấn le lưỡi làm mặt quỷ, hơn nữa đối với hấn tựa hồ thực chán ghét. Đêm nay nếu không phải đưa nàng về nhà, hấn cũng sẽ không đi qua bên này. Thích... Hấn không xác định, chính là cảm thấy nàng đùa tốt lắm mà thôi.

“Xem ra người trong lòng của anh xuất hiện, chúc mừng.”

Hấn ho nhẹ, che giấu nỗi lòng không yên của mình.” Bác sĩ Vạn khiến cho cô thương tâm ?”

“Không, là vấn đề của tôi.” Nàng cười khỏ, nâng cốc uống một hơi cạn sạch. Ông trời thích đùa cợt nàng, ở thời điểm nàng nghĩ đến đã tìm được hạnh phúc, đột nhiên cảnh cáo nàng. Nàng thưởng thức lát chanh ở thành chén, miễn cưỡng hỏi: ” Anh có thể vì người mình thích, hy sinh hết thảy hay không ?”

” Hy sinh tất thảy? Xã hội bây giờ còn có loại người này?” Hấn cong lên khoe miệng đùa cợt, cầm lấy chén rượu uống hết.

Đạm Dung đem cầm tựa trên mặt bàn quầy bar, nhẹ nhàng than thở: “Có, có người ngu như vậy.”

Bởi vì cồn, thần trí của nàng có điểm hỗn loạn. Từ khi nàng cứng rắn muốn uống Whisky, hưng phấn nói muốn cùng hấn cạn chén. Hoắc Duẩn Đình không biết nàng bị cái gì kích thích, tuy rằng biết cứ như vậy thì nàng nhất định sẽ túy, nhưng vẫn là cùng nàng điên.

Đạm Dung đời này không uống qua nhiều rượu như vậy, trước kia cùng Xà Thái Quân đi chơi, mời nàng rượu sẽ luôn cự tuyệt. Xà Thái Quân từng lắc đầu tiếc rên sát không thành thép, nói nàng làm một thiết kế sư, đem chính mình căng ra thật chặt, hoàn toàn thoát không ra. Có lẽ đi, kỳ thật ngẫu nhiên nàng thật sự muốn điên cuồng một chút.

Không nhớ rõ chính mình về nhà như thế nào, như thế nào lên lầu, như thế nào nằm trên giường. Say rượu có chỗ tốt, một đêm không nằm mộng. Trong hoảng hốt, có người vỗ gương mặt của nàng.

“Dung... Dung?”

Nàng đảo mình, đầu “Ong ong ong” đau nhức. Miệng ậm ừ ra tiếng, người nọ lập tức khẩn trương kêu: “Làm sao vậy?”

Chậm rãi mở hai mắt, khuôn mặt Vạn Tuế bay trái nhảy phải, hơn nữa ngày mới nhìn thấy rõ ràng.

” Em tối hôm qua... Uống rượu ?” Vạn Tuế thật cẩn thận hỏi.

Kỳ thật không cần hỏi, vị rượu nồng như vậy.

“Uống rượu đối thân thể không tốt, đặc biệt em hiện tại...” Nói chuyện mạch lạc nhưng bỗng nhiên dừng lại.

” Em hiện tại làm sao vậy?” Nàng phụng phịu hỏi.

Vạn Tuế nhìn nàng, khuôn mặt tái nhợt không có gì biểu tình, bây giờ còn không phải thời điểm để thẳng thắn. Hấn vỗ vỗ tay nàng, ôn nhu nói: ” Em xem em kia, quần áo cũng không đổi liền ngủ, nhanh đi tắm rửa một cái.” Nói xong đem nàng nâng dậy.

” Anh sáng nay còn nấu cháo trứng thịt nạc, nhìn em tinh thần không tốt, hôm nay thuốc Đông y không cần dùng, nghỉ ngơi đi, được không?”

Hấn vì sao không mắng nàng? Dựa vào tính tình của hấn, hấn hấn là rất tức giận, cũng sẽ đóng cửa mà đi mới đúng, vì sao còn giống như đồ tiểu hài tử đối với nàng? Vì sao muốn nhường nhịn như vậy? Nếu cho hấn biết tối hôm qua nàng cùng với ai đi uống rượu, hấn hấn là sẽ giận dữ.

Đạm Dung đang ôm đầu, không đơn giản là vì đau đầu, trong lòng giống như bị người hung hăng thít chặt, một trận đau nhức. Muốn cùng hắn âm ỷ một hồi, lại rất sợ hắn tức giận không để ý tới nàng nữa, thực mâu thuẫn!

“Đau đầu sao? Dù sao thứ bảy, nếu không hôm nay đừng đi làm, anh giúp em xin phép.” Hắn vừa muốn đi ra ngoài, bên hông đột nhiên có cánh tay đem hắn giữ chặt.

“Không cần.” Nàng khàn giọng nói.

Vạn Tuế xoay người ngồi xổm xuống, cùng nàng nhìn thẳng. Bộ dáng của nàng làm cho người ta lo lắng, lúc này còn uống rượu, kỳ thật thực không thích đáng. Lời nói trách cứ đến bên miệng mắc nghẹn nuốt trở lại, hắn sợ nàng thương tâm.

“Về sau không cần lại uống rượu, đi tắm rửa, anh giúp em pha chén trà mật ong.”

Hắn mở tủ quần áo ra giúp nàng cầm quần áo, sau đó dìu nàng đi ra.

Thời điểm nước ấm từ đỉnh đầu lao xuống, Đạm Dung dùng hai tay đem chính mình ôm gắt gao. Người như vậy là không đứng, không đứng ! Giọt nước trong suốt từ trên mặt chảy xuống dưới, phân không rõ đây là nước hay nước mắt.

” Xong rồi sao? Đừng lâu quá, cẩn thận đầu choáng váng.”

Hắn ở bên ngoài gõ cửa, Đạm Dung tắt đi vòi nước, lấy y khăn lau khô. Mặc quần áo đi ra ngoài, hắn thấy mái tóc nàng ẩm ướt lại nhúu mày.

“Sáng sớm gội đầu.” Nói xong vào phòng lấy máy sấy.

Đạm Dung ngồi trên sofa, trong tay đang cầm trà mật, cảm nhận được ngón tay thon dài của hắn xuyên qua mái tóc của nàng, loại cảm giác ngọt ngào này, giống như sự tra tấn mềm mại đối với nàng.

“Nhanh chút uống, bằng không sẽ lạnh.” Sau khi thấy tóc khô hoàn toàn, hắn đóng công tắc tắt máy sấy tóc, phát hiện nàng còn sưng sờ không nhúc nhích, nhện không được lại mở miệng thúc giục.

Đạm Dung lấy lại tinh thần, không tiếng động uống trà. Vạn Tuế quỳ một gối xuống đặt ở trên sofa, dùng hai tay đặt ở thái dương huyệt của nàng nhẹ nhàng xoa.

“Tiểu Phi nha đầu kia đêm qua đã trở lại, đêm nay chúng ta về nhà ăn cơm đi. Tuần trước... Lời nói của anh thực quá mức. Kỳ thật ý tứ của anh không phải không hề muốn tiểu hài tử mà là...” Hắn đột nhiên ngồi xuống, lấy đi chén trà trong tay nàng, cầm bàn tay nhỏ bé kia, cùng nàng mặt đối mặt.

“Chúng ta mới bắt đầu không lâu, em bây giờ còn trẻ như vậy. Một ngày nào đó, em nguyện ý gả cho của anh, còn sinh tiểu hài tử nữa, được không?” Nghĩ trước nghĩ sau, vẫn là nên cùng nàng nói rõ ràng, bằng không nàng lại không được tự nhiên .

Về mặt của hắn hơi khấn trương, lại thực chân thành tha thiết, Đạm Dung cái mũi đau xót, bả đầu mạnh vùi vào trong lòng của hắn, không muốn khiến cho hắn nhìn thấy nàng lặng yên chảy nước mắt.

“Như thế nào đột nhiên làm nũng ? Có phải hay không thực cảm động?” Hắn vuốt đỉnh đầu của nàng, cười khanh khách.

Nàng vẫn chưa đáp lời, chỉ dùng hai tay ôm cổ hắn, cọ cọ, bả đầu vùi càng sâu.

57. Chương 57

Thứ bảy bởi vì chỉ chẩn bệnh nửa ngày, cho nên buổi sáng trong ngoài phòng nhồi nhét đầy người. Mãi đến mười giờ hơn Vạn Tuế mới dùng cơ hội đi vệ sinh tranh thủ thời gian hít thở. Từ cửa hông toilet đi ra ngoài là đi thông với phòng cấp cứu, bình thường người lui tới đây không nhiều lắm. Hắn lo lắng tình huống của nàng, ăn xong bữa sáng cuối cùng cũng thành công khuyên nàng trở về ngủ, không biết tỉnh chưa.

Gọi điện thoại cho nàng, chuông đổ thật lâu, hắn đã muốn cắt máy, ai ngờ có người bắt máy.

” Alô .”

Một giọng nam say rượu khàn khàn còn chưa tỉnh truyền tới, Vạn Tuế cả kinh, vừa mới nói câu "Gọi nhầm" thì cắt máy. Ai ngờ nhìn lại màn hình di động, thì rõ ràng là tên của nàng nha. Hắn xiết chặt điện thoại, lại gọi lại.

"A lô? Ai nha?" Lại là cái nam âm kia.

Vạn Tuế bình tĩnh hỏi: "Anh là ai?"

"A?" Người nọ tựa hồ thanh tỉnh một chút, "Anh gọi điện thoại cho tôi còn hỏi tôi là ai?"

"Anh xác định hiện tại anh là đang nghe điện thoại của chính mình?"

Bên đầu điện thoại kia truyền đến thanh âm 'tít tít tít', thật lâu sau đối phương ảo não nói: "Bác sĩ Vạn? Tôi là Hoắc Duẫn Đình, Đạm Dung điện thoại để quên ở bên trong xe của tôi, mà tôi thế nhưng mơ hồ cảm về nhà."

Vạn Tuế hưng hăng hít vào một hơi, đè nặng phần nộ: "Anh tối hôm qua rủ nàng vào quán rượu?"

Hoắc Duẫn Đình cười khê hai tiếng: "Không biết là ai mời ai nha, tối hôm qua vẫn là tôi nâng nàng lên lầu đầu."

"Tốt lắm! Tốt lắm!" Vạn Tuế không nói hai lời ấn phím màu đỏ, ánh mắt trở nên dị thường lạnh. Lừa hắn nói cùng Linh Lung ăn cơm, thế nhưng lại cùng một người nam nhân uống say mềm. Nàng ở thời điểm say sưa, hắn còn ở nhà ngồi chờ!

Mang theo lửa giận ngập trời trở lại phòng, ngay cả bệnh nhi cũng đều giống như có thể cảm nhận được phần nộ của hắn, cư nhiên thực hợp tác không khóc, ngoan ngoãn để cho hắn kiểm tra xong.[TNN: tội nghiệp mấy bé. >,<>

Rốt cục cũng đến thời gian tan tầm, bệnh nhân đều đã đi hết, hắn mới cầm chìa khóa xe cùng với điện thoại, vội vàng rời đi bệnh viện.

Xe nhanh như điện chớp hướng tới phòng trọ của nàng chạy đi, hắn cấp bách muốn nghe giải thích. Vì sao muốn gạt hắn? Vì sao? Trong đầu càng không ngừng lặp lại vấn đề, là hắn đem nàng quản thúc rất nghiêm? Hay là là hắn thật sự là thùng dấm chua quá lớn? Nhưng là mặc kệ cái nguyên nhân gì, nói chung chính là không đúng!

Mở cửa nhà nàng vọt vào, khắp trong ngoài tìm một lần, trong phòng không có người. Lúc này nàng đã chạy đi đâu? Nội tâm cả kinh, hắn lập tức gọi điện thoại đến công ty nàng.

Tiểu muội bảo hắn chờ, kia thật sự đi làm. Một lát sau, thanh âm của nàng nhẹ nhàng sâu kín vang lên.

"Anh tìm em?"

"Điện thoại của em đâu?" Hắn lửa giận ngập đầu liền hỏi.

Đạm Dung ngẩn ngơ: "Khả năng là quên ở nhà đi." Trên thực tế nàng chợt cả kinh vừa mới nhớ lại giữa trưa hẹn hộ khách bàn bạc phương án, lúc ấy điện thoại không có ở bên người, nàng cũng lười tìm, thay quần áo lập tức đi làm.

"Làm sao vậy?"

"Em tối hôm qua..."

"Đạm tỷ..."

Cơ hồ đồng thời, bên kia cũng có người kêu tên của nàng. Nàng trả lời xong, sau đó đè nặng âm thanh nói: "Em đang cùng hộ khách bàn chuyện, trước không thể nói chuyện cùng với anh nữa, xong xuôi rồi lại gọi cho anh." Nói xong nàng vội vàng cắt máy.

Vạn Tuế một tay đem điện thoại ném trên sofa, nặng nề ngồi xuống. Nội tâm mọi loại tư vị, cực kì khổ sở. Hắn hai tay che khuôn mặt, trong đầu suy nghĩ không rõ rốt cuộc chính mình làm sai cái gì, vì sao lại bị đối xử như vậy.

Nếu nàng có thể thắng thần, hẳn cho dù có tức giận, cũng sẽ không ngăn cản nàng cùng Hoắc Duẩn Đình đi ra ngoài. Cố ý giấu diếm, còn uống rượu đến nỗi làm cho người ta nâng về nhà, loại tình cảnh như thế vô luận như thế nào hẳn cũng không thể chịu nổi.

Càng nghĩ càng giận, hẳn dùng lực đem đèn lên di động bên dưới. Điện thoại hiện ngang hứng chịu rả rời tay chân, pin cùng vỏ phân tán.

Vị hộ khách này rất khó tính, vốn là do Tam Kiếm đảm nhiệm thế nhưng ngày hôm qua Xà Thái Quân hạ lệnh muốn nàng tiếp nhận. Đạm Dung cố nén cơn đau đầu, từ từ phân tích làm cho đôi vợ chồng này hiểu rõ cách thức bố trí dây điện. Nói đến nước miếng đều khô cạn, nam chủ cuối cùng cũng muốn nàng đem vị trí dây điện trong bản vẽ nói rõ ràng.

“Người ta trong công trình đều là làm như thế này, dây điện cùng tổng điện sẽ tương thông với một công tắc hoặc chốt mở, đi đến mặt tường thế nào, hoặc là từ mặt tường đi đến những chỗ khác, đều có bản vẽ rõ ràng chi tiết, sao giống như các người qua loa như vậy.”

Đạm Dung rất muốn nói với hắn, nhà của người chỉ là một gian phòng bán hàng hóa nho nhỏ, thật sự không cần thiết cùng công trình công cộng đánh đồng.

Một gian phòng bố trí dây điện tương đối phức tạp, muốn đem dây điện thể hiện rõ ràng trên bản vẽ chi tiết phải mất bao nhiêu thời gian? Hơn nữa, người mà ngay cả mặt phẳng bản vẽ đều xem không hiểu, cho dù nàng có nói rõ ràng cỡ nào thì liệu bọn họ xem có hiểu không?

Theo thường lệ thì thi công, dây điện đều là ở hiện trường có thầy cả chuyên trách, hoặc là chủ nhà có yêu cầu gì thì đưa ra sau đó sẽ lại sửa chữa. Bản vẽ là điểm chết, chỉ có người chuyên trách mới có thể hiểu.

Xoa xoa hai bên huyệt thái dương, Đạm Dung đã lười giải thích lại, trước hết đáp ứng yêu cầu của hắn rồi tính sau. Nam chủ vừa mới nói xong, lại đến lượt nữ chủ. Nàng đem một đồng hình ảnh ở laptop mở ra hé cho nàng ta xem.

Nữ chủ: “Tôi thích loại phong cách này, như vậy như vậy... Như vậy như vậy... Hiệu quả nhất định khi nhìn vào sẽ cảm thấy vẻ cao quý.”

Nam chủ: “Trang hoàng như thế tốn rất nhiều tiền, trang hoàng vô cùng đơn giản là được, Đạm tiểu thư cô không cần nghe lời của nàng.”

Nữ chủ: “Cái gì kêu không cần nghe ta? Phòng này tôi không có phần sao? Không được! Tôi nhất định phải trang trí xa hoa!”

Nam chủ: “Kia tiền là em bỏ hay là anh bỏ!”

Nữ chủ: “ Tiền của anh, em chiếm một nửa, em cũng có nói quyền!”

Đến cuối cùng, Đạm Dung an vị nhìn vợ chồng bọn họ cãi nhau.

Bị ép buộc mấy giờ như thế, sau đó vui vẻ đưa tiễn bọn họ đi đã là buổi chiều năm giờ. Đạm Dung khi trở lại trên ghế ở phòng khách, thân thể đã mệt đến không thể thở được.

Đột nhiên một chén nước xuất hiện tới trước mặt nàng, tiểu Chiêu ở bên cạnh nàng ngồi xuống.”Đạm tỷ, mệt chết đi a?”

Đạm Dung gương mặt mệt mỏi gật gật đầu, đây là tra tấn tinh thần, nàng sắp ngất.

Tiểu Chiêu đem ghế dựa kéo lại gần, nhỏ giọng nói: “Em nói này, đôi vợ chồng kia hôm kia cùng Tam Kiếm với Quân ca nói tới mười hai giờ đêm, em bị bắt tăng ca giúp tính dự toán. Bọn họ ý kiến phi thường không đồng nhất trí, luôn âm ỹ đứng lên. Một đêm, cái gì cũng chưa xác định. Em đoán Quân ca là bị phiền đến đời mạng, mới muốn chuyển cho chị.”

Chuyện này cũng chẳng có gì lạ, làm không tốt liền chuyển cho nàng. Thường xuyên phải giúp việc thu thập cục diện rối rắm, nàng cũng mệt. Vừa rồi nghe qua, nàng nghĩ muốn rống bọn họ: Các người có thể hay không thương lượng tốt rồi lại đến bàn bạc, đừng ép buộc thiết kế sư! May mà lập tức nàng bình tĩnh

lại, có thể nào đối với họ khách như vậy đâu? Thở dài, đại khái là gần đây tinh thần trạng thái quá kém, mới có thể cảm thấy bọn họ đặc biệt phiền.

“Được rồi, để cho chị nghỉ ngơi một chút, cảm ơn trà của em.”

Tiểu Chiêu vỗ vỗ vai của nàng, rời khỏi phòng.

Đạm Dung ngồi đó ngốc một hồi, mới nhớ tới chính mình còn chưa có ăn cơm trưa, trách không được cả người như nhũn ra. Buổi tối muốn đến nhà hắn ăn cơm, nhìn xem thời gian không sai biệt lắm, nàng vậy vậy đầu, lại vỗ vỗ mặt, thanh tỉnh một chút. Đứng dậy trở lại bộ phận thiết kế gọi điện thoại cho hắn, mới vừa gọi liền nghe thấy giọng của hắn.

“Rốt cục có thể đi rồi?”

” Ừm.”

” Anh đã ở bên ngoài.”

Buông phone ra, sau đó nàng ần ần nhận thấy được ngữ khí hắn nói chuyện có chỗ không thích hợp. Thời điểm lên xe quả nhiên đúng như ý nghĩ của nàng, hắn thân hình cao lớn ngồi ở ghế điều khiển, sắc mặt nghiêm túc làm cho người ta không muốn nhìn cũng không được. Không biết lại xảy ra chuyện gì, buổi sáng ôn nhu như vậy, trải qua một ngày lại phát sinh biến hóa nghiêng trời lệch đất, nàng hôm nay đã đủ mệt, không nghĩ lại đoán.

Lên xe, nàng khép lại hai mắt muốn chợp mắt. Xe đợi đã lâu không hề có động tĩnh, một đạo ánh mắt khiến người thủy chung nhìn chằm chằm nàng. Nàng hoàn toàn có thể cảm nhận được, cũng không muốn mở ra mắt. Cuối cùng nàng thắng, thanh âm thật mạnh hạ xuống, tiếp theo thân xe chậm rãi chuyển động.

Qua một lúc lâu, ở thời điểm nàng cơ hồ muốn ngủ, hắn mới lạnh lùng cứng rắn mở miệng: ” Em tối hôm qua đi đâu?”

Phút chốc mở mắt ra, Đạm Dung chậm rãi xoay qua nhìn hắn. Ánh mắt của hắn vẫn như cũ còn thật sự nhìn thẳng phía trước, chính là đáy mắt có dấu hiệu sắp nổi bão táp lạnh lẽo kéo đến a.

” Anh muốn biết cái gì?” Nàng trấn định hỏi lại.

“Điện thoại của em ở đâu?”

Đạm Dung ninh mi suy nghĩ sâu xa một hồi, hoàn toàn không có ấn tượng.

” Buổi sáng không phải nói có khả năng ở nhà?”

Xe đột nhiên dừng đột ngột ở ven đường, lớp xe cùng mặt đất ma sát kịch liệt, truyền ra một tiếng tiếng vang chói tai bén nhọn.

Tay nắm lái gân xanh hiện rõ ràng, từ buổi sáng đến bây giờ, hắn cảm giác chính mình chưa từng trải qua phần nộ cùng hèn mọn như vậy. Nàng cùng một người nam nhân đi uống rượu, còn lừa hắn!

” Em xác định đi động thực ở nhà? Không có ở trong tay mỗ nam nhân nào sao?”

Huyệt thái dương nhảy lên, không biết hắn là như thế nào mà biết được. Đạm Dung tự giấu cười cười: ” Anh nếu đã biết, vì sao còn muốn hỏi?”

“Bởi vì anh muốn em tự mình nói cho anh biết! Nói cho anh biết vì sao phải hoảng sợ! Có phải hay không cùng hắn thực có cái bí mật gì không thể nói cho ai biết? Gặp mặt nhất định không để cho anh biết? Vì sao phải cùng hắn uống rượu? Còn uống đến bất tỉnh nhân sự, để cho hắn nâng em về nhà?”

Đạm Dung nhìn cái miệng của hắn ba lần mở ra hợp lại, mỗi khi hỏi xong một vấn đề, hai phiến môi liền gât gao mân trụi. Đối với chất vấn của hắn, nàng thật sự không nghĩ trả lời. Bởi vì nàng tâm tình phiền muộn, bởi vì nàng không vui, cũng vì nàng muốn phát tiết. Nói không rõ, có lẽ hiện tại là cái cơ hội, buông tay đi.

“Xin đừng một mặt chỉ trích tôi, anh ngày hôm qua cũng không phải cùng một nữ bác sĩ ở trong phòng áp áp ôm ôm sao? Kỳ thật mọi người cũng đều như vậy, đừng đem tôi nói tùy tiện như vậy, như vậy sẽ làm anh không có vẻ thanh cao bao nhiêu.”

” Em nói cái gì?” Hấn mạnh mẽ nắm lấy cằm của nàng, gương mặt dữ tợn.

“Đem mọi chuyện nói rõ ràng!”

Đạm Dung một phen bỏ ra tay hấn, xoa xoa cái cằm đau nhức, lạnh lùng nói: “Theo ý tôi thời điểm không thấy anh, cũng không biết anh cùng nữ nhân khác có bao nhiêu tiếp xúc thân mật. Anh chính mình cũng là như vậy không bị kiểm chế, xin không cần nói tôi như thế!”

“Vậy em là thừa nhận, cùng hấn có quan hệ!”

” Bác sĩ Vạn!” Nàng đóng nhúm mắt lại, vô lực phun ra một câu: “Nếu cả hai đều không tín nhiệm nhau như vậy, không bằng chia tay đi.”

58. Chương 58

“Không bằng chia tay đi.”

Ngực bị chấn động mạnh, lời này nói ra giống như sấm sét giữa trời quang, hô hấp trong nháy mắt bị ngưng trệ. Hấn táo bạo hét to: ” Cô vì nam nhân này mà chia tay tôi?”

Nếu hấn đủ cẩn thận, hấn là sẽ phát hiện hai tay của nàng thủy chung nắm chặt. Móng tay thật sâu găm vào lòng bàn tay, cực đau.

Nàng vô lực nói: ” Bác sĩ Vạn, kỳ thật chúng ta tuyệt không thích hợp.”

“Trước đó vào thời điểm khi cô thổ lộ, như thế nào không lo lắng chúng ta có thích hợp hay không thích hợp?” Vạn Tuế hít mắt lại, lạnh lùng nhìn chằm chằm nữ nhân nhẵn tâm này.

Vì sao nàng có thể bình tĩnh nói ra lời chia tay như vậy, hấn vì nàng làm nhiều chuyện như vậy, không chút nào khó khăn mà cũng cảm nhận được, chẳng lẽ nàng một chút cũng không nhìn ra hay sao?

Hấn vươn qua tóm lấy hai vai của nàng, thật tình nghĩ muốn bỏ đầu nàng ra để nhìn xem thử bên trong rốt cuộc là cấu tạo như thế nào.

Bên trong không gian nhỏ nhỏ không khí cực kì căng thẳng, bốn phía nồng nặc mùi thuốc súng.

Đạm Dung cúi đầu, thì thào đáp lại: “Kia anh coi như tôi sai lầm rồi được không? Coi như hiện tại tôi mới phát hiện, kỳ thật tôi cũng không phải thật sự thích anh.”

Vạn Tuế phút chốc buông tay ra, vô thần ngã ngồi trên ghế. Nàng nói không thích hấn... Nàng thế nhưng nói không thích hấn!

Đạm Dung xoa xoa cơn đau ở đỉnh đầu, không có mở miệng nữa, đẩy cửa xuống xe. Nước mắt khi xoay người một khắc trút thẳng xuống, tận sâu bên trong tâm can vì lời nói ra mà cực kì khó chịu. Chia tay cũng tốt...

Nhìn nàng càng lúc càng xa, hấn ngây ngốc không có phản ứng. Chưa từng nghĩ tới muốn chia tay, chưa từng! Như thế nào có thể để nàng đi dễ dàng như vậy? Hấn nhanh chóng tắt hỏa diêm, rút chìa khóa xe ra, đá cửa xuống xe chạy đi.

Trên đường người đến người đi, nguyên lai bất tri bất giác bọn họ đã trở lại nhà cũ Vạn gia, phía trước không xa chính là nhà cũ Vạn gia.

Nàng ngơ ngẩn về phía đi trước, mỗi bước nặng nề, lê từng bước một, cước bộ trầm trọng như vậy. Nàng dùng hết sức lực thật vất vả mới làm ra quyết định này. Nhưng là vì sao tâm lại đau như vậy? Giọt nước mưa dọc theo dấu chân nàng đi qua, lưu lại nhiều chấm nhỏ.

Khuỷu tay bỗng dưng bị bắt trụ, hấn ở phía sau nàng quát to: ” Anh sẽ không đáp ứng !”

” Bác sĩ Vạn... Chúng ta vui vẻ gặp gỡ rồi chia tay trong thoải mái được không?” Mở miệng giọng nghẹn ngào.

” Chia cái gì? Em nếu hiểu lầm anh cùng nữ bác sĩ kia có quan hệ như trong lời nói, anh có thể nói cho em, tuyệt đối không có!

Chuyện em cùng Hoắc Duẫn Đình đi uống rượu, anh cũng có thể một lần bỏ qua! Chúng ta chính là hiểu lầm, có đúng hay không? Anh có thể không so đo!” Hấn càng nói càng gấp, vài lần muốn ôm lấy thân thể của nàng đều bị cự tuyệt.

” Anh... Không cần như vậy.” Trả lời cực kỳ vô lực.

” Em vì sao không nên chia tay? Vì sao? Ngắc đầu trả lời anh!” Hấn hỏn hển rống to.

Đạm Dung nâng mắt lên, nước mắt đã làm nhòe mờ hồ cả hai mắt, đã muốn khóc không thành tiếng: ” Anh coi như... Là tôi thiếu anh!”

”Nói cái gì thiếu? Cũng là nàng bị hấn chiếm tiện nghi ?” Ý niệm này trong đầu mạnh mẽ chọt lóe, tức thời làm cho hấn khiếp sợ.

”Cầm thú này! Hấn thừa dịp em uống say phi lễ em có đúng hay không?”

”Không phải như anh nghĩ vậy...”

Lúc này một chiếc xe Volvo màu đen lướt qua bên cạnh bọn họ , ở trước cửa nhà Vạn gia thì dừng lại.[TNN: Có người xui xẻo rồi! ^^~. Đau bụng quá đi! Mình ngồi vật vã, ôm bụng cười lan ra]

Ngay sau đó một nam nhân cao lớn mặc áo sơmi màu đen quần kaki đen đẩy cửa đi ra, cầm trên tay điện thoại nhẹ nhàng nói: “Tôi tới cửa rồi, mau ra đây chào đón nha.”

Vạn Tuế nghe tiếng quay lại nhìn, chỉ thấy nam nhân kia thu hồi điện thoại, chậm rãi xoay người, trên mặt vẫn tươi cười như đón gió mùa xuân vậy.

Lửa giận nháy mắt bùng nổ, hấn chọt buồng Đạm Dung ra, nhanh nhẹn tiến lên trước, không nói hai lời một quyền hướng thẳng vào cằm nam nhân kia đi qua.

”Hỗn đản! Ta muốn giết ngươi!”

Tùy tiện quơ quyền đầu đã trúng đích, Hoắc Duẫn Đình loạn choạng một cái đụng vào trên thành xe, thanh âm bên nhọt dùng chống trộm “Tít tít tít” vang lên.

”Ngươi cẩu dám bén mảng ở trong này!” Vạn Tuế một quyền khác lại hạ xuống, đáng tiếc lần này Hoắc Duẫn Đình đã có phòng bị, hấn vung cánh tay ra ngăn trở, tay kia thì tung qua cho tên kia một quyền.

Vạn Tuế bị đánh, lui lại sau hai bước, trên mặt một trận đau nhức, nhưng là nghĩ đến chuyện tên hỗn đản này chiếm tiện nghi của nàng, hấn tựa như phát cuồng, mắt đỏ ngầu xông lên thề muốn sống mái với tên kia một phen, người chết thì ta sống.

Hai nam nhân cao lớn ôm kéo thành một đoàn, trên đường đi qua không người nào là không dừng lại vây xem.

Đạm Dung đứng ở bên cạnh càng không ngừng lo lắng khóc kêu: “Đừng đánh! Đừng đánh?”

Trong không khí đột nhiên một trận thét chói tai, Vạn Quý Phi kinh sợ kêu lên: “Các người như thế nào lại đánh nhau ?”

Tiếng gọi ầm ĩ vẫn chưa kéo lại Vạn Tuế, hấn đã hoàn toàn mất đi lý trí, từng quyền ra tay ác độc, Hoắc Duẫn Đình không rõ vì sao bị người ta đánh, chỉ có thể không ngừng tránh né.

”Dừng tay! Vạn cầu anh!” Đạm Dung che miệng, khóc đến nỗi sắp hít thở không thông.

”Hấn khi dễ em! Hấn khi dễ em!” Vạn Tuế kéo cổ áo Hoắc Duẫn Đình, hướng nàng rít gào.

”Không có, hấn không có khi dễ tôi!”

”Nếu không là như thế này, em vì sao muốn chia tay!”

“Bởi vì...” Đạm Dung rũ mắt xuống, chất lỏng trong suốt từng giọt to giọt nhỏ rơi lả tả trên đất.

“Bác sĩ Thôi nói, tôi có khả năng không thể mang thai.”

Âm thanh hút không khí liên tiếp, tay bắt tri bắt giác buông ra, Hoắc Duẩn Đình thừa cơ lui ra, dựa vào thành xe thở mạnh. Mẹ nó, ra tay nặng như vậy, cầm của hắn cơ hồ bị trầy mất.

Vạn Tuế thân thể cứng nhắc đi tới trước mặt nàng, thân thủ xoa mái tóc của nàng, thật cẩn thận nói: “Em có biết?”

Đạm Dung nhắm mắt lại, nước mắt lại một chuỗi chảy xuống.

Hắn ôm nàng vào trong lòng, lấy ngữ điệu nhẹ nhàng như bông vải khẽ nói: “Không có việc gì, không có việc gì...”

Nàng rất nhanh lắc đầu, trong đầu luôn hiện ra lời nói quanh quẩn ngày hôm qua của bác sĩ Thôi: Kết quả cho thấy hooc-mon kích thích của cô rất thấp, đây là điều thực không bình thường. Cũng bởi vì triệu chứng này cho nên thời gian hành kinh của cô không như bình thường, nói như vậy về sau sẽ rất khó mang thai, cho dù mang thai, thai nhi cũng rất khó bảo trụ. Bác sĩ Vạn không nói cho cô sao? Hắn còn kê một đơn thuốc Đông y, cô có dùng đúng giờ hay không?

Thấy nàng ngẩn người, bác sĩ Thôi hiển nhiên hiểu được.”Hắn có khả năng sợ cô lo lắng.”

An ủi không thể có tác dụng, Đạm Dung dần dần rời khỏi phòng, thủy chung không có cách nào khác tiêu hóa lời nàng nói.

Không thể mang thai? Đó là một từ ngữ cỡ nào xa lạ. Sống hai mươi ba năm, chưa từng nghĩ tới phương diện kia.

Nguyên lai con người thật sự không thể có lòng tham, đã muốn có nhân duyên tốt đẹp, cũng đừng nghĩ đến chuyện sinh đứa nhỏ. Xem đi, ảo tưởng trong nháy mắt liền tan biến.

Bắt tri bắt giác trở về đến khoa nhi, vốn trước tiên tan tầm muốn cho hắn một kinh hỉ, nhưng là đợi ở ngoài khám bệnh rất nhiều bệnh nhân, nàng đợi mười phút sau đó liền nhớ tới buổi sáng phản ứng lớn của hắn, nhất thời suy nghĩ liền đến hồi kết quả xét nghiệm. Không ngờ, đáp án nhận được làm người ta bị thương.

Từ phòng cửa tà tà nhìn vào, hắn đang cầm đèn pin, đang đỡ một đứa nhỏ hé miệng. Tiểu quỷ kia không chịu hợp tác, hắn từ trong ngăn kéo lấy ra một viên đường, đứa nhỏ kia lập tức mở miệng cười ăn.

Kẹo là đòn sát thủ của hắn, nàng không phải lần đầu tiên nhìn thấy. Kỳ thật đối phó với tiểu hài tử, hắn ôn nhu lại có tính nhẫn nại.

Đêm đó nói không cần đứa nhỏ căn bản là lời nói không thật tâm, hắn là sợ nàng có áp lực? Hắn căn bản là muốn đem trách nhiệm đến trên người mình. Không cần báo đáp như vậy, làm cho nàng làm sao mà chịu nổi?

Hắn là con trai duy nhất Vạn gia, người nhà họ Vạn đối tân sinh mệnh nóng bỏng chờ mong, cũng không thể vì hắn nói không cần là có thể không cần.

Nếu nàng thật sự không thể mang thai, vậy chia tay đi. Chuyện nữ bác sĩ kia chính là lấy cớ, yêu thương nhưng nhớ chẳng lẽ nàng nhìn không ra sao? Nàng chính là, không thể làm cho hắn thành một tội nhân.

Nghĩ vậy, Đạm Dung dùng sức đẩy, muốn giãy ra. Trong lúc đó, bụng một trận run rẩy, nhiệt lưu ấm áp từ trong cơ thể mãnh liệt đi ra, từ bên sườn đùi chảy xuống. Nàng cả người như nhũn ra, chỉ biết bắt lấy khuỷu tay hắn.

Phát hiện sắc mặt nàng dị thường tái nhợt, còn có vài giọt máu chảy ra, Vạn Tuế cả kinh trái tim đều ngừng đập, chặn ngang ôm lấy nàng, vội vàng chạy về nhà.

Nhân vật chính đi rồi, người vây xem nghị luận vài câu liền tan.

Hoắc Duẩn Đình đem mũi dán lên mặt kính, cảm giật giật, thật đau. Nam nhân này không phải vai dầm chua to bình thường, không phải chỉ tiếp một cuộc điện thoại của Đạm Dung thôi sao?

Vẫn không nói gì, Vạn Quý Phi cũng lặng yên xoay người chuẩn bị chạy lấy người, Hoắc Duẫn Đình xoa nhẹ cằm, thấu kính sau hai mắt híp lại, kéo dài thanh âm kêu: “Vạn — Quý — Phi.”

Vạn Quý Phi sau lưng hóa đá hai chân đứng ngang hàng, một cái loạng choạng, quay đầu lại hét lớn: “Câm miệng!” Lại gọi tên nàng! Lại gọi tên nàng!

Hoắc Duẫn Đình không nói lời nào, tà tà dựa vào xe, hướng nàng ngoắc ngoắc ngón tay: “Lại đây!”

“Anh nghĩ rằng tôi là con chó nhỏ của anh!”

“Không phải gọi cô tới lấy điện thoại sao?”

Vạn Quý Phi chân chờ một chút, sau đó phẫn nộ đi qua đi.

” Đưa đây!” Nàng chống thắt lưng xòe bàn tay ra. Vốn đang muốn hỏi vì sao điện thoại Đạm Dung lại ở trên người hắn, nhưng là hiện tại ở nhà hắn là bình hoảng mã loạn, nàng nóng vội muốn trở về nhìn xem.

Hoắc Duẫn Đình bình tĩnh xem xét nàng, ánh mắt hai người ở không trung nhìn nhau một hồi, Vạn Quý Phi tránh đi ánh mắt khiếp người của hắn, không kiên nhẫn nói: “Mau đem tới !”

Khóe môi gợi lên một chút tươi cười thản nhiên, Hoắc Duẫn Đình khôi phục biểu tình mặt dày mày dạn: “Tôi bị anh cô đánh, có phải cô hắn là nên quan tâm một chút hay không?”

“Xứng đáng!” Không cần tự hỏi lời nói tự nhiên mà thốt ra, sau khi nói xong nàng lại cảm thấy như vậy quá xấu tâm, vì thế lấp bắp giải thích: “Ai... Ai cho anh chọc tiểu Dung !”

“Tôi đem qua đưa em về nhà sau khi đi dọc qua bờ đê bên kia, trong lúc vô ý phát hiện nàng một mình ở trên đường loạn choạng, thiếu chút nữa liền gây ra tai nạn xe cộ .

Sau đó tôi lại cảm thấy nàng bị tình cảm làm cho rối loạn, nên bồi nàng nói chuyện phiếm giải buồn, kết quả nàng say rượu, tôi còn phải đưa về nhà. Ngần dậm xa xôi đến đưa nàng về nhà, mà di động để quên ở trên xe của tôi, vừa rồi mới xuống xe đã bị người không phân tốt xấu đánh như vậy. Tôi rốt cuộc là đã trên chọc ai ?”

Dựa theo lệ thường, hắn cũng sẽ không đối với bất kì ai giải thích, chính là đối mặt với quý nha đầu chán ghét này, hắn đột nhiên phải giải thích rõ ràng.

Vạn Quý Phi phòng má không nói một tiếng, ý tứ của hắn, là nói nàng trách lầm hắn?

“Ai, đầu năm nay người tốt không dễ dàng gì. Bác sĩ thế gia mọi người đều rất dã man, động thủ đánh người sau đó xin lỗi cái gì cũng đều không có, đành phải chịu vì mình xui xẻo thôi.” Hoắc Duẫn Đình sau khi nói xong kéo mở cửa xe, khom người vào từ trong ngăn kéo cầm lấy cái di động đưa cho nàng.

Vạn Quý Phi tiếp nhận sau đó nhìn hắn, trên cằm bấm tím một mảng lớn, giống như rất nặng. Cảm thấy không đành lòng, nàng lúng ta lúng túng nói: “Tôi đây thay anh ấy hướng anh xin lỗi, được không?”

Hoắc Duẫn Đình nâng mặt lên nhìn trời cao, tay chạm nhẹ vào cằm thì thào nói: “Tôi cảm thấy hắn là tìm bác sĩ nhìn xem.”

“Vậy anh đi vào đi, tôi nói cho bà nội giúp anh kiểm tra một chút?” Vạn Quý Phi nói tiếp.

“Không được, nói không chừng còn bị đánh.”

Này cũng không được, kia cũng không xong, Vạn Quý Phi gấp đến độ dậm chân.

“Vậy anh muốn như thế nào!”

Nhìn bộ dáng này của nàng, vốn dĩ tâm tình không tính là tốt, Hoắc Duẫn Đình khóe miệng không khỏi hiện lên một ý cười.

“Em không phải học y sao? Tuy rằng tôi không phải thực tin tưởng y thuật của em, bắt quá sát thương khứ trùng có thể đi? Lên xe.” Hắn đi qua kéo cổ tay nàng đi.

“Đi đâu ?”

“Mua chút được giúp tôi thoa một chút!”

“Trong nhà có...”

“Tôi đều nói không nghĩ đến nhà em để bị đánh.”

“Tôi buổi tối muốn ở nhà ăn cơm!”

“Tôi cảm thấy hấn là đi báo cảnh sát, không biết bác sĩ đánh người cảnh sát sẽ xử lý ra sao?”

“ ... ”

Vạn Quý Phi cảm thấy chính mình thực không may, lần trước phun nước trên mặt hấn cộng thêm hủy một chiếc áo sơ mi quý giá, sau đó bị bắt làm trâu làm ngựa bồi thường, lần này lại... Vì sao nàng một cái cô gái xinh đẹp thanh xuân vô địch vô cùng thương người, lại vì lão ca gây ra mà rơi vào tay tiểu nhân âm hiểm này? Ông trời, không nên đùa cợt người ta như vậy nha!

59. Chương 59

“A! Sao lại thế này?” Thấy Vạn Tuế ôm Đạm Dung như gặp phải lửa cháy đi vào nhà, vốn dĩ đang ở trong phòng ăn chuẩn bị dọn cơm ăn, Xa Thục Mai cùng với Trương Huệ Nghi vội vàng ngừng tay mọi công việc nhanh nhay chạy qua, ngay cả Vạn ba ba ở trong phòng khách cũng buông tờ báo đứng lên. “Nàng chảy máu! Nàng chảy máu! Nàng có phải hay không... sanh non ?” Vạn Tuế kích động nói bậy, đứng ở đầu thang lầu gấp đến độ xoay vòng quanh. Đạm Dung bị hoảng loạn, đầu óc choáng váng, tuy rất muốn mở miệng nhưng nói không ra lời.

Xa Thục Mai cầm lấy cổ tay nàng bắt mạch, nhìn nhìn lại vị trí xuất huyết kia, lập tức kết luận: “Bình tĩnh! Nàng chính là được đi cả đến thăm!”

“A?” Vạn Tuế tức thời thần sắc như tượng gỗ, ngây người. Cúi đầu thấy nàng che mặt lại kín không kể hở, ngây ngốc lăm lăm lầu bầu: “Chỉ... là đi cả ?” [TNN: Mỗi khi mỹ nam lọt lưới tình đều mất hết hình tượng! ^^~.]

Những người khác nhất thời đỡ trán, uống công hấn là bác sĩ. Xa Thục Mai đảo mắt tròn trắng: “Phỏng chừng là đối với được vật nổi lên phản ứng, đây là chuyện thường.”

“Ách?”

Trương Huệ Nghi vỗ vỗ vai con, ngón tay chỉ trên lầu một: ” Đưa nàng đến phòng người đi, giường ta vừa mới làm vệ sinh qua. Ta đi hâm nước đường đỏ, đi lấy bộ quần áo thay đi.”

Mới vừa nói xong, Vạn Tuế đã bay nhanh chạy lên trên lầu.

Xa Thục Mai lắc đầu: “Đứa nhỏ này một khi có chuyện liên quan đến tiểu Dung sẽ không còn năng lực phán đoán.”

Lời này hấn không có nghe đến, nóng vội vọt lên lầu 3, đi ngang qua phòng tắm, Đạm Dung giật nhẹ ống tay áo của hấn, nhẹ giọng nói: ” Thả tôi xuống dưới, tôi nghĩ đi toilet.”

Hấn lập tức vòng trở lại, đi đến phòng tắm đem nàng buông xuống .” Đầu choáng váng sao? Muốn hay không anh giúp em?”

Đạm Dung ninh mi lắc đầu, hoa cả mắt, suy nghĩ hỗn loạn.” Anh đi ra ngoài đi, tôi nghĩ tắm một chút.” Đồng thời nàng còn muốn yên lặng một chút, để suy nghĩ mọi chuyện rõ ràng.

“Được không?” Hấn vẫn là lo lắng. Vừa rồi nàng thân mình loạn choạng, cơ hồ suýt té xỉu, hấn cảm giác được .

Đạm Dung khế cắn môi, đầu tiên là đánh nhau, lại đến nắm kéo áo, hình tượng của hấn tất cả bị hủy trong chớp mắt. Cảm thấy phiền chán, đột nhiên cảm thấy kích thích, giọng nói nửa khóc nửa trách mắng: ” Anh đi ra ngoài !”

Vạn Tuế ngạc nhiên, đành phải nghe lời rời khỏi phòng tắm, đóng cửa lại.

Trương Huệ Nghi cầm bộ quần áo đến, Đạm Dung tắm qua một hồi, cảm thấy nhìn chung đã trở nên sạch sẽ. Khi mở cửa phòng tắm ra, hần liền đứng ở bên ngoài chờ.

Thấy nàng đi ra, hần lập tức hỏi han.

” Khỏe không?” Sắc mặt tái nhợt không có chút huyết sắc, tâm của hần một lần lại một lần đau nhức.

” Vào trong phòng nghỉ ngơi một chút đi, nước đường đỏ cũng sắp hầm tốt lắm.”

Đạm Dung kỳ thật rất muốn rời đi, nhưng thân thể thật sự mệt mỏi cực độ, nàng đành phải theo hần đi vào.

Phòng của hần không lớn, đơn giản một chiếc giường, bên giường có mấy cuốn sách, trên mặt có ảnh chụp mới gần đây. Trước bàn học có phiến cửa sổ lớn, nhìn ra ngoài là cây lan trắng cành lá xum xuê.

Ở một bên tường là tủ quần áo giản dị, một chỗ khác là giá sách, sách thuốc cùng cúp chiếm toàn bộ không gian.

Nơi này là chỗ hần trưởng thành, tràn ngập kí ức khi hần còn trẻ tuổi. Bình tĩnh lưu luyến nhìn qua vài lần, trong nháy mắt đã bị diu đến trên giường. Hần cầm lấy chén nước đường đỏ trên bàn học thử thử độ ấm, đưa đến bên miệng nàng.

“Có thể uống rồi.”

Trong mắt cảm giác lại nóng lên, nàng miễn cưỡng uống hai ngụm, đẩy tay hần ra, rót cuộc cũng uống hết. Trong bụng hung hăng cuộn cuộn vài cái, trong thân thể một dòng nước ấm không ngừng mà chảy ra.

Thời gian hành kinh vừa mới ngừng không lâu, lần này thể nhưng tới rào rạt, nàng không khỏi bị thương, chính mình có phải hay không sắp chết?

Vạn Tuế buông bát ra, ôn nhu nói: “Trước nghỉ ngơi một chút đi, anh đi ra ngoài nói mẹ hầm chút cháo.”

Mới xoay người, một cái tay nhỏ bé giữ chặt góc áo của hần, thanh âm nói chuyện mang theo ánh liệt thống khổ: “Đừng với tôi tốt như vậy, không đáng.”

Hần cứng đờ, không thể không cầm tay nàng, ngồi xuống ở bên giường. Người trước mặt bộ dáng thực tiều tụy, say rượu chưa tỉnh, hai mắt đều hăm sâu vào. Vạn Tuế nâng khuôn mặt của nàng lên, gần như cầu xin nói: “Cái gì cũng đều đừng nghĩ, hảo hảo ngủ một giấc?”

Nàng nhắm mắt lại, nước mắt không hề báo động trước liền chảy ra.”Chúng ta chia tay được không?” Nàng không nghĩ liên lụy hần, để cho nàng tự sinh tự diệt tốt lắm.

“Không tốt!” Hần nghiêm chỉnh trả lời, bàn tay đang cầm hai má của nàng sử dụng chút lực, ép nàng nhìn thẳng vào hần.

“Mở mắt ra nhìn anh!”

Đạm Dung chậm rãi mở hai mắt, khi nhìn đến biểu tình lạnh lùng, cứng rắn của hần, cái mũi lại đau xót.

Thất bại, vốn định làm cho hần chán ghét chính mình, lại nhất đao lưỡng đoạn (một lần cắt đứt triệt để), nhưng là nàng vẫn là làm hỏng. Là nàng ý chí không đủ kiên định, đâu có muốn rời khỏi, lại tham ám áp của hần, nàng thật sự dường như hỏng rồi.

Vạn Tuế lấy ngón cái lau đi chất lỏng chướt mắt kia, cả vệt nước ướt bị dính ả trên mái tóc, lời nói nhẹ nhàng mềm mại, nhưng có thể nghe ra bên trong ẩn chứa sự kiên trì.

“Trước kia anh cảm thấy nói yêu thực sự là trống rỗng, cái gì cũng đều thay đổi, ai có thể cam đoan hai con người có thể yêu nhau đến già?

Một khi hứa hẹn liền nhất định phải tuân thủ, nhưng là vạn nhất về sau có người thay đổi, kia lúc trước lời thề son sớt vững bền như núi chẳng phải là rất đáng chê cười?

Cho nên anh vẫn không tin vào tình yêu, không tin hai con người có thể thiên trường địa cửu (lâu dài như trời đất). Hơn nữa ở khoa nhi công tác đã lâu, mỗi ngày thời điểm nhìn đến những tiểu hài tử này bởi vì

sinh bệnh mà khóc rất thống khổ, có vài cặp vợ chồng còn bởi vậy mà cãi nhau, thậm oán vì sinh ra đứa nhỏ, hay là đối đứa nhỏ làm ra hành vi thô bạo.

Anh thực sự rất sợ hãi, sợ hãi chính mình có ngày cũng sẽ trở thành như vậy. Phải biết rằng sinh đứa nhỏ không chỉ là vì nối dõi tông đường (có người nối dõi về sau), còn phải có trách nhiệm đối với tiểu sinh mệnh này.

Nếu kết cục sẽ là như thế này, anh thà rằng cái gì đều không cần, không cần kết hôn, không cần tiểu hài tử.”

“Nhưng là từ khi gặp được em, nự mình từ từ cảm nhận được, thời điểm khi người thực để ý một người, người sẽ muốn càng nhiều.

Người sẽ muốn cùng nàng đi hết đoạn đường còn lại sau này, sẽ bắt đầu khát vọng có được đứa nhỏ kết tinh tình yêu của hai người.

Dung, anh chưa từng để ý một người như vậy, anh thậm chí còn không dám tưởng tượng, nếu tương lai của anh không có em bên cạnh không biết sẽ trở nên như thế nào.”

Nghe đến mấy lời này, Đạm Dung nước mắt như trân châu, tả tả rơi xuống.

Hắn đem đầu nàng ôm đến trước ngực, cái ôm này thật quá ấm áp, tâm mới có thể trở nên nhẹ nhàng.

Khi vừa mới nghe được hai chữ chia tay kia, hắn cơ hồ muốn nổi điên. Đời này, người có thể làm cho hắn mất đi bình tĩnh, duy nàng chỉ có một.

Hắn cúi đầu dán mặt lên đỉnh đầu của nàng, thanh âm trầm thấp mang theo khẩn cầu: ” Anh không dám cam đoan chính mình tâm ngàn lần không thay đổi, nhưng khi còn sống trên đời này, anh sẽ cố gắng cho em cảm nhận được hạnh phúc đến.

Cho nên... xin em đừng lần nữa nói phải rời khỏi anh. Bởi vì...” Hắn nắm lấy tay nàng, đem đặt đến trước ngực chính mình, chậm rãi nói: ” Anh yêu em! Trước kia, anh không hiểu rõ ràng, nhưng nơi này, sẽ vì tươi cười của em mà sung sướng, sẽ vì nước mắt của em mà thắt chặt đau đớn không thôi.”

Đạm Dung gắt gao nắm lấy quần áo của hắn, thân thể vì khóc mà run rẩy cùng đau đớn, nhưng mà đây là những lời rung động lòng người nhất mà nàng từ khi chào đời cho tới nay nghe được. Thở lộ như vậy, nàng khát vọng đã bao lâu? Nay hắn ở đây dưới tình huống này nói ra, thật làm cho nàng kinh ngạc.

Lau nước mắt, nàng nức nở thấp giọng nói: ” Mới trước đây, em cảm thấy trời cao đối với em thực tàn nhẫn.

Ba mẹ ly hôn, ai cũng không muốn em, em giống như quả bóng cao su bị đá tới đây lui. Người ta khi thời điểm ở trong lòng cha mẹ làm nũng, em đã học cách độc lập. Không ai cho em một gia đình ấm áp, em bị bắt trưởng thành trước tuổi.

Em đã khóc, đã thậm oán qua, toàn bộ điều vô dụng. Sau đó lại từ từ học được cuộc sống tự do, không có người thích sẽ không cần ai thích, kỳ thật em một người cũng có thể sống tốt lắm.”

“Thẳng đến khi... Em gặp được anh. Anh làm cho em cảm thấy, chính mình được nâng niu, quý trọng, cảm giác được người ta cần mình. Em bắt đầu đối với tương lai có hy vọng, em cũng muốn làm mẹ, muốn cho đứa trẻ ấy toàn bộ yêu thương, muốn cùng với anh xây dựng một tổ ấm hạnh phúc.

Nhưng là... Nhưng là lại có một bức tường chắn ngăn cản em. Nếu em thật sự không sinh được đứa nhỏ, em làm sao đối mặt với anh?

Anh đối với em tốt như vậy, người nhà anh cũng đối với em tốt như vậy, em không nghĩ... Không nghĩ làm ọi người phải khổ sở. Em vốn chỉ có hai bàn tay trắng, cũng sẽ không biết đồ người ta vui vẻ, cũng sẽ không biết cách chiều cổ người khác, em cái gì cũng đều không cho anh được, còn luôn gây phiền toái cho anh. Em không thể ích kỷ như vậy, em...” Nói đến đây, nàng đã khóc không thành tiếng.

“Hừ...” Hắn nhẹ nhàng hôn môi nàng, ôn nhu nói: “Đứa nhỏ để cho tự nhiên, cũng không có ai là có thể điều khiển. Hơn nữa, bác sĩ Thôi chỉ nói khó mang thai, chứ không phải là hoàn toàn không thể mang thai.

Em phải tin tưởng, hiện tại y học phát triển như vậy, nhà của anh lại là bác sĩ thế gia, bà nội trên phương diện kia là nhân tài kiệt xuất, Trung y không được thì dùng Tây y, luôn luôn có biện pháp giải quyết. Cho dù tương lai thật sự không thể có đứa nhỏ, vậy thì chúng ta cùng đứa nhỏ vô duyên, anh cũng sẽ không cảm thấy tiếc nuối, bởi vì... Điều anh muốn nhất trên đời này đã có được, chính là em.”

Vạn Tuế nâng mặt của nàng lên, liếm đi nước mắt còn lưu lại trên khóe mắt nàng, khóe mắt cũng có chút ẩm ướt.

” Anh cần em, anh đối với em trả giá, kỳ thật cũng không muốn hồi báo điều gì. Chỉ cần em yêu anh, yêu anh là đủ rồi.

Chuyện tương lai ai cũng vô pháp đoán trước, nhưng bất luận phát sinh chuyện gì, em còn có anh, mọi chuyện trên đời đều có anh giúp em chống đỡ. Dù khổ đau hay là hạnh phúc, chúng ta cùng nhau chia sẻ.”

” Anh đầu rất choáng váng, vì sao ngốc như vậy? Vạn nhất tương lai người nhà anh thăm oán, vậy anh làm sao bây giờ?” Nam nhân này, thật khiến cho người ta đau lòng. Nàng lấy khuôn mặt ẩm ướt nước mắt vuốt bàn tay của hắn, nụ hôn nhỏ nhẹ nhàng đậu trên người hắn.

“Trong nhà không phải còn có tiểu Phi sao? Nhà đầu kia muốn kế thừa phòng khám, vậy sinh một đứa nhỏ tốt lắm. Bất quá có người thích nàng hay không cũng không biết trước chính xác được.”

“Phốc.” Nàng không khỏi vui vẻ bật cười, sờ sờ khuôn mặt sưng đỏ của hắn, một trận đau lòng.

” Đau không? Thực xin lỗi... Em nhất định khiến anh rất tức giận. Thực xin lỗi...”

“Thân ái (hôn nhẹ) sẽ không đau .”

Nàng đem hắn kéo xuống, nụ hôn hạ xuống khuôn mặt đến tóc mai, đến mi mắt đến chóp mũi, hôn qua một lượt. Cuối cùng, hắn bị động thành chủ động, dừng lại trên cánh môi đỏ mọng của nàng.

Trong phòng lặng lẽ, bên trong hai người đang thân mật. Đứng ở bên ngoài phòng Xa Thục Mai đem khăn mặt lau đi, quay đầu đối với con dâu ánh mắt cũng ẩm ướt gật gật đầu, vươn ngón trở ra hiệu “Xuyết” , sau đó lôi kéo nàng rón ra rón rén rời đi.

60. Chương 60

Mâu thuẫn đã bình ổn, cuộc sống cuối cùng hoà bình trở lại, cuộc sống dễ chịu quá.

Xa Thục Mai sau lại thành bác sĩ riêng của nàng, nói với nàng lúc trước dùng được loạn cho nên khiến thân thể của nàng chịu không nổi, phải thay đổi một phương thuốc khác. Nàng còn nói, chuyện sinh đứa nhỏ có thể từ từ không cần nóng vội, quan trọng nhất là thả lỏng tâm tình, đem thân mình điều trị cho tốt.

Trương Huệ Nghi cũng an ủi, liền ngay cả Vạn ba ba ở từ đầu đến cuối cũng khuyên nàng đừng miên man suy nghĩ.

Đạm Dung cảm thấy, chính mình thật quá may mắn, mới gặp gỡ người một nhà như vậy?

Xuân qua hạ đến, liếc mắt đã qua hai tháng. Đạm Dung sinh nhật là đầu mùa hạ tháng năm, mà năm nay lại rơi vào cuối tuần, Vạn Tuế sớm liền lên kế hoạch thật hoàn mỹ, buổi tối là thế giới lãng mạn của hai người, chào đón nàng hai mươi tư tuổi.

Chính là, trên đời này vĩnh viễn có người so với hắn càng nhiệt tâm hơn.

” Cái gì? Tiệc tối ầm áp?” Vừa nghe đến lời của nàng, Vạn Tuế tức thời liền nhíu mi.

” Ừm, bà nội hôm nay lúc giữa trưa có gọi điện thoại cho em, hỏi em có phải hôm nay là sinh nhật hay không. Nàng nói trong nhà thật lâu không náo nhiệt, tính tối hôm đó chơi đùa.”

Chơi đùa? Hắn còn có chuyện trọng yếu hơn phải làm kia!

“Nói với nàng không rảnh!” Vạn Tuế một ngụm từ chối.

“Nhưng là, em đã đáp ứng rồi nha.” Đối với yêu cầu người nhà Vạn, nàng cơ hồ là có cầu như tất nhiên đáp ứng. Kỳ thật nàng không quá coi trọng sinh nhật cái gì, lúc trước ngày này nàng đều là im ắng vượt qua.

” Anh cùng nàng nói!” Vạn Tuế cầm điện thoại trên tay.

Đạm Dung nhéo cánh tay hắn, biểu tình cực kỳ đáng thương.” Thôi mà, làm cho lão nhân gia vui vẻ một chút đi.”

Vạn Tuế nghe theo nàng, đành phải đáp ứng.

Tiệc tối kỳ thật là Vạn Quý Phi đề nghị, đương nhiên trong nhà mấy lão đều nhất trí gật đầu. Vạn Tuế từng lầy lý do Đạm Dung không có thể ăn đồ nướng mà tránh né, đáng tiếc cuối cùng bị bác bỏ. Xa Thục Mai tỏ vẻ, ngẫu nhiên thử một chút không quan hệ.

Ngay cả người quyền uy nhất đều nói như vậy, Đạm Dung đương nhiên không ý kiến. Trong hai tháng dùng thuốc Đông y, mỗi ngày ẩm thực đều bị nghiêm cấm hạn chế, thật vất vả ngừng được, nàng đương nhiên vui vẻ tiếp nhận.

Sinh nhật ngày đó nàng còn khi tan tầm, vốn tính xin nghỉ nửa ngày cũng bởi vì nguyên nhân đột nhiên phát sinh mà hủy bỏ. Về nhà tắm giặt sạch sẽ đổi quần áo xong đã hơn 6 giờ.

Ở trong phòng khách chờ nam nhân mặt vẫn thối kia, đại khái là vì không thể cùng nàng một mình đón sinh nhật mà không được tự nhiên. Đặc biệt vì hôm nay mà chọn váy cũng chưa nói tán thưởng hắn, Đạm Dung có chút thất vọng. Lúc vào nhà cũ Vạn gia, nàng giữ chặt hắn.

“Người ta hôm nay sinh nhật, anh liền khoan dung một chút thôi. Đừng mất hứng, đến, cười cái coi!” Nàng kéo kéo khóe miệng hắn không chút biểu tình, đổi đến một cái tươi cười gượng ép. Đạm Dung thất bại buông hai tay, cúi đầu nhìn hắn trầm mặc không nói.

Vạn Tuế không đành lòng thấy nàng khổ sở, tuy rằng kế hoạch đêm nay bị phá hư, bất quá chỉ cần nàng cao hứng là tốt rồi. Sờ sờ trong túi quần lấy ra cái hộp nhỏ, hắn từ phía sau ôm lấy thắt lưng của nàng, liên miên giải thích nói: ” Anh không có mất hứng, chính là... Quên đi, đêm nay trở về anh lại cho em kinh hỉ, nha?”

Âm mưu nho nhỏ thực hiện được, Đạm Dung gọi lên khóe miệng âm thầm cười, gật đầu.

Đẩy cửa ra, trong sân to như vậy hết thấy đã chuẩn bị sẵn sàng. Chính giữa là bộ dụng cụ nướng, bên cạnh bàn là một đồng đĩa đồ ăn, mấy cây lan cao lớn màu trắng bắt mắt với nhiều ngọn đèn nhỏ lấp lánh.

Cái này khẳng định là kiệt tác của Vạn Quý Phi, mới nghĩ, vừa mới nghĩ đến thanh âm của nàng liền lại gần.

“Oa! Nữ chính tới rồi!” Nàng đang cầm một chậu nước đựng trái cây từ trong phòng đi ra, thấy Đạm Dung vui vẻ kêu to.

“Thực xin lỗi, cháu tới muộn.” Đạm Dung ngượng ngùng áy náy.

“Không có việc gì không có việc gì. Đêm nay thật phong phú nha, mẹ làm riêng cho con cháo gà ti, còn có bánh ngọt thật bự a, hắc!”

“Tiểu nha đầu đừng nhao nhao ồn ào nữa, mau đem đồ qua đây!” Từ phía sau đi ra, Xa Thục Mai đang cầm một chồng chén bát, Đạm Dung vội vàng chạy tới nói muốn hỗ trợ, bị cự tuyệt.

“Không cần không cần, ta gồng càng già càng cay. Con cùng A Tuế cũng qua đi, tiệc tối ẩm áp sắp bắt đầu nha!”

Đạm Dung quay đầu nhìn lại Vạn Tuế, hắn cười cười, dắt tay nàng hướng bọn họ đi đến.

Nói là tiệc tối ẩm áp, kỳ thật chính là người một nhà ngồi ngoài vườn xung quanh chậu than, vừa ăn vừa nói chuyện phiếm. Đầu mùa hạ, không tính nóng, ngẫu nhiên có gió nhẹ phát quá, thật sự rất thoải mái.

Trương Huệ Nghi thỉnh thoảng vì mọi người gấp thêm thức ăn, Vạn Quý Phi cũng giúp một tay đem đồ ăn lên bếp lửa nướng, Xa Thục Mai cùng vạn ba ba trò chuyện mà chỉ có bọn họ mới có thể nghe hiểu, Vạn Tuế ngẫu nhiên đáp vài câu.

Bên cạnh ánh đèn lấp lánh nhấp nháy, màu sắc rực rỡ chợt lóe cời nở rộ, cảnh vật chung quanh thật sự rất âm áp. Cảnh tượng như vậy, Đạm Dung trước kia chỉ có ở trong mộng mới nhìn thấy. Bởi vậy cho dù không nhập vào đề tài, nàng cũng thực thỏa mãn.

Một đồng đồ ăn trên bàn, ngay cả bánh ngọt cũng cắt, Vạn ba ba đi ra. Vạn Tuế đối với việc người nhà nướng thực phẩm cũng ít hứng thú, đi theo vào nhà.

Vạn Quý Phi mắt nhìn phương hướng lão ca biến mất, tiến đến bên cạnh Đạm Dung hỏi: “Kỳ thật các người bình thường có tán gẫu hay không? Người thấy không là anh hai thực nhàm chán?”

Chán sao? Đạm Dung nghĩ nghĩ, cũng không đến mức đi, hình như bình thường đều là hấn nói chuyện nhiều, ngược lại là nàng càng ít nói.

Thấy nàng còn thật sự tự hỏi như vậy, Xa Thục Mai tức thời nhắc khéo cháu gái một chút.

“Nói hươu nói vượn cái gì?”

“Nào có.”

Vạn Quý Phi bĩu môi khẽ vuốt cái gáy: “Người ta chính là nghị sự luận sự mà thôi, giống như lão ca loại tính cách này, cũng chỉ có tiểu Dung chịu được.”

” Anh người có kém như vậy sao?” Trương Huệ Nghi cũng vì con kêu oan.

Vạn Quý Phi hừ một tiếng: “Con là do mẹ sinh, chính mẹ còn không biết?”

“Người nha đầu kia, còn nói nữa!” Xa Thục Mai tiếp tục khiển trách, Vạn Quý Phi mới phần nộ im lặng.

Đạm Dung cười khanh khách, các nàng thật quá khắt khe, liền như vậy sợ nàng sẽ đối với bác sĩ Vạn bất mãn sao?

” Bác sĩ Vạn... Hấn tốt lắm, chúng cháu ở chung ... thực hòa hợp.”

“Thật sự? Vậy là tốt rồi.” Xa Thục Mai nhẹ nhàng thở ra, tiện đà thắm thía nói: “Kỳ thật bà nội nhìn các người như vậy cũng thực vui mừng, hai người ở chung hẳn là phải thẳng thắn. Có chuyện gì đều phải nói ra rõ ràng, trăm ngàn đừng buồn ở trong lòng.”

” Vâng.” Đạm Dung nhẹ nhàng đáp, vô cùng hiểu được. Từ sau sự kiện kia, vì sợ về sau giẫm lên vết xe đổ, bọn họ quy định, việc gì cũng không giấu diếm trong lòng, có vấn đề thì tức thời giải quyết.

“Ai nha nha, bà nội người như thế nào đột nhiên đứng đắn như vậy, cháu chịu không nổi !” Vạn Quý Phi ồn ào phun ra, kết quả lại ăn một cái nhéo.

Trương Huệ Nghi cười với Đạm Dung khẽ nói: “Tiểu Phi luôn như thế này mãi không chịu lớn.”

“Như vậy tốt lắm.” Có nàng thì cả nhà mọi người sẽ rất vui vẻ, có thể vui vẻ hoạt bát như vậy, đem tiếng cười đến ọi người, là chuyện hạnh phúc vô cùng.

Đạm Dung nhìn các nàng, thỏa mãn he mở khoe miệng. Ngẩng đầu vô tình nhìn qua, thấy phòng của hấn đèn sáng, giật mình, nhẹ nhàng cầm đĩa nho trên bàn lên.

Thẳng đi đến lầu 3, đẩy cửa phòng ra, thấy người kia đang ngồi ở mép giường đọc sách. Thân hình cao lớn dưới ngọn đèn nhẹ nhàng hắt ra một đạo bóng dáng, cái đầu hơi xuống nhẹ, ngón tay thon dài cầm sách, bộ dáng điềm tĩnh mà hài hòa.

Thấy nàng tiến vào hấn cảm thấy thật ngoài ý muốn, hướng nàng vươn tay.”Tán gẫu xong rồi?”

Đạm Dung khép cửa lại đi đến bên người hấn, buông cái đĩa, nắm lấy bàn tay của hấn.”Không có, sợ anh buồn nên vào với anh.”

” Săn sóc như vậy.” Hấn khép sách lại, kéo nàng ngồi trên đùi mình, hôn thân mặt của nàng.

“Đương nhiên!” Nàng bả đầu tựa vào trên bờ vai của hấn, ánh mắt nhìn lên đèn trần. Trong lòng rõ ràng, thật hưởng thụ quãng thời gian như vậy.

Hấn đem mặt của nàng kéo lại đối diện với chính mình, “Suy nghĩ cái gì?”

Nàng cắn cắn môi, tròn mắt vòng vo chuyển.”Vừa rồi tiểu Phi hỏi, em với anh có đề tài khả tán gẫu hay không, đối với anh có thể cảm thấy thực buồn hay không.”

Vạn Tuế sắc mặt trầm xuống, “Xú nha đầu kia !”

Đạm Dung “Phốc” một tiếng bật cười, hai tay giật nhẹ da mặt của hắn, vuốt dọc theo chóp mũi hắn, cười khê nói: “Đừng mắng nàng, em nói anh tốt lắm, chúng ta hiện tại ở chung rất tuyệt.”

” Thật sự?” Hắn nháy mắt mấy cái, khóe miệng dấu không được ý cười.

” Ừm. Kỳ thật, em còn sợ anh bị em làm cho buồn chán, bởi vì em không nói.”

“Ngốc!” Hắn xoa bóp cái mũi của nàng, đem nàng ôm chặt. Cánh mũi ngửi thấy mùi hương quen thuộc trên người nàng, ôn nhu nói: ” Anh có giống như thế nào, còn chưa nói sinh nhật vui vẻ?”

Nàng hơi ngẩng đầu lên, ” Ừm? Vừa rồi hát bài chúc mừng sinh nhật kia có tính không?”

“Kia bất đồng!” Hắn nóng vội phản bác. Sờ sờ túi quần, tâm tình đột nhiên khẩn trương lên. Từ trong túi quần lấy ra cái hộp nhỏ, hắn nhẹ nhàng gọi: “Dung.”

” Ừm?”

Hắn nuốt một ngụm nước bọt, chậm rãi nâng lên nàng cái hộp trước mặt, mở ra, một chiếc nhẫn kim cương lóe sáng nằm ở trên mảnh vải nhung màu đen.

Đạm Dung ngẩn ngơ, nhìn qua nhẫn, lại nhìn hắn, không biết làm sao.

Vạn Tuế thanh thanh yết hầu, thật cẩn thận hỏi: ” Em nguyện ý... Gả cho anh sao?” Hắn vốn tính ở giữa cảnh đẹp bày tỏ, đáng tiếc bị hai người kia phá hủy.

Đạm Dung yên lặng theo dõi hắn, cảm thấy cánh tay ở ở bên hông cô run nhẹ. Trên mặt một mảnh táo hồng, nàng mân miêng nghiêng mặt, khóe miệng giơ lên độ cong càng lúc càng lớn.

Giai nhân chậm chạp không bày tỏ thái độ, Vạn Tuế liền nóng nảy. Trên tay dùng sức捏 của thắt lưng của nàng một phen, thúc giục nói: “Mau trả lời nguyện ý nha.” [TNN: Tuế ca, ngốc tử! Đeo nhẫn vào...hử!]

“Nào có người như vậy ? Người ta lo lắng một chút không được sao?” Nàng cất giọng cao lên.

“Còn lo lắng?”

” Anh không biết là, chúng ta quá nhanh sao?”

” Nhanh?” Vạn Tuế ngưng mi, ” Anh cảm thấy chúng ta thật lâu giống như trải qua cả đời vậy.”

Đạm Dung ngẩng đầu lên, vẫn là không chịu đáp ứng. Vạn Tuế gian xảo, lấy nhẫn ra định bụng đeo vào trên tay nàng.

“A nha, anh không thể gian trá như vậy, người ta không có đáp ứng!” Nàng cười rút tay tránh ra sau lưng, Vạn Tuế đơn giản đem nàng đặt ở trên giường, thân thủ hạ xuống dưới nách của nàng.

“Ha ha, không cần, em mới không phải chịu phương thức phạm quy như thế đâu.” Đạm Dung sống chết không chịu vươn tay ra, thân thể không nhận được cười ngửa ra sau.

Nhìn người dưới thân ý cười dạt dào, khuôn mặt thản nhiên phiếm hồng. Hắn trong lòng rung động, cúi xuống hưng hăng đem tươi cười của nàng nuốt vào miệng.

Trong miệng của hắn còn lưu lại hương vị bánh ngọt hoa quả vừa rồi, rất ngọt . Môi thực ôn nhuận, ở trên cánh môi của nàng triển miên. Đạm Dung chậm rãi ngưng cười, toàn tâm toàn ý đáp lại hắn.

Từ sau khi nhận trị liệu, thời gian hành kinh nhiều loạn làm cho nàng đối với chuyện này lãnh đạm rất nhiều. Đại khái là nhận thấy được biến hóa của nàng, cho nên trừ bỏ ngẫu nhiên hôn môi, hắn cơ hồ không có làm ra hành vi nào vượt quá. Đêm nay, loại thân mật đã lâu này, như sóng thần dâng trào càng không thể vẫn hồi.

Trong phòng thực yên tĩnh, ngoài phòng thỉnh thoảng truyền đến tiếng cười vui vẻ của Vạn Quý Phi, nhưng vẫn chưa nhiều loạn không khí mê người này.

Hơi thở của hắn dần dần gấp gáp, môi đã trượt xuống cổ của nàng, đi xuống lưng, nguyên lai cánh tay đặt ở bên hông nàng, cũng chậm chậm dời đi mục tiêu.

Nàng hôm nay vì chúc mừng sinh nhật chính mình, cố ý chọn váy liền áo. Hắn một bàn tay vươn ra sau lưng nàng, từ từ đem khóa kéo xuống, tay kia thì từ đùi hướng lên trên.

Đầu mùa hạ hơi nóng, động tác của hắn nhưng lại làm cho nàng cả người run lên.

“Dung... Dung...” Hắn cắn lỗ tai của nàng, nhẹ nhàng mà thổi khí, mềm mại nỉ non gọi tên của nàng.

Đạm Dung toàn thân mềm yếu mệt mỏi, tình dục đột nhiên ập tới, nàng rõ ràng biết chính mình khó có thể cự tuyệt, thế nhưng lý trí lại nói cho nàng, nơi này là nhà của hắn, dưới lầu thậm chí còn có một đồng người ngồi. Nàng suy yếu giờ lên muốn ngăn cản bàn tay to của hắn thoát quần áo mình, nhưng hắn giống quyết tâm một chút không nhượng bộ.

Hai tay căn bản không có lực, nàng chỉ có thể bắt lực nhìn hắn đem váy tháo ra.

“Nơi này... Không được...” Cuối cùng một tia lý trí thúc đẩy nàng nói ra câu này, tay thật vất vả giữ chặt mép bàn học, nàng muốn đứng lên. Ai ngờ hắn thừa cơ đem nàng kéo lại đây, đem nàng nằm úp sấp đến trên giường, sắp càng gần nàng.

“Không sợ... em chỉ cần hảo hảo cảm thụ.” Hắn phủ phục ở trên người nàng, càng không ngừng liếm hôn vành tai của nàng, lướ nhẹ an ủi bả vai. Tay như có ma pháp, không đến vài giây liền đem quần áo còn sót lại trên người nàng thoát bỏ.

Hắn ly khai một hồi, Đạm Dung mới vừa nằm ngay thẳng lại, ngay sau đó hắn lại trở về. Lần này, nàng rốt cục cảm nhận được hai người kẻ sát da thịt là trần truội. Đầu óc nháy mắt trở nên trống rỗng, phần eo nhẹ nhàng bị nâng lên, hắn... Hắn thế nhưng...

Mặt sau bị người nào đó nhắm ngay mục tiêu sau kích sâu, tiếng kêu đau đớn kèm theo, sau đó liền rất nhanh theo luật động.

Thân thể quỵsấp ghé vào trên giường, hắn cúi đầu xuống khiến cho nàng máu chảy ngược lên não, căng ra thật sự không thoải mái. Cái mông bị nâng lên thật cao, khi nhập sâu khi thì cạn, thật sự đem lý trí của nàng kéo căng ra, nàng chỉ có thể phát ra âm thanh rên rỉ đứt quãng.

Hai người bị vây trong kích tình căn bản không phát hiện bên ngoài có đến tiếng bước chân truyền đến ngày một gần, cửa phòng không hề báo động trước bị người gõ vài cái.

“A Tuế? Tiểu Dung? Tiểu Phi nói muốn chụp bức ảnh chung.”

Là thanh âm Trương Huệ Nghi ! Đạm Dung dần dần tỉnh táo lại, thẳng thắt lưng định thoát khỏi hắn. Bất đắc dĩ hắn lúc này dùng hết lực va chạm, rước lấy nàng âm thanh thét chói tai.

“Có người!” Nàng xấu hổ đến cơ hồ muốn khóc, đè nặng âm thanh nhắc nhở hắn. Má ơi, cửa căn bản không khóa, vạn nhất nàng đẩy cửa...

“Đừng động!” Hắn cũng nghe đã có thanh âm, nhưng là giờ phút này đã đắm lao phải theo lao, bảo hắn ngừng lại, so với chết càng khó chịu hơn.

Động tác rong ruổi đã hoàn toàn không thể khống chế, hắn càng lúc càng nhanh. Đạm Dung kinh hách chỉ có thể lấy tay che miệng, răng nanh gắt gao cắn mu bàn tay, e sợ chính mình phát ra thanh âm rên rỉ, sẽ bị người bên ngoài phát hiện bọn họ đang ở đây làm chuyện xấu.

Hắn mỗi lần ra vào, nàng đều cảm thấy sắp hít thở không thông, tim đập kêu loạn, hô hấp cũng không thông suốt, sợ hãi cùng bất an, khiến nàng phân không rõ là vui thích hay là thống khổ.

Một hồi lâu, tiếng đập cửa sớm biến mất. Một trận run rẩy vừa nhanh mà kịch liệt, nàng chỉ cảm thấy trước mắt biến thành màu đen, lập tức nhiệt lưu ầm ập dừng mãnh tiến vào trong cơ thể, hắn găm to một tiếng, ôm nàng nằm úp sấp, hơi thở gấp gáp.

Cảm giác mệt mỏi, nàng nhắc tay lên xoa nhẹ thái dương dĩ nhiên tóc đã ướt đầm, phát hiện nàng vẫn nhắm chặt hai mắt, trên mặt không biết là mồ hôi hay là nước mắt, rất là chặt vật.

Vạn Tuế trong lòng cả kinh, nhẹ nhàng lắc lắc nòng: “Dung?” .

Đạm Dung thế này mới mở hai mắt, ý thức chậm rãi trở về. Một lát, nòng hung hăng đánh hấn một quyền, xấu hổ kêu to: ” Thật dọa người!”

61. Chương 61

Bởi vì làm chuyện xấu bị bắt gặp khiến cho Đạm Dung một thời gian dài ở trước mặt Trương Huệ Nghi không thể ngẩng cao đầu. Mà một đương sự khác thì ngược lại phi thường bình tĩnh, trước sau vẫn như cũ là tôi của ngày xưa, nửa điểm ngưng ngừng cũng không biểu hiện ra ngoài. Bất quá bị cự tuyệt lời cầu hôn, người kia nhẫn nại như vậy quả thật khiến cho Vạn Tuế phi thường buồn bực.

Nắng chói chang, ngày hè đi bước tới gần, ông mặt trời vô cùng rực rỡ, chiếu rọi dưới mặt đất, ngoài cửa sổ cũng bắt đầu hắt một vòng ánh sáng len lỏi vào bên trong.

Ngày thật yên lặng quá, hai người tuy rằng không có ở cùng một chỗ, nhưng cuộc sống vợ chồng ngày càng ngọt ngào hơn.

Mới sáng sớm, khi Đạm Dung đang đánh răng thì đột nhiên cảm thấy buồn nôn, lúc đầu không để ý sau khi ăn xong bữa sáng tức thì liền ói ra.

Thân là bác sĩ Vạn Tuế phản ứng rất nhanh nhạy, mọi thứ đều không kịp thu thập, lập tức đem nòng đưa đến bệnh viện đi kiểm tra.

Kết quả: Nòng mang thai 6 tuần .

Tin tức này không thể nghi ngờ làm cho hai người cực kỳ vui sướng, Vạn Tuế nắm lấy kết quả chuẩn đoán trong tay một khắc kích động ngay cả nói cũng nói không nên lời, có người – nào – đó mãi đến đại sảnh bệnh viện vẫn đem nòng ôm chặt không buông.

Sau khi xác định mang thai, Vạn Tuế liền trở nên phi thường khẩn trương. Công tác của nòng toàn bộ lịch trình được sắp xếp đã bị hủy bỏ, cường chế nòng không được tiếp xúc với máy tính trong thời gian dài, không được đi làm.

Hắn còn tự mình gọi điện thoại cho Xà Thái Quân, ở mặt ngoài khách khách khí khí yêu cầu thông cảm, trong lòng thầm ước muốn Xà Thái Quân nhanh nhanh đem nữ nhân nhà mình cuốn gói ra khỏi công ty đi.

Bước tiếp theo, Vạn Tuế vừa đắp vừa xoa làm cho Đạm Dung đem phòng trọ trả lại, trở về nhà cùng hắn, để tiện chiếu cố. Đạm Dung tuy rằng không ý kiến nhưng cũng rất đau lòng. Dụng cụ nơi này cùng đồ điện đều là mới, hắn thế nhưng nói không cần là sẽ không lấy.

Tin tức cũng chưa chính thức báo cho biết người nhà, bất quá người nhà Vạn có mắt tinh tầm nhìn vượn cao bay xa, lại thấy Vạn Tuế khắp nơi che chở nòng đi ra đi vào liền biết được vài phần.

Trải qua thời gian truy vấn, Vạn Tuế mới gạt đầu thừa nhận. Xa Thục Mai thật vui vẻ nha, cuối cùng không uổng phí nòng vụng trộm pha chế uống có thai cho nòng tắm.

Bất quá dưới hiệp nghị thống nhất giữa hai bên, về chuyện nòng mang thai trước đừng biểu hiện quá mức hưng phấn, bởi vì thai nhi còn chưa có ổn định, hắn sợ nòng sẽ mang theo áp lực. Người nhà họ Vạn tất nhiên là tương đối thấu hiểu, Đạm Dung cuối cùng đã nhẹ nhàng trải qua thời kỳ đầu của quá trình mang thai.

Sau khi cuộc sống ở chung khôi phục lại, Vạn Tuế bắt đầu tìm cách tiến tới quy trình kết hôn. Nghĩ trước nghĩ sau, vẫn là lại đi cầu hôn.

Buổi tối trước khi đi ngủ, hắn đem nhẫn giấu ở dưới gối đầu, tính chờ nòng đánh răng xong đi ra sau đó lại thực thi kế hoạch cầu hôn.

5 phút qua đi, trong phòng tắm vẫn như cũ chưa có động tĩnh, hắn cảm thấy cả kinh vội vàng đi gõ cửa.

“Dung, em có ổn không? Như thế nào rửa mặt lâu như vậy ?”

Đang ở bên trong, Đạm Dung nhướng mí mắt, lười đáp lại. Từ khi nàng mang thai, hắn liền mang theo bộ dáng khấn trương như thế này. Thời điểm đi làm thì hoàn hảo, một giờ gọi một cuộc điện thoại lái nhải một lần, muốn nàng đừng mở máy tính, đừng tùy tiện đi ra ngoài, thời điểm đi đường nếu có người trước mặt mà đến trăm ngàn lần phải đi đường vòng, đừng để cho người đụng vào thắt lưng dù chỉ một chút. [O*___*O]

Về nhà, chỉ vừa mới rời khỏi tầm mắt hắn vượt quá 3 phút, hắn sẽ đi khắp chung quanh tìm người. Nàng chính là mang thai, hắn có thể hay không đừng quá mức miễn cảm ?

Thấy nàng chậm chạp không có phản ứng, Vạn Tuế nóng nảy. Buổi sáng nàng thức dậy có chút choáng váng, sẽ không là té xỉu đi? Nghĩ đến khả năng có loại tình huống này phát sinh, hắn không nói hai lời sẽ tông cửa đi vào.

Làm tốt tư thế chuẩn bị, dùng sức tiến lên, lúc này truyền đến “Đát” một tiếng, cửa bị người kéo ra.

Đạm Dung liền đứng ở phía sau cửa, hắn thu thế không kịp, trong lúc bối rối quyết định thật nhanh nghiêng thân thể, phần eo va chạm vào mép bên bồn rửa tay cứng rắn. Đau, hắn buồn bực hừ một tiếng. Nguy hiểm thật, vừa rồi thiếu chút nữa liền đụng vào nàng .

Đạm Dung thản nhiên nhìn hắn một cái, ” Anh làm gì vậy?”

“Không...” Vạn Tuế lập tức đứng thẳng người, giả bộ không có việc gì. Thật đau, hắn ngượng ngùng nói ra.

Nàng không truy vấn, đi ra phòng tắm miệng thì thảo nói: “Lỡ mãng.”

Ai! Hắn cũng hiểu được chính mình gần nhất không quá bình thường! Nhưng là, ai làm cho nàng mang thai? (Thất Thất nói, không phải là người sao?) hắn cười khổ, lắc đầu, đuổi theo.

Đạm Dung trở lại trên giường, tắt đèn treo, chỉ để lại đèn bàn nhỏ bên kia của hắn, bị kéo nằm xuống.

Mang thai đã muốn hai tháng, gần đây buồn ngủ vô cùng, mỗi đêm chưa tới chín giờ, ánh mắt của nàng liền không mở ra được.

Vạn Tuế đi thong thả bước đến bên giường, nhìn lại nhấn ở đầu gối, do dự mà không biết phải như thế nào mở miệng.

“Có chuyện gì ?” Đêm nay hắn thật khác thường.

Hắn áp úng ngồi vào bên người nàng, hít vào một hơi nói: ” Em có cảm thấy, chúng ta còn có một chuyện thực trọng yếu chưa có làm hay không?”

” Ừm?” Nàng đôi mắt ánh lên tia nghi vấn.

“Khụ khụ... Chúng ta...” Mới muốn nói ra, đột nhiên nhớ tới cái gì, lập tức vọt tới cách vách thay quần áo, sau khi trở về trong tay cầm một bó hoa hồng rất lớn.

” Anh...” Đạm Dung kinh ngạc chống nệm ngồi xuống.

Vạn Tuế đi tới nàng trước mặt, đem hoa hồng giơ lên nàng trước mặt, quỳ xuống.

“Dung, gả cho anh đi.” Lần này hắn rất là thành ý .

Mặc áo ngủ cầu hôn, như vậy nghĩ có bao nhiêu buồn cười thì có bấy nhiêu buồn cười. Đạm Dung muốn cười lại ngượng ngùng cười ra, chỉ có thể cố miễn cưỡng cự lực nhịn xuống.

Vạn Tuế lại đem hoa đưa lên ột chút, nghiêng đầu ánh mắt nhìn nàng.

Trong không khí, có một cỗ hương nồng đậm chọt nhào vào trong lỗ mũi, Đạm Dung chỉ cảm thấy bụng quay cuồng, cảm giác ghê tởm như nước biển cuộn tới.

Nàng che miệng đẩy hắn ra, người nhảy vọt vào phòng tắm. Chỉ trong chớp mắt, một trận nôn mửa tràn ngập toàn bộ không gian.

Hoa không tiếng động rơi xuống, Vạn Tuế hoàn toàn dọa ngây người, hắn thậm chí ngay cả nhấn cũng chưa lấy ra nữa. Hơn nửa ngày, nàng đỡ tường từ phòng tắm đi ra, hắn mới lấy lại tinh thần, đi lên trước chặn ngang ôm lấy nàng về lại trên giường.

“Không có việc gì đi?” Vừa rồi thanh âm cõi lòng tan nát, hẳn thật sự run như cây sậy.

Đạm Dung lắc đầu, tựa vào giường trên lưng càng không ngừng thở.

Nhìn nàng hé ra mặt bởi vì nôn mửa mà biến trắng, hẳn cảm thấy càng hối hận. Khom người nhật lên bó hoa hồng, tính ném bên ngoài.

“Ôi chao? Anh làm sao?”

“Vứt bỏ đi, nó hại em ói ra.” Lời này nói được uể oải mà bất đắc dĩ.

“Anh không phải cầu hôn sao?”

“Là... Bất quá...” Vạn Tuế tiến thoái lưỡng nan, thế nhưng vẫn phải phần nộ tiêu sái trở về, đem hoa đặt ở chỗ cách nàng xa hơn một chút.

Lau trán, bước tiếp theo nên làm như thế nào? Lúc trước, dực theo tính toán của hắn thì thời điểm khi hắn quỳ xuống cầu hôn, nàng sẽ cảm động ôm lấy hắn gật đầu đáp ứng, nói không chừng còn có thể khóc nước mắt nước mũi một phen. Sau đó hai người hảo hảo ôn tồn một phen, thế nào nghĩ đến kết quả sẽ là như vậy làm cho người ta vô thổ?

Đạm Dung ngẩng đầu lên quan sát hắn sau đó hỏi: “Nhẫn đâu?”

“A?” Hắn lại ngăn người, ba giây sau bị kích động chạy về đi, từ dưới gối đem nhẫn lôi ra, đeo vào tay nàng.

“Này này ! Em còn không đáp ứng!” Nàng cười giãy dụa.

Vạn Tuế nhẹ nhàng đem nàng áp mềm nhũn dựa vào bên giường, không cho nàng nhúc nhích, đùa giỡn pha chút vô lại: “ Em không thể cự tuyệt !” Nói xong, hắn cầm lấy tay phải của nàng. Dưới ngọn đèn mờ nhạt kia, chiếc nhẫn chậm rãi được đeo vào bên cạnh ngón áp út trắng nõn của nàng.

Nàng rút tay về, vỗ về nhẫn, khoe miệng tươi cười ngọt .

Vạn Tuế bả đầu để sát vào nàng, vẻ mặt làm nũng: “Kỳ thật em cũng muốn thật lâu đi?”

“Muốn cái gì?” Nàng xem xét hắn hỏi lại.

“Muốn gả cho anh!”

Nàng cười mà không nói, xem như cam chịu . Cái này Vạn Tuế càng đắc ý, hôn lên mặt của nàng, nhẹ giọng nói: “Em có phải nên nói cái gì đó hay không?”

Đạm Dung nhú mày: “Nói cái gì?”

“Anh yêu em nha.”

Nàng hé miệng lại là cười.” Em biết .”

“A?” Bị nàng bộ dáng như đoán trước hết mọi chuyện, Vạn Tuế gờ lên quyền đầu làm bộ muốn gõ xuống. Đạm Dung kéo đầu của hắn xuống, hôn hôn môi của hắn, thì thào nói: “Em yêu anh, vạn tuế gia.”

Qua vài ngày, hắn bồi nàng trở về quê nhà một chuyến, gặp qua phụ mẫu nàng, sau khi trở về lôi kéo nàng đi dân đến cục chính làm thủ tục. Hai người nguyên bản không hề quan hệ, bởi vì một tờ giấy kết hôn nho nhỏ, rốt cục cũng chặt chẽ cùng một chỗ.

Chính là...

“Chúng ta khi nào thì cử hành hôn lễ? Tháng sáu rất tốt đi? Làm tân nương tháng sáu không sai.”

“Không vội.” Nàng đang nhìn bộ sách có liên quan phụ nữ có thai, lật một tờ, không yên lòng trả lời.

“Vì sao không vội? Qua tháng sáu sau cũng rất nóng, em sẽ chịu không nổi. Khi đó cục cưng đã qua mười hai tuần, tương đối có vẻ ổn định. Ai nha, chỉ còn hơn nửa tháng, có thể hay không thực vội?”

“Hãy chờ xem.” Lại là không vội không nóng nảy một câu, Vạn Tuế sắp phát điên. Trong khoảng thời gian này mấy lão trong nhà càng không ngừng thúc giục, mấy ngày nay liên đều định tốt lắm, cổ tình đương sự này bộ dáng luôn không vội không hoãn.

Hắn dùng đại chưởng một phen giật lấy cuốn sách trong tay của nàng, nghiêm túc hỏi: “Nói cho anh biết, là cái nguyên nhân gì khiến cho em không muốn gả?”

Nàng ánh mắt vô tội: “Chúng ta không phải đã thống nhất sao?”

“Kia bắt đồng? Anh phải biết rõ ràng là khi nào!”

Đạm Dung khẽ cắn môi, đơn giản lật sang tờ bên cạnh, do dự một hồi, vẻ mặt có chút rối rắm: “Nếu... Chúng ta không cần mời rượu, liền như vậy đi, anh thấy được không?”

“Ách? Vì sao?” Nữ nhân không đều thích mặc một bộ áo cưới sao?

“Ừm, bớt việc.”

Vạn Tuế vỗ trán.” Anh cảm thấy, các nàng sẽ không đáp ứng.”

“Đó là...” Đạm Dung rất thất vọng.

Vạn Tuế xem xét nàng, tổng cảm thấy sự có kì quái.

“Nói cho anh biết, em đang lo lắng cái gì?”

“A? Nga...” Đạm Dung sờ sờ cằm sau nhẹ nhàng nói: “Em cảm thấy họ của chúng ta không tốt.”

“Ồi chào?”

“Anh ngẫm lại, nếu chúng ta cử hành hôn lễ, tiệc rượu kia sẽ trở thành liên hôn đâu? Anh không biết là...”

“Ngừng!” Vạn Tuế còn thật sự nghi ngờ, Vạn — Đạm... Ánh mắt đột nhiên trừng trắng.

Đạm Dung biết hắn linh hội, vỗ vỗ vai hắn, một lần nữa giơ quyển sách lên mở ra: ” Em thực không nghĩ kết hôn, liền biến thành ‘Xong đời’.”

Khóe miệng run rẩy một chút, Vạn Tuế im lặng. Dĩ nhiên là loại nguyên nhân này, đầu hắn cảm thấy thật choáng váng.

“Kia cũng không có biện pháp!”

“Ừm, trước kia không lưu ý đâu. Sớm biết rằng như vậy, chúng ta ngay từ đầu kết giao nên thận trọng.” Nói nghe vân đạm phong khinh (nhẹ nhàng thông thả), hoàn toàn không phát hiện có người sắp bạo rồi.

Hơn nửa ngày, hắn mới âm trầm thật sâu rút ra tổng kết: “Em đã không có cơ hội hối hận!”

Là nha, ngay cả cục cưng cũng đã có, Đạm Dung ngơ ngác liền nhận mệnh đi.

62. Chương 62: Phiên Ngoại: Nữ Nhi

Sáng sớm, ánh mặt trời phương đông rực rỡ, tiểu chích diều trên cành cây cất giọng líu lo, vui vẻ đón chào ngày mới. Gió nhẹ xuyên qua tấm cửa sổ thủy tinh, nhu hòa thổi vào, phát phơ rèm cửa màu hồng phấn trang trí chú mèo Hello Kitty.

Trên giường là ra trải đồng dạng in họa tiết Hello Kitty, hé ra một ra vật thể nho nhỏ đang chậm rãi mấp máy. Một lát, chăn bị nhấc lên, nữ oa nhi hai má phần nộn đáng yêu vươn mình ngồi dậy.

Nàng mặc váy ngủ ren màu trắng, mái tóc hơi cuốn lộ ra khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn hết như quả táo hồng, bàn tay xoa xoa đôi mắt, khi mở lộ ra con ngươi đen như mực. Chợt liếc mắt nhìn qua, này không thể nghi ngờ gì tựa như búp bê xinh xắn, đáng yêu, vô cùng linh động.

Nàng kêu Vạn Y, năm nay năm tuổi. Tên là ba ba đặt, ngụ ý là bảo bối có một không hai [?]. Nàng là bảo bối của cả nhà, hưởng ngàn vạn sủng ái, vốn dĩ nên hoạt bát vui tươi nhưng là gần đây, tiểu Y Y lại rất buồn rầu.

Khi ba ba tuyên bố tiểu hài tử năm tuổi đã lớn rồi, hắn là tự mình một người ngủ, cho nên phòng nhỏ trong nhà một tay mẹ thiết kế sư khéo léo bố trí, rất nhanh đã hoàn thành trở thành phòng dành cho nàng.

Nhưng nàng sợ tối, sợ có quái vật ăn thịt người, mỗi đêm đều phải có mẹ ôm mới có thể đi vào giấc ngủ. Nhưng là nhìn khắp nơi xung quanh bên trong lại không thấy mẹ đâu cả, nàng có phải bị vứt bỏ rồi hay không?

Miệng mếu máo, nàng ôm lấy tiểu hùng trong lòng nhảy xuống giường, đi chân trần ra khỏi phòng, đi đến phòng ngủ lớn.

Đầu mùa hạ, trời hơi lạnh, thân hình nhỏ bé hơi mồm mĩm tựa hồ không có cảm giác lạnh, tay chạm đến cửa phòng, nhẹ nhàng xoay.

Bên trong phòng nam chủ giật mình tỉnh lại, bởi vì đang tìm đánh thức nữ chủ, cho nên vẫn chưa lưu ý động tĩnh ngoài cửa.

“Dung? 6 giờ rồi, em hôm nay không phải nói muốn đích thân đánh thức Y Y sao?” Thanh âm vừa nhẹ nhàng vừa dịu dàng, Vạn Tuế lấy tay nhẹ lướt qua mi mắt lay động của lão bà.

Đạm Dung đầu cọ cọ vào lòng ai-đó, ánh mắt thủy chung không chịu mở ra.

Vạn Tuế cũng không ngại, ma trảo ở trên gương mặt của nàng lưu luyến một hồi, tiện đà trượt đến lỗ tai, vành tai bóng mượt.

“Còn không chịu tỉnh lại sao?” Hắc phủ ở bên tai nàng, nhẹ nhàng thổi khí.

Bởi vì rất miễn cảm, hơn nữa lại ngứa, Đạm Dung ưm một tiếng, ồ chần giật giật, từ trong lòng hắc phủ chui ra.

Cúi đầu cười to một tiếng, tựa hồ thực vừa lòng hiệu quả trò đùa dai của mình, Vạn Tuế bắt đầu tiến công đến gáy của nàng, cẩn nhẹ lên. Thân thể dần dần bị thức tỉnh, người trong lòng mềm mại, ngọt ngào như kẹo đường, bộ phận kia nháy mắt cứng rắn như sắt. Tay hắc phủ quá áo của nàng, len lỏi vào trong váy áo, một tay trượt xuống quần dài.

Vạn Y tiểu bằng hữu khi nghe được thanh âm ba ba liền dừng lại bất động, bởi vì ba ba nói qua không gõ cửa mà vào phòng người ta thực không lễ phép, nếu nàng hiện tại xuất hiện, khẳng định sẽ bị phê bình.

Một lát sau, cái đầu nhỏ nhỏ từ cánh cửa rộng mở lặng lẽ thò vào, đập vào mắt là chiếc giường lớn cao cao không ngừng chấn động, mà thanh âm mẹ sâu kín từ bên trong truyền ra, nghe ra rất thống khổ.

Nàng đứng đó một hồi, thấy mẹ đứt quãng khóc la, khuôn mặt nhỏ nhắn xoay thành một đoàn. Ba ba khi dễ mẹ sao? Nàng bước nhanh đi đến trước giường, chỉ thấy đầu mẹ bên kia, thấy không rõ bộ dáng, mà nằm úp sấp quỳ gối trên người nàng là ba ba sắc mặt đỏ lên, giống như đang dùng sức làm cái gì, khiến cho nàng rất sợ hãi.

“Ba mẹ... hai người đang làm cái gì vậy?” Thanh âm mềm mại tràn ngập sợ hãi, đem tiểu hùng trong tay niết quá chặt.

Trong kích tình hai người đồng thời cứng đờ, hai cái đầu nhanh chóng nhìn sang bên cạnh, chỉ thấy nữ nhi miệng mân thành một cái tuyến, giống như bị kinh hách thật lớn.

“Ách? Tiểu Y...” Đạm Dung thở phì phò mở miệng, lại phát hiện nói không nên lời nói. Trong cơ thể còn cái vật thể chưa rút ra, nàng vô thức nhìn nữ nhi, lại nhìn qua trương phu, sau đó dùng hai tay che lại mặt, thần sắc xấu hổ.

“Oa! Ba ba khi dễ mẹ! Ba ba là người xấu!” Tiểu Vạn Y nhìn đến mẹ như vậy, nghĩ đến nàng thương tâm, lập tức khóc hô vang trời.

“Không! Ba không có!” Vạn Tuế hơi thở còn chưa có ổn định, vội vàng xoay người xuống dưới, muốn đi trấn an nàng, mới phát hiện chính mình không có mặc quần, trong lúc nhất thời luống cuống tay chân.

“Ba ba là người xấu! Ba ba là người xấu!”

Câu này mạnh mẽ lên án, một ngày tốt đẹp rút ra màn che.

Sau đó trên bàn cơm sáng Vạn gia, Vạn Tuế đem trứng ốp lếp cùng Lạp xưởng tới trước mặt nữ nhi, cúi người xuống lấy lòng nói: “Y Y, con tối hôm qua nói muốn ăn, ba ba hôm nay liền riêng làm cho con. Xem, trứng ốp lếp vẫn là hình trái tim nha.”

Vạn Y bĩu cái miệng nhỏ nhắn, hướng mẹ ngồi bên cạnh đi qua, một chút cũng không để ý tới hấn.

Bị đối đãi lạnh nhạt, Vạn Tuế thở dài, bất đắc dĩ nhìn về phía lão bà. Thu được ánh mắt cầu cứu lão công, Đạm Dung tự hỏi một chút, sau đó nói với nữ nhi: “Y Y, ừm, vừa rồi ba ba cũng không phải là khi dễ mẹ. Bởi vì... Mẹ lưng thực ngứa, ba giúp mẹ gãi ngứa mà thôi.”

“Thật sự? Nhưng là bộ dáng của mẹ quá đau khổ, còn thét lên nữa, thật giống như Tiểu Bạch bị cô cô mạnh mẽ chộp tới tắm rửa giống nhau!” Tiểu Bạch là một con chó nhỏ bà nội nuôi trong nhà, tiểu Vạn Y đối với lời nói của mẹ nửa tin nửa ngờ.

“Ách!” Đạm Dung im lặng, ở trong mắt nữ nhi, nàng thế nhưng giống cầu. Trầm tư một chút, nhìn nhìn lại nam nhân bên cạnh vẻ mặt khẩn trương, nàng thở dài.

“Y Y, cái kia... ừm?” Nàng đột nhiên thân thủ vươn tới nách của nữ nhi, tiểu Vạn Y bỗng nhiên cười đến nỗi ngứa người ra sau.

“Mẹ... Không... Con sợ ngứa!”

“Xem nha, vừa rồi mẹ chính là như vậy nha.”

“Phải không?”

” Ừm!” Đạm Dung gật đầu thật mạnh, vỗ vỗ bả vai nữ nhi.

“Cho nên, con thân ái ba ba đi, bởi vì con trách lầm hấn.”

Vạn Tuế hợp thời chân chó đem mặt dí sát lại đây, tiểu Vạn Y trong sáng lập tức cho hấn một cái hôn chào buổi sáng thật kiều.

Rốt cục mưa gió cũng ngừng, một nhà ba người vui vẻ hưởng thụ bữa sáng. Ăn ăn, Vạn Y đột nhiên quay sang Đạm Dung nói: “Mẹ, cái Kimi kia thực chán ghét!”

” Ừm? Vì sao?” Kimi là một tiểu nam hài con lai, học kỳ này mới chuyển tới nhà trẻ nữ nhi kia, ngồi ở bên cạnh nàng. Lúc trước thường nghe thấy nàng nói thích cùng tiểu hài tử kia chơi đùa, như thế nào lập tức lại chán ghét ?

“Hấn thành linh... hôn trộm con một chút.” Thanh âm cực kỳ ủy khuất.

” Ừm?” Lúc này phát ra âm thanh là Vạn Tuế. Hấn cứng đờ, buông đĩa ăn trong tay, thần sắc nghiêm túc nói: ” Con nói cái gì? Nó hôn con?”

“Đúng! Hấn còn muốn con nói thích hấn!”

“Buồn cười!” Vạn Tuế nặng nề vỗ mặt bàn, mặt bàn trắng tấp, đáy mắt bốc lên ngọn lửa. Hấn thế nhưng lại dám lớn mật chiếm tiện nghi nữ nhi như vậy!

” Nam hài này là đứa nhỏ nhà ai? Như thế nào lão sư cũng không quản?”

Vạn Y bị hành vi ba ba sợ tới mức rụt cổ lại, lui qua bên cạnh mẹ, im lặng không nói.

“Hôm nay để cho anh đưa nàng đến trường, anh phải hỏi lão sư này, nhà trẻ dùng để làm cái gì ? Thế nhưng dạy dỗ đệ tử như vậy!”

Nhìn lão công cơn tức càng lúc càng lớn, Đạm Dung thần nhiên nói: “Bọn họ chính là trẻ con.”

“Năm tuổi, còn nhỏ!”

Xem ra hấn là còn thật sự a nghiêm túc, Đạm Dung đảo mắt.

Vừa ra đến trước cửa, Vạn Y tránh đi tầm mắt ba ba, lôi kéo ống tay áo Đạm Dung, nhỏ giọng nói: “Mẹ, kỳ thật... bất thành linh nên cũng chưa bị hôn, bởi vì con đánh hấn một quyền.”

“Ách?” Nữ nhi đánh người, Đạm Dung càng đau đầu. Trách không được tối hôm qua lão sư gửi tin nhắn đến, nói hôm nay buổi sáng có chuyện muốn nói với nàng, kia phỏng chừng liền là vì chuyện này đi?

“Tiểu Y, đánh người là không đúng...” Đáng tiếc Vạn Tuế đem nàng kéo qua, một phen ôm lấy con đi đến thang máy.

Bởi vì ba mẹ cùng đưa nàng đến trường, cho nên hôm nay Vạn Y tâm tình đặc biệt tốt, khi rời giường mọi chuyện không vui đều trở thành hư không. Đi đến cửa nhà trẻ, còn ngọt ngào cùng bảo vệ thúc thúc chào hỏi.

Lên đến phòng học lầu 3, đã có hơn mười đồng học đang ăn bữa sáng, bao gồm Kimi kia.

Vạn Tuế khi nhìn đến hân may nhũ lại, muốn trực tiếp đi vào, Đạm Dung đứng lúc đem hân giữ chặt, đứng ở cửa phòng học bất động. Vạn Y xoa người cùng bọn họ vẫy tay nói ‘hẹn gặp lại’, sau đó chính mình đi cất túi sách, lại tự giác đi vào toilet. Lúc này lão sư chủ nhiệm lớp đi ra, mà trong phòng học cũng có một nữ tử khác tuổi còn trẻ cũng đi theo tới.

Lão sư chủ nhiệm lớp sau khi cùng bọn họ chào hỏi qua, sau đó hướng cửa bên cạnh dời mắt qua, tránh đi tầm mắt bọn nhỏ.

“Hôm nay gọi cho vài vị đến, kỳ thật...”

Lão sư chủ nhiệm lớp còn chưa nói xong, nữ tử trẻ tuổi liền lạnh lùng mở miệng: “Cô gái kia chính là người đánh con ta?”

“Đánh?” Vạn Tuế sửng sốt, nhìn qua Đạm Dung.

“Không phải hân hôn trộm nữ nhi chúng ta sao?”

Đạm Dung vô lực gật gật đầu: “Y Y nói đánh hân một quyền.”

” Các người đều đã thừa nhận, vậy là tốt rồi! Tôi hôm nay tới đây là để nói chuyện này!” Thanh âm nữ tử trẻ tuổi rất cao ngạo.

” Con trai chị phi lễ nữ nhi của tôi, nàng là tự vệ, đúng không!” Vạn Tuế nhìn thấy thái độ đối phương như vậy thì trở nên cực kỳ khó chịu.

“Ha? Buồn cười! Tiểu hài tử trong lúc đó thân ái ôm một cái là chuyện bình thường, nữ nhi người rất đã man đi! Dem con ta đánh đến nổi cả khuôn mặt đều đỏ!” Tuổi trẻ nữ tử kêu gào.

“Cô nói cái gì? Chuyện bình thường? Vậy cô cũng đem con dạy thành hình tượng sắc lang như thế sao!” Vạn Tuế cũng không cam chịu yếu thế.

” Hai vị... Đừng ồn ỹ...” Hiệu trưởng mặt đỏ tai nóng, chủ nhiệm lớp cũng thật rất là bất đắc dĩ.

Vẫn không lên tiếng, Đạm Dung nhìn lướt qua phòng học, chỉ thấy Kimi kia đang ở đó dùng vẻ mặt lấy lòng cùng nữ nhi nói chuyện, mà nữ nhi lại xa cách. Đạm Dung xoa xoa trán, ngăn cản lão công nổi bão, lòng bình tĩnh nói với mẹ Kimi: “Ừm, về chuyện Y Y nhà của tôi đánh Kimi, thực thật có lỗi, nàng đánh người là không đúng, tôi thay nàng hướng chị nói lời xin lỗi.

Bất quá, cũng như chị vừa rồi nói, tiểu hài tử trong lúc đó thân ái ôm một cái là chuyện bình thường, chuyện đụng chạm kia cũng không thể tránh né. Về vấn đề này, tôi nghĩ tốt nhất chính là tự để cho chính bọn họ giải quyết đi, người lớn không cần bởi vì loại chuyện này mà không thoải mái.”

” Em nói cái gì? Liền tính như vậy?” Vạn Tuế đối lão bà giải quyết chuyện này không quá vừa lòng. Nữ nhi bị hôn trộm nha, là chuyện lớn!

Đạm Dung đầu hướng trong phòng học, “Hai người nhìn xem.”

Phòng học, Kimi tiểu bằng hữu mở lòng bàn tay ra chứa kẹo, lấy lòng đưa tới trước mặt Vạn Y. Hân non nớt suất khí, trên mặt thành khẩn, Vạn Y xem xét hân một hồi, mới nhận lấy kẹo của hân.

Trong chớp mắt, Kimi kia lại cúi người hôn thân khuôn mặt Vạn Y, Vạn Y hai mắt nhất thời trừng to. Nhưng là vài giây tiếp theo, Vạn Y tiểu bằng hữu lại hôn trở lại cậu một chút, sau đó hai người xấu hổ nhìn nhau cười.

Vạn Tuế cảm thấy một trận choáng váng, nội tâm đột nhiên giống như bị thắt chặt lại. Trời ạ, hần vì một nụ hôn buổi sáng liền khó khăn như vậy, nhưng là tiểu tử kia thể nhưng chỉ dùng một viên kẹo liền thu mua được nữ nhi ! [TNN: hắc ~]

“Xem đi bọn họ đều hòa hảo, chúng ta còn có tất yếu phải ằm ỹ nữa sao?”

Mẹ Kimi hai mắt nhìn thấy hết thấy như thế, cũng không thể nói gì hơn.

Sự tình liền như vậy giải quyết, thời điểm xuống lầu, Vạn Tuế đàn độn thiếu chút nữa liền đạp khoảng không, Đạm Dung mới phát hiện trượng phu không quá thích hợp.

“Làm sao vậy ?”

Vạn Tuế quay đầu, thần sắc hiển nhiên vô cùng mất mát, như vẫn chưa từ chuyện vừa rồi bình phục trở lại.

” Anh cảm thấy, con gái đã trưởng thành.” Thế nhưng cùng nam sinh ngoạn thân ái, có thể hay không không bao lâu nữa, nàng liền kết hôn lập gia đình? Thuộc về một người nam nhân khác?

Đạm Dung đờ người, một lát lâu mới nói: ” Anh suy nghĩ nhiều quá.”

Nghĩ nhiều lắm sao? Vạn Tuế cúi đầu, dưới ánh nắng mặt trời, thần sắc xuất hiện một chút nhợt nhạt ưu thương.

HẾT

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/binh-tinh-tieu-thu>